

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Eddings_David-Tamuli_1-Plammenne_chramy.PDB

PDB Name: Eddings_David-Tamuli_1-Plammenne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.5.2005
Modification Date: 22.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DOBRÁ ZPRÁVA PRO VŠECHNY, kteří byli nadšeni Eddingsovou trilogií Elénium: Sparhawk je zase tady. Neohroženému ušlechtilému muži nebude dopřán klid v náručí královské manželky Ehlany a po boku božské dcerušky Danae. Čtenáře to jistě potěší a řekl bych, že to těší i samotného Sparhawka, ačkoli je vzorným manželem i otcem. Předního bojovníka elénské církve by ale poklidné stárnutí u rodinného krbu nejspíš trochu nudilo. Vratka rovnováha nastolená po Sparhawkově vítězství nad krutým bohem Azashem na eosijském kontinentu dostává povážlivé trhliny. Neklid se však přenáší i do sousedního světadílu, Tamuli. Tamuli je impérium, jehož zvyklosti se velmi liší od zvyklostí elénanů a všech eosijců vůbec. Vždyť jediná tamulanka, se kterou jsme se dosud setkali, je krásná a strašlivá osobní ochránkyně královny Ehlany Mirtai. Žena vyšší než obrovitý Sparhawk, schopná přemoci pluk vojáků chce zůstat Ehlaninou otrokyní, zároveň však dobromyslně velí jí i rytířovi... Na tento podivný kontinent, kde císařští rádcové neuznávají magii, povede další Sparhawkova pouť. Mnohé nasvědčuje tomu, že bude mít mnoho společného s jeho cestou za všemocným Bhelliomem. Ačkoli byl kámen poté, co uzdravil Ehlanu, uvržen do mořských hlubin, zdá se teď, že jej někdo vyzvedl. A má tedy největší sílu, jaká na zemi je... Strhující příběh Tamuli je volným pokračováním trilogie Elénium, která se stala hitem jak v Americe, tak i u nás. Ti, kdo ji četli, se znovu setkají se svými oblíbenci: protřelým Talenem, drsným Kaltenem, kousavým koněm Faranem, mohutným Ulathem, Platimem, Stragenem, Asladou a mnoha dalšími. Těm, kdo je ještě neznají, můžeme seznámení s nimi s čistým svědomím vřele doporučit. David Eddings totiž dokázal vytvořit nejen jedinečný paralelní svět, ale i skvělé hrdiny. Obdařil je nádhernými charaktery a nenapodobitelným suchým humorem. Takže si na své přijdou i ti, kteří nehledají jen napětí, magii a hrdinské činy. Tamuli se prostě krásně čte!

DOMES OF FIRE

Book One of The Tamuli

Veronice,
za její pomoc -

a Marii,
za její nadšení -

dvěma velice zvláštním ženám v našich životech.

PROLOG

Výňatek z kapitoly druhé Případu Cyrgy: Rozbor nové krize.

Sestaveno současným historickým úřadem

Univerzity v Matherionu.

V této věci bylo Imperiální Radě zcela zřejmé, že říše musí čelit hrozbě nejvážnější - hrozbě, které se vláda Jeho Imperiálního Veličenstva mohla jen stěží postavit. Říše již byla dlouhou dobu závislá na armádách Atanu, jež hájily její zájmy během opakujících se občanských nepokojů, jež jsou obvyklé a dají se očekávat v různorodé populaci, které vládne silná centrální autorita. Tentokrát však vláda Jeho Veličenstva musela čelit situaci, jež se nezdála vzejít ze spontánních demonstrací. Tentokrát nepovstalo nespokojených horkokrevných hlav, vyrazících do ulic z rozličných univerzitních areálů během tradičních akcí, po kterých následovaly závěrečné zkoušky. S těmito jednotlivými demonstracemi se lze snáze vypořádat a řád je nastolen s minimem krveprolití.

Vláda si však brzy uvědomila, že tentokrát se věci ubírají jiným směrem. Demonstrující jednak nebyli vznětliví studenti a navíc po zahájení výuky na univerzitách se dřívější klid nenavrátil. Nicméně by úřady mohly udržovat pořádek, kdyby rozličné rozvraty byly výsledkem obyčejného revolučního zápalu. Samotná přítomnost atanských žoldáků mohla za normálních okolností zchladit ducha i mnohem větších nadšenců. Tentokrát měly obvyklé akty vandalismu,

doprovázející demonstrace, zcela zjevně nevysvětlitelný původ. Každopádně se imperiální vláda zaměřila na Styriky v Sarsosu. Avšak průzkumy styrických členů Imperiální Rady, o jejichž loajalitě vůči trůnu nemohlo být pochyb, zcela jasně naznačily, že Styrikum nemá na nepokojích žádnou účast. Nevysvětlitelné události zřejmě přicházely z jakýchsi zatím neurčených zdrojů a byly natolik rozšířené, že nemohly vycházet z aktivit pár styrických renegátů. Zjistit zdroj těchto aktivit nebyli schopni ani sami Styrikové a dokonce i legendární Zalasta, prvotřídní čaroděj - za jakého ho považovalo celé Styrikum - smutně přiznal naprostou porážku.

Byl to však právě Zalasta, jenž naznačil směr, kterým se vláda Jeho Veličenstva neprodleně vydala. Poradil, že by říše mohla hledat pomoc na eosijském kontinentu a pozornost vlády výslovně zaměřil na muže jménem Sparhawk.

Všem imperiálním představitelům eosijského kontinentu bylo okamžitě nařízeno, aby všeho ostatního nechali a na tohoto muže soustředili plnou pozornost. Bylo svrchovaně důležité, aby vláda Jeho Veličenstva získala o té osobě všechny dostupné informace. Jak začala z Eosie přicházet hlášení, začala si Imperiální Rada skládat Sparhawkův obrázek: jeho vzhled, jeho osobnost a jeho minulost.

Odhalili, že sir Sparhawk byl členem jednoho ze zdánlivě náboženských řádů elénské Církve. Jeho zvláštní řád se řadí k "Pandionským rytířům". Je to vysoký hubený muž středních let s ošlehanou tváří, s vrozenou inteligencí a strohých až drsných způsobů. Rytíři elénské Církve jsou obávaní válečníci a sir Sparhawk je v čele žebříčku jejich šampionů. V té době byla v historii eosijského kontinentu, kde byly založeny celkem čtyři řády rytířů Církve, situace tak zoufalá, že Eléni odložili své obvyklé předsudky a umožnili vojenským řádům vniknout do tajemných praktik Styrika. A byla to právě dovednost rytířů Církve v těchto uměních, díky níž získali před pár stoletími převahu během První zemošské války.

Sir Sparhawk měl postavení, které v naší říši nemá obdoby. Byl dědičným "Ochráncem" královského rodu Elenie.

Západní Eléni mají rytířskou kulturu plnou mnoha archaismů. Například "Vyzvání" (v podstatě nabídka ke změření sil v osobním souboji) je obvyklou reakcí členů šlechty, kteří cítí, že byla nějak pošpiněna jejich čest. Je zarážející, že ani vládnoucí monarchové nejsou zproštěni povinnosti odpovídat na tato Vyzvání. Aby se tedy vyhnuli obtížím, vzniklým drzostí různých prehlivců, vládcové Eosie obvykle ustanoví některého velmi schopného (a obvykle široko obávaného) válečníka jako svého zástupce. A povaha a reputace sira Sparhawka jsou takové, že i ti nejsvárlivější šlechtici elénské království po zralé úvaze zjistí, že vlastně skutečně pohaněni nebyli. Siru Sparhawkovi slouží ke cti jeho obratnost a chladná rozvaha, díky nimž musel jen zřídka někoho zabít. Starý obyčej našťástí praví, že silně pošramocený bojovník si může zachránit život, pokud se vzdá a odvolá své Vyzvání.

Po smrti svého otce se sir Sparhawk dostavil ke králi Aldreasovi, otci nynější královny, aby převzal své povinnosti.

Král Aldreas byl ale slabým monarchou. Ovládala ho jeho sestra Arissa a cimmurský primas Annias, její tajný milenec a otec jejího syna - bastarda Lychease. Cimmurský primas, jenž byl de facto vládcem Elenie, už dlouho doufal, že nastoupí na arciprelátský trůn elénské Církve ve svatém městě Chyrellském. Proto jej přítomnost tvrdého a ctnostného rytíře Církve u dvora obtěžovala. Tak se stalo, že přiměl krále Aldrease, aby poslal sira Sparhawka do vyhnanství do rendorského království.

Tehdy začal být na obtíž i král Aldreas, a tak jej primas Annias s princeznou Arissou otrávil a na trůn tím dosadili princeznu Ehlanu, Aldreasovu dceru. Přestože byla mladičká, získala jako dítě od sira Sparhawka jistý výcvik a byla mnohem tvrdší panovnicí než býval její otec. Brzy se primasovi stala více než na obtíž. Rovněž ji otrávil, ale pandionští přátelé sira Sparhawka, zasloučení do tajných umění svou učitelkou, Styrickou jménem Sefrenie, vyvolali kouzlo, které královnu uzavřelo do křišťálu a udržovalo ji při životě.

Taková byla situace, když se sir Sparhawk navrátil z vyhnanství. Jelikož si vojenské řády nijak nepřály, aby cimmurský primas stanul na arciprelátském trůnu, byli jistí válečníci z ostatních tří řádů vysláni, aby siru Sparhawkovi napomáhali při pátrání po protijedu či léku, který by mohl královnu Ehlanu uzdravit. Protože královna Ehlena již dříve odepřela Anniovi přístup k pokladnici, rytíři Církve usoudili, že by mu po svém uzdravení peníze, které potřeboval pro svou kandidaturu, opět odepřela.

Annias se spojil s Pandionským odpadlíkem jménem Martel. Tento člověk byl, stejně jako všichni Pandionští, vyškolen v použití styrické magie. Sparhawkovi stavěl do cesty hmotné i nadpřirozené překážky, ale sir Sparhawk a jeho společníci byli nakonec úspěšnější a odhalili, že královna Ehlena může být uzdravena toliko magickým předmětem nazývaným "Bhelliom."

Západní Eléni jsou podivní lidé. Ve světských záležitostech mají jistou úroveň znalostí, jež občas převyšuje naši vlastní, ale zároveň se téměř dětinsky spoléhají na magii, která se těší velmi odpudivým praktikám. Říká se, že onen Bhelliom je obrovský safír, jež byl v dávné minulosti vybroušen do tvaru růže. Eléni trvají na tom, že řemeslník, který ho opracoval, byl troll. My se touto absurditou nebudeme dále zabývat.

V každém případě sir Sparhawk a jeho přátelé překonali mnoho obtíží a nakonec tento zvláštní talisman získali. A královna Ehlena jim prý byla úspěšně vyléčena. Ačkoliv se dá silně pochybovat, že by jejich učitelka Sefrenie dokončila úkol bez jeho pomoci, nebylo zjevné použití Bhelliomu ničím jiným než pouhým úskokem, jenž používala, aby se chránila před slepým fanatismem západních Elénů.

Po smrti Arcipreláta Cluvonuse se Hierokracie elénské církve sjela do Chyrellu, aby se účastnila "voleb" jeho následovníka. (Volby jsou zvláštní praktikou, která zahrnuje rozbor předností. Pouze ten kandidát, jenž získá souhlas většiny členů, je zvolen do zmíněného úřadu. Je to samozřejmě nepřírozený postup, ale jelikož elénské duchovenstvo žije okázale v celibátu, není nijak skandální, když je Arciprelát ustanoven dědičně.) Cimmurský primas podplatil valnou většinu vysokých církevních hodnostářů, aby si během rokování Hierokracie zajistil přednost. I přesto nedosáhl potřebné většiny. Právě v té době jeho posluhovač, dříve zmíněný Martel, zaútočil na Svaté město s nadějí, že tak donutí Hierokracii, aby zvolila primase Annia. Sir Sparhawk a malá část rytířů Církve zadržovali Martela před Bazilikou, kde Hierokracie rokovala. Většina chyrellského města však byla během bojů vážně poškozena a poničena.

Když začalo hrozit, že situace přeroste v krizi, přišla obráncům pomoc v podobě armád západních elénských království. (O elénských politicích se tvrdí, že jsou naprosto přímočaří.) Vyšlo najevo spojenectví mezi cimmurským primasem a renegátem Martelem a rovněž jejich tajná dohoda s Othou ze Zemochu. Hierokracie, pobouřená věrolomností tohoto muže, zrušila jeho kandidaturu a místo něj zvolila jistého Dolmanta, patriarchu Demosu. Dolmant se zdál být velmi vhodným kandidátem, přestože bylo předčasné to tvrdit.

Královna Ehlena z Elénského království byla sotva více než pouhým dítětem. Zdála se však být cílevědomou a duchaplnou mladou ženou. Již dávno byl sir Sparhawk její tajnou láskou, i přes to, že byl o více než dvacet let starší. Po jejím uzdravení bylo vyhlášeno, že se zasnoubili a po zvolení Dolmanta arciprelátem byli oddáni. Je zajímavé, že si královna udržela svou autoritu, ačkoliv se dá tušit, že na ní má sir Sparhawk značný vliv jak ve státních tak v osobních záležitostech.

Zapojení zemošského císaře do vnitřních věcí elénské církve bylo samozřejmě casus belli a tak armády západní Eosie vedené rytíři Církve vyrazili přes Lamorkand na východ, kde se na hranicích utkaly se zemošskými hordami.

Avšak sir Sparhawk a jeho společníci, aby se vyhnuli bitevní vlně, odjeli zprvu na sever a pak se stočili na východ. Překročili pohoří severního Zemochu a tajně zamířili do Othova hlavního zemošského města, pravděpodobně kvůli pronásledování Annia a Martela.

Když se agenti říše snažili přesně odhalit, co se na západě v Zemochu dělo, vyšla jejich snaha zcela nazmar. Je jisté, že tam Annias, Martel i samotný Otha zahynuli. To však nemá v tomto historickém přehledu podstatný význam. Mnohem důležitější je ale nezvratný fakt, že Azash, starší Bůh Styrika a hnací síla v pozadí Othy a jeho Zemochu, také zahynul. Je rovněž nepopíratelné, že je za to zodpovědný sir Sparhawk. Musíme uznat, že úroveň magie, rozpoutané v Zemochu, je nad naše chápání, a že sir Sparhawk ovládá síly, kterými žádný smrtelník nikdy nedisponoval. Jako důkaz o velikosti síly, rozpoutané při souboji, stačí jen poukázat na skutečnost, že během jednání bylo zemošské město srovnáno se zemí.

Styrik Zalasta měl samozřejmě pravdu. Sir Sparhawk, princ manžel královny Ehliny, je jediným mužem na celém světě, jenž je schopen se s tamulskou krizí vypořádat. Bohužel sir Sparhawk nebyl občanem Tamulské říše a proto nemohl být císařem předvolán do sídelního města Matherionu. Vláda Jeho Veličenstva byla na rozpacích. Císař neměl nad Sparhawkem žádnou pravomoc a žádat o pomoc muže, který nebyl právoplatným občanem, by bylo nemyslitelným ponížením.

Situace v říši se každým dnem zhoršovala a tak se potřeba sira Sparhawka stávala víc a víc urgentní. Stejně naléhavě vyvstala potřeba udržet důstojnost říše. Řešení tohoto dilematu nakonec našel nejlepší diplomat ministerstva zahraničí, první tajemník Oscagne. Skvělé diplomatické intriky Jeho Excelence si ve větší šíři probereme v následujících kapitolách.

DÍL PRVNÍ

EOSIE

KAPITOLA

PRVNÍ

NEDÁVNO PŘIŠLO JARO, ALE DÉŠŤ s sebou stále přinášel ten úporný zimní chlad. Z noční oblohy se spouštělo jemné stříbřité mrholení, zahalovalo hranaté strážní věže Cimmury do mlžného oparu a bylo doprovázeno syčivými zvuky pochodní rozmístěných po obou stranách široké brány. Dlaždice cesty, vedoucí k bráně, byly v dešti lesklé a černé. K městu se blížil osamělý jezdec. Byl zavinut do hrubého cestovního pláště a jel na velkém, huňatém grošovaném koni s protáhlou hlavou a malými zlomyslnými očkami. Poutník byl statný muž, jehož velikost byla dána spíše mohutnou kostrou a silnými šlachami, než samotnou tělesnou stavbou. Vlasy měl černé, rozcuchané, nos na několika místech zlomený. Jel bezstarostně, ale se zvláštní obezřetností cvičeného válečníka.

Když se přiblížil k východní bráně města, veliký grošák se zachvěl, setřásl déšť ze své huňaté srsti a zastavil se v rudohnědém kruhu světla u zdi.

Ze strážního domku vylezl zarostlý strážný, jeho přilba a hrudní plát měly náznaky rzi, záda pokrýval zelený záplatovaný plášť nedbale přehozený přes rameno. Podezíravě na poutníka pohlédl, přičemž se slabě kymácel na místě.

"Jen projíždím, sousede," pravil velkán tichým hlasem a opět si nasadil kapuci.

"Ach, to jste vy, principi Sparhawku," řekl strážný, "nepoznal jsem vás. Vítejte doma."

"Díky," odvětil Sparhawk. Z mužova dechu bylo cítit laciné víno.

"Budete si přát, abych do paláce vzkázal, že jste přijel, Vaše Výsosti?"

"Ne, nevyrušuj je. Koně si mohu odsedlat sám." Sparhawk osobně nenáviděl ceremonie - zvláště pozdě v noci.

Naklonil se a podal strážnému malou minci. "Vrať se dovnitř, sousede. Ještě nasydneš, budeš-li stát venku na dešti."

Pobídl koně a projel branou.

Oblast podél městských zdí byla chudinská čtvrt', s ošuntělými zchátralými domy, jež se těsně tiskly jeden na druhý a svůj odraz vrhaly do mokrých špinavých ulic. Sparhawk vjel do úzké dlážděné uličky. Klapot grošákových okovaných

kopýt se odrážel od okolních budov. Zvedl se noční vánek a ubohé vývěsní štíty, označující ten či onen důkladně uzavřený krám, se s vrzáním rozkývaly na rezavých háčích.

Z jakési uličky vyběhl pes, který se na ně z nedostatku jiné zábavy zuřivě rozštěkal. Sparhawkův kůň líně pootočil hlavu na bok a upřel na zmoklého vořecha dlouhý vražedný pohled. Hloupé psisko zmlklo a stáhlo ocas mezi nohy. Kůň na něj záměrně vyjel. Pes zakňučel, pak zavyl, otočil se a prchnul. Sparhawkův oř si výsměšně odfrknul.

"Tohle tě uspokojuje, Farane?" zeptal se Sparhawk grošáka.

Faran zastířil ušima.

"Půjdeme už?"

Na křižovatce trhaně plála pochodeň a v jejím narudlém světle stála mladá baculatá děvka v laciném oděvu. Byla mokrá a urovaná. Tmavé vlasy se jí lepily na obličej, líčidlo na lících bylo rozmazané a ve tváři měla rezignovaný výraz.

"Co tady děláš v tom dešti, Naweeno?" zeptal se jí Sparhawk a popustil uzdu.

"Čekám tu na tebe, Sparhawk." V hlase jí zaznívalo šibalství a v očích zářilo uličnictví.

"Nebo na kohokoli jiného?"

"Jasně. Jsem profesionálka, Sparhawk, ale stále jsem ti něco dlužna. Nevyrovnáme si jeden z těch dluhů?"

Přehlédl to. "Jak to, že pracuješ na ulici?"

"Shanda a já jsme se pohádaly." Pokrčila rameny. "Rozhodla jsem se udělat se pro sebe."

"Nejsi tak zvrhlá, aby ses stala děvčetem z ulice, Naweeno." Sáhł prsty do měšce u pasu, vylovil několik mincí a podal jí je. "Tumáš," řekl. "Najmi si někde v krčmě pokoj a na pár dní se ulicím vyhni. Promluví si s Platimem a uvidíme, co se dá pro tebe zařídit."

Přimhouřila oči. "Nemusíš to dělat, Sparhawk. Dokážu se o sebe postarat."

"Jasně, že dokážeš. Proto přece tady postáváš v dešti. Udělej, co říkám, Naweeno. Na hádky je moc pozdě a navíc prší."

"To ale bude můj další dluh, Sparhawk. Jseš si opravdu jistý..." Nechala to nevyřčené.

"Naprostě jistý, sestřičko. Jsem teď ženat, vzpomínáš?"

"Ano?"

"Na tom nesejde. Schovej se před tím nečasem." Sparhawk potřásl hlavou a pokračoval v cestě. Měl Naweenu rád, ale byla beznadějně neschopná se o sebe postarat.

Projel ztichlým náměstím. Všechny krámky a stánky byly zavřené. V noci se venku toulalo jen pár lidí, kteří zřejmě zařizovali jisté obchodní záležitosti.

Vrátil se v myslí o více než měsíc a půl zpět. V Lamorkandu nebyl nikdo ochotný si s ním popovídat. Arciprelát Dolmant byl moudrý muž, zkušený v doktríně a církevní politice, ale žalostně neznalý způsobů myšlení prostých lidí.

Sparhawk se mu trpělivě pokoušel vysvětlit, že poslat rytíře Církve, aby shromáždil informace, je mrhání časem.

Dolmant na tom bohužel trval a Sparhawkova zavazovala přísaha k poslušnosti. A tak se stalo, že promrhal šest týdnů v těch hnusných městech jižního Lamorkandu, kde nebyl nikdo ochotný si s ním popovídat o čemkoliv vážnějším než o počasí. A aby věci ještě zhoršil, Dolmant zcela samozřejmě obvinil rytíře ze svých vlastních omylů.

V temné boční ulici, kde z domovních okapů jednotvárně odkapávala voda na kočičí hlavy, pocítil, jak se Faranovi napjaly svaly. "Promiň," řekl tiše. "Nedával jsem pozor." Někdo jej sledoval. Mohl zřetelně vnímat neklid, který kůň zachytil. Faran byl válečný oř; ve svých žilách mohl nejlépe vycítit nepřátelství. Sparhawk rychle zamumlal ve styričtině kouzlo, přičemž gesta, která je doprovázela, skryl pod pláštěm. Pomalu kouzlo vypustil, aby se vyhnul ostražitému pohledu, ať již patřil komukoliv.

Ten, kdo jej sledoval, nebyl Elén. Sparhawk to vycítil okamžitě. Pátral dále, pak se zamračil. Bylo jich více a nebyli to ani Styrikové. Stáhl své vědomí zpět a pasivně čekal na nějaký náznak jejich totožnosti.

Uvědomění přišlo jako mrazivý úder. Pozorovatelé nebyli lidské bytosti. Lehce se posunul v sedle a rukou sklouzl k jílcí svého meče. Pak vědomí pozorovatelů zmizelo a Faran se otřásl úlevou. Stočil svou ošklivou hlavu a s podezřívavým výrazem pohlédl na svého pána.

"Neptej se mě, Farane," sdělil mu Sparhawk. "Ani já nic nevím." Ale nebyla to tak zcela pravda. Dotek myslí v temnotách byl neurčitě známý a ta důvěrnost v jeho myslí vyvolávala otázky, na které si nepřál odpovědět.

U palácové brány postál jen tak dlouho, aby vojáky pevně ujistil, že není třeba budit celý dům a na nádvoří sesedl z koně. Ze stájí vkročil do deštěm umytého dvora mladý muž.

"Proč jsi neohlásil, že přijíždíš, sire Sparhawk?" zeptal se velice tiše.

"Protože zvláště nenávidím přehlídky a divoké oslavy uprostřed noci," řekl Sparhawk svému panoši a stáhl si kapuci.

"Co děláš vzhůru tak pozdě? Slíbil jsem tvým matkám, že dohlédnu, aby sis řádně odpočal. Chceš mě dostat do problémů, Khalade?"

"To snad žertuješ." Khaladův hlas byl hrubý a drsný. Převzal Faranovy otěže. "Pojď dovnitř, Sparhawk. Když budeš stát na tom dešti tak zrezivíš."

"Jsi stejně tak zlý, jako byl tvůj otec."

"Je to starý rodinný rys." Khalad zavedl prince manžela a jeho zlostného válečného oře do senem vonící stáje, kde dvojice luceren vrhala kužel žlutavého světla. Khalad byl chraptivý mladík s prostými černými vlasy a krátce zastřiženou černou bradkou. Na sobě měl priléhavé černé kožené kalhoty, boty a koženou vestu bez rukávů. U pasu mu visela masivní dýka a zápěstí mu obtáčely ocelové manžety. Vypadal a choval se natolik podobně svému otci, že Sparhawk opět pocítil bolest ze ztráty. "Myslel jsem, že se s tebou vrátí Talen," řekl panoš a začal odsedlávat Farana.

"Nachladil se. Jeho matka - a tvá - rozhodly, že v tom počasí nikam nepůjde a já jsem se s nimi samozřejmě nepřel."

"Moudré rozhodnutí," podotkl Khalad a nepřítomně pleskl Farana přes čenich, když se jej mohutný grošák pokusil kousnout. "Jak se mají?"

"Tvé matky? Skvěle. Aslada se stále snaží vykrmit Elys, ale nemá příliš úspěch. Jak jsi zjistil, že jsem ve městě?"

"Jeden z Platimových hrdlořežů tě spatřil projíždět bránou. Dal mi vědět."

"Mohlo mě to napadnout. Nevzbudil jsi mou ženu, že ne?"

"Ne, protože před jejíma dveřma stojí na stráží Mirtai. Dej mi ten mokrá plášť, pane. Pověším ho do kuchyně, aby uschl."

Sparhawk cosi zabručel a sundal si provlhlý plášť.

"Tu drátěnou košili také, Sparhawk," dodal Khalad, "než úplně zrezaví."

Sparhawk přikývl, odepjal si meč a začal se vysvlékat z drátěné košile. "Jak pokračuje tvůj výcvik?"

Khalad ze sebe vyrazil netaktní zvuk. "Nenaučil jsem se nic, co bych dříve neznal. Můj otec byl mnohem lepší učitel než ti z kaple. Ten tvůj nápad nefunguje, Sparhawk. Ostatní novici jsou všichni šlechtici, a když je mí bratři a já předstihnem na kolbišti, pohoršují se. Každým pohybem si děláme nepřátele." Sundal sedlo z Faranových zad a položil ho na zábradlí nejbližšího stání. Krátce spočinul rukou na mohutném grošákově hřbetě, pak se sehnul, popadl náruč slámy a jal se jej hřebelcovat.

"Vzbuď nějakého čeledína a přenech mu to," ozval se Sparhawk. "Je v kuchyni ještě někdo vzhůru?"

"Myslím, že pekaři už jsou na nohou."

"Ať mi jeden z nich dohodí něco k jídlu. Už jsem řádnou dobu nejedl."

"Jasně. Co tě tak dlouho zdrželo v Chyrellu?"

"Udělal jsem si malý postranní výlet do Lamorkandu. Občanská válka se tam vymyká z rukou a arciprelát chtěl, abych se tam trochu rozhlídl."

"Měl jsi dát vědět své ženě. Moc nechybělo a poslala Mirtai, aby tě začla hledat," ušklíbl se Khalad. "Myslím, že ti pěkně vyhubuje, Sparhawk."

"To není nic nového. Je v paláci Kalten?"

Khalad přikývl. "Jídlo tu má lepší a nečeká se od něj, že se bude třikrát denně modlit. Mimoto si myslím, že má zálusk na jednu pokojskou."

"Ani to mne příliš nepřekvapuje. Je tu také Stragen?"

"Není. Něco se stalo a musel se vrátit do Emsatu."

"Probud' tedy Kaltenu. Ať přijde do kuchyně, chci si s ním promluvit. Budu tam za okamžik. Nejprve jdu do lázně."

"Ale voda nebude teplá. V noci nechávají oheň vyhasnout."

"My jsme vojáci boží, Khalade. Od nás všech se očekává nevýslovná odvaha."

"Vynasnažím se si to zapamatovat, pane."

Voda v lázni byla úplně studená a tak Sparhawk koupání dlouho neprotahoval. Oblékl se do pohodlného bílého roucha a prošel ztemnělými chodbami paláce do jasně osvětlených kuchyňských prostor, kde již čekal Khalad s ospale vyhlížejícím Kaltenem.

"Zdravím tě, urozený princí manželi," prohlásil Kalten suše. Sir Kalten zjevně příliš neholdoval nápadu být vyburcován o půlnoci.

"I já tě zdravím, urozený dětský společníku urozeného prince manžela," odpověděl Sparhawk.

"To je ale těžkopádný titul," řekl Kalten kysele. "Co je tak důležité, že to nepočká do rána?"

Sparhawk se posadil na jeden ze stolů a bíle oděný pekař mu přinesl talíř hovězí pečeně a horký kouřící bochník vytážený rovnou z pece. "Díky, sousede," poděkoval mu Sparhawk.

"Kdes byl, Sparhawk?" otázal se Kalten a usadil se naproti svému příteli. V jedné ruce držel Kalten láhev vína a v druhé cínový pohár.

"Sarathi mě vyslal do Lamorkandu," odpověděl Sparhawk a uškubl z bochníku skývu chleba.

"Tvá žena udělala každému v paláci ze života peklo, však víš."

"Je hezké vědět, že se stará."

"Ale ne pro nás ostatní. Co potřeboval Dolmant v Lamorkandu?"

"Informace. Tak úplně nevěří hlášením, která dostává."

"A čemu tak nevěří? Vždyť Lamorkané jsou natolik zabráni do své národní kratochvíle - občanské války?"

"Tentokrát se zdá, že je něco trochu jinak. Pamatuješ si na hraběte Gerricha?"

"Na toho, který nás obléhal na hradě barona Alstroma? Osobně jsem jej nepotkal, ale jeho jméno je dostatečně známé."

"Zdá se, že se také zapletl do potyček v západním Lamorkandu a valná většina lidí tam věří, že má zálusk na trůn."

"No a?" Kalten uzmul Sparhawkovi část jeho bochníku. "Každý baron v Lamorkandu má zálusk na trůn. Proč se teď o to Dolmant tolik zajímá?"

"Gerrich hledá spojení za hranicemi Lamorkandu. Někteří z těch pohraničních baronů v Pelosii jsou víceméně nezávislí na králi Sorosovi."

"Každý v Pelosii je nezávislý na Sorosovi. Ke skutečnému králi má daleko. Mnoho času tráví modlitbami."

"To je na božího vojáka zvláštní názor," zamumlal Khalad.

"Musíš brát ty věci s rezervou, Khalade," řekl mu Kalten. "Z přílišného modlení měkne mozek."

"Každopádně," pokračoval Sparhawk, "pokud se Gerrichovi podaří přetáhnout ty pelosijské barony na svou stranu, aby se mohl ucházet o trůn krále Friedahla, bude muset Friedahl vyhlásit Pelosii válku. Církev již vede válku v Rendoru a Dolmant není příliš nadšen představou druhé fronty." Odmlčel se. "Narazil jsem však na něco jiného," dodal.

"Vyslechl jsem rozhovor, jenž nebyl pro mé uši. Padlo jméno Drychtnath. Víš o něm něco?"

Kalten pokrčil rameny. "Svého času to byl národní hrdina Lamorkanů. Povídá se, že prý byl vysoký dvacet stop, každé ráno zhltnul na snídani vola a každý večer vypil sud medoviny. Také se vykládá, že při jeho řevu pukaly skály a když natáh ruku, moh zastavit slunce. Příběhy však mohou trošičku přehánět, že."

"Tuze směšné. Ti lidé, které jsem vyslechl, povídali jeden druhému, že se vrátil."

"To byl jen chytrý trik. Myslím, že ho zabil jeho nejbližší přítel. Bodl jej do zad a pak mu proklál srdce kopím. Víš jací jsou Lamorkané."

"Je to zvláštní jméno," podotkl Khalad. "Co znamená?"

"Drychtnath?" Kalten se poškrábal na hlavě. "Řekl bych, že dreadnought, ten typ bojových lodí. Lamorské matky takové věci svým dětem dělají." Vyprázdnil svůj pohár a převrátil nad něj láhev. Vytéklo jen pár kapek. "Budem s tím pokračovat ještě dlouho?" zeptal se. "Máme-li tu sedět a vykládat si až do rána, budu potřebovat víc vína. Abych však byl k tobě upřímný, Sparhawk, opravdu bych se radši vrátil do své hezké hřejivé postele."

"A ke své hezké hřejivé pokojské?" dodal Khalad.

"Je tak osamělá." Kalten pokrčil rameny. Ve tváři se mu objevil vážný výraz. "Jestli Lamorkané opět mluví o Drychtnathovi, značí to, že se začínají cítit poněkud sebejistě. Drychtnath chtěl vládnout světu a kdykoliv začnou Lamorkané přivolávat jeho jméno, je to dobrý náznak, že se začínají za svými hranicemi poohlížet po nových územích." Sparhawk odstrčil svůj talíř. "Je už dost pozdě, abychom se teď tím začali trápit. Jdi do postele, Kaltene. A ty taky, Khalade. Můžeme si o tom více popovídat později. Asi už bych měl vykonat zdvořilostní návštěvu u své ženy." Povstal.

"To je vše?" otázal se Kalten. "Zdvořilostní návštěvu?"

"Jsou rozmanité druhy zdvořilosti, Kaltene."

Chodby v paláci byly v rozestupech matně ozářeny svícemi. Sparhawk tiše prošel kolem trůnní místnosti do královských komnat. V křesle vedle dveří jako obvykle dřímala Mirtai. Sparhawk se zastavil a přemítal o tamulské obryni. Když její tvář klidně spočívala, byla krásná, až se tajil dech. Ve světle svící měla její pokožka nazlátlou barvu a řasy měla tak dlouhé, až se jí dotýkaly lící. V klíně jí ležel meč, jehož rukojeť lehce svírala rukou.

"Nesnaž se ke mně přiblížit, Sparhawk," řekla, aniž by otevřela oči.

"Jak jsi věděla, že jsem to já?"

"Vycítím tě. Všichni Eléni zapominají, že máme nosy."

"Jak jsi mě mohla vycítit? Právě jsem se vykoupal."

"Ano. I toho jsem si všimla. Kdybys tak nebyval spěchal a nechal vodu trochu ohřát."

"Občas mě ohromuješ, víš o tom?"

"Dáš se lehce ohromit, Sparhawk." Otevřela oči. "Kde ses toulal? Ehlana málem zešilela."

"Jak se má?"

"Zhruba stejně. Nechceš ji už nechat, aby konečně dospěla? Začíná mě už unavovat být majetkem dítěte." Mirtai se sama cítila jako otrok, vlastnictví královny Ehlany. To ji ale v žádném případě nebránilo, aby královské elénské rodině vládla železnou pěstí a svévolně se rozhodovala, co je pro ni dobré a co ne. Příkře odmítala všechny královniny pokusy ji zrovnoprávnit, poukazujíc na to, že je atanskou Tamulkou a že její rod se bytostně nehodí pro svobodu. Sparhawk se silně přikláněl na její stranu, neboť si byl dosti jistý, že kdyby byla ponechána napospas svým pudům, mohla by Mirtai v krátké době vylidnit několik velkých měst.

S výjimečnou grácií se postavila. Byla o dobré čtyři palce vyšší než Sparhawk a jak na ni vzhlížel, opět pocítil ten zvláštní pocit malosti. "Proč ti to trvalo tak dlouho?" zeptala se ho.

"Musel jsem jet do Lamorkandu."

"To byl tvůj nápad nebo něčí jiný?"

"Poslal mě tam Dolmant."

"Rozumně to Ehlane hned na začátku vysvětlil. Jestli ji napadne, žeš tam šel z vlastní vůle, budou trvat hádky celé týdny a všechny ty spory mi lezou na nervy." Vytáhla klíč od královských komnat a zpřímá, odměřeně na Sparhawka pohlédla "Buď velmi pozorný, Sparhawk, Strašně moc jsi jí chyběl a potřebuje hmatatelný důkaz tvé lásky. A nezapomeň zajistit dveře do ložnice. Tvá dcera je ještě trochu mladá, aby se dozvěděla o jistých věcech." Odemkla dveře.

"Mirtai, opravdu nás musíš každou noc všechny zamykat?"

"Ano, musím. Neusnu, dokud se neujistím, že se nikdo z vás netoulá po zámku."

Sparhawk si povzdechl. "Mimochodem," dodal, "Kring byl v Chyrellu. Očekávám, že během pár dnů přijede, aby ti znovu nabídl sňatek."

"Je také nejvyšší čas." Zasmála se. "Od jeho poslední nabídky už uplynuly tři měsíce. Začínala jsem mít pomalu pocit, že mě vůbec nemiluje."

"Máš někdy v úmyslu jeho nabídku přijmout?"

"Uvidíme. Běž vzbudit svou choť, Sparhawk. Vypustím tě až ráno." Jemně jej postrčila do dveří a zamkla za ním. Sparhawkova dceruška, princezna Danae, ležela stočená ve velkém křesle u krbu. Danae už běžel šestý rok. Její pleť, bělostná jak mléko, kontrastovala s tmavými vlasy a velkýma tmavýma očima. Rty měla jako malý růžovoučký luk. Stála se z ní docela mladá dáma s vážnými způsoby a velmi dospělým chováním. Nicméně jejím stálým společníkem byla otrhaná a ošuntěle vyhlížející hadrová hračka, zvířátko jménem Rollo. Rolla dostala princezna Danae od své matky. Na princezniných nožkách byly jako obvykle zelené šmouhy od trávy. "Jdeš pozdě, Sparhawk," řekla rázně svému otci.

"Danae," připomněl jí, "víš, že mi tak nemáš říkat. Kdyby tě slyšela tvá matka, jistě by se začla vyptávat."

"Vždyť spí." Danae pokrčila rameny.

"Jsi si tím opravdu jistá?"

Vrhla na něj zničující pohled. "Jasně, že jsem. Já se nemýlím. Věděla jsem to přece už mnohokrát předtím, však víš. Kde jsi byl?"

"Musel jsem odjet do Lamorkandu."

"To tě nenapadlo dát matce vědět? Posledních pár týdnů to s ní bylo úplně k nevydržení."
"Já vím. Už mi to připomínaly stovky lidí. Opravdu jsem nečekal, že budu pryč tak dlouho. Jsem rád, že jsi vzhůru. Možná mi můžeš s něčím pomoci."
"Rozmyslím si to - když na mě budeš hodný."
"Přestaň. Co víš o Drychnathovi?"
"Byl to barbar, ale přece jen Elén, což je přirozeně normální."
"Nedávej najevo své předsudky."
"Nikdo není dokonalý. Co ten náhlý zájem o starodávnou historii?"
"Lamorkandem se nesou divné zprávy o tom, že se Drychnath vrátil. Všichni vysedávají s nabroušenými meči, ve tvářích napjatý výraz. Jaký to má skutečný význam?"
"Byl jejich králem před třemi či čtyřmi tisíci lety. Bylo to krátce poté, co Eléni objevili oheň a vylezli ze svých jeskyní."
"Nebud' neslušná."
"Ano, otče. Navíc Drychnath sjednotil všechny Lamorkany do jakéhosi druhu společenství a pak vyrazil dobýt svět. Lamorkané jím byli velice nadšení. Uctíval však staré lamorské božstvo a tvá elénská církev se cítila poněkud zneklidněna představou pohanů sedících na trůnu celého světa a tak ho nechali zavraždit."
"Tohle by Církev neudělala," řekl přísně.
"Chceš poslouchat příběh nebo se hádat o teologii? Po Drychnathově smrti vykuchali lamorkští kněží několik slepic a hráli si s jejich vnitřnostmi, aby vyčetli budoucnost. Jsou to opravdu nechutné praktiky, Sparhawku, tak špinavé."
Otřásla se.
"Mě z toho neobviňuj. Já jsem je nevymyslel."
"Věštecťví, jak to oni nazývají, jim řeklo, že se Drychnath jednoho dne vrátí, aby pokračoval, kde přestal a že přivede Lamorkany ke světové nadvládě."
"Chceš tím říct, že tomu opravdu věří?"
"Kdysi věřili."
"Koluji tam zvěsti o návratu k uctívání starých pohanských bohů."
"Takové chování se od nich dá očekávat. Když začne Lamorkan přemítat o Drychnathovi, automaticky ze šatníku vytahuje staré bohy. Je to bláznivé. Jako by pro ně nebylo dost skutečných bohů?"
"Staří lamorkští bohové tedy nejsou skuteční?"
"Jasně, že ne. Kdes nechal rozum, Sparhawku?"
"Trollí Bohové jsou skuteční. V čem je rozdíl?"
"Ve světě je vše rozdílné, otče. Každé dítě to vidí."
"Proč ti prostě nevěřím? A jakto, že nejsi zpátky v postýlce?"
"Protože jsi mi ještě nedal pusu."
"Ach, promiň. Zamyslel jsem se."
"Dávej pozor na důležité věci, Sparhawku. Chceš snad, abych zchřadla?"
"Jistě, že ne."
"Tak mi dej pusu."
Políbil ji. Jako vždy voněla trávou a lesem. "Umyj si nohy," poradil jí.
"Ach, jo," povzdechla si.
"Chceš snad strávit týden vysvětlováním své matce o původu těch zelených skvrn?"
"To je vše, co dostanu?" zaprotestovala. "Jednu malou skromnou pusu a návod ke koupání?"
Zasmál se, zvedl ji a znovu políbil - několikrát. Pak ji položil. "A teď uháněj."
Našpulila rty a povzdechla si. Vyrazila zpět do svého pokoje, přičemž Rolla nesla nedbale za jednu nohu. "A nenech mamku vzhůru celou noc," řekla přes rameno. "A prosím, snažte se být tišší. Proč vy dva vždycky naděláte tolik rámusu?" Uličnický pohled přes rameno. "Proč se červenáš, tati?" optala se nevinně. Pak se zasmála, vešla do své vlastní komnaty a zavřela dveře.
Nikdy si nebyl jistý, zda jeho dcera chápe skutečný smysl takových poznámek. Tušil, že alespoň jakási část její zvláště navrstvené osobnosti jim rozumí docela dobře. Ujistil se, že její dveře zaklaply a vešel do společné ložnice. Zavřel za sebou dveře a zastrčil závoru.
V ohništi zbyly jen uhlíky, ale světlo přesto stačilo na to, aby spatřil tu, jež byla centrem celého jeho života. Její husté blondaté vlasy byly rozhozené na polštáři a ve spánku vypadala velice mladě a zranitelně. Stál u nohou postele a hleděl na ni. V její tváři byly stále ty stopy malé dívenky, kterou cvičil a utvářel. Povzdechl si. Při takovém sledu myšlenek jej vždy přepadala melancholie, protože si uvědomil, že je pro ni přece jen příliš starý. Ehlana by si zasloužila mladého manžela - někoho ne tak zničeného, dozajista někoho hezkého. Líně přemítal, kde udělal tu chybu, že se do něj zamilovala, aniž by zvážila jakoukoliv jinou možnost. Pravděpodobně to byla nějaká drobnost - i bezvýznamná. Kdo mohl vůbec tušit, jaký vliv mohla mít na druhého i ta nejmenší gesta?
"Vím, že jsi tady, Sparhawku," prohlásila aniž by otevřela oči. V jejím hlase bylo jakési slabé ostří.
"Obdivoval jsem tu scenérii." Bezstarostný tón možná odvrátí vznikající podrážděnost, přestože v to příliš nedoufal. Otevřela své šedé oči. "Pojď sem," přikázala a natáhla k němu ruce.
"Jsem vždy nejponížejším služebníkem Vašeho Veličenstva." Rozesmál se a přešel k boku postele.
"No ne, opravdu?" odvětila, objala ho a políbila. Vrátil jí polibek a tak to jistou dobu pokračovalo.
"Myslíš, že bychom mohli přenechat hádky až na ráno, lásko?" otázal se. "Jsem dnes večer trochu unavený. Proč bychom se nemohli líbat a tak dál? Vynadat mi můžeš později."
"Abych vychladla? Nebud' blázen. Nechystala jsem si seznam všech možných věcí, jež ti vyčtu, jen tak pro nic za nic."

"Dokážu si to představit. Dolmant mě vyslal do Lamorkandu, abych na něco dohlédl. Trvalo mi to trochu déle než jsem čekal."

"To není fér, Sparhawku," nařkla jej.

"To nechápu."

"To jsi ještě neměl říkat. Měl jsi počkat, až si já vyžádám vysvětlení, než mi nějaké podáš. Teď jsi to vše pokazil."

"Můžeš mi vůbec odpustit?" Nasadil výraz přehnané kajcnosti a políbil ji na šíji. Jak zjistil, jeho choť takové hrátky zbožňovala.

Usmála se. "Popřemýšlím o tom." Vrátila mu polibek. Usoudil, že ženy z jeho rodiny tvoří velmi vášnivou společnost.

"Dobrá," řekla. "Když už jsi tedy vše pokazil, můžeš mi také povědět, co jsi dělal a proč jsi nedal vědět, že se zpozdíš?"

"Politika, láska. Znáš Dolmanta. Lamorkand je na samém pokraji výbuchu. Sarathi si žádal profesionální ohodnocení, ale nechtěl, aby se obecně vědělo, že jsem tam šel na jeho příkaz. Nepotřeboval, aby kolovaly nějaké zvěsti."

"Myslím, že je načase, abych si s naším ctěným Arciprelátem kapánek promluvila," řekla Ehlana. "Zdá se, že začíná trošičku zapomínat, kdo já jsem."

"To bych nedoporučoval, Ehlano."

"Nehodlám s ním válčit, láska. Chci mu jen naznačit, že se neřídí obvyklým vybraným chováním. Než někam odvedí mého manžela, měl by mě požádat. Začínám být prostě jeho Imperiálním Arciprelátsvím trochu znavená a tak mám v úmyslu naučit ho některým způsobům."

"Můžu být přítom? Mohl by to být velice zajímavý rozhovor."

"Sparhawku," řekla a obdařila jej hněvivým pohledem, "chceš-li se vyhybat oficiální výstraze, budeš muset podniknout významné kroky, aby sis mě udobřil."

"Právě jsem to dělal," odpověděl a sevřel ji mnohem těsněji.

"To ti to trvalo tak dlouho?" vydechla.

Uběhla pěkně dlouhá chvíle a zdálo se, že se rozmrzelost královny Ehlany zcela vytratila. "Na co jsi přišel v Lamorkandu, Sparhawku?" zeptala se a vyčerpaně se natáhla. Politika jí nikdy nebyla proti mysli.

"Západní Lamorkand je právě teď v chaosu. Rádí tam jeden hrabě - jmenuje se Gerrich. Měli jsme s ním něco do činění, když jsme hledali Bhelliom. Byl společen s Martelem v jedné z těch propracovaných akcí, které měly během voleb zdržet vojenské řady, aby se nedostaly do Chyrellu."

"To o jeho hraběcím charakteru vypovídá vše."

"Možná, ale Martel byl v manipulacích lidí velmi zdatný. Roznítit třeba malou válku mezi Gerrichem a bratrem patriarchy Ortzela. Každopádně se zdá, že ta výprava Gerrichovi krapet rozšířila obzory. Začíná pomýšlet na trůn."

"Ubohý Freddie," posteskla si Ehlana. Král Friedahl z Lamorkandu byl její vzdálený bratranec. "Nemohl mi ten svůj trůn věnovat? Proč by to ale mělo Církev znepokojovat? Freddie má dost velkou armádu, aby si poradil s jedním ambiciózním hrabětem."

"Není to tak jednoduché, láska. Gerrich uzavřel spojenectví s dalšími šlechtici v západním Lamorkandu. Shromáždil armádu téměř tak velkou jako je králova a ještě jedná s pelosijskými barony z okolí jezera Venne."

"S těmi lotry?" prohlásila s jistým opovržením. "Koupit je může každý."

"Vyznáš se v politice tohoto kraje, Ehlano?"

"Musím, Sparhawku. Pelosie se rozprostírá na mé severovýchodní hranici. Může nás ta rozmiška nějakým způsobem ohrozit?"

"Momentálně ne. Gerrich hledí na východ - na hlavní město."

"Snad bych měla Freddimu nabídnout spojenectví," dumala. "Pokud na tom území propukne válka, mohla bych získat pěkný kus severozápadní Pelosie."

"Rozvíjíme územní ambice, Vaše Veličenstvo?"

"Ne dnes v noci, Sparhawku," odpověděla. "Dnes mám na mysli jiné věci." A znovu se k němu přitulila.

Uběhlo hodně času, téměř se rozednívalo. Ehlanino pravidelné oddechování Sparhawkovi prozradilo, že už usnula. Vyklouzl z postele a přešel k oknu. Roky vojenského výcviku v něm vypěstovaly bezděčnou potřebu prozkoumat před úsvitem, jaké je počasí.

Děšť již ustal, ale zvedl se vítr. Nedávno přišlo jaro a těžko se dalo doufat, že bude následující týden klidné počasí. Byl rád, že se vrátil domů právě včera večer, neboť nadcházející den nevypadal slibně. Zahleděl se na pochodně, které nepokojně plápolaly ve větru na nádvoří.

Jak se mu stávalo vždy za špatného počasí, zabloudily Sparhawkovy myšlenky zpět do let, která strávil ve sluncem rozpáleném Jirochu na vyprahlém severním pobřeží Rendoru, kde ženy, zahalené do roušky, odcházely za chladného ranního rozbřesku ke studnám a kde mu dívka jménem Lillias krátila noci něčím, co nazývala láskou. Avšak nevzpomněl si na tu noc v Ciprii, kdy ho Martelovi zabíjáci skoro sprovodili ze světa. S Martelem si vyrovnal účty v Azashově chrámu v Zemochu a tak neměl žádný skutečný důvod, aby se upamatoval na to ciprijské smetiště, či na zvuky klášterních zvonů, které ho budily ze sna. Ten přechodný pocit stále živě číhal; byl to pocit, jenž ho přepadal v úzkých uličkách, když mířil do paláce, a pořád jej pronásledoval.

Něco, čemu nerozuměl, stále pokračovalo a on si úpěnlivě přál, aby si o tom mohl promluvit se Sefrenií.

KAPITOLA

DRUHÁ

"VAŠE VELIČENSTVO," PROTESTOVAL hrabě z Lendy, "takovým tónem nemůžete hovořit k Arciprelátovi." Lenda se zármutkem hleděl na list, který mu královna právě podala.

"Můžete vše, ale obviňovat ho, že je zloděj a padouch?"

"No ne, to jsem měla vypustit?" zeptala se nevinně. "Jak je to ode mne neuvážené!" Nacházeli se v poradní komnatě potažené modrým kobercem, kde se obvykle v tuto ranní dobu scházeli.

"Můžete s ní něco udělat, Sparhawku?" zaprosil Lenda.

"Ale Lendo," usmála se Ehlana na toho křehkého staříka, "je to jen náčrt. Byla jsem trochu rozčilená, když jsem to sepisovala."

"Trošku?"

"Vím, že ten dopis v takové podobě nemůžeme poslat. Jen jsem chtěla, abyste věděl, jaký na to mám názor, než ten dopis přeformulujeme a převedeme do diplomatického jazyka. Řekla bych, že Dolmant začíná překračovat své pravomoce. Je arciprelátem, ne císařem. Církev má už tak příliš velkou autoritu nad světskými záležitostmi a pokud někdo Dolmanta rychle nezaráží, stane se každý vládce v Eosii méně než jeho poddaným. Promiňte mi, pánové, jsem sice skutečnou dcerou Církve, ale nebudu před Dolmantem klečet a přebírat od něj zpět svou korunu v jakési zosnované ceremonii, která nemá jiný účel než mě ponížit."

Sparhawk byl trochu překvapen politickou vyzrálostí své ženy. Mocenské rozvrstvení na eosijském kontinentu vždy záviselo spíše na jemném balancování mezi autoritou Církve a mocí různých králů. Když byla taková rovnováha porušena, dostaly věci osklivý průběh. "Stížnost Jeho Veličenstva může být celkem oprávněná, Lendo," prohlásil zamyšleně. "Během posledních generací nebyli eosijští vládcové příliš silní. Aldreas byl..." zamyslel se nad vhodným výrazem.

"Nezpůsobilý," charakterizovala chladně jeho žena svého vlastního otce.

"Až tak daleko bych snad nezacházel," zamumlal. "Wargun je nevyzpytatelný, Soros je náboženský fanatik, Obler je starý a Friedahl vládne jen díky snášenlivosti svých baronů. Dregos ponechává všechna svá rozhodnutí na příbuzných. Král Brissant z Cammorie je prostopášník a na jméno současného krále Rendoru si ani nevzpomínám." "Ogyrin," doplnil Kalten. "Ne že by na tom skutečně záleželo."

"Zkrátka a dobře," pokračoval Sparhawk, když se pohodlně usadil v křesle a zamyšleně si přejel jednu stranu tváře, "během toho stejného časového údobí jsme měli množství velice schopných duchovních v Hierokracii. Neschopnost Cluvonusova typu jen povzbudila patriarchy, aby se vydali svou vlastní cestou. Máte-li někde neobsazený trůn, můžete učinit horší věci, než na něj posadit Embana - nebo Ortzela, Bergstena - či dokonce i Annias uměl velice dobře chodit v politické sféře. Když králové slábnou, Církev sílí občas až příliš."

"Řekni to na rovinu, Sparhawku," zabručel Platim. "Chceš nám namluvit, abychom vyhlásili Církvi válku?"

"Ne dnes, Platime. Mohli bychom si však ten nápad ponechat v záloze. Myslím si, že právě teď je čas začít posílat do Chyrellu nějaké signály a naše královna může být právě tou, která je pošle. Podle způsobu, jakým rozrušila Hierokracii během Dolmantových voleb myslím, že budou velmi obezřetně naslouchat čemukoliv, co ona vysloví. Neřekl bych že by bylo až tak moc třeba její dopis zmírnit, Lendo. Uvidíme, zda dokážeme upoutat jejich pozornost."

V Lendových očích vzplály jiskřičky. "Tak takhle by se měla hra rozehrávat, přátelé," řekl nadšeně.

"Uvědomte si ale, že je docela možné, že Dolmantovi ani nedojde, že překročil únosnou mez," poznamenal Kalten.

"Možná poslal Sparhawka do Lamorkandu jako prozatímního preceptora pandionského řádu a úplně přehlédl skutečnost, že je také princem manželem. Právě teď si toho vzal Sarathi moc do hlavy."

"Je-li natolik roztržitý, pak pro něj není na arciprelátském trůnu žádné místo," konstatovala Ehlana. Oči měla přimhouřené, nebezpečné znamení. "Ať mu pořádně dojde, že zranil mě city. Aby události zahladil, vyjde mi svým způsobem vstříc a snad bych pak mohla té výhody využít k získání vévodství severně od Vardenais. Lendo, je nějaký způsob, jak zabránit, aby lidé museli odkazovat svůj majetek Církvi?"

"Je to starý obyčej, Vaše Veličenstvo."

"Já vím, ale země původně pochází od koruny. Neměli bychom nějaké právo ohledně jejich dědiců? Pomyslete, že když šlechtic zemře, aniž by zanechal dědice, měl by majetek připadnout mně, ale pokaždé, když se v Elenii vyskytne bezdětný šlechtic, poletuje Církev kolem něj jako sup a snaží se ho přemluvit, aby tu zem předal jí."

"Vyhlášte pár zákonů," navrhl Platim. "Ať majetek člověka, který nemá dědice, nepřipadne jemu."

"Aristokracie by vzplála," zalapal po dechu Lenda.

"Kvůli tomu je přece armáda," řekl s pokrčením ramen Platim, "aby hasila požáry. Něco vám řeknu, Ehlano, schvalte ten zákon a já zaranžuji pár velice veřejných a velice nehezkých nehod pro ty, jež budou hulákat nejvíc. Aristokraté nebývají příliš bystří, ale tohle pochopí. Snad."

"Myslíte, že bych s tím mohla mít úspěch?" optala se Ehlana hraběte Lendy.

"Vaše Veličenstvo o tom dozajista neuvažuje vážně!"

"Něco udělat musím, Lendo. Církev ujídá mé království lán po lán a jakmile jednou takový majetek získá, už jej navždy vyškrtne z daní." Odmlčela se. "Nejlepší bude prostě to, co navrhoval Sparhawk - upoutat pozornost Církve. Proč neseptat návrh nějakého urážlivě represivního zákona a nechat jeho kopii prostě náhodou padnout do rukou nějakého středního duchovního. Bezpečně mohu prohlásit, že ještě než inkoust uschne, bude v Dolmantových rukou."

"To je opravdu bezohledné, má královno," řekl jí Lenda.

"Jsem tak ráda, že souhlasíte." Rozhlédla se kolem. "Máte dnes ráno ještě něco, pánové?"

"V horách poblíž Cardosu se objevili nepovolení bandité, Ehlano," zamručel Platim. Rozložitý muž s černým vousem seděl s nohama na stole. Po ruce měl láhev vína a číši. Kazajku měl zmačkanou a potřísněnou jídlem a husté vlasy mu spadaly do čela, téměř mu zakrývajíc zrak. Platim měl vrozenou nechuť používat formální oslovení, ale královna se rozhodla to přehlížet.

"Nepovolení?" Kaltenův hlas zněl udiveně.

"Víte, co tím myslím," zavrčel Platim. "Nemají svolení zlodějské rady, aby v té oblasti působili, a porušují všechna pravidla. Nejsem si jist, ale myslím si, že jsou to někteří z někdejších stoupenců cimmurského primase. Tohle jste

nedomyslela, Ehlano. Měla jste počkat až budou ve vazbě, než jste je postavila mimo zákon."

"No jo." Pokrčila rameny. "Nikdo není dokonalý." Ehlano přáteleství s Platimem bylo zvláštní. Zjistila, že není schopen hovořit ve zdvořilých společenských mezích a tak akceptovala jeho neomalenost, která by ji jinak urazila, kdyby ji tak oslovil někdo jiný. Přes všechny své chyby se Platim osvědčil jako výjimečně nadaný a skvělý poradce a Ehlana si jeho rad vysoce cenila. "Vůbec mě nepřekvapuje, že se Anniovi kámoši dali v hodině nouze na cestovní lupičství. Byli to lotři už od začátku. V těch horách bývali psanci odedávna a tak pochybuji, že by další banda na tom něco změnila." "Ehlano," povzdchl si, "jste úplně stejná jako má sestřička, ale občas jste strašně nezkušená. Povolný lupič dodržuje jistá pravidla. Ví, kteří cestující mohou být okradeni či zabiti, a které je třeba nechat. Nikoho příliš nevzruší, když se nějakému napakovanému kupci podřízne hrdlo a čajzne měšec, ale když se vodkrouhne státní úředník nebo vysoce postavený šlechtic, musí vláda podniknout jisté kroky, aby se alespoň zdálo, že koná svou práci. Pro obchody je takový druh oficiálního vyšetřování velice zlý. Jsou pochyťáni a pověšeni naprosto nevinní zločinci. Silniční lupičství není práce pro amatéry."

A je zde také další problém. Ti bandité všem místním venkovanům vykládají, že nejsou skuteční lupiči, ale vlastenci bouřící se proti krutému tyranovi - to jste vy, sestřičko. A vždy se najde dost nespokojených vesničanů, aby začali s takovým konáním sympatizovat. Vy aristokrati se do zločinů nikdy nijak nezaplétáte. Vždycky se snažíte do toho zamíchat politiku."

"Ale můj milý Platime," řekla přívětivě, "myslela jsem si, že je ti to jasné. Politika je zločin."

Thlust'och vybuchl smíchem. "Zbožňuji to děvče," prohlásil k ostatním. "Moc se tím netrap, Ehlano. Pokusím se mezi ně dostat pár svých mužů a až se vrátí Stragen, dáme hlavy dohromady a vymyslíme nějaký způsob, jak se jim dostat na kobytku."

"Věděla jsem, že se na tebe mohu spolehnout," řekla a povstala, "je-li to vše, pánové, mám schůzku se svým krejčím." Rozhlédla se kolem. "Půjďme, Sparhawk?"

"Chvilíčku," odpověděl. "Chci si promluvit s Platimem."

Přikývla a vydala se ke dveřím.

"Co máš za problém, Sparhawk?" otázal se Platim.

"Když jsem vjel včera v noci do města, potkal jsem Naweenu. Pracovala na ulici."

"Naweena? To je směšné! Většinou si dokonce zapomíná vzít peníze."

"To jsem jí naznačil. Rozešla se se Shandou a tak stála na rohu ulice poblíž východní brány. Poslal jsem ji do krčmy, aby nestála na dešti. Můžeme pro ni něco udělat?"

"Uvidím, co se dá," přislíbil Platim.

Ehlana ještě nevyšla z komnaty a Sparhawk občas zapomínal, jak má bystré uši. "Kdo je ta Naweena?" zeptala se zpoza dveří, v hlase lehké ostří.

"Je to děvka," pokrčil rameny Platim. "Zvláštní Sparhawkova přítelkyně."

"Platime!" vykřikl Sparhawk.

"A není snad?"

"No, uznávám, že je, ale když to podáš takhle..." zamyslel se Sparhawk nad vhodným slovem.

"Ach, nemyslel jsem to takhle, Ehlano. Pokud vím, je ti tvůj manžel naprosto věrný. Naweena je pouhá děvka. Je to její povolání, ale to nemá nic společného s jejím přátelstvím - ne, že by Sparhawkovi neučinila pár nabídek - ale to nabízí všem. Je to velmi šlechetná dívka."

"Platime, prosím," zasténal Sparhawk, "už to nerozváděj."

"Naweena je skvělá holka," pokračoval Platim ve vysvětlování. "Těžce pracuje, dobře se stará o své zákazníky a pravidelně platí daně."

"Daně?" zvolala Ehlana. "Chceš mi říct, že moje vláda tyhle věci ještě podporuje? Legitimuje je daněmi?"

"Spadla jsi z měsíce, Ehlano? Samozřejmě, že platí daně. Všichni je platíme. I Lenda na to dbá. Naweena jednou Sparhawkovi pomohla, když jsi byla chorá. Zrovna hledal toho chlapíka Kragera. Jak už jsem řekl, nabídla mu i další služby, ale dal jí košem - zdvořile. Vždycky tím byla trochu rozčarovaná."

"Budeme si o tom muset dlouze popovídat, Sparhawk," řekla Ehlana zlověstně.

"Jak si Vaše Veličenstvo přeje." Povzdchl si. Ehlana chladně vyšla z místnosti.

"Moc toho o skutečném světě neví, že, Sparhawk?"

"Je to její zdrženlivou výchovou."

"Myslel jsem, že jsi to byl ty, kdo ji vychovával."

"To je pravda."

"Pak můžeš vinit jen sám sebe. Nechal bych Naweenu plavat a všechno Ehlane vysvětlil."

"Zbláznil ses?"

Příštího dne dorazili z Demosu Talen s Beritem. Na nádvoří se u vrat stáje potkali se Sparhawkem a Khaladem. Princ manžel se snažil být nenápadný, alespoň po dobu, než opadne zájem královny o Naweenu.

Talen měl červený nos a opuchlé oči. "Myslel jsem, že zůstaneš na farmě než tě ta chřipka přejde," řekl mu Sparhawk.

"Už jsem nemohl vystát to jejich opatrování," řekl Talen a seskočil ze sedla. "Už jedna je příliš a to já a mi bratři máme dvě. Myslím, že už nikdy více nedokážu pohlédnout na talíř kuřecí polévky. Ahoj, Khalade."

"Ahoj, Talene," zabručel Sparhawkův statný mladý panoš. Kriticky pohlédl na svého nevlastního bratra. "Máš hrozné oči."

"Měl bys je vidět zevnitř." Talen už měl patnáct a zrovna procházel jedním z těch období. Sparhawk si byl celkem jist, že za poslední měsíc a půl povyrostl zlodějíček o tři palce. Z rukávů kazajky mu čouhala samá ruka, samá noha.

"Myslíte, že by mohli mít kuchaři něco k jídlu?" zeptal se chlapec. Díky svému rychlému růstu teď Talen jedl téměř nepřetržitě.

"Mám pro tebe k podepsání nějaké listiny, Sparhawku," řekl Berit. "Není to až tak naléhavé, ale myslím, že bych měl s Talenem brzo vyjet." Berit měl na sobě drátěnou košili a u pasu zavěšen široký meč. Jeho typickou zbraní však stále byla těžká válečná sekera, jež se houpala u sedla.

"Vracíš se zpátky do kapituly?" zeptal se jej Khalad.

"Nebude-li mě zde Sparhawk ještě potřebovat."

"Pak pojedu s tebou. Dnes odpoledne nám chce sir Olart nadělit další lekci s kopím."

"Proč jej prostě párkrát nevyhodíš ze sedla?" podotkl Berit. "Pak ti dá pokoj. Víš, že na to máš. Jsi přeci lepší než on." Khalad pokrčil rameny. "Zranilo by to jeho city."

"Nemluv o jeho žebrech, ramenech a zádech," smál se Berit.

"Je to trochu drzé, překonat svého učitele," podotkl Khalad. "Ostatní novici jsou vždycky trochu rozmrzelí, když je já a mí bratři nějakým způsobem ztrapníme. Snažíme se jim to vysvětlit, ale jsou naštvaní už jen tím, že jsme prostí vesničané. Víš, jak to chodí." Tázavě pohlédl na Sparhawka. "Budeš mě odpoledne k něčemu potřebovat?"

"Ne. Jdi napřed a trochu siru Olartovi zprohýbej brnění. Příliš moc si o sobě myslí. Dej mu nějakou lekci ohledně ctnostné pokory."

"Jsem skutečně hladov, Sparhawku," postěžoval si Talen.

"V pořádku, pojďme do kuchyně." Sparhawk kriticky pohlédl na svého mladého přítele. "Hádám, že pak budeme muset znova poslat pro krejčího," dodal. "Rosteš jako z vody."

"Není to můj nápad."

Khalad začal osedlávat svého koně, zatímco Sparhawk s Talenem odešli do paláce hledat něco k snědku. Asi o hodinu později vstoupili ti dva do královských pokojů, kde se setkali s Ehlanou, Mirtai a Danae sedícími u krbu. Ehlana se probírala nějakými listinami. Danae si hrála s Rollem a Mirtai si brousila jednu ze svých dýk.

"Nu," řekla Ehlana, když vzhledla od listin, "není to můj urozený princ manžel a mé toulající se páže?"

Talen se uklonil. Pak hlasitě popotáhl nosem.

"Použij kapesník," řekla mu Mirtai.

"Ano, madam."

"Jak se daří tvým matkám?" zeptala se Ehlana mladíka. Tuhle frázi snad nevědomky používal každý, když hovořil s Talenem a jeho nevlastními bratry. Její použití však jistým způsobem odráželo realitu. Aslada a Elys se o Kurikových pět synů staraly nestranně a náruživě.

"Velice živě, má královno," odpověděl Talen. "Onemocnět v tomhle domě není vůbec dobrý nápad. Poslední týden jsem byl, tuším, kmen kdejakým lékem na rýmu, co je na světě." Odněkud z okolí mladíkových útrob vyšel zvláštní kručivý zvuk.

"To je tvoje břicho?" zeptala se ho Mirtai. "Už máš zase hlad?"

"To ne, právě jsem jedl. Hlad nebudu mít následujících asi patnáct minut." Talen si jednu ruku přiložil zepředu na kazajku. "Ta potvůrka byla tak potichu, až jsem skoro zapomněl, že tam je." Přešel k Danae, která provázky uvazovala malý čepeček pod bradu své hadrové hračky. "Přinesl jsem vám dárek, princezno," řekl.

Oči jí zasvítily. Odložila Rolla na bok a nadšeně čekala.

"Ale žádné pusy," dodal. "Postačí mi prostě děkuji. Mám rýmu a ty bys ji určitě nechtěla chytit, vid'?"

"Co jsi mi přinesl?" zeptala se dychtivě.

"Ale jen maličkost, kterou jsem našel pod keřem u cesty. Je trošku mokré a špinavé, ale myslím, že ho můžeš usušit a oprášit. Není to nic moc, ale snad se ti bude líbit - aspoň trošku." Talen to záměrně prodlužoval, co mohl.

"Můžu to, prosím, vidět?" žadonila.

"Ale jo, to víš, že jo." Sáh do své kazajky a vytáhl silně urované šedé koťátko, které postavil před ni na zem. Kotě bylo makrelově pruhované, mělo špičatý ocásek, veliké uši a ve svých modrých očích oddaně zvědavý pohled. Ostýchavě udělalo ke své paní jeden krůček.

Danae vypískla nadšením, popadla koťátko a přitiskla si ho na tvář. "Miluji ho!" zvolala.

"Takhle se ničí drapérie," posteskla si Mirtai rezignovaně. "Koťata vždy s chutí šplhají po drapériích."

Talen obratně setřepal Sparhawkovu bujarou dcerku. "Ta rýma, Danae," varoval ji hoch. "Mám rýmu, vzpomínáš?" Sparhawk si uvědomil, že se jeho dcera stane postupem doby mnohem zručnější, a že nebude dlouho trvat a Talen už nebude dále schopen se jejímu nadšení ubránit. Byl si jist, že koťátko bylo jen pouhým gestem - jakýmsi okamžitým popudem, který si Talen nijak neuvědomoval. Avšak mladíkův osud to zpečetilo dosti účinně. Před pár dny Sparhawk nečinně přemítal, kde on učinil tu chybu, jež k němu nastalo probudila city jeho ženy. UVědomil si, že Talenovou chybou je tohleto uboze vyhlížející kotě - či přinejmenším jednou z nich. Sparhawk se vnitřně otfásl. Talen by byl náležitým zetěm - jednou ho Danae zpracuje.

"Je to v pořádku, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Talen královny. "Myslím, aby mohla mít kotě?"

"Není trochu pozdě se na to ptát, Talene?" odvětila Ehlana.

"Co já vím," řekl drze. "Myslím, že jsem zvolil téměř přesnou dobu."

Ehlana pohlédla na dceru, jež si tiskla kotě k tváři. Všechny kočky jsou rození oportunisté. Kotě přejelo po dívčíně obličejí měkkou tlapkou a začalo se tulit. Koťata jsou v tulení přeborníci.

"Jak mohu říct ne, když jsi ji ho už dal, Talene?"

"Bylo by to poněkud obtížné, že ano, Vaše Veličenstvo?" Chlapec hlasitě popotáhl.

Mirtai se zvedla, odložila dýku a přešla pokojem k Talenovi. Natáhla ruku a on ucouvl.

"No tak, nech toho," pravila. Přiložila mu ruku na čelo. "Máš horečku."

"Úmyslně jsem ji nechyt."

"Asi ho uložíme do postele, Mirtai," řekla Ehlana a vstala z křesla.

"Nejdřív by se měl vypotit," řekla obryně. "Vezmu ho do lázně a nechám chvíli napařit." Pevně uchopila Talena za ramě.

"Přece nepůjdeš do lázně se mnou!" protestoval, tváře najednou rudé.

"Mlč," nakázala. "Dej vědět kuchařům, Ehlano. Ať namíchají hořčičný obklad a uvaří kuřecí polévku. Až ho přivedu z lázně, přiložíme mu hořčičný obklad na hrud', naženem do postele a nalejem do něj ten vývar."

"To tady chceš jen tak stát a nechat je, aby mi to vše provedli, Sparhawk?" dovolával se Talen pomoci.

"Rád bych ti pomohl, příteli," odpověděl Sparhawk, "ale musím rozvážit také své vlastní zdraví, však víš."

"Kéž bych byl mrtev," zasténal Talen, jak ho Mirtai táhla ven z místnosti.

Za pár dnů dorazili z Emsatu Stragen s Ulatem a byli okamžitě uvedeni do královského apartmá. "Tloustneš nám, Sparhawk," pronesl Ulat nevybíravě, zatímco si sundával svou rohatou přilbu.

"Přibral jsem jen pár liber," přiznal se Sparhawk.

"Pohodlný život," zabručel Ulat odsouzeně.

"Jak se má Wargun?" otázala se Ehlana obrovitého blondatého Thalesana.

"Přišel úplně o rozum," odpověděl Ulat smutně. "Zamkli jsme ho v západním křídle paláce. Většinu času tráví zuřivými záchvaty."

Ehlana si povzdechla.

"Měla jsem ho vždy dost ráda - když byl střizlivý."

"Pochybují, že budete mít stejně tak ráda jeho synáčka, Vaše Veličenstvo," řekl Stragen suše. Podobně jako Platim byl i Stragen zlodějem, ale měl mnohem lepší způsoby.

"Nikdy jsem se s ním nesetkala," řekla Ehlana.

"Můžete si to rozvážit a přidat k příští modlitbě díkuvzdání. Jmenuje se Avin - stručné a bezvýznamné jméno pro stručného a bezvýznamného chlápka. Nevypadá příliš slibně."

"Je skutečně tak zkažený?" optala se Ehlana Ulatu.

"Avin Wargunsson? Stragen to ještě přikrášlil. Avin je malý človíček, který všechn svůj čas tráví ujišťováním se, že ho lidé nepřehlídí. Když zjistil, že jsem již dorazil, zašel za mnou do paláce a předal mi královskou zprávu, abych vám ji doručil. Celé dvě hodiny se na mě snažil udělat dojem."

"A udělal?"

"Ani ne." Ulat sáhl pod kabát a vytáhl přeložený a zapečetěný list pergamenu.

"Co je tam?" zeptala se.

"Nemám ponětí. Nečtu poštu jiných lidí. Soudím, že je to vážná rozprava na téma počasí. Avin Wargunsson se zoufale bojí, že by na něj mohli lidé zapomenout a tak každý poutník, který opouští Emsat, je vybaven královskými pozdravy."

"Jaký byl výlet?" zeptal se jich Sparhawk.

"Opravdu nemohu říci, že bych v této roční době doporučil mořské cestování," odvětil Stragen. Jiskrně modré oči mu ztvrdly. "Rád bych si trochu popovídal s Platimem. V horách mezi Cardosem a palácem jsme byli s Ulatem napadeni nějakými zbojníky. Lupiči by měli mít lepší způsoby."

"Nejsou to profesionálové," sdělil mu Sparhawk. "Platim o nich ví a podnikne nějaké kroky. Ještě nějaké problémy?"

"Ne pro nás." Ulat pokrčil rameny. "Ti amatéři odtamtud však neměli příliš šťastný den. Pět z nich jsme nechali v příkopu a zbytek se pak rozpomněl, že má důležitou schůzku někde jinde." Došel ke dveřím a vykoul do sálu. Pak dveře zavřel a ostražitým zrakem se rozhlédl kolem. "Jsou tady v místnostech nějakí sloužící a podobně, Sparhawk?" otázal se.

"Mirtai a naše dcera, to je vše."

"V pořádku, myslím, že jim můžeme věřit. Komier mě poslal, abych ti dal vědět, že Avin Wargunsson byl v Lamorkandu v kontaktu s Gerrichem. Gerrich vyjel po trůnu krále Friedahla a Avin není zas až tak bystrý. Neví dost, aby se zdržel vnitřních potyček v Lamorkandu. Komier si myslí, že by ti dva mohli mít nějaké tajné ujednání. Stejnou zprávu poslal patriarcha Bergsten do Chyrellu."

"Hrabě Gerrich asi Dolmanta brzy rozčílí, nebude-li si dávat pozor na to, co dělá," řekla Ehlana. "Snaží se uzavřít spojení kdykoliv má k tomu příležitost a dobře ví, že je to porušení zákonů. Do občanské války v Lamorkandu se nesmí zaplést ostatní království."

"To je momentální zásada?" zeptal se jí Stragen nevěřícně.

"Samozřejmě. Uznávala se po tisíce let. Kdyby mohli lamorkští baroni volně vytvářet spojení se šlechtici v ostatních královstvích, vehnali by kontinent do války každých deset let. Tak to bývalo, dokud nezakročila Církev a neučinila tomu přítrž."

"A ty se domníváš, že jenom naše společenství má zvláštní pravidla," smál se Stragen Platimovi.

"To je zcela něco jiného, milorde Stragene," řekla mu Ehlana vznešeným tónem. "Naše zvláštnosti jsou záležitostmi státní politiky. Vaše jsou prostě dané zdravým rozumem. Je v tom velkánský rozdíl."

"Tak to taky chápu."

Přihodilo se to ve chvíli, kdy Sparhawk hleděl na celou trojici a tak nebylo pochyb, že když on ucítil ten zvláštní chlad a nejkrajnějším koutkem zraku zachytil ten slabý záblesk temnoty, že totéž pocítili i ostatní.

"Sparhawk!" vykřikla úzkostlivě Ehlana.

"Ano," odpověděl. "Já vím, také jsem to zahlédl."

Stragen už měl zpola vytažen svůj rapír, pohyb vykonal s kočičí mrštností. "Co je to?" chtěl vědět rozhlížeje se po

komnatě.

"To je nemožné," pravila Ehlena rozhodně. "Že ano, Sparhawk?" Hlas se jí lehce třásl.

"Určitě ano," odpověděl.

"Teď není čas být tajnůstkářským," řekl Stragen.

Pak se chlad a stín vytratily.

Uloth zkoumavě pohlédl na Sparhawk. "Bylo to to, co jsem si myslel, že to bylo?" zeptal se.

"Zdá se, že ano."

"Řekne mi laskavě někdo, co se tu děje?" dožadoval se Stragen.

"Vzpomínáš si na ten mrak, který nás sledoval v Pelosii?" řekl Uloth.

"Jistě, ale to byl přeci Azash, ne?"

"Ne. Mysleli jsme si to, ale Aphrael nám sdělila, že se mýlíme. To bylo až poté, co jsi se vrátil, takže jsi o tom pravděpodobně neslyšel. Ten stín, který jsme právě viděli, byli trollí bohové. Jsou uvnitř Bhelliomu."

"Uvnitř?"

"Poté, co prohráli pár sporů s Mladšími bohy Styrika, potřebují místo, kde by se mohli ukrývat."

Stragen pohlédl na Sparhawk. "Myslel jsem, že jste tvrdili, že byl Bhelliom vržen do moře."

"To byl."

"A trollí bohové se z něj nemohou dostat?"

"O tom jsme doposavad byli přesvědčeni."

"Měli jste najít hlubší oceán."

"Žádné hlubší už nejsou."

"To je zlé. Vypadá to, že se někomu podařilo ho vylovit."

"To je logické, Sparhawk," řekl Uloth. "Ta skříňka byla lemovaná zlatem a Aphrael nám pravila, že by zlato mělo Bhelliomu zabránit, aby se sám dostal ven. A jelikož se z něj trollí Bohové nemohou dostat, byli i oni dole uvězněni. Někdo tu skříňku musel najít."

"Slyšel jsem, že se lovci perel mohou ponořit pěkně hluboko," prohlásil Stragen.

"Ne tak hluboko," řekl Sparhawk. "Kromě toho se mi na tom něco nezdá."

"To jsi zjistil až teď?" zeptal se ho Stragen.

"Tohle jsem nemyslel. Když jsme byli v Pelosii, mohli jsme ten mrak vidět všichni."

"To jo," přitakal Uloth horlivě.

"Ale teď - když byl jen stínem - jsme ho mohli zahlédnout jen já a Ehlena a to jen proto, že nosíme prsteny. Nesporně to byl stín a ne mrak, že ano?"

"Ano," připustil Stragen.

"Pak jak to, že jste ho také mohli vidět ty a Uloth?"

Stragen bezmocně rozhodil rukama.

"Je zde ještě něco jiného," dodal Sparhawk. "Tu noc, kdy jsem se vrátil z Lamorkandu domů, jsem ucítil, jak mě v ulicích něco sleduje - několik bytostí. Nebyli to Eléni ani Styrikové a nemyslím si, že by byly vůbec lidského původu. Ten stín, který tudy právě přešel, vyvolával naprosto stejný pocit."

"Přál bych si, aby existoval nějaký způsob, jak si promluvit se Sefrenii," zamumlal Uloth.

Sparhawk si byl celkem vědom, že nějaký způsob existuje, ale neměl právo ho odhalit žádnému z nich.

"Řekneme o tom ještě někomu?" zeptal se Stragen.

"Nepanikařme, dokud o tom nezjistíme víc," rozhodl Sparhawk.

"Správně," souhlasil Stragen. "Na paniku je vždy dost času později - a rovněž dost důvodů."

Během pár následujících dnů se počasí vyjasnilo a ten prostý fakt pozvedl v paláci náladu. Sparhawk strávil nějakou dobu se Stragenem a Platimem. Pak ti dva zlodějíčkové vyslali své lidi do Lamorkandu, aby tam prozkoumali situaci.

"Tohle jsem měl udělat hned na začátku," řekl Sparhawk, "ale Sarathi mi nedal příležitost. Náš ctihodný Arciprelát má pár slepých míst. Zdá se, že mu vůbec nedochází, že oficiální vyšetřovatelé se vždy nedostanou k pravé podstatě věci."

"Typická pošetilost aristokratů," líně promluvil Stragen. "Je to jedna z těch věcí, která ulehčuje život lidem jako Platim nebo já."

Sparhawk se s ním o tom nepřel. "Vzkažte svým mužům, aby byli opatrní," upozornil je. "Lamorkané mají sklon řešit všechny své problémy dýkami a mrtvý špeh nám příliš mnoho užitečných informací nepodá."

"Úžasná prozíravost, starý brachu," pravil Stragen, v sytém hlase stopy ironie. "Je naprosto udivující, že jsme na to s Platimem nikdy nepomysleli."

"Dobrá," rezignoval Sparhawk, "snad to bylo ode mne trochu dětinské."

"I toho jsme si všimli, že ano, Platime?"

Platim cosi zabručel. "Vyříd' Ehlaně, že budu na pár týdnů pryč z paláce, Sparhawk."

"Kam se chystáš?"

"Do toho ti nic není. O něco se musím postarat."

"Dobrá, ale buď ve spojení."

"Opět začínáš být dětinský, Sparhawk." Tlustouch se poškrábal na břiše. "Promluvíme si s Talenem. Bude vědět, jak se se mnou spojit, kdyby mě královna k něčemu opravdu potřebovala." Vyhekl, jak vstával. "Budu muset něco shodit," řekl napůl sám pro sebe. Pak se tou zvláštní chůzí silně obézních odkolébál ke dveřím.

"Dnes jen hýří vtípem," poznamenal Sparhawk.

"Zrovna si toho vzal hodně do hlavy." Stragen pokrčil rameny.

"Jak vlivné styky máš v paláci v Emsatu, Stragene?"

"Mam tam pár kontaktů. Co potřebuješ?"

"Rád bych naházal nějaké klacky do cesty té dohodě mezi Avinem a hrabětem Gerrichem. Gerrich začíná mít v severní Eosii poněkud velký vliv. Snad bys měl dát také vědět Melandovi do Acie. Gerrich už sehnal spojence v Pelosii a Thalesii. Jen stěží by přehlédl Deiru a Deira je teď trošku v chaosu. Požádej Melanda, aby měl obě oči otevřené."

"Ten Gerrich tě opravdu znepokojuje, co?"

"V Lamorkandu se dějí věci, jež nechápu, Stragene, a nechci, aby měl Gerrich přede mnou příliš velký náskok než se mi je podaří vyřešit."

"To je myslím rozumné."

Khalad se zvedal na nohy s očima lehce rozostřenými a z nosu mu prýštilo pár kapek krve.

"Vidíš? Opět jsi ji moc natáhl," sdělila mu Mirtai.

"Jak jsi to udělala?" otázal se jí Sparhawkův panoš. "Předvedu ti to. Kaltene, pojď sem."

"Já ne," odmítl blondatý pandionský a ucouvl.

"Neblázní. Neublížím ti."

"Neříkala jsi totéž Khaladovi, než jsi s ním praštila o dlaždice?"

"Musíš taky dělat to, co ti řeknu, Kaltene," pravila. "Když to uděláš až na konci, budeš rozhodně nervózní a když se se mnou navíc nebudeš hádat, nebude to pro tebe až tak bolestivé. Vytas meč a bodni mě do srdce."

"Nechci tě zranit, Mirtai."

"Ty? A zranit mě?" Jízlivě se zasmála.

"Nemusíš se hned urážet," řekl ublíženým tónem a vytáhl meč.

Vše to začalo, když Mirtai procházela palácovým nádvořím, kde udílel Kalten Khaladovi nějaké rady ohledně šermířství. Pronesla několik silně nelichotivých poznámek. Slovo dalo slovo a konečným výsledkem byla tato improvizovaná tréninková lecke, během které se Kalten s Khaladem, když už nic jiného, naučili pokoře.

"Bodni mě přímo do srdce, Kaltene," řekla znova Mirtai.

Na Kaltenovu obranu by mělo být mimo jiné uvedeno, že se opravdu snažil. Když se svalil zády na dlaždice, nadělal hodně hluku. "Udělal stejnou chybu jako ty," ukázala Mirtai na Khalada. "Příliš svou paži natáhl. Natažená paže je uzamčená paže. Vždy nechávej loket lehce pokrčený."

"Cvičili nás, abychom do úderu vložili celé rameno, Mirtai," hájil se Khalad.

"Řekla bych, že je hodně Elénů." Pokrčila rameny. "Nemělo by být až tak těžké tě někým nahradit, až tě zabijí. Nejvíc mě však udivuje, proč si všichni myslíte, že je nutné proklát mečem celé tělo skrz naskrz. Když nezasáhnete srdce prvními šesti palci čepele, nějaký další sáh ocele procházející stejnou dírou už na tom moc nezmění, no ne?"

"Snad proto, že to vypadá dramaticky," pravil Khalad.

"Zabijíte lidi kvůli divadlu? To je opovržením hodné a navíc takový styl myšlení plní hřbitovy. Vždy nechávejte svou čepel volnou, abyste byli připraveni na příštího nepřitele. Lidé se obvykle složí, když je proženete mečem, a pak musíte tělo z meče odkopnout, než ho lze znova použít."

"Vynasnažím se si to zapamatovat."

"To doufám. Mám tě celkem ráda a pohrůžování přátel strašně nenávídím." Sehnula se, profesionálně nadzvedla Kaltenovo oční víčko a letmo pohlédla na jeho skelný zrak. "Raději na svého přítele vylej vědro vody," doporučila a přikývla Sparhawkovi, který se k nim připojil. "Ještě ses nenaučil, jak padat. Do toho se pustíme příště."

"Příště?"

"Jistě. Máš-li se naučit, jak se to dělá, je nejlepší naučit se to správně." Vyzývavě na Sparhawka pohlédla. "Chceš si to vyzkoušet?" otázala se ho.

"Ani ne, Mirtai, nemám chuť. Přesto však díky."

Odcházela do paláce, sama se sebou spokojena

"Víš, Sparhawk, konec konců zjišťuji, že vlastně nechci vůbec být rytířem," ozval se kousek od něj Talen. "Připadá mi to hrozně bolestivé."

"Kde jsi byl? Má žena již vyslala spoustu lidí, aby tě našla."

"Vím, viděl jsem je motat se ulicemi. Musel jsem navštívit Platima ve sklepení."

"Ale?"

"Schrastil něco, o čem si myslí, že bys měl vědět. Znáš ty nepovolené lapky v kopcích u Cardosu?"

"Ne, osobně ne."

"Směšné, Sparhawk, velmi směšné. Platim zjistil, že někdo, koho dobře známe, řídí nějakým způsobem jejich činnost."

"Ale? Kdo je to?"

"Budeš věřit tomu, že je to Krager? Měl jsi ho zabít, když jsi měl příležitost, Sparhawk."

KAPITOLA

TŘETÍ

NEDLOUHO PO ZÁPADU SLUNCE SE OD ŘEKY začala šířit mlha. Když nepršelo, byly jarní noci v Cimmuře vždy mlhavé. Sparhawk, Stragen a Talen opustili palác v prostých šatech a hrubých cestovních pláštích a vyrazili do jihovýchodní části města.

"Nemusíš nutně sdělovat své ženě, co teď řeknu, Sparhawk," poznamenal Stragen, jenž se s nevolí rozhlížel kolem, "ale její metropole je jedno z nejméně přitažlivých měst na světě. Máte zde skutečně mizerné podnebí."

"V létě to není tak zlé," hájil město Sparhawk.

"Loňské léto jsem asi zmeškal," pravil blondatý zloděj. "Jedno odpoledne jsem si krátce zdřímnul a celé ho prospal. Kam vlastně jdeme?"

"Jdeme navštívit Platima."

"Vzpomínám si, že je jeho sklepení poblíž západní městské brány. Vedeš nás špatným směrem."

"Nejprve musíme zajít do jisté krčmy." Sparhawk se ohlédl přes rameno. "Sleduje nás někdo, Talene?" zeptal se.

"Přirozeně."

"Víceméně jsem to očekával," zabručel Sparhawk.

Během jízdy vířila kolem koňských kopyt hustá mlha, která halila průčelí nejbližších domů do nejasných a neurčitých obrysů. Zastavili se u krčmy na ulici Růží, kde je mrzutě vyhlížející vrátný vpustil do dvora a zavřel za nimi bránu.

"Vše, co o tomhle místě zjistíte, si nechte pro sebe," řekl ostatním Sparhawk, když slézal z koně. Podal vrátnému Faranovy otěže. "Znáš toho koně, že ano, bratře?" varoval muže.

"Je legendou, Sparhawk," odpověděl vrátný. "Věci, které jste chtěl, jsou v místnosti na konci schodiště."

"Jaké je dneska v lokále osazenstvo?"

"Řvoucí, páchnoucí a převážně opilé."

"To není nic nového. Měl jsem na mysli kolik jich tam je."

"Patnáct či dvacet. Jsou tam tři vaši lidé, kteří ví, co dělat."

"Skvělé. Díky, sire rytíři."

"Není zač, sire rytíři."

Sparhawk vedl Talena se Stragenem nahoru po schodišti.

"Domnívám se, že tahle krčma není tak úplně tím, čím se zdá být," poznamenal Stragen.

"Vlastní ji Pandionští," prozradil mu Talen. "Chodí sem, když nechtějí upoutat pozornost."

"Je v tom i něco víc," řekl mu Sparhawk. Otevřel dveře na konci schodiště a trojice vstoupila dovnitř.

Stragen pohlédl na pracovní haleny pověšené na kolících u dveří. "Vidím, že se uchylujeme k úskokům."

"Je to dosti obvyklá praktika," pokrčil rameny Sparhawk. "Převlečme se. Rád bych se do paláce vrátil dřív, než žena vyše pátrací oddíl."

Haleny byly z modrého sukna, potřhané a záplatované, s pár umělecky umístěnými šmouhami. Také zde byly vlněné kamaše a ošoupané pracovní boty. Čepice měly baňatý tvar a byly navržené spíše do nepohody než pro krásu.

"Budeš to tady muset nechat," řekl Sparhawk a ukázal na Stragenův rapír. "Je to poněkud nápadné." Mohutný Pandionec si zastrčil za opasek alespoň dýku.

"Víš o tom, Sparhawk, že je brána krčmy hlídána, že?" řekl Talen.

"Doufám, že se budou dobře bavit. Tou branou však odcházet nebudeme." Sparhawk je zavedl zpět na dvůr, kde přešel k úzkým dvířkům v boční stěně a otevřel je. Horký vzduch, jenž proudil chodbou, páchl po vyčichlém pívě a nemytých tělech. Trojice vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Zdálo se, že jsou v malém skladišti. Na podlaze ležela plesnivá sláma.

"Kde to jsme?" zašeptal Talen.

"Ve výčepu," odpověděl Sparhawk tiše. "Za pár minut tam začne pranice. Během toho zmatku proklouzneme do hlavní místnosti." Přešel k závěsu, který odděloval chodbu od výčepu a několikrát jím škubnul. "V pořádku," zašeptal.

"Během rvačky se vmísíme do davu a po chvíli vypadneme. Chovejte se jako byste byli trochu opilí, ale moc to zase nepřehánějte."

"Jsem nadšen," řekl Stragen.

"Já ještě víc," dodal Talen. "Ani Platim neví, že z této krčmy vede více než jedna cesta."

Nedlouho poté se spustila bitka. Byla hlučná, oplývala množstvím křiku, strkání a nakonec padlo i pár úderů. Dva zcela nezúčastnění a zjevně nevinní diváci byli během hádky srazeni do bezvědomí. Sparhawk a jeho přátelé se hladce vmísili do davu a po nějakých deseti minutách se vymotali na ulici.

"Poněkud neprofesionální," ohrnul nos Stragen. "Předstíraný boj by neměl využívat diváky."

"Ale měl, pokud by se ti diváci poohlíželi po něčem jiném než po pár korbelích piva," odporoval Sparhawk. "Ti dva, jež upadli do mrákot, nebyli pravidelní zákazníci. Mohli být naprosto nevinní anebo taky ne. Takto se nemusíme obávat, že by kolem nás slídili."

"Být pandionským rytířem je více než jsem si myslel," poznamenal Talen. "Přece jenom se mi to zalíbilo."

Kráčeli ulicemi utápějícími se v mlze směrem ke zchátralé čtvrti poblíž západní brány, bludišti vzájemně propojených uliček a nedlážděných cest. Do jedné z těch uliček vstoupili a prošli ji ke křídlu špinavých kamenných schodů vedoucích někam dolů. Vedle schodiště se o kamennou zeď líně opíral rozložitý muž. "Jdete pozdě," řekl Talenovi jednotvárným hlasem.

"Museli jsme zajistit, že nebudeme sledováni," odpověděl hoch.

"Běžte dolů," pravil ten muž, "Platim už na vás čeká."

Sklepení se nezměnilo. Stále bylo zakouřené a ztemnělé a plné přisprostlého tlachání zlodějů, děvek a hrdlořezů, kteří zde přebývali. "Nechápu, jak tu může Platim žít," oťrásl se Stragen.

Platim pohodlně seděl ve velikém křesle na opačné straně ohniště, dýmajícího v holé jámě. Když spatřil Sparhawk, s námahou se zvedl. "Kde jste byli?" zahřímal mohutným hlasem.

"Zajišťovali jsme, abychom nebyli sledováni," odpověděl Sparhawk.

Thlustoch cosi zabručel. "Už se vrátil," řekl a vedl je ke vzdálenému konci sklepení. "V tuto chvíli se pečlivě zaobírá svým zdravím, a tak ho víceméně držím z dohledu." Protlačil se do malé komůrky, kde se muž sedící na stoličce léčil korbelem vodnatého piva. Byl to malý, nervózně vyhlížející chlapík s řídkými vlasy a se sklonem k hrbení.

"To je Pelk," řekl Platim. "Je to příležitostnej dlouhoprsták. Poslal jsem ho do Cardosu, aby se tam porozhlídl a podíval

se, co lze zjistit o lidech, kteří nás zajímají. Řekni jim, co jsi zjistil, Pelku."

"No pane, ctihodní džentlmeni," začal ten chatrný mužík, "vono mi dalo pěknou fušku dostat se poblíž těch chlapíků, to vám teda řeknu, ale vodved sem dobrou práci a voni mě nakonec přijali. Musel sem žvanit vostošest - přejíhat a naslepo blábolit drahnou dobu, než mě vůbec vzali do svého tábora, ale po chvíli jaksi stáhli své hlídače a já sem moh chodit, jak bylo libo. Jak vám asi Platim řek, hnedkon sme vyšmírovali, že to sou enom podřadní amáci, co nic nevědí, jak se má co dělat. Viděli sme to po celou dobu, vid', Platime? Je to ten typ mizerů, co chytaj a věšej."

"A dobře jim tak," zabručel Platim.

"Teda páni," pokračoval Pelk, "jak sem říkal, já a Platim sme vyšmírovali, že tamti chlápci v horách sou enom podřadní amáci, to už sem říkal - chlápci, co podřezávají krky kvůlivá srandě a prachám, víte, když je vokrādli byli eště horší.

Jejich vůdci sou šest či sedum nóblpánů, keři byli moc zklamaný, že ztroskotaly jejich velký plány primase Annia a byli silně nasraný tím, jaký právo pro ně sepsala královna - páni nesou zvyklí slýchat taková slova."

"No, abych to teda zkrátil, tihleti nóblpáni všichni zdrhli do hor jen skok před katanem a chopili se vokrádání pocestnejch, aby měli prachy a zbytek svého času trávili vymejšením hnusnejch jmen pro královnu."

"Přejdi k věci, Pelku," řekl mu Platim znuděně.

"Jó, pane, hnedkon sem se chystal. Nynško, tak to šlo nákej čas a pak tam ten chlapík Krager přišel do tábora a někerý z těch nóblpánů ho znali. Povídal jim vo tom, jak poznal náký cizáky, kerejm dyž prý pomůžem udělat tu v Elenii trocha zmatku, aby královna a její lidi nebyli moc zvědavý na to, jaký věci se budou dějt v Lamorkandu. Pak ten chlapík Krager říkal vo tom, jak ty věci v Lamorkandu mohou bejt právě cestou pro ně všechny, jak vobrátit ty zlý dny, co přišly vod smrti starýho Annia. Teda, páni, tamti vévodi a hrabata atakdál začali tím bejt vopravdu zaujatí a řekli nám všeckym, co máme povídat místním a načít pomlouvat daňový výběřčí a říkat, že pro žádnou zem nejní přirozený, aby vládla náká ženská a podobně. Měli sme ty rolníky rozcejlit, aby si načli mezi sebou vykládat, jak by se všechny lidi měli dát spolu a vodstranit královnu a podobně a pak jejich nóblpáni chňapli pár daňovejch výběřčích a pověsili je a dali prachy zpátky lidem, kerejm je sebrali z první ruky a ti rolníci z toho byli šťastný jak prasata v žitě." Pelk se poškrábal na hlavě. "No, páni, řek sem už, co vim. Tak takhle to nynčko chodí v horách. Tam ten chlapík Krager s sebou přinýs náký prachy a za mák nima nešetřil, takže ti nóblpáni, co byli na mizině, si ho vůplně voblíbili."

"Pelku," řekl mu Sparhawk, "jsi poklad." Dal muži několik mincí a společně s přáteli vyšel z kamrlíku.

"Co s tím uděláme, Sparhawk?" otázal se Platim.

"Podnikneme jisté kroky," odvětil Sparhawk. "Kolik těch osvoboditelů tam je?"

"Kolem stovky?"

"Budu potřebovat pár tuctů tvých mužů, kteří znají terén."

"Chceš postavit armádu?"

"Ani ne. Myslím, že skupina Pandionských by mohla na lidi, kteří mají nějaké stížnosti na naši královnu, udělat mnohem trvalejší dojem."

"Není to krapet přehnané?" zeptal se ho Stragen.

"Chci, aby bylo v Elenii všem jasno, jak silně odsuzují lidi, kteří začínají kout pikle proti mé ženě. Neraď bych to znova opakoval a tak mám v úmyslu to hned napoprve udělat pořádně."

"Ve skutečnosti jsi tak ale nemluvil, Sparhawk, že ne?" zeptala se Ehlana nevěřičně.

"To už je uzavřené," řekl jí Sparhawk. "Stragen má pro dialekt velmi cvičené uši."

"Je to až fascinující, no ne?" užasla. "A pokračuje to stále dál a dál." Náhle se čtverácky rozesmála. "Napište tam to šťastní jak prasata v žitě, Lendo. Snad se mi někdy bude chtít přepracovat to do oficiální podoby."

"Jak si přejete, Vaše Veličenstvo," Lendův tón byl neutrální, ale Sparhawk věděl, že s tím ten starý dvořan nesouhlasí.

"A co uděláme s tímhle?" zeptala se královna.

"Sparhawk přislíbil, že podnikne jisté kroky, Vaše Veličenstvo," řekl jí Talen. "Není potřeba, abyste znala příliš mnoho detailů."

"Sparhawk a já před sebou nemáme žádná tajemství, Talene."

"Nemluvím o tajemstvích, Vaše Veličenstvo," odvětil hoch nevinně. "Mluvím jen o nudných nedůležitých maličkostech, kterými byste se neměla vůbec zatěžovat." Snažil se, aby to vyznělo velmi hodnověrně, ale Ehlana hleděla stále příliš podezíravě.

"Ne, abys mě klamal, Sparhawk," vznesla varování.

"Samozřejmě, že ne," odvětil zdvořile.

Tažení bylo rychlé a krátké. Jelikož znal Pelk přesnou polohu tábora vzbouřenců a všechna další skrytá místa v okolních horách znali Platimovi muži, neexistovalo pro bandity žádné možné místo, kam utéct a pro třicítku Pandionských v černých brnění vedených Sparhawkem, Kaltenem a Ulatem nebyli samozřejmě žádným rovnocenným soupeřem. Šlechtici, kteří přežili, byli zadrženi a odevzdáni královnině spravedlnosti a zbytek psanců byl předán do rukou místního šerifa.

"Nuže, milý lorde z Beltonu," řekl Sparhawk muži skrčenému před ním na polenu, kolem hlavy zkrvavený obvaz, ruce svázané za zády. "Věci dostaly špatný průběh, že?"

"Kašlu na tebe, Sparhawk." Belton si odplivl a přivřel oči před odpoledním sluncem. "Jak jsi nás vůbec vyčmuchal?"

"Ale drahý Beltone," zasmál se Sparhawk, "přece sis nemyslel, že by ses mohl před mou ženou skrýt? Má velice osobní zájem ohledně svého království. Zná každický strom, každé městečko i vesničku a všechny své poddané. Dokonce se povídá, že zná i křestní jména většiny zvěře."

"Proč jste nás pak nenapadli dříve?" ušklíbl se Belton.

"Královna byla zaneprázdněna. Nakonec si ale na tebe a tvé přátele čas našla a vyvodila závěry. Nedomnívám se, že by sis těmi závěry příliš lámal hlavu, kámo. Co mě však skutečně zajímá, jsou jakékoliv informace, které máš o Kragerovi.

Jistou dobu jsme jeden druhého neviděli a zjistil jsem, že opět dychtím po jeho společnosti."

V Beltonových očích zablýskl strach. "Nic ze mě nedostaneš, Sparhawk," vyprskl.

"Vsadíme se? Kolik bys na to sám vsadil?" zeptal se ho Kalten. "Ušetřil by sis mnoho nepříjemností, kdybys Sparhawkovi řekl, co chce. A Krager není natolik pomilováníhodný, abys musel kvůli jeho ochraně tím vším procházet."

"Tak spust', Beltone," trval Sparhawk neúprosně na svém.

"Já - já nemůžu!" Beltonova předstíraná sebejistota se zhroutila. Tvář mu smrtelně zbledla a začal se divoce třást.

"Sparhawk, prosím tě. Když něco řeknu, bude to můj konec."

"Tvůj život teď stejně nemá příliš velkou cenu," řekl stroze Ulathe. "Ať tak či jinak, nakonec promluvíš."

"Slitování, Sparhawk! Netušíš, co po mě žádáš!"

"Já nežádám, Beltone." Sparhawkova tvář byla velmi vážná.

Pak, bez jakéhokoliv varování či náznaku, obklopil náhle les smrtelný chlad a odpolední slunce potměnělo. Sparhawk vrhl pohled vzhůru. Obloha byla sytě modrá, ale slunce vypadalo matné a slabé.

Belton zaječel.

Z okolních stromů jakoby vytryskl inkoustový mrak a obklopil vřiskajícího vězně. Sparhawk s polekaným zakletím uskočil a rukou sjel k jílcí meče.

Beltonův hlas přerostl do vytí a z neproniknutelné temnoty, jež ho nyní obklopovala, vycházely hrůzné zvuky - zvuky praskajících kostí a páraného těla. Vřískot zcela náhle ustal, ale ty zvuky pokračovaly po několik nekonečně se vlekloucích minut. Pak mrak zmizel stejně rychle jako když přišel.

Sparhawk se otřásl hnusem. Vězeň byl roztrhán na kusy.

"Milosrdnej Bože!" vydechl Kalten. "Co se to stalo?"

"Oba to víme, Kaltene," odpověděl Sparhawk. "Už jsme to viděli dříve."

"Nezkoušejte se ptát žádného z ostatních vězňů. Jsem si téměř jist, že jim nebude dovoleno odpovědět."

Bylo jich pět: Sparhawk, Ehlana, Kalten, Ulathe a Stragen. Sešli se v královském apartmá a jejich nálada byla skličující.

"Byl to tentýž mrak?" zeptal se napjatě Stragen.

"Byly tam nějaké odlišnosti," odpověděl Sparhawk, "spíše však jen v pocitech než v něčem, co bych mohl skutečně definovat."

"Ale proč by se trollí bohové tolik zajímali o Kragerovu ochranu?" zeptala se Ehlana s rozpačitým výrazem ve tváři.

"Nemyslím si, že chrání právě Kragera," odpověděl Sparhawk. "Myslím ale, že to má co do činění s událostmi v

Lamorkandu." Udeřil pěstí do opěradla židle. "Kéž by tu tak byla Seffenie!" vybuchl náhle. "Pořád jen tápeme ve tmě."

"Neměl bys nic proti použití logiky?" otázal se ho Stragen.

"Právě teď nemám nic ani proti použití astrologie," odvětil kysele Sparhawk.

"Dobrá." Blondatý thalesijský zloděj povstal a začal se sem a tam procházet po místnosti, v očích zamyšlený výraz.

"Tak zaprvé víme, že se trollí bohové nějak dostati ven z té skříňky."

"Vlastně to nemůžeš přímo dokázat, Stragene," odporoval Ulathe. "A už vůbec ne logicky."

Stragen se zastavil. "Máš pravdu," připustil. "Založili jsme ten fakt na domněnce. Jediné, co můžeme s logickou jistotou prohlásit, je fakt, že jsme se stěteli s něčím, co vypadá a chová se stejně jako zjevení trollích bohů. Souhlasíš s tím, sire Ulathe?"

"Domnívám se, že do jisté míry ano, milorde Stragene."

"To jsem rád. Víme ještě o něčem jiném, co by se chovalo podobně?"

"Ne," odvětil Ulathe, "ale to ve skutečnosti není důležité. O ničem nevíme nic. Může existovat tisíc věcí, o kterých nic nevíme, a které nabývají podob stínů či mraků, trhají lidi na kusy a když jsou poblíž, tak z nich člověku naskakuje husí kůže."

"Nejsem si jist, zda nás logika vůbec k něčemu dovede," uznal Stragen.

"Na tvé logice není nic špatného, Stragene," řekla mu Ehlana. "Pouze tvůj hlavní předpoklad je chybný, toť vše."

"Už i vy, Vaše Veličenstvo?" povzdechl si Kalten. "Myslel jsem, že je tady aspoň jedna další osoba, jež se spoléhá spíše na prosté smysly, než na všechnu tu únavnou logiku."

"Dobrá, Kaltene," pravila trpce, "co tobě napovídají tvé prosté smysly?"

"Především mi říkají, že se na ten problém díváte všichni odzadu. Měli byste si položit otázku, co je na Kragerovi tak zvláštního, že cosi nadpřirozeného dělá vše možné, aby ho ochránilo. Je momentálně opravdu tak důležité vědět, co je ta nadpřirozená věc zač?"

"Něco zvláštního by na něm bylo," řekl Ulathe. "Krager je v zásadě šváb. Jediný skutečný důvod jeho existence je být zašlápnut."

"Tím si nejsem tak jistá," nesouhlasila Ehlana. "Krager pracoval pro Martela a Martel zase pro Annia."

"Ve skutečnosti to bylo naopak, má drahá," poopravil ji Sparhawk. Mávla nad tím rukou. "Belton a ostatní byli všichni spojenci Annia a Krager přenášel zprávy mezi Anniem a Martelem. Belton a jeho komplici by Kragera téměř dozajista znali. Pelkovo vyprávění to víceméně potvrzuje. Právě tohle činilo Kragera tolik důležitým." Odmlčela se, čelo svraštělé. "Ale co jej dělá důležitým poté, co jsou ti renegáti ve vězení?"

"Vystopování," zabručel Ulathe.

"Prosím?"

"To cokoliv-je-to nechce, aby se nám podařilo díky Kragerovi vystopovat jeho současného zaměstnavatele."

"Ale to je zjevné, Ulathe," zasupěl Kalten. "Jeho zaměstnavatel je hrabě Gerrich. Pelk Sparhawkovi sdělil, že je v Lamorkandu někdo, kdo nás chce příliš zaměstnat tady v Elenii, abychom neměli čas podniknout žádné kroky a

zasáhnout tam do toho zmatku. To musí být Gerrich."

"Jen hádáš, Kaltene," ozval se Ulath. "Mohl bys mít naprostou pravdu, ale stále jsou to jenom dohady."

"Už chápete, co si myslím o logice?" Obrátil se na ně Kalten. "Co vlastně chceš, Ulathe? Gerrichovo vlastnoručně podepsané doznání?"

"Máš nějaké po ruce? Snažím se toliko říct, abychom si podrželi jasnou mysl. Nemyslím si, že bychom zatím měli zavírat jakékoliv dveře, to je vše."

Ozvalo se různé zaklepání na dveře, které se hned poté otevřely. Dovnitř nahlédla Mirtai. "Jsou zde Bevier a Tynian," oznámila.

"Měli by být v Rendoru," řekl Sparhawk. "Co tady dělají?"

"Proč se nezeptáš jich?" navrhla kousavě. "Jsou zrovna tady v chodbě."

Oba rytíři vstoupili do místnosti. Sir Bevier byl útlý Arcian s olivovou pletí a sir Tynian statný blondatý Deiran. Oba byli v plné zbroji.

"Jak je v Rendoru?" zeptal se jich Kalten.

"Horko, sucho, prašno a hystericky," odpověděl Tynian. "Rendor se vůbec nemění. Však víš."

Bevier poklekl před Ehlanou na koleno. I přes sebelepší snahu svých přátel byl mladý cyrinický rytíř stále nepříjemně formální. "Vaše Veličenstvo," zamumlal uctivě.

"Ach, vstaň, drahý Beviere." Usmála se na něj. "Jsme přátelé a tak nic takového není zapotřebí. Kromě toho, když klečíš, vržeš jako staré rezavé železo."

"Snad přepracované, Vaše Veličenstvo," připustil.

"Co vy dva děláte tady?" zeptal se jich Sparhawk.

"Přinášíme poselství," odpověděl Tynian. "Darellon už vše spustil a chce, aby s ním všichni preceptoři drželi krok."

Budeme také muset jít do Chyrellu a oznámit to Arciprelátovi."

"Jak pokračuje válečné tažení?" zeptal se jich Kalten.

"Špatně," pokrčil rameny Tynian. "Rendorští rebelové nejsou nijak zvlášť organizovaní, a tak nás nečekají žádné armády. Skrývají se mezi lidmi a po nocích vycházejí zapalovat ohně a vraždit kněží. Pak zdrhají zpět do svých děr. Další den se provádí odvetná opatření - vypalování vesnic, vyvražďování ovčích stád a podobně. Avšak nic to skutečně nedokazuje."

"Měli dosud něco na způsob vůdce?" zeptal se Sparhawk.

"Stále o tom debatují," řekl Bevier suše. "Ty debaty jsou velice duchaplné. Každé ráno obvykle nacházíme v uličkách několik mrtvých kandidátů."

"Sarathi udělal chybu," řekl Tynian.

Bevier si zhluboka povzdychl.

"Nemám v úmyslu dotknout se tvého náboženského citění, můj mladý příteli," řekl Tynian, "ale je to tak. Většina duchovních, které vyslal do Rendoru, se mnohem více zajímala o trestání než o nápravu. V Rendoru jsme měli možnost nastolit opravdový mír, a to vše ztroskotalo jen díky Dolmantovi, který tam neposlal nikoho, aby držel misionáře na uzdě." Tynian si odložil helmici na stůl a odepjal opasek na meč. "Dokonce jsem viděl, jak jeden ten hloupý osel v sutaně strhává závoje ženám z ulice. A když se ho zmocnil dav, snažil se mi nakázat, abych ho chránil. Tak takového kněží poslala Církev do Rendoru."

"A cos udělal?" zeptal se jej Stragen.

"Z jakéhosi důvodu jsem špatně slyšel, co říká," odvětil Tynian. "Zřejmě ten dav až příliš hulákal."

"Co s ním provedli?" zašklebil se Kalten.

"Pověsili ho. Celkem hezká práce."

"To jsi na jeho obranu nijak nezakročil?" zvolal Bevier.

"Naše instrukce byly velice jasné, Beviere. Bylo nám řečeno, abychom chránili duchovní proti nevyprovokovaným útokům. Ten idiot znesvětil cudnost tuctu rendorských žen. Dav měl k provokaci množství důvodů. Ten hloupý osel to jen podnítil. Kdyby jej dav nepověsil, pravděpodobně bych to udělal sám. Právě to chce po nás Darellon, abychom navrhli Sarathimu. Myslím si, že by Církev měla všechny ty fanatické misionáře stáhnout z Rendoru, dokud se záležitosti nezklidní. Dále navrhuje, abychom vyslali novou várku - poněkud méně horlivou." Alcionský rytíř položil vedle přilbice svůj meč a klesl do židle. "Co se zatím dělo tady?" zeptal se.

"Ať vás informují ostatní," navrhl Sparhawk. "Potřeboval bych si na pár minut s někým promluvit." Otočil se a tiše odešel do královského apartmá.

Osoba, se kterou chtěl mluvit, nebyl žádný dvorní hodnostář, ale spíše jeho vlastní dcera. Našel ji, jak si hraje s koťátkem. Po krátkém přemýšlení se její malá královská Výsost rozhodla pojmenovat zvířátko "Mmrr" - zvuk, který když vyslovila, zněl tak velice podobně kočičímu předení, že Sparhawk obvykle nebyl schopen s jistotou říct, kdo z nich jej vlastně vydává. Princezna Danae měla mnoho vloh.

"Musíme si promluvit," řekl jí Sparhawk, když vstoupil a zavřel za sebou dveře.

"O co jde tentokrát, Sparhawku?" zeptala se.

"Právě přijeli Tynian s Bevierem."

"Ano, vím."

"Opět si zahráváš s věcmi? Záměrně zde shromažďuješ všechny naše přátele?"

"Zajisté, otče."

"Můžeš mi laskavě říci proč?"

"Zdá se, že zanedlouho budeme potřebovat něco udělat. Myslela jsem, že ušetřím trochu času, když sem každého dostanu předem."

"Raději bys mi měla říct, co vlastně musíme udělat."

"To nemůžu."

"Nikdy jsi nevěnovala pozornost žádnému z ostatních pravidel."

"Tohle je jiné, otče. Vůbec nemáme dovoleno hovořit o budoucnosti. Jsem si jista, že když se nad tím na chvíli zamyslíš, pochopíš proč. Au!" Mmrr ji kousla do prstu. Danae si s kotětem přísně promluvila - série zavření, jedno dvě mňouknutí a vše završeno omluvným zapřením. Kotěti se povedlo vypadat zahanbeně a začalo lízat zraněný prst.

"Prosím tě, nemluv v kočičině, Danae," řekl Sparhawk bolestným tónem. "Jestli tě uslyší některá z pokojských, máme oba měsíc co vysvětlovat."

"Nikdo mě neuslyší, Sparhawk. Měl jsi na mysli něco jiného, že ano?"

"Chtěl bych si promluvit se Sefrenií. Vyskytly se věci, kterým nerozumím a potřebuji s nimi pomoci."

"Já ti pomůžu, otče."

Potřásl hlavou. "Po tvých vysvětleních mám více otázek, než na začátku. Můžeš pro mne vejít do styku se Sefrenií?"

Rozhlédla se kolem. "Není to příliš dobrý nápad tady v paláci, otče," řekla mu. "Bylo by to složité vysvětlování kdyby nás někdo uslyšel."

"Zase budeš zároveň na dvou různých místech?"

"No - něco takového." Zvedla kotě. "Proč si nevymyslíš nějakou výmluvu a nevezmeš mě zítra ráno na projížďku?"

Vyjeli bychom z města a tam bych se o ty věci postarala. Řekni matce, že mi chceš dát lekci z jízdy."

"Vždyť nemáš ani poníka, Danae."

Andělsky se na něj usmála. "Panebože," řekla, "to snad znamená, že mi musíš nějakého dát, ne?"

Dlouze a upřeně na ni pohlédl.

"Chystal ses mi přece dát poníka, že ano, otče?" Na chvíli se zamyslela. "Bílého, Sparhawk," dodala. "Definitivně chci bílého." Pak si přitulila kotě na tvář a obě začaly přist.

Následujícího rána vyjel Sparhawk se svou dcerou krátce po snídani z Cimmury. Počasí bylo vichrné a Mirtai měla nějaké halasné námitky, dokud ji Danae neřekla, ať tolik neřadí. Z jakéhosi důvodu slovo "řádit" tamulskou obryni rozzuřilo. S běsněním odešla drsně klejíc ve svém rodném jazyce.

Sparhawkovi zabralo celé hodiny než pro svou dceru nalezl bílého poníka a poté byl ještě přesvědčen, že je to jediný bílý v celém městě. A když Danae to malé zavalité stvoření přivítala jako starého přítele, začal mít velké podezření. Během několika uplynulých let si společně s dcerou lopotně objasnili řadu věcí, které nemá dovoleno dělat. Začato to celkem náhle jedno letní odpoledne v palácové zahradě, když u křoví se zimostrázem narazil na malý roj vil opylujících pod Danainým vedením květiny. Ačkoliv měla asi pravdu, když prohlašovala, že vily jsou skutečně o mnoho lepší než včely, rázně došlápl nohou. Tentokrát se však po krátké úvaze rozhodl příliš se nepozastavovat nad zjevným úmyslem své dcery získat určitého poníka. Zrovna potřeboval její pomoc a ona to mohla do jisté míry oprávněně zajistit, takže zakázat jednu podobu toho, čemu začali říkat "vměšování", zatímco rozvíjejí další, bylo naprosto neslučitelné.

"Bude to zahrnovat něco nápadného?" zeptal se jí, když byli několik mil od města.

"Co myslíš tím nápadného?"

"Nebudeš muset létat či tak nějak, že ne?"

"Je to sice takhle neohrabané, ale budeš-li chtít, tak můžu."

"Ne, to je v pořádku, Danae. Měl jsem na mysli, zda budeš dělat něco, co by vystrašilo náhodné chodce, kdybychom vyšli na tamhletu louku."

"Nespatří vůbec nic, tati," ujistila jej. "Zajedeme támhle k těm stromům." Ani náznakem nestiskla svému poníku boky a on přesto Farana i přes jeho nejvyšší úsilí předstihl ke stromům o dobrých dvacet sáhů. Když mu Sparhawk popustil uzdu, pohlédl velký válečný grošák na krátkonožného poníka velice podezíravě.

"Podvádíš," obvinil Sparhawk dceru.

"Jen trochu." Seskočila z poníka a se zkříženými nohama si sedla pod strom. Pozvedla svou tvářičku a začala zpívat trylkujícím hlasem podobným flétně. Náhle v písni ustala a po několik okamžiků seděla s netečnou tváří a naprosto nehybně. Zdálo se, že ani nedýchá a Sparhawk měl mrazivý pocit, že je naprosto sám, ačkoliv očividně seděla ani ne dva sáhy od něj.

"Co je, Sparhawk?" Danaeiny rty se pohnuly, ale hlas, jenž položil otázku, patřil Sefrenii a když Danae otevřela oči, byly jiné. Oči Danae byly velice tmavé; Sefreniiny byly jasně modré, téměř levandulové.

"Chybíš nám, matičko," řekl jí, zatímco klečel a líbal dlaně své dceři.

"Přivolať jsi mě přes polovinu světa, abys mi řekl tohle? Dojalo mne to, ale -"

"Je v tom trochu více, Sefrenie. Znova jsme spatřili ten stín - i ten mrak."

"To je nemožné."

"Tak jsem si to říkal, ale nicméně je to tak, i když poněkud odlišné. Jednak se projevuje jinak a tentokrát jsme to neviděli jen já s Ehlanou. Spatřili to také Stragen a Uloth."

"Raději mi přesně povyprávěj, co se všechno stalo, Sparhawk."

Detailně povykládal vše o tom stínu a pak stručně vyličil incident v horách poblíž Cardoso. "Ať už je to cokoli, uzavřel to, zdá se, že se to velmi silně snaží, abychom nezjistili, co se děje v Lamorkandu."

"Jsou tam nějaké problémy?"

"Hrabě Gerrich podněcuje rebelii. Zřejmě si myslí, že by mu mohla připadnout koruna. Zašel až tak daleko, že tvrdí, že se Drychtnath vrátil. To je směšné, že?"

Vypadala duchem nepřítomná. "Je ten stín, jenž jste viděli, úplně stejný, jako ten, který už jste dříve viděli s Ehlanou?" zeptala se.

"Jeví se jaksi jiný."

"Měl jsi tentýž pocit, jako že je v něm více než jedno vědomí?"

"To se nezměnilo. Je to sice malá skupina, ale přesto to skupina je a ten mrak, který rozerval hraběte Beltona na kusy, byl naprosto stejný. Mohlo se nějak trollím bohům povést uniknout z Bhelliomu?"

"Nech mě o tom na chvíli přemýšlet, Sparhawk," odpověděla. Nějakou dobu nad tím dumala. Podivným způsobem se její vlastní vizáž vtiskla do Danaeiny tváře. "Myslím, že nás asi čeká problém, drahý," řekla konečně.

"Toho už jsem si všiml, matičko."

"Přestaň si hrát na chytrého, Sparhawk. Vzpomínáš na toho Muže úsvitu, jenž vyšel z toho mraku v Pelosii?"

Sparhawk se otřásl. "Dal jsem si zvláště záležet, abych na to zapomněl."

"Nepodceňuj možnost, že divoké historky o Drychtnathovi mohou mít reálný základ. Trollí bohové dokáží sáhnout časem zpátky a přenést tvory i lidi časem vpřed tam, kde jsme teď my. Drychtnath se mohl docela klidně vrátit."

Sparhawk si povzdechl. "Takže se trollím bohům přece jen podařilo uniknout?"

"To jsem neřekla, Sparhawk. Jen proto, že to trollí bohové jednou udělali, neznamená, že jsou jediní, kteří ví jak. Pokud je mi známo, Aphrael sama to mohla udělat." Odmlčela se. "Mohl jsi ty otázky položit jí, však víš."

"Snad, ale nemyslím si, že bych jí mohl položit zrovna tuhle, jelikož si myslím, že by odpověď neznala. Zdá se, že z jakéhosi důvodu nemá představu o omezeních."

"To si říkáš ty," pravila suše.

"No tak, je to konec konců má dcera."

"Zprvu byla mou sestrou, takže mám v té věci jistou věkovou přednost. Tak na co by nebyla schopna odpovědět?"

"Může styřický čaroděj - nebo vůbec nějaký čaroděj - být v pozadí toho všeho? Máme co do činění s lidskou bytostí?"

"Ne, Sparhawk, myslím, že ne. Za čtyřicet tisíc let se vyskytli pouze dva styřičtí mágové, jež byli schopni sáhnout v čase zpět, a i to dokázali jen nedokonale. Z praktického hlediska je to mimo lidské schopnosti."

"Právě o tom jsem se chtěl ujistit. Máme tedy co do činění s bohy?"

"Obávám se, Sparhawk, že téměř určitě."

KAPITOLA

ČTVRTÁ

PRECEPTORU SPARHAWKOVÍ:

Doufáme, že se Vy i Vaše rodina těšíte dobrému zdraví.

Vyvstala delikátní záležitost a je třeba Vaší přítomnosti tady v Chyrellu. Je Vám tudíž Církví nařízeno, abyste se bez odkladu vypravil do Baziliky a dostavil se před Náš trůn, kde obdržíte Naše další instrukce. Víme, že jakožto pravý syn Církve nebudete otálet. Vaši návštěvu u Nás očekáváme během týdne.

Dolmant, Arciprelát

Sparhawk sklopil dopis a rozhlédl se po ostatních.

"Jde přímo k věci, co?" poznamenal Kalten. "Dolmant nikdy nechodil kolem horké kaše."

Královna Ehlana ze sebe vyrazila vzteklost zaskučení a začala tlouci pěstmi do stolu a nohama bušit o podlahu.

"Zraníš si ruce," varoval ji Sparhawk.

"Jak se opovažuje?" vybuchla. "Jak se jen opovažuje?"

"Snad krapet strohé," poznamenal Stragen obezřetně.

"Ten hulvátský příkaz budeš ignorovat, Sparhawk!" nakázala Ehlana

"To nemůžu."

"Jsi můj manžel a můj poddaný! Chce-li tě Dolmant vidět, musí mě požádat o svolení! Taková drzost!"

"Ve skutečnosti má Arciprelát pravomoc vezvat preceptora jednoho z Válečných Řádů do Chyrellu, Vaše Veličenstvo," nesměle řekl hrabě Lenda bésníci královně.

"Nosiš příliš mnoho klobouků, Sparhawk," řekl Tynian svému příteli. "Měl bys ses vzdát několika těch vysoce postavených postů, které zastáváš."

"To je ta jeho zpusťšená osobnost," pravil Kalten Ulathovi, "a všechny ty nevýslovné dary. Bez jeho přítomnosti prostě lidé usychají a chřadnou."

"Zakazují to!" pronesla Ehlana rázně.

"Musím ho uposlechnout, Ehlano," ohrazoval se Sparhawk. "Jsem rytířem Církve."

Přimhouřila oči. "Výborně," rozhodla, "jelikož se Dolmant cítí tak autoritativně, my všichni uposlechneme jeho hloupý rozkaz. Odjedeme do Chyrellu a otevřeme v Bazilice krám. Doufám, že pochopí, že mi má udělit adekvátní postavení a administrativní personál - na jeho vlastní výdaje. Budeme se muset vypořádat jednou a provždy."

"Zdá se, že to bude jeden z nejdůležitějších zvratů v historii Církve," poznamenal Stragen.

"Postarám se, aby ten nabubřelý osel litoval, že se vůbec narodil," prohlásila Ehlana zlověstně.

Ať by Sparhawk řekl cokoliv, nijak by to neovlivnilo rozhodnutí jeho ženy. Popravdě řečeno se o to ani nijak zvlášť nepokoušel, neboť chápal její postoj. Dolmant se skutečně stával panovačným. Občas mívával sklon bezohledně manipulovat s královnou Eosie a tak byl střet zájmů mezi Arciprelátem a královnou Elenie nevyhnutelný. Bohužel jeden k druhému chovali ryzí úctu a žádný z nich by druhému nevytýkal sebemenší ješitnost či pýchu. Dolmant prosazoval autoritu Církve a Ehlana elénského trůnu. Místo lidí se z nich staly instituce. Naneštěstí byl právě Sparhawk jádrem jejich sporu.

Sparhawk si byl naprosto jistý, že ten arogantní tón arciprelátského dopisu nepocházel od jeho přítele, ale od jakéhosi

zpola dřímajícího písaře nepřítomně škrábajícího předepsané fráze. Dolmant nejspíše vydal příkaz typu: "Pošlete Sparhawkovi dopis a sdělte mu, že bych ho rád viděl." To však nebylo to, co dorazilo do Cimmury. To, co přišlo, hnulo Ehlaně žlučí a mimo její způsoby ji donutilo učinit návštěvu Chyrellu pro Arcipreláta co nejvíce nepříjemnou. Prvním krokem vylidnila palác. K její výpravě se musel připojit každý. Královna potřebovala své dvorní dámy. Dvorní dámy potřebovaly komorné. Ti všichni potřebovali služby a sluhy. Lenda s Platimem, jež měli zůstat v Cimmuře, aby udržovali pořádek, byli ponecháni téměř bez pomoci.

"Vypadá to skoro jak mobilizace armády, že?" řekl Kalten zvesela, když ráno v den jejich odjezdu scházeli po schodišti z paláce.

"Doufejme, že si to Arciprelát nevysvětlí špatně," zamumlal Uloth. "Nebude to brát tak, jako že vaše choť plánuje oblehnout Baziliku, že ne, Sparhawk?"

Jakmile opustili Cimmuru, pestře oděný elénský dvůr se pod modravou jarní oblohou roztáhl na celé míle. Nebýt ocelového lesku v královniných očích, nebylo by to ničím jiným než jedním z těch "výletů", tak oblíbených línými dvořany. Ehlanda "navrhla", aby Sparhawk, jakožto úřadující Preceptor Pandionského řádu, měl také vhodný doprovod. Handrkovali se o počtu Pandionských, které by měl vzít s sebou do Chyrellu. Zpočátku trval jen na Kaltenovi, Beritovi a snad jednom či dvou dalších, zatímco královna mělo sto chutí přivést s sebou úplně celý řád. Nakonec se dohodli na tuctu rytířů v černých brněních.

S tak početnou výpravou bylo nemožné postupovat rychle. Téměř se zdálo, že se po elénské zemi doslova plíží. Zpočátku se vlekli východně k Lendě, pak jihovýchodně směrem na Demos a Chyrellos. Prostý lid bral jejich průjezd jako příležitost k svátku a cesta byla obvykle lemována davy vesničanů, jež nečinně zevlovali. "Je skvělé, že to neděláme příliš často," podotkl Sparhawk ke své ženě nedlouho poté, co opustili Lendu.

"Mám celkem ráda chození mezi lid, Sparhawk." Královna s princeznou Danae se vezly ve vyzdobeném kočáře taženém šesti bělouši.

"O tom nepochybují, ale je doba setí. Vesničané by měli být na polích. Příliš takových královských výprav může vyvolat hladomor."

"Ty vůbec neschvaluješ to, co dělám, Sparhawk, že ne?"

"Chápu, proč to děláš, Ehlando, a asi máš pravdu. Dolmant si potřebuje uvědomit, že jeho pravomoc není absolutní, ale myslím si, že takový přístup je poněkud pošetilý."

"Samozřejmě, že je pošetilý, Sparhawk," připustila zcela tiše. "V tom to celé je. Přes veškerá svědectví si Dolmant stále svéhlavě myslí, že jsem malá hloupá holka. Chci, aby si na té hlupačce na chvíli odřel záda A pak, až se umírní a unaví, si ho vezmu stranou a naznačím mu, že bude pro něj mnohem lehčí, když mě začne brát vážně. To by mělo dostatečně upoutat jeho pozornost. Pak budeme moci přejít k jednání."

"Vše, co děláš, má politickou motivaci, že ano?"

"Ne tak zcela vše, Sparhawk."

Krátce se zastavili v Demosu, kde Khalad s Talenem vzali královský pár, Kaltenu, Danae a Mirtai na návštěvu ke svým matkám. Aslada a Elys se o každého všestranně postaraly. Sparhawk svou ženu silně podezřívá, že tohle byl jeden z hlavních důvodů, proč tak často nacházela výmluvy, aby mohla cestovat do Demosu. Její vlastní dětství bylo smutné, bez mateřské lásky, a kdykoliv se cítila nejistá, vždy povstal nějaký důvod, proč je její přítomnost v Demosu absolutně nezbytná. Asladina kuchyně dýchala teplem a po stěnách byly rozvěšeny lesklé měděné hrnce. Bylo to takové to domácí útulné místo, které zaplňovalo jakousi touhu hluboko v srdci královny Elenie. Stačila už jen samotná vůně, aby zahнала většinu starostí všech, jež vstoupili.

Elys, Talenova matka, byla veselá blondýna a Aslada zas typická představitelka mateřství. Jedna druhou zbožňovala. Aslada byla manželkou Kurika a Elys jeho milenkou, ale zdálo se, že mezi nimi není pražádná žárlivost. Byly to praktické ženy a obě dvě si uvědomovaly, že žárlivost je tou zbytečnou vlastností, která nikdy nikomu nic dobrého nepřinesla. Sparhawk s Kaltenem byli z kuchyně okamžitě vyhoštěni, Khalad s Talenem posláni opravit plot, a tak královna Elenie a její tamulská otrokyně mohly střídavě pokračovat ve vzdělávání se v kuchyňské nauce, zatímco Aslada s Elys pečovaly o Danae.

"Už ani nevím, kdy jsem královnu naposled viděl hníst chlebový těsto," zakřenil se Kalten, když se společně se Sparhawkem procházeli domáckou zahrádkou.

"Myslím, že zadělává na koláče," poopravil jej Sparhawk.

"Těsto jako těsto, Sparhawk."

"Připomeň mi, abych tě nikdy nežádal, abys mi upekla koláč."

"Bez obav," zasmál se Kalten. "Velmi to však sluší Mirtai. V sekání zeleniny - a lidí - má dost praxe. Jenom bych si přál, aby nepoužívala své vlastní dýky. Nikdy si nemůžeš být naprosto jistý, kde předtím byly."

"Vždy je očistí, když někoho probodne."

"Tím to je, Sparhawk." Kalten se oříchl. "Z toho pomyšlení mi stydne krev v žilách."

"Tak nad tím moc nepřemýšlej."

"Přijedeš asi pozdě," připomněl Kalten svému příteli. "Dolmant ti dal jen týden, aby ses dostavil do Chyrellu."

"Co se má dělat."

"Mohl bych vyjet napřed a dát mu vědět, že jsi na cestě."

"A pokazit tak to překvapení, jež mu chystá moje choť? Neblázní."

Když příštího dne přišel ten útok, byli ani ne legii jihovýchodně od Demosu. Stovka mužů - podivně oděná a se zvláštními zbraněmi vyrazila s bojovým pokřikem zpoza nízkého pahorku. Většina se jich hnala po svých; ti na koních vypadali na jejich vůdce.

Zatímco Sparhawk řval rozkazy na své Pandionské, ječící dvořané v hrůze prchali pryč. Dvacítka černých rytířů

obklopila královnin kočár a lehce odrazila první útok. Pěší vojáci nejsou pro rytíře v sedlech rovnocenným soupeřem. "Co je to za jazyk?" zahulákal Kalten.

"Hádám, že stará lamorkština," odpověděl Ulathe. "V mnohém se podobá staré thalesijštině."

"Sparhawk!" vyštěkla Mirtai. "Nedávejte jim příležitost, aby se mohli znova seskupit!" Krví potřísněným mečem ukázala na útočníky stahující se na vršek kopce.

"Kápla na to," souhlasil Tynian.

Sparhawk rychle odhadl situaci, několik rytířů vyhradil pro ochranu Ehlany a zbytek útočné síly zformoval do šiku.

"Do útoku!" zvolal.

Jsou to kopí, jež tak pomáhají ozbrojeným rytířům rozsévat zkázu mezi pěšími tlupami. Pěšák se proti nim nemá jak bránit a ani nemůže utéci. Třetina útočníků padla při počátečním nájezdu a další dvacítky padla kopím za oběť během Sparhawkova útoku. Pak se rytíři pustili do práce meči a sekerami. Zvláště účinná byla Bevierova lochaberka, jež za sebou zanechávala širokou paseku mrtvol a raněných v hustě natlačených řadách nyní dezorientovaných útočníků. Byla to však Mirtai, která všechny ohromovala hrozivým rejstříkem divé zuřivosti. Její meč byl lehčí než široké čepele rytířů Církve a vládla jím téměř s jemností Stragenova rapíru. Zřídka kdy jej vrážela do soupeřova těla, ale spíše se zaměřovala na jeho obličej a krk, v případě nutnosti i nohy. Její údery byly krátké a přesně promyšlené a sekly mířeny nikoliv na svalstvo, ale spíše na šlachy. Více jich zmrzačila než zabila a na krvavém poli strašidelně narůstal jakot a sténání jejích obětí.

Běžnou taktikou rytířů ve zbroji, když vyráželi proti pěšákům, bylo nejprve zaútočit kopími a pak využít hmoty svých koní a zahnat své pěší protivníky tak těsně k sobě, že se začali plést jeden druhému do cesty. Jakmile byli víceméně bezmocní, dalo lehkou práci je pobít.

"Ulathe!" zakřičel Sparhawk. "Řekni jim, ať odhodí zbraně!"

"Zkusím to," zvolal Ulathe nazpět. Pak cosi nesrozumitelného zařval na motající se pěší skupinky.

Muž na koni v groteskně zdobené přilbě cosi zahmřel v odpověď.

"Ten s těmi křídly na přilbě je jejich vůdce, Sparhawk," řekl Ulathe a ukázal zkrvavenou sekerou.

"Co říkal?" chtěl vědět Kalten.

"Měl nějakou nelichotivou poznámku o mé matce. Omluvte mě na chvíli, pánové. Musím s tím něco udělat." Popohnal koně a vyrazil k muži s okřídlenou helmou, jenž byl rovněž ozbrojen válečnou sekerou.

Takový souboj se sekery Sparhawk ještě nikdy dříve neviděl a byl poněkud překvapen zjištěním, že to zahrnuje daleko více jemných fines, než si kdy představoval. Hlavní slovo měla samozřejmě hrubá síla, ale náhlé změny směru švihů naznačovaly takovou úroveň náročnosti, jakou Sparhawk vůbec nečekal. Oba muži měli těžké kulaté štíty a údery, které jimi odráželi, byly mnohem razantnější než kdyby útočili meči.

Ulathe stál rozkročen v tmenech a zvedl sekeru vysoko nad hlavu. Válečník v okřídlené přilbě pozvedl na ochranu hlavy štít, ale obrovitý Thalesan máchl paží přes rameno a zasadil místo toho ránu zespoda. Svého soupeře zasáhl hned pod žebra. Vůdce útočníků se bolestí popadl za břicho a pak se skácel ze sedla.

Řadami útočníků, jež byli dosud na nohou, se převalila vlna zasténání a pak, jako když mlhu zachytí náhlý vánek, se zachvěli ve vzduchu a ztratili se.

"Kam zmizeli?" zvolal Berit a poplašeně se rozhlížel kolem.

Ale nikdo nevěděl. Tam, kde ještě před chvílí byly dva tucty mužů, zbylo jen prázdné a na bitevní pole padlo náhle ticho. Rovněž zmizel i jakot raněných. Jen mrtví zůstali, ale i ti se zvláštně změnili. Těla byla podivně vysušená - svrašťelá, scvrklá a seschlá. Krev, která jim pokrývala údy, už nebyla jasně rudá, ale zčernalá, suchá a sražená.

"Jaké kouzlo to mohlo způsobit, Sparhawk?" dotazoval se Tynian.

"Nemám tušení," odvětil zmateně Sparhawk. "Někdo si zahrává a taková hra se mi vůbec nelíbí."

"Bronz!" ozval se poblíž Bevier. Mladý cyrinický rytíř již byl dole z koně a zkoumal brnění jedné ze scvrklých mrtvol.

"Měli na sobě bronzová brnění, Sparhawk. Jejich zbraně a přilby jsou z oceli, ale tahle drátěná košile je vyrobena z bronzů."

"Co se tu děje?" vyptával se Kalten.

"Berite," řekl Sparhawk, "vrať se do Demosu a shromáždí každého bratra, který ještě unese brnění. Chci je zde mít před polednem."

"Ano," odpověděl Berit rázně. Nasedl na koně a klusem vyrazil zpáteční cestou.

Sparhawk se rychle rozhlédl po okolí. "Támhle," zvolal a ukázal na strmý kopec na opačné straně cesty. "Shromážděte ten dav a zaveďte ho na vrchol toho kopce. Ať se dvořané, sluhové i čeledíni dají do práce. Chci tam mít příkopy a stráž toho kopce ať se hemží špičatými kůly. Nevím sice, kam se ti muži v bronzových brněních podělí, ale chci být připraven v případě, že by se vrátili."

"Nemáte právo mě takhle komandovat!" prohlásil podrážděným tónem nafintěný dvořan Khaladovi. "Víte, kdo já jsem?"

"Jistě, že vím," odvětil Sparhawkův panoš výhružným tónem. "Jste člověk, který se právě chystá zvednout tu lopatu a začít kopat. Nebo byste dal přednost tomu, být člověkem, který se plazí po čtyřech po zemi a sbírá své zuby?" Khalad přistrčil před dvořana sevřenou pěst. Dvořan ji nemohl přehlédnout, neboť byla necelý palec od jeho nosu.

"Je to skoro jako za starých časů, že?" zasmál se Kalten. "Khalad se chová stejně jako Kurik."

Sparhawk si povzdychl. "Ano," připustil smutně, "myslím, že bude stejně tak skvělý. Sežeň ostatní, Kaltene, potřebujeme si promluvit."

Shromáždili se vedle Ehlanova kočáru. Královna byla nepatrně pobledlá a svírala dcerku v náručí.

"Nuže," začal Sparhawk, "co byli zač?"

"Evidentně Lamorkané," řekl Ulathe. "Pochybují, že by byl kdokoliv jiný schopen hovořit Starou Lamorkštinou."

"Ale proč by takovým jazykem hovořili?" zeptal se Tynian. "Starou Lamorkštinou se už nemluvilo tisíce let."

"A ještě déle už nikdo nenosí bronzová brnění," dodal Bevier.

"Někdo použil kouzlo, o jakém se mi ani nesnilo," řekl Sparhawk. "S čím jsme se to jen setkali?"

"Není to zřejmé?" pravil Stragen. "Někdo sáhl zpět v čas - stejně jako to učinili trollí bohové v Pelosii. Zahrává si tu s námi nějaký mocný čaroděj."

"To sedí," zabručel Ulah. "Mluvili starobylou řečí; měli starobylé zbraně a vybavení; nebyli obeznámeni s moderní taktikou; a někdo určitě použil magii, aby je vrátil tam, odkud přišli - kromě těch mrtvých."

"Je tu ještě něco dalšího," dodal Bevier zamyšleně. "Byli to Lamorkané a právě teď si část povstalců v Lamorkandu vykládá o Drychtnathově návratu. Ten útok objasnil, že to nejsou jen plané zkazky a divoké výmysly vysněné za pokročilých nocí v pivnicích. Mohl by hrabě Gerrich získat nějakou pomoc od styrického mága? Kdyby byl samotný Drychtnath skutečně vrácen do současnosti, Lamorkany by už nic nezklidnilo. Vzplanou jen při vyslovení jeho jména."

"To je všechno zajímavé, pánové," řekla jim Ehlana, "ale to nebyl jen náhodný útok. Jsme od Lamorkandu hezky daleko, takže by těm vašim vykopávkám dalo pěknou práci, aby zaútočili vysloveně na nás. Na místě je ptát se proč."

"Postaráme se, abychom pro vás odpověď našli, Vaše Veličenstvo," přislíbil jí Tynian.

Krátce před polednem se vrátil Berit se třemi stovkami ozbrojených Pandionských a zbytek pouti do Chyrellu měl mírnou příchut' vojenské výpravy.

Jejich příjezd do Svatého Města a okázalý pochod ulicemi k Bazilice se v mnohém podobal přehlídce a způsobil jistý rozruch. Samotný Arciprelát vyšel na balkón v druhém podlaží, aby mohl lépe sledovat jejich příchod na náměstí před Bazilikou. I z té vzdálenosti mohl Sparhawk zřetelně rozeznat, jak je Dolmantovo chřipí bílé a čelisti pevně sevřeny.

Ehlana měla v obličeji královský a upjatě vyzývavý výraz.

Sparhawk sundal dcerku z kočáru. "Netoulej se," zašeptal jí do ouška. "O něčem bych si s tebou potřebovat popovídat."

"Později," šeptla mu nazpět. "Nejprve musím usmířit Dolmanta s matkou."

"To musí být šikovný trik."

"Sleduj, Sparhawk - a uč se."

Arciprelát je přivítal odměřeně - takovým tím mrazivým způsobem - a dal okázale najevo, jak právě strašně toužil dlouze si poklábat s královnou Elenie. Poslal pro svého prvního tajemníka a poněkud lehkovážně mu hodil na bedra problém příprav a opatření pro Ehlanin doprovod. Tlustý duchovní se zaškaredil a belhal se pryč, cosi si brumlaje.

Pak Dolmant zavedl královnu a jejího prince manžela do svého soukromého audienčního salónu. Mirtai se usídlila hned za dveřmi. "A žádné hádky," pravila k Dolmantovi a Ehlaně, než vstoupili dovnitř.

Koberce a závěsy byly v audienčním salónku tónované do modra a uprostřed místnosti stál stůl s křesly.

"Zvláštní ženská," zamumlal Dolmant ohlížeje se přes rameno na Mirtai. Usadil se a s odhodlaným výrazem pohlédl na Ehlanu. "Přejdeme k věci; vysvětlila byste to laskavě, královno?"

"Samozřejmě, Arcipreláte Dolmante," postrčila k němu po stole jeho dopis, "- hned, jak vy vysvětlíte tohle." V hlase ji zaznělo ostří.

Zvedl dopis a přeletěl ho pohledem. "Připadá mi celkem jasný. Které jeho části jste nerozuměla?"

Pak nabraly záležitosti velice rychlý průběh.

Ehlana a Dolmant byli právě na pokraji přerušení všech diplomatických styků, když do místnosti vešla princezna Danae, za nohu táhnoucí královskou hračku Rolla. Důstojně přešla místností, vyšplhala Arciprelátovi do klína a dala mu pus. Sparhawk již poznal pár typů polibků, které jeho dcerka užívala, když něco chtěla, a byl si dobře vědom, jakou mají zničující sílu. Po něčem takovém neměl Dolmant moc velkou šanci. "Myslím, že jsem si měl ten dopis pročíst, než jsem ho odeslal," připustil zdráhavě. "Pisaři to občas přehánějí."

"Snad jsem se unáhnila," uznala Ehlana.

"Bylo toho na mě moc," v Dolmantově omluvě zazněl náznak ke smíru.

"Byla jsem v den, kdy dopis přišel, podrážděná," vrátila Ehlana omluvu.

Sparhawk se pohodlně opřel. Napětí v místnosti viditelně opadlo. Dolmant se od voleb na Arcipreláta změnil. Dříve to byl velice skromný muž - ve skutečnosti tak skromný, že jeho kolegové v Hierokracii ani neuvažovali o jeho dosazení na nejvyšší post Církve, dokud Ehlana nepoukázala na množství jeho ryzích předností. Ironie toho faktu na Sparhawkovi příliš nezapůsobila. Nyní však jakoby Dolmant hovořil dvěma hlasy. Ten jeden byl známý hlas jejich starého přítele. Druhý byl hlas Arcipreláta, autoritativní a přísný. Zdálo se, že postavení jeho úřadu se jejich starého přítele postupně zmocňuje. Sparhawk si povzdechl. Bylo to asi nevyhnutelné, ale přesto pociťoval zármutek.

Ehlana a Arciprelát pokračovali v ospravedlňování a předkládání omluv jeden druhému. Po chvíli se rozhodli vzájemně se respektovat a své jednání završili dohodou věnovat do budoucna větší pozornost drobným zdvořilostem.

Princezna Danae, stále uveleblena na Arciprelátově klíně, na Sparhawkovi mrkla. Existovalo množství politických i náboženských důsledků, kterým právě zabránila, ale Sparhawk neměl vůbec chuť o tom přemítat.

Důvodem pro naléhavé vyzvání, jež málem vedlo k soukromé válce mezi Ehlanou a Dolmantem, byl příjezd vysoce postaveného velvyslance z Tamulské říše na daresijském kontinentu, té rozlehlé krajiny ležící na východ od Zemochu. Mezi elénskými královstvími Eosie a Tamulskou říší Daresie neexistovaly žádné formální diplomatické styky. Církve však pravidelně vysílala emisary s velvyslaneckým postem do říšské metropole, Matherionu. Dělo se to i z toho důvodu, že tři nejzápadnější království říše byly obydleny Elény a jejich náboženství se jen málo lišilo od toho, které prosazovala eosijská církev.

Emisar byl Tamulec, muž stejné rasy jako Mirtai, ačkoliv ta by z něj udělala přinejmenším dva. Jeho pleť měla stejný odstín nazlátlého bronz, černé vlasy protkané šedí a tmavé oči vychýlené v koutcích vzhůru.

"Je velice sympatický," upozornil je Dolmant tiše, když seděli v jednom z audienčních sálů, zatímco si u dveří

vyměňovali Emban s emisarem zdvořilostní formality. "V jistém směru je dokonce lepší než Emban. Dejte si prostě trochu pozor na to, co v jeho přítomnosti říkáte. Tamulci jsou dosti citliví na jazykové nuance."

Emban doprovodil v hedvábí oděného emisara k ostatním. "Vaše Veličenstvo, mám tu čest vám představit Jeho Excelenci, velvyslance Oscagne, zplnomocněnce imperiálního dvora v Matherionu," pravil ten malý tlouštík ukláněje se Ehlaně.

"Božská přítomnost Vašeho Veličenstva mne přivádí do mdlob," prohlásil velvyslanec s okázalou úklonou.

"To jistě přeháníte, že ano, Vaše Excellence?" zeptala se jej s drobným úsměvem.

"Pravda, přeháním," připustil s absolutní sebejistotou. "Myslel jsem však, že říci něco takového by mohlo být zdvořilé. Vyznělo to přespříliš výstředně? Nejsem obeznámen se zvyklostmi vaší kultury."

"Počínáte si ale výtečně, Vaše Excellence." Usmála se.

"Musím však přiznat, s dovolením Vašeho Veličenstva, že jste dábelsky přitažlivá mladá dáma. Svého času jsem poznal několik královen a obvyklé komplimenty stály člověka většinou jistou dávkou přemáhání." Oscagne hovořil plynou elénštinou.

"Smím vám představit svého manžela, prince Sparhawka?" podotkla Ehлана.

"Legendárního sira Sparhawka? Zajisté, milá dámo. Procestoval jsem půlku světa, abych se s ním seznámil. Velice mě těší, sire Sparhawku." Oscagne se uklonil.

"Vaše Excellence," odvětil Sparhawk také s úklonou.

Pak Ehлана představila ostatní a nekončící výměna diplomatických zdvořilostí vesele pokračovala po zbývajíc část hodiny. Oscagne se s Mirtai dosti obšírně rozhovořili v tamulském jazyce, který Sparhawk shledal docela libozvučným.

"Završili jsme již veškeré nezbytné poklony v dvorní etiketě?" zeptal se konečně velvyslanec. "Kultury jsou samozřejmě rozličné, ale v Tamuli se má za to, že třičtvrtě hodiny je obvyklá doba pro plané zdvořilostní triviality."

"I mně to připadá dost," ušklíbl se Stragen. "Pokud to přezene, stane se vzdávání holdu dvornostem záležitostí krapet ješitnou a bude pokaždě vyžadovat víc a více poct."

"Skvěle řečeno, milorde Stragene," souhlasil Oscagne. "Důvod mé návštěvy je velmi prostý, přátelé. Mám potíže."

Rozhlédl se kolem. "Odmíchl jsem se, abyste mohli vydechnout překvapením, že by se na tak duchaplném a okouzlujícím muži, jako jsem já, dala nalézt nějaká chybička."

"Ten člověk se mi začíná zamlouvat," zašeptal Stragen.

"Buď rád," zabručel Ułath.

"Povězte nám, prosím, Vaše Excellence," pravila Ehлана, "jak by proboha mohl někdo nalézt důvod, aby byl s vámi nespokojen?" Květnatá mluva velvyslance byla nakažlivá.

"Lehce jsem to kvůli důrazu přehnal," přiznal Oscagne. "Až tak velké problémy opravdu nemám. Jde o to, že mě Jeho Imperiální Veličenstvo vyslalo do Chyrellu obrátit se o pomoc a předpokládá se, že tu záležitost vznesu takovým způsobem, že jej to neponíží."

Embanovy oči velice, převelice zjasněly. Byl zde ve svém přirozeném živlu. "Domnívám se, že nejlepší způsob, jakým by bylo možno pokračovat v jednání, bude prostě odvážně vyložit na stůl odkryté karty," navrhl, "a naši přátelé se pak budou moci plně soustředit na vyřešení otázky, jak neuvést do rozpaků imperiální vládu. Všichni jsou nevýslovně moudří. Jsem si jist, že dají-li hlavy dohromady, budou schopni něco vymyslet."

Dolmant si povzdechl. "To nebyl po ruce nikdo jiný, koho jste mohli zvolit do mého úřadu, Ehłano?" otázal se žalostně. Oscagne na ty dva tážavě pohlédl.

"To je dlouhá historie, Vaše Excellence," pravil mu Emban. "Jednou, až nebude mít nikdo z nás nic lepšího na práci, vám vše povyprávím. Sdělte jim, co je v Tamuli tak vážné, že vás sem muselo vyslat Jeho Imperiální Veličenstvo, abyste se poohlédli po pomoci."

"Slíbíte, že se nebudete smát?" řekl Oscagne Ehłaně.

"Udělám vše pro to, abych své výbuchy smíchu ztlumila," přislíbila.

"V Tamuli trochu převládá občanský nepokoj," začal Oscagne. Všichni s napětím čekali.

"Už je tomu tak," přiznal Oscagne smutně. "Samozřejmě doslovně cituji císaře - dle jeho instrukcí. Museli byste našeho císaře znát, abyste pochopili. Raději by zemřel, než aby cokoliv zveličil. Jednou se zmínil o hurikánu jako o vánku a ztrátu poloviny svého loďstva prohlásil za menší nesnázi."

"Dobře, Vaše Excellence," řekla Ehłana. "Teď již víme, jak by ten problém charakterizoval císař. Jaká slova byste ale na jeho popis použil vy?"

"Jelikož je Vaše Veličenstvo tak laskavo a ptá se, v mysli mi vyvstává slovo katastrofický. Můžete rovněž použít neřešitelný, kataklysmatický, zdrcující - a podobná slovíčka. Skutečně si myslím, že byste měli vzít do úvahy žádost Jeho Veličenstva, přátelé, neboť máme jasná svědectví o tom, že to, co se přihodilo na daresijském kontinentu, se může brzy rozšířit i na Eosii a pokud se tak stane, bude to pravděpodobně znamenat zánik naší lidské civilizace. Nejsem si zcela jist, jak se vy Eléni k takovým věcem stavíte, ale my Tamulci jsme více méně přesvědčeni, že by se mělo vyvinout jakékoliv úsilí, aby se tomu za bránilo. Vrhá to špatné světlo, když necháváte svět každý týden dojít svému konci. Zdá se, že to z jakési příčiny narušuje víru národa ve vládu."

KAPITOLA

PÁTÁ

VELVYSLANEC OSCAGNE SE POHODLNĚ OPŘEL v křesle. "Odkud začít?" přemítal. "Podívá-li se člověk na ty události jednotlivě, zdají se téměř triviální. Je to jejich kumulativní efekt, jenž dovedl říši na pokraj zkázy."

"Takový vývoj věcí dobře známe, Vaše Excellence," ujistil ho Emban. "Církev byla už po staletí na pokraji zkázy. Naše Svátá Matka se potácí od krize ke krizi jako opilý námořník."

"Embane," vyplínil ho jemně Dolmant.

"Promiňte," omluvil se tlustý duchovní.

Oscagne se usmíval. "Občas to tak člověku připadá, že ano, Vaše Milosti," pravil k Embanovi. "Zdá se mi, že se správa Církve příliš neliší od správy říše. Aby byrokrati přežili, potřebují krize. Nevyskytne-li se žádná krize, mohl by někdo rozhodnout, že musí být zrušena řada postů."

"Sám smýšlím velice podobně," přitakal Emban.

"Ujišťuji vás však, že to, co nastalo v Tamuli, není žádná absurdní malá panika, vytvořená k účelům zajištění něčí pozice. Ani v nejmenším nepřeženu, když řeknu, že je říše na pokraji zhroucení." Jeho bronzová tvář nabyla hloubavého výrazu. "Nejsme tak homogenní národ, jako vy tady v Eosii," začal. "Na daresijském kontinentu se vyskytuje patero ras. My, Tamulci, žijeme na východě, na západě jsou Eléni, kolem Sarsosu Styrikové, Valesiané na svém ostrově a uprostřed Cynescanci. Pro tolik rozličných národů nejspíš není přirozené, aby byli shromážděni pod jednou střechou. Liší se naše kultury, liší se i naše náboženství a každá rasa je povýšeně přesvědčena, že je korunou všehomíra." Povzdechl si. "Pravděpodobně bychom udělali nejlépe, kdybychom zůstali odděleni."

"Avšak někdy v minulosti existoval někdo s velkými ambicemi?" odtušil Tynian.

"Zdaleka ne, sire rytíři," odvětil Oscagne. "Téměř se dá říci, že my Tamulci jsme stvořili říši jen náhodou." Pohlédl na Mirtai, jež tiše seděla s Danae na klíně. "A to je ta příčina," pravil a ukázal na obryni.

"Nebyla to má chyba, Oscagne," protestovala.

"Neviním tě osobně, Atano." Usmál se. "Je to tvůj národ."

Usmála se. "Neslyšela jsem to oslovení od svého dětství. Nikdo nikdy mě ještě nenazval Atanou."

"Co to znamená?" zeptal se zvědavě Talen.

"Válečnicka." Pokrčila rameny.

"Vlastně válečnici," poopravil ji Oscagne. Svraštil čelo. "Nemám v úmyslu urážet, ale váš elénský jazyk je omezen, co se týče schopností vyjádřit jisté delikátnosti." Pohlédl na Ehlanu. "Už si Vaše Veličenstvo povšimlo, že vaše otrokyně není úplně stejná jako jiné ženy?" otázal se jí.

"Je mou přítelkyní," namítla Ehлана, "ne mým otrokem."

"Nebud' ignorant, Ehlanu," pravila Mirtai ostře. "Jistěže jsem otrokem. Musím jím být. Pokračujte ve výkladu, Oscagne. Vysvětlím jim to později."

"Opravdu si myslíte, že to pochopí?"

"Ne. Ale každopádně to vysvětlím."

"A tady, ctihodný Arcipreláte," pravil Oscagne Dolmantovi, "tady leží klíč k říši. Atani se do našeho područí odevzdali před nějakými pěti tisíci lety, aby se uchránili před vyhlazením celé své rasy. V důsledku toho máme my Tamulci nejskvělejší armádu na světě - i přesto, že jsme v zásadě pokojným národem. Máme sklon úspěšně řešit nahodilé rozepře s ostatními národy, jež se čas od času vyskytují, obvykle pomocí vyjednávání. Z našeho úhlu pohledu jsou naši sousedé jako děti, beznadějně neschopné spravovat své vlastní záležitosti. Říše se začala rozrůstat v zájmu dobrého pořádku." Rozhlédl se po rytířích Církve. "Znova opakuji, nesnažím se urážet, ale válka je pravděpodobně nejstupidnější věcí z lidských aktivit. Jsou mnohem účinnější způsoby, jak přimět lidi, aby změnili svůj názor."

"Takové jako vyhrožovat Atany puštěnými z řetězu?" podotkl prohnáně Emban.

"To funguje celkem dobře, Vaše Milosti," připustil Oscagne. "V minulosti stačila vždy jen přítomnost Atanů, aby udržela politické rokování v příslušných mezích. Atani tvoří výtečné strážné." Povzdechl si. "Zajisté jste si povšimli té lehké výhrady. Pravil jsem v minulosti. Bohužel už to nyní neplatí. Říše složená z neslučitelných národů musí vždy očekávat malé výstřelky nacionalismu a národnostních rozporů. Je přirozené pokoušet se nalézt nějaký způsob, jak si zajistit vlastní důležitost. Je to dojemné, ale rasismus je obecně posledním útočištěm nedůležitosti. Normálně ty bezvýznamné výstřelky nejsou příliš rozšířené, avšak najednou se celá Tamuli ocitla v záchvatu jejich epidemie. Každý vyvěšuje vlajky a zpívá národní hymny a vymýšlí vyšperkované urážky namířené na žluté psy. To jsme, samozřejmě, my." Pozvedl ruku a kriticky si ji prohlédl. "Víte, naše pleť není skutečně žlutá. Je spíše..." Zamyslel se.

"Běžová?" navrhl Stragen.

"Ani to není příliš lichotivé, milorde Stragene." Oscagne se pousmál. "Snad císař ustanoví zvláštní komisi, aby jednou provždy definovala odstín naší pleti." Pokrčil rameny. "V každém případě by nahodilé výstřelky nacionalismu a národní bigotnosti nebyly pro Atany skutečným problémem, i kdyby nastaly v každém městě říše. Nejvíce starostí nám ale působí ty nepřirozené události."

"Myslel jsem, že toho bude více," zamumlal Uloth.

"Zaprvé, ty demonstrace magie byly směřovány na samotný lid," pokračoval Oscagne. "Každá kultura má svého mytologického hrdinu - nějakou velkou osobnost, která sjednocuje lid, dává mu vlastenecký cíl a určuje jeho charakter. Moderní svět je složitý a zmatený lid touží po jednoduchosti příběhů svých hrdinů, kdy mohou být národní cíle snadno stanoveny a každý má přesně určené místo. Někdo v Tamuli začíná vynášet na světlo světa starobylé hrdiny."

Sparhawka náhle zamrazilo. "Obry?" otázal se.

"Nu," Oscagne to rozvážil. "Snad to je vhodný termín. Postupem času se vše zatemňuje a překrucuje a naši národní hrdinové mají tendenci být větší než za svého života. Domnívám se, že pokud o nich uvažujeme, máme na mysli opravdu obry. Je to velmi bystrý postřeh, sire Sparhawku."

"Vlastně bych na to tolik nesázel, Vaše Excellence. Stejně věci se stávají i zde."

Dolmant na něj ostře pohlédl.

"Vysvětlím to později, Sarathi. Prosím pokračujte, velvyslanče Oscagne. Říkal jste, že ten, kdo v Tamuli rozpoutal zmatek, začal tak vyzdvížením národních hrdinů. Z toho vyplývá, že to zašlo mnohem dále."

"Vskutku ano, sire Sparhawku. Mnohem, mnohem dále. Každá kultura má své strašáky i své hrdiny. Střetli jsme se však právě s těmi strašáky - příšerami, vlkodlaky, upíry - se všemi těmi bubáky, které používají dospělí ke strašení a nápravě dětí. S takovými věcmi se naši Atani nemohou měřit. Jsou cvičeni k jednání s lidmi a ne se všemi těmi hrůzami, které během eónů nahromadil tvůrčí duch lidu. Je to náš problém. Máme v Tamuli devět rozdílných kultur a najednou se každá z nich začne hnát za svými tradičními historickými metami. Když jsme naše Atany vyslali, aby nastolili pořádek a znovu prosadili imperiální autoritu, povstaly z lůna země obludy, které jim čelily. S něčím takovým neumíme jednat. Říše se rozpadá - navrací se ke svým odděleným částem. Vláda Jeho Imperiálního Veličenstva doufá, že zde Církev shledá jisté společné zájmy. Pokud by se Tamuli zhroutilo do devíti válečných království, pak by měl výsledný chaos zcela jistě dopad i na Eosii. Není divu, že nás to tolik znepokojuje. S obyčejnými vzpourami se vypořádat umíme, ale nejsme schopni se vypořádat s celokontinentálním spiknutím, které na nás pravidelně zkouší magii. Styrikové v Sarsosu jsou zmateni. Ať se snaží podniknout cokoli, je to obráceno proti nim ještě dříve, než to uvedou do pohybu. Slyšeli jsme zvěsti o tom, co se stalo v zemošské metropoli a jste to osobně vy, sire Sparhawku, na koho chci apelovat. Sarsoský Zalasta je v celém Styriku ten nejlepší mág a on nás ujistil, že vy jste jediným mužem na celém světě, který disponuje dostatečnou mocí, aby se s tou situací vypořádal."

"Zalasta má poněkud přemrštěný názor o mých schopnostech," pravil Sparhawk.

"Znáte jej?"

"Už jsme se setkali, Vaše Excellence. V zemošských událostech jsem hrál vlastně jen malou roli. Půjdete-li přímo k jádru, nebyl jsem nic víc než kanálem pro sílu, kterou ani nedokážu správně popsat. Byl jsem nástrojem něčeho jiného."

"Ať je to jakkoliv, přesto jste naší jedinou nadějí. Zcela jistě někdo kuje pikle ke svržení naší říše. Toho člověka musíme odhalit. Nepodaří-li se nám dobrat se ke zdroji toho všeho a zneškodnit jej, říše se rozpadne. Pomůžete nám, sire Sparhawku?"

"To rozhodnutí nezávisí na mně, Vaše Excellence. Musíte se obrátit na mou královnu a tady na Sarathiho. Když mi přikážou, půjdu do Tamuli. Když to nedovolí, nepůjdu."

"Pak budu veškeré své úsilí zaměřovat na to, abych je přesvědčil." Oscagne se pousmál. "Ale i za předpokladu, že uspěji - a to se nepochybně stane - přesto se střetneme s neméně závažným problémem. Za každou cenu musíme ochránit důstojnost Jeho Imperiálního Veličenstva. Jedna věc je žádost jedné vlády k druhé, ale zcela jinou záležitostí je žádost vlády Jeho Veličenstva na soukromou osobu z jiného kontinentu. To je problém, který musí být brán v potaz."

"Nevidím jinou možnost, Sarathi," pravil Emban vážně. Byl pozdní večer. Velvyslanec Oscagne se již odebral ke spánku a ostatní, společně s patriarchou Ortzelem z Kadachu, se shromáždili, aby se nad jeho žádostí vážně zamysleli.

"Nemusíme naprosto souhlasit s některými z politických kroků Tamulské říše, ale právě teď je její stabilita naším životním zájmem. Neseme plnou zodpovědnost za naši kampaň v Rendoru. Pokud se Tamuli rozpadne, budeme muset stáhnout většinu našich armád - a rytířů Círky - z Rendoru, aby hájily naše zájmy v Zemochu. Území je to nevelké, to připouštím, ale strategická důležitost zemošských hor nemůže být přehlédnuta. Během uplynulých dvě stě let byly v těch horách nepřátelské síly a tento fakt plně zaměstnával pozornost Svaté Matky. Připustíme-li, aby Zemochy nahradil nějaký jiný nepřátelský národ, bude vše, čeho Sparhawk dosáhl v Othově hlavním městě, ztraceno. Vrátime se právě tam, kde jsme byli před šesti lety. Budeme se muset znova zřít Rendoru a začít se připravovat na setkání s novou hrozbou z východu."

"Konstatujete zřejmé věci, Embane," pravil mu Dolmant.

"Já vím, ale občas je lepší vše osvětlit, aby se nad tím mohli ostatní řádně zamyslet."

"Sparhawku," řekl Dolmant, "kdybych ti nařídil odejít do Matherionu, ale tvá choť ti nakázala zůstat doma, co bys učinil?"

"Musel bych jít nejspíše do kláštera a po několik příštích let se modlit o radu."

"Naše Svatá Matka Církev je ohromena vaší zbožností, sire Sparhawku."

"Dělám, co můžu, abych ji potěšil, Sarathi. Jsem konec konců její pravý rytíř."

Dolmant si povzddechl. "Pak se to vše sváží na nějaký kompromis mezi mnou a Ehlanou, nemám pravdu?"

"Taková moudrost může pocházet jediné od Boha," podotkl Sparhawk ke svým společníkům.

"Myslíte?" řekl Dolmant trpce. Pak s jistou rezignací pohlédl na královnu. "Zvolte si cenu, Vaše Veličenstvo."

"Promiňte?"

"Nechodme kolem horké kaše, Ehlano. Váš šampión mne přitlačil ke zdi."

"Vím," odvětila, "a jsem tím tak dojata, že to lze sotva vyjádřit. Probereme si to v soukromí, ctihodný Arcipreláte."

Nechtěli bychom přece, aby si sir Sparhawk uvědomil svou pravou hodnotu, že? Mohl by dojít k názoru, že mu musíme zaplatit jeho současnou cenu."

"Tohle tak nesnáším," prohlásil Dolmant neosobně.

"Myslím, že bychom se mohli stručně zmínit i o jiných věcech," navrhl Stragen. "V příběhu tamulského velvyslance byly slyšet jisté známé poplašné zvony - nebo jsem byl jediný, kdo si toho všiml? Současná situace v Lamorkandu je obdivuhodně podobná té, která se děje v Tamuli. Všichni Lamorkané jsou bytostně přesvědčeni, že se Drychtnath vrátil a to je téměř totožné se situací, kterou nám popsal Oscagne. Navíc jsme byli cestou z Cimmury sem napadeni tlupou Lamorkanů, jež mohla pocházet jediné ze starověku. Zbraně měli ocelové, ale jejich brnění byla z bronzů a hovořili starou lamorkštinou. Poté, co sir Ulath skolil jejich vůdce, zmizeli všichni ti, co zůstali naživu. Zůstali jen mrtví - všichni vysušení."

"A to není vše," dodal Sparhawk. "Tohle léto povstali v horách západní Eosie bandité. Vedli je někteří z dřívějších Anniových přívrženců a dělali co mohli, aby rozpoutali mezi vesničany rebelii. Platimovi se podařilo propašovat do jejich tábora špeha a ten nám sdělil, že hnutí bylo řízené Kragerem, dřívějším Martelovým podřízeným. Poté, co jsme je

zaskočili a pokusili se z jednoho z nich vymámit něco o Kragerovi, pohltil toho muže mrak podobný tomu, který jsme spatřili cestou do Zemochu, a roztrhal ho na kusy. Také zde v Eosii se s konečnou platností něco děje a zdá se, že to přichází z Lamorkandu."

"Takže si myslíte, že je tady nějaká souvislost?" zeptal se ho Dolmant.

"Je to logický závěr, Sarathi. Je zde příliš mnoho podobností, než aby se daly v klidu přehlédnout." Sparhawk se odmlčel a vrhl pohled na svou ženu. "To u nás může vyvolat jistou vlnu nespokojenosti." řekl litostivě, "ale domnívám se, že bychom raději měli brát Oscagneho žádost dosti vážně. Kdosi plní minulost a přináší zpět předměty a lidi po staletí mrtvé. Když jsme se s takovým druhem věcí střetli v Pelosii, Sefrenie nám sdělila, že jsou toho schopni pouze bohové."

"Není to tak úplně pravda, Sparhawk," opravil ho Bevier. "Řekla také, že i někteří z nejmocnějších styrických mágů mohou křísit mrtvé."

"Domnívám se, že tu možnost můžeme zavrhnout," namítl Sparhawk. "Jednou jsem o tom se Sefrenií hovořil a sdělila mi, že za čtyřicet tisíc let styrické historie existovali pouze dva Styrikové, jež měli tu schopnost, a to jen nedokonalou. Ke křísení hrdinů a armád dochází v devíti národech Tamuli a přinejmenším v jednom zde v Eosii. Je tady příliš mnoho společných rysů, aby to byla náhodná shoda okolností a celý ten záměr - ať již má jakýkoliv účel - je příliš složitý, než aby mohl vzejít od někoho, kdo nemá absolutní znalosti magie."

"Trollí bohové?" podotkl Ulatth smutně.

"Tuhle možnost bych nepodceňoval. Už to jednou učinili, takže víme, že takovou schopnost mají. Právě teď však máme pouze nejasná podezření založená jen na nějakých dohadách. Zoufale potřebujeme další informace."

"To je má parketa, Sparhawk," pravil Stragen. "Moje a Platimova. Řekl bych, že se vypravíš do Daresie!"

"Ze začátku se poohlédnu tímto směrem." Sparhawk omluvně pohlédl na svou ženu. "S radostí bych tam nechal jít někoho jiného, ale obávám se, že by nevěděl, po čem má pátrat."

"Raději půjdu s tebou," rozhodl se Stragen. "Mám tam styky stejně jako v Eosii a lidé našeho ražení mohou získat informace mnohem rychleji, než by to dokázali tví lidé."

Sparhawk přikývl.

"Snad můžeme začít právě tam," podotkl Ulatth. Pohlédl na patriarchu Ortzela "Jak vlastně začaly všechny ty divoké zkazky o Drychnathovi, Vaše Milosti? Ničí reputace netrvá přece po čtyři tisíce let, bez ohledu na to, jak působivá byla na začátku."

"Drychnath je literární výtvor, sire Ulathe," odpověděl silně blondatý duchovní s lehkým úsměvem. Stejně jako Dolmanta změnil nástup na trůn, tak byl Ortzel poznamenán životem v Chyrellu. Už nebyl zcela tím přísným, provinčním mužem, jakým byl v Lamorkandu. Ačkoliv byl nepochybně stejně světský jako Emban, osvojil si nicméně jistou rafinovanost svých kolegů v Bazilice. Nyní se příležitostně i zasmál a zdálo se, že se u něj rozvíjí mírně lišácký smysl pro humor. Od doby, co Dolmant převedl tohoto klerika do Chyrellu, se s ním Sparhawk párkrát příležitostně setkal a shledal, že vlastně začíná mít toho muže rád. Samozřejmě, že měl Ortzel své chyby, ale nyní byl Sparhawk ochoten připustit, že jiný úhel pohledu by mohl mít nějakou váhu.

"Někdo si ho prostě vymyslel?" řekl Ulatth nevěřičně.

"Ale ne. Před čtyřmi tisíciletími existoval člověk jménem Drychnath. Asi nějaký násilník s mozkiem ukrytým v bicepsech. Domnívám se, že to byl jeho typický představitel - žádný krk, žádné čelo a nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo inteligenci mezi jeho ušima. Avšak po jeho smrti se příběhu chopil nějaký básník se zatracenou inspirací a přikrášlil ho všemi těmi lacinými zvyklostmi heroické epiky. Nazval to Drychnathasaga a pro Lamorkand by bylo daleko lepší, kdyby se ten básník nikdy nenaučil číst a psát." Sparhawk si uvědomil, že postřehl jisté záblesky humoru. "Jedna báseň by stěží mohla mít až takový dopad, Vaše Milosti," pravil Kalten skepticky.

"Podceňujete sílu dobře podaného příběhu, sire Kaltene. Budu muset překládat z hlavy, ale posuďte sami." Ortzel se pohodlně opřel a přivřel oči.

"Vyslechněte příběh z dob hrdinů," začal. Jeho drsný, úsečný hlas zněl při recitaci starobylé poémy měkčeji a libozvučněji. "Naslouchejte, chrabří mužové Lamorkandu, hrdinským činům Drychnatha kováře, nejsilnějšího ze všech válečníků dávných věků."

Tehdy, jak zajisté všichni víte, Éra Hrdinů byla érou bronzu. Masivní byly bronzové meče a sekery reků starých dob a ohromná byla síla paží mužů, jež je třímali v radostných bitvách. A po celém širém Lamorkandu nebylo nikoho silnějšího nad Drychnatha kováře.

Vysoký byl Drychnath, ramena býčí, jelikož práce ho utvářela, stejně jako utvářela žhnoucí kov. Meče z bronzu tepal a kopí ostré jak dýky, a sekery, štíty a lesklé helmice a drátěné košile, jež vykrývaly rány nepřátel, jako by nebyly ničím více, než jemným deštěm.

A hle, válečníci ze všemožných hustě zalesněných koutů Lamorkandu rádi přepláceli zlato a lesklé stříbro výměnou za Drychnathův bronz a mocný kovář bohatl a sílil, jak se plahočil ve své kovárně."

Sparhawk odtrhl oči od Ortzelovy tváře a rozhlédl se kolem. Tváře jeho přátel byly u vytržení. Hlas patriarchy z Kadachu se zvedal a klesal ve vznešených kadencích bardské řeči.

"Pane," vydechl sir Bevier, když se patriarcha na chvíli odmlčel, "je to tak uchvacující."

"Bývalo to vždy nebezpečné," řekl mu Ortzel. "Rytmus umrtvuje duši a zrychluje tep. Lidé mého národa jsou hodně vnímaví k emocím Drychnathasagy. Recitací některých úděsných pasáží by mohla být armáda Lamorkanů dohnána k šílenství."

"A dál?" ozval se Talen dychtivě. "Co se přihodilo?"

Ortzel se na chlapce chápavě usmál. "Tak svétaznalý mladý zloděj by dozajista nemohl být rozrušen nějakou starou únavnou básní?" namítl uličnický. Sparhawk málem vybuchl nahlas smíchem. Patriarcha z Kadachu se asi změnil

mnohem více, než si představoval.

"Líbí se mi dobré příběhy," přiznal Talen. "Ještě jsem však nikdy neslyšel žádný, který by byl vyprávěn takovým způsobem."

"Tomu se říká elegance slohu," zamumlal Stragen. "Občas nezáleží na tom, co příběh říká, ale na tom, jak to říká."

"Takže?" trval na svém Talen. "Co bylo dál?"

"Drychtnath zjistil, že obr jménem Kreindl vytavil kov, který může krájet bronz jako máslo," odvětil Ortzel konverzačním tónem. "Došel ke Kreindlovi doupěti toliko se svým perlikem, vymámil z obra tajemství nového kovu a pak mu perlikem vyrazil mozek z lebky. Poté se vrátil domů a začal ten nový kov - ocel - tepat a formovat do zbraní. Brzy musel mít každý válečník v Lamorkandu - či Lamorklandu, jak ho v těch dobách nazývali - ocelový meč a Drychtnath nesmírně zbohatl." Zamračil se. "Doufám, že se mnou máte strpení," omlouval se. "Překládání z hlavy je kapánek obtížné." Na chvíli se zamyslel a pak začal opět vypravovat. "I tak stalo se, že sláva mocného kováře Drychtnatha se rozšířila po celické zemi. Vysoký byl plných deset pídí, pravím vám, a širá jeho ramena. Svaly měl jak ocel z kovárny své a rysy jeho vzhledné byly. A tak přemnoho panen rodů urozených po něm v skrytu duše dychtilo.

I jak už se v těch dávných dnech věků minulých stávalo, byl vládcem Lamorkanů letitý král Hygdahl, jehož kadeře sněhobílé o moudrosti vypovídaly. Syna neměl žádného, toliko dceru, dítě své doby, spanilou jak ranní rosa a Uta zvanou. I Hygdahl bolestně se soužil, neboť dobřež věděl, že až duše jeho vyslána bude do lůna Hrokky, sváry a hádky roztrčí krajiny Lamorkanů, jelikož rekové budou zápasit jeden s druhým o trůn a o ruku sličné Uty, neboť taková byla cena, jež připadne vítězi. I tak král Hygdahl nakonec se usnesl zabezpečit budoucnost království a dcery jednou ranou a nechal vůli svou zaznít v každickém koutu šířého království. O osudu Lamorklandu a jasnooke Uty bude rozhodnuto zkouškou paží. Nejmocnější rek v celé zemi získá silou svých rukou bohatství, ženu a moc."

"Co je to píd?" vmísil se do vyprávění Talen.

"Devět palců," odpověděl Berit. "Měla by být tak velká, jak daleko člověk roztáhne prsty jedné ruky."

Talen si to v hlavě rychle přepočtl. "Sedm a půl stopy?" zvolal nevěřičně.

"Může to být trochu přehnané," usmál se Ortzel.

"Kdo je ten Hrokka?" otázal se ho Bevier.

"Lamorkanský bůh Války," vysvětlil Ortzel. "Na sklonku doby bronzové bylo období, kdy se Lamorkané navrátili k pohanství.

Drychtnath samozřejmě zkoušku paží vyhrál a během svého počínání ani příliš moc dalších Lamorkanů nezabil." Ortzel si odkašlal a pokračoval v recitaci. "I tak stalo se, že Drychtnath kovář, největší starobylý hrdina, získal ruku bystrooké Uty a stal se krále Hygdahla dědicem.

A když bylo po svatební veselici, stal se Hygdahlův dědic rovnou králem. Pane králi, děl, jelikož mám tu čest být nejmocnějším válečníkem na celém světě, je jen správné, že svět padl do mých rukou. Až do konce budu napínati síly své, dokud mne Hrokka k sobě nepovolá. Světa dobudu i podrobím si ho a přetvořím k vůli své a povedu reky Lamorklandu až do Chyrellu. Tam svrhnou oltáře té Církve, jež navzdory zženštilosti své je u moci a oslabuje válečníky nelíbým svým kázáním. Odkopnu jejich rádce a dovedu reky Lamorklandu zase zpět do našich domovů ve sténajících povezech vydrancovaného světa.

S potěchou vyslyšel Hygdahl slova hrdiny, neboť Hrokka, v bojích oslavován Mečůpán Lamorklandu, dětem svým do vinku dává lásku k třesku, kdy meč naráží o meč a k pohledu, kdy prýstící krev orosí trávu. Jdi vpřed, synu můj, a dobývej, děl. Vypleň Peloi, rozdrť Cammoriany, znič Deirany a pomni, že Církev sesadit máš, tu, jež poskvřňuje mužství všech Elénů svými mírovými rádci a pokornými mravokárci.

A tak když do Baziliky Chyrellské dorazila slova Drychtnathova, Církev pojala znepokojení i zachvěla se strachem z mocného kováře. Církevní knížata se jeden s druhým radili, až se rozhodli vzít urozenému kováři život, aby svým plánem Církev nezapudil a nezískal bohatství její, jež by tak v Lamorklandu nazmar přišlo, když byly by jím vyzdobeny zdi dobyvatelovy síně. Tak spikli se a vyslali válečníka zásluh nejvyšších ke dvoru Hygdahlova dědice, by ztrestal čnicí pýchu toho neotesaného Lamorklandana.

Pod příkrovem přestrojení se tento válečník, Deiranec původem - Starkad bylo jméno jeho - vydal do Drychtnathova skvostného sálu i uhlaženě vyřkl dvorné poklony dědici Hygdahlovi. A úpěnlivě žádal on, aby jej rek Lamorklandu přijal za vazala svého. Drychtnathovo srdce neznalé bylo klamu a úskoků a v ostatních on věrolomnost netušil.

Zdánlivé přátelství Starkadovo srdečně on přijal a ti dva se záhy bratry sobě stali, jak Starkad naplánoval.

A zatímco se rekové Drychtnathova sálu lopotili, Starkad byl vždy Drychtnathovi po boku, za počasí zlého i dobrého a v bitvách i hodokvasech, kteréžto jsou jejich dozvuky. Smýšlel on zkazky, jež Drychtnathovo srdce naplňovaly veselím, a za tu lásku, kterouž obdařil přítele svého, jej silný kovář štědře obdařil poklady, náramky z blyštícího zlata a nevyčísitelně cennými drahokamy. Se zdánlivou vděčností přijímal Starkad Drychtnathovy dary a vždy, jak trpělivý červ, se prokousával stále hlouběji do rekova srdce.

A v tu dobu si Hrokka přivolal moudrého krále Hygdahla a zahrnul ho do společenství Nesmrtelných Thénů v Dvoraně reků a Drychtnath se tak stal vládcem Lamorklandu. Plány své dobře měl míněné a ještě mu nebyla královská koruna na hlavu dána a shromáždil už reky své i pochodoval na sever, by divokou Peloi pokořil.

Mnoho bylo bitev, jež mocný Drychtnath vedl v krajích Peloi a veliká byla vítězství, jež získal. A bylo to v krajích národa koní, kdy se záměr Církve Chyrellské završil, neboť tam, odloučen od přátel svých legiemi dravých Peloičů, vraždili Drychtnath a Starkad nepřátele, až se lučina koupala v jejich krvi. A tam, v plném rozkvětu udatnosti, byl Drychtnath mocný úplně poražen. Ukolébán bojem, kdy všichni jaksi stranou stáli, by dechu popadali a sílu k novému zápasu, zrádný Deiranec našel svou příležitost a vrazil své proklaté kopí, ostřejší než kterákoliv dýka, celé do širých zad svého pána.

A Drychtnath ucítil chladnou to ruku Smrti, jak ho Starkadovo třípytivé ostří proklálo. A obrátil se, by pohlédl do tváře

muži, kteréhož zval přítelem svým i bratrem. Proč, děl, srdce sevřené více zradou než ránou Starkadovou. Bylo to ve jménu Boha Elénů, řekl Starkad a žhnoucí slzy stékaly mu z očí, neboť vpravdě miloval on svého reka, jehož právě zahubil. Považ, že ne já jsem to byl, kdož zlomil ti srdce, bratře můj, neboť ne já, leč naše Svatá Matka Církev, kteráž usilovala o život tvůj. Tak řka, ještě jednou pozdvihl své strašlivé kopí. Braň se, Drychtnathe, byť přestože tě zabítí musím, zavraždití tě nechci.

Drychtnath ušlechtilý pak pozdvihl svou tvář. Toť neučiním, děl, neboť má-li bratr můj potřebu života mého, dám mu jej svobodně. Odpusť mi, děl Starkad a tak řka, zanořil on kopí své smrtící hluboko do mocného Drychtnathova srdce. Chvilí rek toliko stál a poté pomalu, jak pád mocného dubu, skácela se celičká pýcha Lamorklandu a pádem tím se otřásla země i nebesa."

Talenovi stály v očích slzy. "To mu jen tak prošlo?" zeptal se. "Chci říct, to mu to nikdo z ostatních Drychtnathových přátel neoplatil?" Na chlapci byla zřetelně patrná dychtivost dozvědět se více.

"Přece bys nechtěl marnit svůj čas nějakou únavnou, ošepanou starou historkou, jež se udála před mnoha tisíci lety?" pravil Ortzel. Předstíral překvapení, ale v očích mu hrály ohníčky. Sparhawk rukou zakryl vlastní úsměv. No dobrá, Ortzel se definitivně změnil.

"Nevím, jak Talen," řekl Uloth, "ale já bych ho rád marnil." Mezi kulturou současné Thalesie a starobylého Lamorklandu byla zjevně jistá podobnost.

"Nuže," pravil Ortzel, "řekl bych, že by na pořadu mohlo být nějaké to ujednání. Kolik kajících činů byste vy dva byli ochotni poskytnout naší Svaté Matce výměnou za zbytek příběhu?"

"Ortzele," napomenul ho Dolmant.

Patriarcha z Kadachu pozvedl ruku. "Je to naprosto legální výměna, Sarathi," řekl. "Církev ji v minulosti používala mnohokrát. Když jsem byl jen prostým vesnickým pastorem, užíval jsem tuhle zevrubnou metodu, abych si zajistil pravidelné návštěvy bohoslužeb. Má kongregace byla široko daleko proslavena svou zbožností - dokud jsem nevyčerpal své příběhy." Rozesmál se. Všechny to trošku polekalo: většina z nich by sázela na to, že ten přísný, upjatý patriarcha z Kadachu ani neví, jak na to. "Jen jsem vás škádlil," pravil mladému zlodějkovi a obrovitému Thalesanovi. "Moc bych se však nezlobil, kdybyste se nad stavem svých duší trochu zamysleli."

"Vyprávěj," naléhala Mirtai. Také Mirtai byla válečnickem a jak se zdálo, byla celkem vnímavá na strhující historky.

"Mám to chápat jako možnost obrácení na víru pravou?" otázal se ji Ortzel.

"Chápejte to jako možnost poškození zdraví, Ortzele," řekla nevybíravě. Když s někým hovořila, nikdy nepoužívala tituly.

„Dobrá tedy." Ortzel se opět zasmál a pokračoval v překladu. "Naslouchejte, ó lidé Lamorklandu, a slyšte, jak bylo splaceno Starkadovi. Prožil nad svým padlým druhem slz několika a pak svůj hněv zuřivý obrátil na Peloice a ti všichni od něj s jekotem prehlí. Neprodleně opustil to místo střetu i putoval až do Svatého města Chyrellského, kde církevním knížatům oznámil, že záměr jejich byl vykonán. A když všichni shromáždili se v Bazilice, jež korunou jejich samolibé pýchy jest, vyličil Starkad žalostný příběh pádu Drychtnatha, nejmocnějšího reka dávných časů.

I radovala se změkčila a zhýralá knížata Církve z hrdinova pádu, myslíce si, že pýcha jejich, moc a posty jsou v bezpečí, i velebili každý Starkada a nabízeli mu nezměrné množství zlata za skutek, jenž vykonal.

Chladné však bylo srdce reka i pohlédl na ty malé muže bezvýznamné, jimž posloužil, v slzách si připomínaje velikého muže, jehož do záhuby přivedl dle příkázání jejich. Vy princátka Církve, děl. Myslíte, že pouhé zlato mi vystačí jako odměna za to, co učinil jsem jménem vašim?

Ale co jiného můžeme ti nabídnouti? tázali se ho ve velikých rozpacích.

Chci Drychtnathovo odpuštění mít, děl Starkad.

Leč to pro tebe získati nemůžeme, pravili jemu, jelikož Drychtnath hrozivý spočívá hluboko v Domě Mrtvých, odkudže žádný smrtelník se nevrátil. Prosím, mocný reku, co jiného můžeme ti nabídnouti náhradou za tvou službu velikou, již jsi nás obdařil?

Toliko jedinou věc, děl Starkad se smrtelnou vážností. A to jest co? tázali se.

Vašich srdcí krev, děl Starkad. A tak řka, přiskočil k dveřím masivním i spoutal je okovy ocelovými, takže nikdo uniknouti nemohl. I vytáhl pak Hlorithnu, zářivou čepel Drychtnatha Hrozivého, jež přinesl si s sebou do Chyrellu právě pro tento účel. I vybral si pak rek Starkad odměnu svou za čin, jenž spáchal na pláních Peloi.

A když vybral daň, jež dlužna mu byla, Církev bez hlav ležice, neboť ani jeden z knížat jejich nespáčil dne toho slunce západ, Starkad, stále lkaje nad záhubou svého přítele, smutně opustil Město Svaté a již nikdy více se tam nevrátil.

Ale v hustých lesích Lamorklandu se povídá, že věštby a proroctví stále hovoří o mocném Drychtnathovi a o dni, kdy se bůh Války Hrokka slituje a propustí duši Drychtnathovu ze svých služeb jako jednoho z Nesmrtelných Thénů v Dvoraně Reků, aby mohl ještě přijít na Lamorkland a znova se chopiti svého velikého záměru. Pak až krev bude téci a až se králové světa budou trásti, svět se ještě jednou zachvěje pod mocnými kroky strašlivého Drychtnatha Ničitele a koruna i trůn světa budou spočívati v jeho nesmrtelném sevření, jak bylo od počátku zamýšleno." Ortzelův hlas ztlchl, naznačujíc tak, že nastal konec.

"To je vše?" protestoval vehementně Talen.

"Přeskočil jsem značné množství pasáží," připustil Ortzel, "popisů válek a podobně. Starověcí Lamorkané byli nezdravě posedlí různými počty. Chtěli vědět, kolik bylo během těch bojů vyplýváno sudů krve, liber mozku a sáhů střev."

"Ale ten příběh nekončí šťastně," ohradil se Talen. "Drychtnath byl hrdinou, ale poté, co ho Starkad zavraždil, se on sám stal hrdinou. To není spravedlivé. Zlým lidem by nemělo být dovoleno takhle se změnit."

"Tohle je velice zajímavý argument, Talene - obzvláště, když pochází od tebe."

"Já nejsem žádný zlý člověk, Vaše Milosti. Jsem jen zloděj. To vůbec není totéž. Aspoň všichni duchovní by to měli chápat."

"Budeš s ním mít ještě hodně práce, Sparhawku," poznamenal Bevier. "Všichni jsme Kurika milovali jako svého bratra ale jsme si opravdu jisti, že jeho syn po něm zdědil vlastnosti rytířů Církve?"

"Pracuji na tom," odvětil zadumaně Sparhawk. "Tak takhle je to s Drychtnathem. Jak hluboce věří téhle historce prostý lid v Lamorkandu, Vaše Milosti?"

"Je to hlouběji zakořeněné než víra, Sparhawku," odpověděl Ortzel. "Ten příběh koluje v naší krvi. Jsem Církvi naprosto oddán, ale když jsem vyslechl Drychtnathasagu, stal jsem se dočista pohanem - alespoň na chvíli."

"Takže," pravil Tynian, "nyní již víme, proti čemu stojíme. V Lamorkandu se dějí tytéž věci jako v Rendoru. Všude kolem nás vzkvétá duch hrdinství. To však náš problém stále neřeší. Jakým způsobem se Sparhawk a ostatní dostanou do Tamuli, aniž by došlo k urážce císaře?"

"Už jsem ten problém vyřešila, Tyniane," řekla mu Ehlana.

"Promiňte, Vaše Veličenstvo?"

"Je to tak prosté, až se téměř stydím, že vás to hned nenapadlo."

"Poučte nás, Vaše Veličenstvo," pravil Stragen. "Ať se můžeme červenat za svou hloupost."

"Nastal čas, aby se západní elénská království otevřela jednáním s Tamulskou říší," vysvětlovala. "Konec konců, jsme přece sousedé. Z politického hlediska je pro mne velice výhodné vykonat v Matherionu státnickou návštěvu a jelikož jste na mne, pánové, velice milí, zvu vás s sebou. A teď musíme projednat něco mnohem závažnějšího."

"A to je co, Ehlano?" otázal se Dolmant.

"Nemám prostě co na sebe, Sarathi."

KAPITOLA

ŠESTÁ

SPARHAWK SE BĚHEM MANŽELSTVÍ s královnou Elenie naučil držet své emoce na uzdě, ale po rozpuštění shromáždění byl jeho úsměv silně nucený. Poté, co vyšli z poradní komnaty, přidružil se k němu Kalten. "Soudím, že nejsi zrovna potěšen královským rozřešením problému," poznamenal. Kalten byl Sparhawkův přítel z dětství a naučil se číst z jeho neprostopné tváře.

"Ano, můžeš to tak nazvat," odvětil Sparhawk upjatě.

"Necháš si poradit?"

"Poslouchám." Ohledně téhle věci nechtěl Sparhawk nic slibovat.

"Nezajdeme společně do krypty pod Bazilikou?"

"Proč?"

"Myslím si, že bys mohl chtít vyventilovat si jisté pocity, než budeš o té záležitosti diskutovat se svou ženou. Když se rozzlobíš, jsi kapánek divoký, Sparhawku, a já mám tvou ženu skutečně rád. Pokud jí do tváře vmeteš, že je hlupák, moc jí tím ublížíš."

"Nesnaž se být směšný."

"Ani v nejmenším, kámo. Mám z toho skoro stejný pocit jako ty a navíc jsem získal velmi pestrou výchovu. Když ti dojdou nadávky, dodám ti takové, jaké jsi ještě v životě neslyšel."

"Pojďme," řekl Sparhawk a zahrnul náhle do postranní chodby. Rychle prošli kolem chrámové lodi, ledabyly poklekli před oltářem a sestoupili do krypty, jež schraňovala kosti několika eónů zasloužilých Arciprelátů.

"Netluč pěstmi do zdí," upozornil ho Kalten, když začal Sparhawk přecházet sem a tam, klejíc a mávající pažemi ve vzduchu. "Poraníš si klouby."

"To je holý nesmysl, Kaltene!" zvolal poté, co několik minut hulákal rouhavá slova

"Je to ještě horší, kámo. Na světě je pro nesmysly vždycky místo. Je to vlastně taková legráčka, akorát že nebezpečná. Nijak nemůžeme zjistit, s čím se v Tamuli střetneme. Mám tvou choť strašně rád, ale vzít ji s sebou bude nepohodlné."

"Nepohodlné?"

"Snažím se být zdvořilý. Jak by se ti líbilo zatraceně trapně mrzuté?"

"To je vhodnější."

"Nikdy ji však nepřesvědčíš, aby zůstala doma. Tohle bych už předem pokládal za ztracenou věc. Je již jasně rozhodnutá a má nad tebou vyšší postavení. Asi by ses na to měl podívat z té lepší stránky - vyhnout se obtížím, schladnout a jít do své komnaty."

Sparhawk cosi zabručel.

"Myslím si, že nejlepším řešením bude promluvit si s Oscagnem. Na daresijský kontinent, kde věci dlouho v klidu nezůstávají, budeme přeci brát tu nejcennější věc v Elenii. To, že tam pojede tvá žena, je pro tamulského císaře osobní pocta, a tak ji musí chránit. Doprovod několika atanských legií, které by nás čekaly u astelské hranice, by mohlo být bráno jako výraz porozumění Jeho Veličenstva, co ty na to?"

"To vůbec není špatný nápad, Kaltene."

"Nejsem úplný blbec, Sparhawku. Ehlana teď očekává, že budeš vyvádět, vztekat se a hrozit na ni pěstmi. Je na to připravena, takže to nedělej. Ten boj je již ztracen, je to jasné?"

"Pokud ji nepřipoutám k posteli."

"To je zajímavý nápad."

"Kašli na to."

"Takticky je chybné bít se do posledního dechu, pokud nejsi v pasti. Nech ji to vítězství a jedno ti pak bude dlužit. To pak použij, aby slíbila nedělat v Tamuli nic bez tvého výslovného souhlasu. Takhle bude ve skoro stejném bezpečí jako kdyby zůstala doma. To, že na ni nebudeš křičet, ji s velkou pravděpodobností natolik potěší, že bude bez rozmyšlení se vším souhlasit. A až se tam dostanem, budeš schopen její konání usměrnit - alespoň natolik, aby nebyla v

nebezpečí."

"Kaltene, občas mě udivuješ," řekl Sparhawk svému příteli.

"Já vím," odvětil blondatý Pandionský. "Ten můj hloupě vyhlížející kukuč je občas velmi užitečný."

"Kde ses toho tolik naučil ohledně manipulací s panovníky?"

"Nemanipuluju s panovníky, Sparhawk. Manipuluju s ženským a v tom jsem odborník. Ženské jsou rozené vyjednávačky. Tyhle obchůdky přímo zbožňují. Přijdeš-li za ženskou a řekneš: Tohle udělám pro tebe, když ty pro mne uděláš toto, bude s tebou vždy alespoň ochotna mluvit. Ženské si rády potřebují o všem promluvit. Dáš-li si záležet na tom, co opravdu chceš, skoro pokaždé dosáhneš vrcholu." Odmlčel se. "Samozřejmě obrazně řečeno," dodal.

"O co ti jde, Sparhawk?" zeptala se ho Mirtai podezřívavě, když se blížil ke skupině pokojů, které pro něj a Ehlanu vyhradil Dolmant k osobnímu odpočinku. Sparhawk obezřetně skryl milý výraz a místo něho nasadil výraz vážného soustředění.

"Nesnaž se hrát chytrého, Sparhawk," řekla mu. "Jestli jí ublížíš, víš, že tě budu muset zabít."

"Nemám vůbec v úmyslu jí ublížit, Mirtai. Dokonce nemám v úmyslu na ni ani řvát."

"O něco ti ale jde, že?"

"Jasně, že jde. Až mě uvnitř zamkneš, přilož ucho a poslouchej." Úkosem na ni pohlédl. "Dělalas to tak vždycky, ne?"

V tu ránu zrudla. Škubnutím otevřela dveře. "Padej dovnitř, Sparhawk!" nakázala, z obličejů jí přitom vycházely hromy blesky.

"Ale, nejsme dneska tak trochu podráždění?"

"Mazej!"

"Ano, madam."

Ehlana už na něj byla přichystaná, to bylo celkem zjevné. Měla na sobě večerní šaty světle růžového odstínu, jež jí dodávaly zvláště působivého vzhledu, a vlasy měla upravené. V jejích očích však plálo sotva postižitelné napětí.

"Dobrý večer, lásko," řekl Sparhawk tiše. "Únavný den, že ano? Porady občas bývají vyčerpávající." Přešel místností, zastavil se, jen aby ji téměř ledabyle políbil, a nalil si pohár vína.

"Vím, co chceš říci, Sparhawk," pronesla.

"Ale?" Pohlédl na ni s nevinným výrazem.

"Zlobíš se na mě, že ano?"

"Ne. Vůbec ne. Co tě vede k tomu, že bych se měl zlobit?"

Vypadala poněkud méně sebejistě. "Chceš říci, že se nezlobíš? Myslela jsem, že budeš touhle dobou pěkně zuřit - kvůli tomu mému rozhodnutí vykonat státní návštěvu Tamuli."

"Ne, je to vlastně výborný nápad. Samozřejmě, že budeme muset učinit jistá opatření na zajištění tvé bezpečnosti, ale to jsme dělali vždy, takže jsme na to zvyklí."

"O jakých opatřeních to tady hovoříš?" zeptala se podezřívavým tónem.

"Vůbec nic přemrštěného, drahoušku. Nemyslím, že by ses měla samotná toulat po lesích nebo bez doprovodu navštěvovat zlodějská doupatá. Nemluvím o ničem důležitém a ty již víš, jakých omezení se máš držet. Ocitneme se ve zvláštní zemi a neznáme tamější lid. Vím, že mi důvěřuješ, když něco vycítím, a že se se mnou nebudeš přít, když ti řeknu, že je něco příliš nebezpečné. Jsem si jist, že s tím vším dokážeš žít. Konec konců mě platíš za svou ochranu, takže se ohledně míry bezpečnosti nemusíme malicherně hádat, no ne?" Udržoval milý a sladce poslušný tón hlasu, kterým ji nezavdal žádný důvod k otázkám, co má přesně těmi "mírami bezpečnosti" na mysli.

"O těchle věcech toho víš mnohem více než já, miláčku," připustila, "takže to vše ponechávám plně v tvých rukou."

Má-li dívka svého šampióna, který je náhodou nejslavnějším rytířem na světě, byla by hloupá, kdyby mu nedůvěřovala."

"Vystihla jsi to dokonale," souhlasil. Vítězství to bylo malé, ale když člověk jedná s královnou, jsou jakákoliv vítězství těžko k dosažení.

"Takže," řekla a povstala, "jelikož nepůjdem bojovat, proč nejít do postele?"

"Skvělý nápad."

Kotě, které Talen daroval princezně Danae, se jmenovalo Mmrr, a Mmrr mělo jeden zvyk, který Sparhawk obzvláště rozčiloval. Koťátka mívají během spánku rády společnost a Mmrr zjistilo, že Sparhawk spí lehce schoulený a že prostor hned za jeho koleny je tím nejlepším místem, kde se uvelebit. Sparhawk obvykle spával s pokrývkou přitaženou až pod krk, ale to nebyl skutečný problém. Při chladném doteku vlhkého čumáčku o zátylek sebou vždy divoce trhnul a ten nedobrovolný pohyb vždy vytvořil dostatečnou díru pro podnikavé kotě. Mmrr shledalo tento postup docela uspokojivým a dokonce spíše zábavným.

Avšak Sparhawk vůbec ne. Bylo krátce před rozedněním, když vyletěl z ložnice, rozcuchaný a s ospalými očima a krapet mrzutý.

Do velké centrální místnosti vkráčela Danae a za sebou nepřítomně vlekla Rolla. "Neviděl jsi mou kočičku?" zeptala se otce.

"Je v posteli s tvou matkou," odvětil úsečně.

"To jsem si mohla myslet. Mmrr se líbí, jak voní. Sama mi to řekla."

Sparhawk se rozhlédl kolem a pak obezřetně zavřel dveře do ložnice. "Potřebuji si znova promluvit se Sefrenií," řekl.

"Dobře."

"Ale ne tady. Podívám se po nějakém místě."

"Co se večera přihodilo?"

"Musíme jet do Tamuli."

"Myslela jsem, že chceš něco udělat s Drychtnathem."

"Ano - do jisté míry. Zdá se, že se na daresijském kontinentu vyskytuje něco - či někdo - co stojí v pozadí Drychtnatha. Myslím si, že tam toho budeme schopni zjistit mnohem více než tady. Zařídím, aby ses dostala zpět do Cimmury."

Našpulila malá ústa. "Ne, to v žádném případě," řekla. "Raději pojedu s vámi."

"To vůbec nepřichází v úvahu."

"Ale Sparhawku, měj rozum. Jdu s vámi, protože mě tam budete potřebovat." Nedbale odhodila Rolla do rohu. "A půjdu i proto, protože mě nedokážeš zastavit. A najdi si pro to nějaký důvod, Sparhawku. Jinak budeš muset matce vysvětlovat, jak je možné, že se mi podařilo dostat se před vás, až mě všichni najdete sedět na stromě u cesty. Obleč se, tati, a najdi místo, kde si můžeme soukromě popovídat."

Po nějakou dobu Sparhawk se svou dcerkou šplhali po úzkém točitém dřevěném schodišti vedoucím do kopule na vrcholku Baziliky. S největší pravděpodobností nebylo na světě soukromějšího místa, zvláště když vezmeme v úvahu fakt, že kdokoliv by za nimi lezl, prozradilo by ho vrzání schodiště.

Když dosáhli malého otevřeného domku vysoko nad městem, strávila Danae několik minut upřeným pohledem na Chyrellos. "Z takovéto výšky je vždycky daleko lepší výhled," řekla. "To je ten jediný důvod, proč jsem vždy toužila létat."

"Opravdu dokážeš létat?"

"Jistě. Ty ne?"

"Sama to víš nejlíp, Aphrael."

"Jen jsem tě škádčila, Sparhawku." Rozesmála se. "Tak začneme." Usadila se se zkříženými nohama a pozvedla tvářičku, aby znova zapěla tu trylkující píseň, kterou již použila v Cimmure. Pak, jak píseň odezněla, měla opět zavřené oči a ve tváři netečný výraz.

"Co je to tentokrát, Sparhawku?" Sefreniin hlas zněl trochu podrážděně.

"Stalo se něco, matičko?"

"Uvědomuješ si, že je tady zrovna půlnoc?"

"Ano?"

"Jistěže ano. Slunce je teď na vaší pěstě světa."

"Úžasné - i když se domnívám, že je to logické. Využil jsem tě?"

"Vlastně ano."

"Co jsi dělala tak pozdě v noci?"

"Do toho ti nic není. Co chceš?"

"Brzy odjždíme do Daresie."

"Cože?"

"Císař nás požádal, abychom přijeli - požádal vlastně mě. Zbytek mě jen tak doprovází. Ehlana hodlá vykonat státní návštěvu Matherionu, aby poskytla záminku pro naši přítomnost v Tamuli."

"Pomátl ses? Tamuli je právě teď velice nebezpečné místo."

"Ale ne zas tak moc oproti Eosii. Při naší cestě z Cimmury do Chyrellu na nás zaútočili starobyílí Lamorkané."

"Možná to byli jen současní Lamorkané oblečení do starobylého šatstva."

"O tom silně pochybuji, Sefrenie. Když jejich útok selhal, tak zmizeli."

"Všichni?"

"Kromě těch, kteří už byli mrtvi. Urazila by tě trocha logiky?"

"Ne. Pokud ji zkrátíš."

"Jsme si téměř jisti, že útočící byli skuteční starobyílí Lamorkané a velvyslanec Oscagne nám rovněž potvrdil, že v Daresii kdosi vynáší na světlo staré hrdiny. Logicky z toho plyne, že má tahle záležitost vzkříšení původ v Tamuli, a že jejím záměrem je roznítit vlastenecké smýšlení, aby byly oslabeny centrální vlády - říše v Daresii a Církev tady v Eosii. Pokud se nemýlíme v domněnce, že je zdroj všech těch aktivit v Tamuli, je to logické místo, kde začít hledat odpovědi. Kde jsi zrovna teď?"

"Vanion a já jsme v Sarsosu ve východním Astelu. Radši bys měl přijít sem, Sparhawku. Tyhle rozhovory přes dlouhé vzdálenosti často zastírají smysl."

Sparhawk to chvíli rozvažoval, snažíc se vybavit si mapu Daresie. "Přijdeme po souši. Najdu způsob, jak přesvědčit ostatní, aby s tím souhlasili."

"Pokus se, aby to netrvalo příliš dlouho, Sparhawku. Je velice důležité promluvit si tvář v tvář."

"Dobře. Hezky se vyspi, matičko."

"Nespala jsem."

"Ale? A co jsi dělala?"

"Neslyšel jsi, co ti říkala předtím, Sparhawku?" zeptala se ho jeho dcera.

"A co říkala?"

"Říkala, že ti do toho, co dělá, nic není."

"Co za úžasné skvělý nápad, Vaše Veličenstvo," řekl později toho rána Oscagne, když byli všichni opět shromážděni v Dolmantově soukromé audienční komnatě. "Já bych na to v životě nepomyslel. Představitelé národů podřízených Tamuli by do Matherionu nepřišli, pokud by nebyli vyzváni Jeho Imperiálním Veličenstvím."

"Pravidla Eosie jsou méně zdrženlivá, Vaše Excellence," řekl mu Emban. "Mají neomezenou svrchovanost."

"Úžasné. Vaše Církev nemá nad jejich činnosti žádnou pravomoc, Vaše Milosti?"

"Obávám se, že toliko v duchovních záležitostech."

"Není to nevýhodné?"

"Nevěřil byste, až jak nevýhodné, velvyslanče Oscagne." Dolmant si povzdechl a vyčítavě pohlédl na Ehlanu.

"Nepřehánějte, Sarathi," pronesla.

"To v čele Eosie skutečně nikdo nestojí? Nikdo nemá v učinění konečných rozhodnutí absolutní autoritu?"

"O tu odpovědnost se dělíme, Vaše Excellence," vysvětlila Ehlanu. "Rádi se o věci dělíme, že Sarathi?"

"Samozřejmě," pravil Dolmant bez valného nadšení.

"Ta povaha eosijských politiků, plná kompromisů a třenic, má jistou výhodu, Vaše Excellence," pomalu promluvil Stragen. "Konzervativnost politiků nám poskytuje výhodu vidět záležitosti šířeji ve více hlediscích."

"V Tamuli se domníváme, že mít pouze jedno hledisko je daleko méně matoucí."

"Hledisko císaře? Co se děje, když se císař ukáže být úplným blbcem? Nebo šilencem?"

"Obvykle s ním spolupracuje vláda," přiznal Oscagne uhlazeně. "Takové imperiální přehmaty však mají zřídka dlouhou životnost."

"Ale," podotkl Stragen.

"Snad bychom se mohli pustit do práce," řekl Emban. Přikročil k veliké mapě známého světa visící na zdi. "Nejrychlejší způsob cestování je po moři," poznamenal. "Mohli bychom vyplout z Madelu v Cammorii, dát se přes Vnitřní moře, pak kolem jižního výběžku Daresie a dále podél jižního pobřeží až do Matherionu."

"Říkal jste my?" otázal se sir Tynian.

"Ach, to jsem vám neřekl?" pravil Emban. "Jedu s vámi. Zdánlivě budu duchovní rádce královny Ehliny. Ve skutečnosti budu arciprelátův soukromý vyslanec."

"Zřejmě je moudřejší, aby si výprava podržela zdání elénských zvyklostí," vysvětloval Dolmant, "kvůli veřejnému mínění. Nekomplikujme záležitost vysláním dvou oddělených misí do Matherionu."

Sparhawk musel hbitě zasáhnout, i když nebylo moc možností jak. "Plavba lodí má nesporné přednosti," připustil, "ale myslím si, že má jeden zásadní nedostatek."

"A to?" řekl Emban.

"Nárokům státní návštěvy dostatečně vyhovuje, ale příliš nekoresponduje s naším pravým důvodem k cestě do Tamuli. Vaše Excellence, co se nejspíše stane, až dorazíme do Matherionu?"

"To, co obvykle." Oscagne pokrčil rameny. "Audience, bankety, přehlídky armád, koncerty, všechny ty závratné bezvýznamné aktivity, které všichni zbožňujeme."

"Přesně tak," souhlasil Sparhawk. "A ve skutečnosti nic pořádného neuděláme, je to tak?"

"Zřejmě neuděláte."

"Ale do Tamuli nejdemo na nekonečné hostiny. Ve skutečnosti tam jdeme, abychom zjistili, co je za tím vším pozdvižením. Potřebujeme informace, ne zábavu, a ty informace jsou pravděpodobně na venkově a ne v hlavním městě. Soudím, že bychom měli vymyslet nějaký důvod, proč cestovat po souši." Byl to praktický návrh a celkem dobře zakryl Sparhawkův opravdový důvod pro cestu po souši.

Emban měl ve tváři bolestný výraz. "Takhle budeme putovat celé měsíce."

"Stejně dobře bychom také mohli zůstat doma, Vaše Milosti. Musíme se dostat mimo hlavní město."

Emban zasténal. "Jste absolutně přesvědčen, že ujedu na koni celou cestu odsud až do Matherionu, Sparhawk?"

"Můžete zůstat doma, Vaše Milosti," podotkl Sparhawk. "Vždy můžeme místo vás vzít patriarchu Bergstena. A vůbec, v boji bude užitečnější."

"To stačí, Sparhawk," řekl Dolmant rázně.

"Politické konsensy jsou velice zajímavé, milorde Stragene," poznamenal Oscagne. "V Matherionu bychom se řídili postupem, který nám stanoví primas ucerský, bez dalších diskuzí. Kdykoliv je to možné, snažíme se většímu počtu alternativ vyhýbat."

"Vítejte v Eosii, Vaše Excellence," usmál se Stragen.

"Mohu promluvit?" otázal se Khalad zdvořile.

"Zajisté," odpověděl Dolmant.

Khalad povstal, přešel k mapě a začal přeměřovat vzdálenosti. "Dobrý kůň urazí deset legií denně a dobrá loď jich může udělat třicet - za příznivého větru." Zamračil se a rozhlédl se kolem. "Proč není Talen vždycky tam, kde ho člověk potřebuje?" zalátelil. "Umí ta čísla spočítat z hlavy. Musím je sečíst na prstech."

"Říkal, že se musí o něco postarat," sdělil mu Berit.

Khalad cosi zabručel. "Co nás skutečně zajímá, jsou události v Daresii, takže nepotřebujeme přejíždět celou Eosii. Můžeme vyplout z Madelu, jak nám navrhoval patriarcha Emban, přeplout Vnitřní moře až k východnímu pobřeží Zemochu do -" pohlédl na mapu a ukázal rukou. "- sem do Saleshy. To je devět set legií - třicet dnů. Kdybychom použili silnice, byla by vzdálenost po souši stejná, ale trvalo by to devadesát dnů. Ušetříme přinejmenším dva měsíce."

"Tohle je každopádně lepší," připustil s nevolí Emban.

Sparhawk si byl dost jistý, že by mohli ušetřit daleko více než šedesát dnů. Pohlédl přes místnost na svou dcerku, jež si za pozorného dohledu Mirtai hrála se svým koťátkem. Princezna Danae se stále častěji účastnila porad, na kterých neměla co pohledávat. Nikdo však na to z jakéhosi důvodu nepoukazoval. Sparhawk věděl, že dětská bohyně Aphrael dokáže ovlivnit průběh času, ale už si nebyl tak zcela jist, zda by se jí to v jejím současném vtělení mohlo podařit stejně nepostřehnutelně, jako když bývala Pišťalkou.

Princezna Danae mu pohled opětovně a s rezignovaným výrazem, který výmluvně hovořil o jeho omezené inteligenci, obrátila zrak vzhůru, načež vážně přikývla.

Sparhawkovi se po tom dýchalo o něco lehčeji. "Dostáváme se k otázce královniny bezpečnosti," pokračoval.

"Velvyslanče Oscagne, jak velkou družinu si může vzít má žena s sebou, aniž by to vzbudilo nežádoucí pozornost?"

"V tomhle jsou konvence velice shovívavé, sire Sparhawku."

Sparhawk se rozhlédl po svých přátelích. "Kdyby bylo po mém, vzal bych si s sebou veškerou sílu vojenských řádů," prohlásil.

"Stanovili jsme náš výlet jako návštěvu," ozval se Tynian, "ne jako invazi. Vylekala by Jeho Imperiální Veličenstvo stovka ozbrojených rytířů, Vaše Excellence?"

"To je přijatelný počet," souhlasil Oscagne po krátké úvaze. "Dost pro podívanou, ale přitom zase ne tolik, aby to působilo výhrůžně. Budeme procházet Astelem a v Darsasu si budete moci přibrat eskortu Atanů. Přiměřená eskorta pro státní návštěvu by neměla vzbudit příliš velkou pozornost."

"Co takhle po pětadvaceti rytířích z každého řádu, Sparhawku?" navrhl Bevier. "Rozdíly ve výzbroji a barvě plášťů způsobí, že bude na rytíře mnohem slavnostnější pohled. V některých čtvrtích by mohla samotná stovka pandionských vyvolat nemilý zájem."

"Dobrý nápad," souhlasil Sparhawk.

"Chceš-li, můžeš jich mít více, Sparhawku," řekla mu Mirtai. "Ve stepích středního Astelu se nachází mnoho Peloiců. Jsou to potomci Kringových předků. Třeba bude chtít navštívit své bratrance v Daresii."

"Ach, ano," pravil Oscagne, "Peloici. Zapomněl jsem, že ten divoký národ máte i tady v Eosii. Je popudlivý a občas i nespolehlivý. Jste si jista, že nás ten člověk Kring bude ochoten doprovázet?"

"Kdybych ho o to požádala, šel by Kring kvůli mně i do ohně," odvětila Mirtai sebejistě.

"Domi má naši Mirtai v oblíbě, Vaše Excellence," usmála se Ehlana. "Třikrát čtyřikrát za rok přichází do Cimmury s nabídkou k sňatku."

"Peloici jsou válečníci, Atano," poznamenal Oscagne. "Neponížila byste se v očích svého lidu, kdybyste ji přijala."

"Manželé své ženy nedostatečně oceňují, Oscagne," podotkla Mirtai se záhadným pousmáním. "Na druhou stranu, nápadník je daleko více pozornější a mě Kringova pozornost celkem těší. Píše velice krásné básně. Jednou mě přirovnal ke zlatavému východu slunce. Myslím si, že to bylo od něj velice hezké."

"Nikdy jsi mi žádnou báseň nenapsal, Sparhawku," obvinila Ehlana svého manžela.

"Elénský jazyk je omezený, má královno, chybí mu výrazy, kterými bych tě mohl popsat."

"Pěkně řečeno," zamumlal Kalten.

"Myslím si, že bychom podobné korespondenci mohli trochu času věnovat všichni," řekl jim Dolmant. "Nyní je třeba vše připravit. Dám vám k dispozici rychlou loď, velvyslanče Oscagne. Budete potřebovat vašeho císaře zpravit o návštěvě elénské královny."

"S vaším dovolením, Arcipreláte, s mou vládou komunikuji raději pomocí zpráv než osobně. V rozličných částech říše se vyskytují jisté sociální a politické zvláštnosti. Kdybych jel společně s Jejím Veličenstvem, mohl bych být velice nápomocen při řešení obtíží."

"Velice by mě potěšilo, kdybych měla po ruce civilizovaného džentlmena, Vaše Excellence," usmála se Ehlana. "Nemáte ponětí, jaké to je, být obklopen muži, jejichž veškeré šatstvo šili kováři."

Do místnosti vstoupil Talen, ve tváři vzrušený výraz.

"Kde jsi byl?" ozvalo se z několika různých míst.

"Je tak příjemné být všeobecně milován, když vidím, že moje činy vyvolávají tuto bezdechou zvědavost," pronesl hoch s přehnaně ironickou úklonou. "Touto ukázkou vašich citů jsem naprosto uchvácen."

Velvyslanec Oscagne pohlédl tázavě na Dolmanta.

"Zabralo by to příliš mnoho vysvětlování, Vaše Excellence," řekl znaveně Dolmant. "Když je ten chlapec v místnosti, dávejte si bedlivý pozor na své cennosti."

"Sarathi," zaprotestoval Talen. "Už skoro týden jsem neukradl ani smítko."

"Doufám, že budeš v tomto duchu pokračovat," poznamenal Emban.

"Staré zvyky se těžko mění, Vaše Milosti," ušklíbl se Talen. "Jelikož již všichni zmíráte touhou zvědět, co jsem dělal, byl jsem trochu špehovat ve městě a narazil jsem na starého kámoše. Věřili byste, že je Krager tady v Chyrellu?"

DÍL DRUHÝ

ASTEL

KAPITOLA

SEDMÁ

"KOMIERE," ZAČÍNAL SPARHAWKŮV DOPIS. "Má žena se chystá vykonat státní návštěvu Matherionu v Tamuli. Zjistili jsme, že současný rozruch v Lamorkandu má pravděpodobně původ v Daresii, takže využijeme Ehlanin výlet jako příležitost jít se tam porozhlédnout a něco vypátrat. Budu tě informovat. Půjčujeme si pětadvacet genidiánských rytířů z tvé místní kapituly jakožto součást čestné stráže. Rád bych, abys udělal, co se dá, a zabránil Avinu Wargunssonovi v jakémkoliv spojení s hrabětem Gerrichem v Lamorkandu. Gerrich je dosti vážně zapleten do jakéhosi grandiózního plánu, který daleko přesahuje rámec samotného Lamorkandu. Dolmant by se ani moc nezlobil, kdyby sis spolu s Darellonem a Abrielem našel nějakou výmluvu, proč jít do Lamorkandu, a toho chlapíka trochu

skřípnul. Pozor ale na magii. Gerrichovi se dostává pomoci od někoho, kdo ví víc, než by měl. Ulati ti předá další podrobnosti. - Sparhawk."

"Není to poněkud strohé, drahý?" prohlásila Ehlana nahlížeje svému choti přes rameno. Nádherně voněla.

"Komier je strohý chlapík, Ehlano." Sparhawk pokrčil rameny a odložil brk. "V psaní dopisů nejsem žádným přeborníkem."

"To jsem si všimla." Nacházeli se ve svých zdobených apartmá v jedné z budov Církve sousedících s Bazilikou, kde celý den trávili sestavováním zpráv lidem roztroušeným téměř po celém kontinentu.

"To nemáš na práci své vlastní dopisy?" otázal se Sparhawk své ženy.

"Vše jsem dokončila. Všechno, co jsem musela opravdu udělat, bylo poslat krátký vzkaz Lendovi. Ví, co má dělat."

Vrhla pohled na Mirtai, která trpělivě zastříhávala konečky Mmrriných drápků. Mmrr tím nebyla nikterak nadšena.

Ehlana se usmála. "Komunikace Mirtai s Kringem byla o mnoho bezprostřednější. Nechala si zavolat kočovného Peloice a nakázala mu, aby se rozjel za Kringem s příkazem dostavit se do Basny na zemošsko-astelské hranici se stovkou svých soukmenovců. Řekla, že když tam nebude čekat, až ona přijede, bude to chápat, jako že ji nemiluje." Ehlana si odhodila blondáté vlasy z obočí.

"Ubohý Kring," rozesmál se Sparhawk. "Taková zpráva by ho vzkřísila i z mrtvých. Myslíš si, že si ho vůbec někdy vezme?"

"To je velmi obtížné říci, Sparhawk. Má však její sympatie." Ozvalo se zaklepání na dveře a Mirtai vstala a vpustila dovnitř Kaltenu. "Venku je nádherný den," oznámil jí blondák. "Skvělé počasí na ten výlet."

"Jak pokračují přípravy?" zeptal se ho Sparhawk.

"Jsme před dokončením." Kalten byl oděn do zelené brokátové kazajky a královně se výstředně uklonil. "Vlastně jsme hotovi. Teď už se dělají jen obvyklé zbytečnosti."

"Mohli byste to trochu více upřesnit, sire Kaltene?" řekla Ehlana.

Pokrčil rameny. "Každý znova prochází všechny věci, které udělal někdo jiný, aby se ujistil, že nic nechybí." Natáhl se do křesla. "Jsme obklopeni samými puntičkáři, Sparhawk. Zdá se, že nikdo není ochotný uvěřit, že někdo jiný může cokoli udělat pořádně. Jestli se mě Emban ještě jednou zeptá, zda jsou všichni rytíři připraveni vyrazit, tak ho asi uškrtím. Nemá vůbec ponětí, co takový přesun větší skupiny lidí z jednoho místa na druhé vůbec obnáší. Věřili byste tomu, že měl v úmyslu nás všechny naskládat na jedinou loď? Koně a tak dál?"

"To by tam bylo asi trošičku přecpáno." Ehlana se rozesmála. "Na kolika lodích se nakonec dohodl?"

"Nejsem si jist. Ještě přesně nevím, kolik lidí pojede. Všichni vaši poddaní jsou veskrze přesvědčeni, že se bez jejich společnosti neobejdete, má královno. Na ten výlet se jich chystá asi tak čtyřicet."

"Raději by ses jich měla zbavit, Ehlano," navrhl Sparhawk. "Nechci, aby mě obtěžoval celý dvůr."

"Pár lidí potřebovat budu, Sparhawk - i kdyby jen kvůli společenským konvencím."

Do pokoje vstoupil Talen. Vytáhlý hoch byl oblečen do čehosi, co sám nazýval "pouliční šaty". Byly poněkud nepadnoucí, velice prosté a tak trochu ošuntělé. "Je tam stále venku," řekl s lesknoucím se zrakem.

"Kdo?" otázal se Kalten.

"Krager. Slídí kolem Chyrellu jak zatoulané štěně hledající domov. Stragen na něj nasadil lidi z místní zlodějské komunity, aby ho měli neustále na očích. Nejsme zatím s to odhadnout, co dosud prováděl. Kdyby byl naživu Martel, řekl bych, že provádí tytéž věci jako dřív - dělá volavku."

"Jak vypadá?"

"Špatně." Talenovi lehce přeskakoval hlas. Stále kolísal někde mezi sopránem a barytonem. "Ty roky měly na Kragera neblahý vliv. Jeho oči jsou jakoby zapadlé v tuku slániny. Vypadá úplně zbídačeně."

"Myslím, že bych Kragerův bídný stav vydržel. Začíná mě však trochu unavovat. Za posledních deset let si s mou trpělivostí povážlivě zahrával - je něco jako záděra či zarostlý nehet. Vždycky to vypadalo, že pracuje pro druhou stranu, ale je příliš bezvýznamný, aby se jím člověk skutečně zabýval."

"Stragen může jednoho z místních zlodějů požádat, aby mu podřízl hrdlo," nabízel Talen.

Sparhawk nad tím chvíli přemýšlel. "Raději ne," usoudil. "Krager byl vždycky dobrým zdrojem informací. Vzápětí ale Stragenovi, že pokud se naskytne příležitost, rád bychom si s naším starým přítelem trochu poklábosili. Po nabídce, že mu spletem nohy dohromady, se Krager vždycky stává velice upovídaný."

O půl hodiny později se dostavil Ulati. "Už jsi dopsal ten dopis Komierovi?" zeptal se Sparhawka.

"Má jen hrubý náčrt, sire Ulathe," odpověděla Ehlana za svého chotě. "Potřebuje každopádně trochu doladit."

"Pro Komiera nemusíte nic doladovat, Vaše Veličenstvo. Je na neobyčejné dopisy zvyklý. Jeden z mých genidiánských bratrů mu jednou poslal hlášení psané na kusu lidské kůže."

Výjeveně na něj civěla. "Cože udělal?"

"Po ruce nebylo nic jiného, na co by se dalo psát. Právě přijel jeden genidiánský rytíř, aby mi předal zprávu od Komiera. Bude se vracet zpátky do Emsatu, takže může vzít Sparhawkův dopis, je-li s ním už hotov."

"Je v něm vše," řekl Sparhawk, stočil pergamen a zapečetil ho pár kapkami vosku. "Co psal Komier?"

"Byly to pro změnu dobré zprávy. Všichni trollové z jakéhosi důvodu opustili Thalesii."

"Kam odešli?"

"Kdo ví? A koho to zajímá?"

"Mohlo by to snad zajímat národ, který v té zemi žil," podotkl Kalten.

"To je jejich problém." Ulati pokrčil rameny. "Je to ale směšné. Trollové nevycházejí dobře ani jeden s druhým. Ani se neodvažují odhadovat důvod, proč se všichni rozhodli najednou se spakovat a odejít. Ty třenice musely být velice zajímavé. Většinou se vraždí na potkání."

"V tomhle ti moc nepomohu, Sparhawk," pravil vážně Dolmant, když se ti dva později téhož dne soukromě setkali.

"Církev je v Daresii roztržena. Neakceptuje autoritu Chyrellu a tak jim nemohu nařít, aby vám byli nápomocní." Dolmantova tvář byla ustaraná a jeho bílý hábit jeho bledost ještě podtrhoval. V podstatě vládl Dolmant říši, jež se rozprostírala od Thalesie po Cammorii a tíha jeho úřadu na něj těžce doléhala. Změna, které si na svém příteli za těch několik uplynulých let všichni všimli, pocházela spíše od toho, než od domýšlivosti jeho vysokého postu.

"Mnohem lepší ochotu ke spolupráci najdeš spíše v Astelu než v Edomu či Daconii," pokračoval. "Doktrína astelské Církve je velice blízká naší - natolik blízká, že dokonce uznáváme asteliánský církevní řád. Edom a Daconie se před nějakými tisíci lety od asteliánské Církve odchýlily a šly svou vlastní cestou." Arciprelát se smutně pousmál. "Kázání nejsou v těch dvou královstvích v podstatě ničím jiným než hysterickými denunciacemi Církve Chyrellské - a mě osobně. Jsou protihierarchičtí, podobně jako Rendořané. Kdyby už ses měl do těch dvou království vydat, počítej s tím, že ti bude tamější Církev házet klacky pod nohy. Skutečnost, že jsi rytířem Církve, bude stát spíše proti tobě. Všem dětem tam je vštěpováno, že rytíři Církve mají rohy a ocase. Očekávají, že budete vypalovat kostely, vraždit duchovní a zotročovat lid."

"Vynasnažím se těm místům vyhnout, Sarathi," ujistil ho Sparhawk. "Kdo stojí v čele Astelu?"

"Hlavou asteliánské Církve je jmenován Arcimandrita Darsaský. Je to nejasné postavení přibližně odpovídající našemu patriarchovi. Církev Astelská se řídí klášterními ustanoveními. Nemají tam světské duchovenstvo."

"Jsou ještě nějaké důležité rozdíly, o kterých bych měl vědět?"

"Liší se v některých zvycích - hlavně liturgické obměny. Pochybuji, že bys byl žádán doprovázet bohoslužby, takže by neměly nastat žádné komplikace. Jinak jsou zhruba stejné. Jednou jsem tě slyšel vést kázání."

Sparhawk se usmál. "Sloužíme rozličnými způsoby, Sarathi. Naše Svatá Matka si mě nezjedнала, abych kázal lidu. Jak mám Arcimandritu Darsaského oslovovat - v případě, že se s ním setkám?"

"Nazývej ho Jeho Milostí, stejně jako by byl patriarchou. Je to impozantní muž s obrovským vousem a v Astelu není nic, o čem by nevěděl. Své kněze má všude a lid jim bezvýhradně důvěřuje. Všichni se týdně scházejí a podávají Arcimandritovi hlášení. Církev tam má nesmírnou moc."

"Jaká neobvyklá představa."

"Nesud' mě špatně, Sparhawku. Poslední dobou se pro mne události nevyvíjejí příznivě."

"Budeš ochoten vyslechnout si kritiku, Dolmante?"

"Konkrétně o mé osobě? Ani ne."

"Tebe jsem na mysli neměl. Předpokládám, že jsi příliš starý, aby ses změnil. Měl jsem na mysli vaši politiku v Rendoru. Vaše základní idea byla celkem dobrá, ale aplikovali jste ji špatným způsobem."

"Dej si pozor, Sparhawku. Poslal jsem už lidi natrvalo do kláštera za menší prohřešky."

"Vaše politika obrácení Rendořanů na pravou víru byla opravdu morální. Strávil jsem tam deset let a tak vím, jak oni smýšlejí. Prostý lid v Rendoru by víru vaší Církve skutečně rád přijal - i kdyby pro nic jiného, než aby se zbavil všech těch hulákajících fanatiků venku na poušti. Vaše politika byla dobrá, ale poslali jste tam špatné lidi, aby ji prosadili."

"Kněží, jež jsem tam vyslal, jsou veskrze odborníky přes doktrínu, Sparhawku."

"V tom je ten zádrhel. Poslal jsi tam doktrináře - fanatiky. Jediné, co chtějí, je ztrestat Rendořany za jejich kacířství."

"Kacířství ale je podstatný problém, Sparhawku."

"Kacířství Rendořanů není teologické, Dolmante. Uctívají stejného Boha jako my a souhrn jejich náboženské víry je totožný s naším. Rozpory mezi námi jsou plně v rukách církevní vlády. Církev zkorumpovalo, když se od nás Rendorští odtrhli. Členové Hierokracie pak vyslali své příbuzné, aby zaplnili církevní posty v Rendoru a tihle příbuzní byli parazitní oportunisté, kteří se mnohem více zajímali o sledování svých vlastních cílů než starostmi o duše lidu."

Uvědomíš-li si jádro věci, pochopíš ten pravý důvod, proč začali Rendořané vraždit primasy a kněze - a nyní to dělají z přesně stejných důvodů. Nikdy neobráte Rendořany na pravou víru, když se je budete snažit ztrestat. Je jim jedno, kdo vaší Svaté Matce velí. Nikdy tě osobně nespátí, příteli, ale budou hledět na svého místního kněze - a to asi každý den. Bude-li je všechn svůj volný čas nazývat kacíři a trhat roucha jejich žen, zabijí ho. Je to tak prosté."

Dolmant měl ve tváři znepokojený výraz. "Možná jsem chybil," připustil. "Samozřejmě, že když někomu sdělíš, co jsem právě řekl, popřu to."

"Přirozeně."

"Dobrá. Co bych s tím měl udělat?"

Sparhawk si něco vybavil. "V chudičkém borratském kostele žije jeden vikář," pravil. "Je asi nejbližší svatému, jakého jsem kdy viděl. Ani jsem si nezapamatoval jeho jméno. Berit ho však zná. Přestroj některé své úředníky za žebráky a pošli je do Cammorie, aby se na něj podívali. Je to přesně ten typ muže, jakého potřebuješ."

"Proč pro něj jednoduše nepošleš?"

"Měl by příliš svázaný jazyk, aby s tebou promluvil, Sarathi. Je tím mužem, který se člověku vybaví, když se řekne slovo pokorný. Kromě toho by své stádo nikdy neopustil. Kdybys ho pozval do Chyrellu a pak vyslal do Rendoru, zřejmě by do šesti měsíců zhynul. Takový je to člověk."

Dolmantovy oči byly náhle plné slz. "Rmoutíš mne, Sparhawku," řekl. "Rmoutíš. To je ten ideál, který jsme všichni měli na srdci, když se zakládaly svaté řády." Povzdech si. "Jak jsme se od toho mohli tolik odchýlit?"

"Přiliš ses vměšoval do dění světa, Dolmante," řekl mu Sparhawk jemně. "Církev musela žít v tomto světě a svět ji zkorumpoval mnohem rychleji, než jej stačila vykoupit."

"Jaká je odpověď na ten problém, Sparhawku?"

"Na mou duši nevím, Sarathi. Snad ani žádná není."

Sparhawku. Byl to hlas jeho dcerky a zněl mu nějak uvnitř hlavy. Právě procházel kostelní lodí Baziliky a tak rychle poklekl jakoby v modlitbě, aby zakryl svou skutečnou činnost.

Co je, Aphrael? zeptal se tiše.

Nemusíš přede mnou padat na kolena, Sparhawku. Měla pobavený hlas.

Nepadám. Kdyby mě přistihli, jak se procházím chodbami a dlouze si s někým neexistujícím povídám, zamkli by mě do blázince.

V té pozici však vypadáš velice ctihodně. Jsem tím dojata.

Je zde něco důležitého nebo se jen tak bavíš?

Chce s tebou zase mluvit Sefrenie.

V pořádku. Jsem teď v chrámové lodi. Sejdí dolů a přijď za mnou. Vyjdem znovu na kopuli.

Setkám se s tebou nahoře.

Nahoru vede pouze jedno schodiště, Aprael. Musíme jím jít.

Ty možná musíš, ale já ne. Nerada chodím do chrámu, Sparhawku. Vždycky se musím zastavit a promluvit si s vaším Bohem a on je většinu času tak nudný.

Sparhawk se v mysli otřásl, když mu došel důsledek té řeči.

Jak krácel vzhůru na vrchol bání, vyschlé dřevěné schodiště neustále vydávalo svůj skřípavý protest. Byl to dlouhý výstup a než se dostal na vršek, byl celkem zadýchán.

"To to ale trvalo," pravila mu Danae. Byla oděna do prostých bílých šateček. Bylo to dětské oblečení, takže se zdálo, že si nikdo ani nevšiml, že jsou styrického stříhu.

"Těší tě, říkat mi takové věci?" obvinil ji Sparhawk.

"Jen tě škádlím, tati." Zasmála se.

"Doufám, že tě nikdo neviděl, jak přicházíš. Myslím si, že svět ještě není připraven na létající princezny."

"Nikdo mě neviděl, Sparhawku. Už jsem to praktikovala dříve, však víš. Věř mi."

"Mám snad nějakou jinou možnost? Pusťme se do toho. Ještě mě dneska čeká dost práce, máme-li vyjet zítra ráno."

Přikývla a se zkříženými nohama usedla poblíž jednoho z obrovitých zvonů. Opět pozvedla tvář a zapěla pištivý popěvek. Pak její hlas ustal a tvář zůstala netečnou.

"Kde jsi byl?" otázala se Sefrenie a Danaeinými očima se zahleděla na svého žáka.

Povzdechl si. "Pokud s tím vy dvě nepřestanete, budu se muset pustit do zcela jiné práce."

"Opět tě Aphrael škádlila?" zeptala se.

"Ovšem, že ano. Víš o tom, že umí létat?"

"Nikdy jsem ji při tom neviděla, ale domnívám se, že umí."

"Co mi chceš sdělit?"

"Zaslechla jsem znepokojivé zvěsti. Severští Atani zahlédli v lesích u severního pobřeží jakási hodně velká chlupatá stvoření."

"Tak tam odešli."

"Nemluv v hádankách, drahý."

"Komier to oznámil Ulothovi. Zdá se, že všichni trollové opustili Thalesii."

"Trollové!" zvolala "To by neudělali! Thalesie je jejich prapůvodním domovem!"

"Snad bys to radši měla říct těm trollům. Komier přísahá, že v Thalesii nezůstal ani jeden."

"Děje se zde něco velice, přelivce zvláštního, Sparhawku."

"Velvyslanec Oscagne hovořil o víceméně stejné záležitosti. Mohou tomu Styrikové v Sarsosu dát nějaký smysl?"

"Ne. Zalasta je s rozumem v koncích."

"Máš vůbec nějaké tušení, kdo by za tím vším mohl být?"

"Sparhawku, ani nevíme, co je za tím. Nemůžeme ani hádat, která rasa za tím stojí."

"Asi se vrátíme k názoru, že jsou to zase trollí bohové. Něco musí mít nad těmi trolly velkou autoritu, aby je donutilo opustit Thalesii, a to přímo poukazuje na trollí bohy. Jsme si absolutně jisti, že se jim nepodařilo uniknout?"

"Když máš co do činění s bohy, Sparhawku, není radno zavrhnout jakoukoliv možnost. Neznám to kouzlo, které Ghwerig použil, když je vkládal do Bhelliomu, takže ani nevím, zda by mohlo být zlomeno."

"Pak to možné je."

"To jsem právě řekla, drahý. Viděl jsi později ještě ten mrak či stín?"

"Ne."

"Spatřila ho někdy Aphrael?"

"Ne."

"Ta by ti to říct mohla, ale raději bych ji tomu nevystavovala, ať už je to cokoliv. Až tady budeš, snad přijdeme na způsob, jak to vylákat a já se na to budu moci zaměřit. Kdy odjízdíte?"

"Hned zítra ráno. Danae mi jaksi sdělila, že si dokáže zahrávat s časem tak, jak to udělala, když jsme s Wargunovou armádou pochodovali do Acie. To by nás tam dopravilo rychleji, ale může to teď udělat stejně nepostřehnutelně, jako když byla Pišťalkou?"

Zvon za nehybným tělem jeho dcerky vydal hluboký, měkce znějící tón. "Proč se nezeptáš mě, Sparhawku?" Ozval se v zazvonění Danae hlas. "Víš, že to není totéž, jako bych tu nebyla."

"Jak bych to asi měl vědět?" Vyčkával. "Takže?" zeptal se stále hučícího zvonu, "můžeš?"

"No, samozřejmě že můžu, Sparhawku," pronesla dětská bohyně podrážděně. "Copak nic nevíš?"

"Tak dost," vyplísnila ji Sefrenie.

"Je to takový nekňuba."

"Aphrael! Řekla jsem, že to stačí! Ke svému otci budeš uctívá." Lehoučký úsměv roztáhl rty viditelně ospalé princezničky. "I když to je beznadějný nekňuba."

"Chcete-li vy dvě diskutovat o mých nedostacích, vrátím se raději dolů, abyste mohly mluvit otevřeně," řekl jim Sparhawk.

"Ale ne, to je v pořádku, Sparhawk," řekla klidně Aphrael. "Jsme všichni přátelé a tak bychom jeden před druhým neměli mít tajnosti."

Chyrell opustili příštího rána a zamířili jižně po arcijské straně řeky Sarin. Byl jasný ranní úsvit a doprovázela je stovka rytířů Církve v plné zbroji. Tráva u říčního břehu byla krásně zelená a na blankytné obloze se sem tam objevil nadýchaný bílý mráček. Po krátké diskuzi se Sparhawk s Ehlanou rozhodli, že sloužící, které by potřebovali kvůli etiketě, by z větší části mohli být vybráni z rytířů Církve. "Stragen už je vycvičí," řekl Sparhawk své ženě. "Má jisté zkušenosti a tak dokáže početné rytíře předělat na neškodné motýly."

Ukázalo se však nezbytným přibrat do služby jednu dvorní dámu, baronku Melidere, mladou dívku Ehlana věku s medově blondatými vlasy, tmavomodrými očima a zjevně prázdnou hlavou. Ehlana si s sebou rovněž vzala svou osobní služebnou, děvče s laníma očima zvané Alea. Ty dvě cestovaly v kočáru společně s královnou, Mirtai, Danae a Stragenem, který, oděný do svého nejelegantnějšího šatu, udržoval zábavu lehkými vtipky. Sparhawk usoudil, že Stragen a Mirtai by mohli jeho dcerku a choť skvěle ubránit, kdyby taková situace nastala.

Problémem začal být patriarcha Emban. Neujeli více než pár mil a Sparhawkovi to bylo zcela jasné. Emban nebyl na koně zvyklý a za jízdy se vzduch plnil jeho nářky.

"Viš, že to nemůže fungovat," poznamenal Kalten před polednem. "Kněz či neknez, budou-li muset rytíři celou cestu daresijským kontinentem poslouchat, jak se lituje, přihodí se mu nejspíše nějaká nehoda. Jsem hotov jej hned teď utopit a řeka je přímo po ruce."

Sparhawk nad tím zauvažoval. Pohlédl na královnin kočár. "Ten landaur není zas až tak velký," pravil svému příteli. "Myslím, že potřebujeme něco většího. Každopádně šest ořů vypadá lépe než čtyři. Zkus se poohlédnout po Bevierovi."

Když Arcian s olivovou pletí dorazil, vysvětlil mu Sparhawk situaci. "Nedostaneme-li Embana pryč ze sedla, zabere nám přejezd Daresie celý rok. Stále ještě dobře vycházíš se svým bratrancem Lycienem?"

"Ovšem. Jsme nejlepší přátelé."

"Nejel bys napřed a nepopovídal si s ním? Potřebujeme větší kočár - aspoň pro osm lidí - a šestispřeží. Společně s mou ženou a jejím doprovodem bychom tam strčili Embana a velvyslance Oscagneho. Požádej svého bratrance, aby pro nás jeden zajistil."

"To může být drahé, Sparhawk," řekl váhavě Bevier.

"To je v pořádku, Beviere. Zaplatí to Církev. Další týden na koňském hřbetě a Emban se začne modlit za cokoli, co nemá sedlo. A když už tam budeš, ať se naše loď přesunou dál do Lycienových doků. Madel není natolik přitažlivé město, abychom si přáli zůstat tam moc dlouho, a Lycienovy doky jsou uzpůsobeny mnohem příjemněji."

"Budeme potřebovat ještě něco, Sparhawk?" zeptal se Bevier.

"Nic mě zatím nenapadá. Můžeš však volně improvizovat. Zaříd' vše, co tě napadne cestou do Madelu. Protentokrát máme víceméně k dispozici neomezený rozpočet. Pokladnice Církve jsou pro nás doširoka otevřené."

"Tohle bys neměl říkat Talenovi nebo Stragenovi, příteli," zasmál se Bevier. "Zůstanu v Lycienově domě. Uvidíme se tam." Popohnal koně a vyrazil tryskem na jih.

"Proč pro Embana a Oscagneho prostě nevezmeme další kočár?" zeptal se Kalten.

"Protože bych nerad bránil dva, až budeme v Tamuli."

"Jo. To dává smysl - nějaký."

Do domu bratrance sira Beviera, markýze Lyciena, přijeli jedno pozdní odpoledne. S Bevierem a jeho statným příbuzným s růžovoučkým obličejem se setkali na štěrkovém nádvoří před Lycienovým zámožným domem. Markýz se královně Elenie hluboce uklonil a trval na tom, že bude během pobytu v Madelu jeho hostem. Kalten rozpustil rytíře na parkové pozemky.

"Sehnal jsi kočár?" zeptal se Sparhawk Beviera.

Bevier přikývl. "Pro naše účely je celkem rozměrný," pravil trošku váhavě, "ale jeho cena může způsobit, že patriarchovi Embanovi zbělejí vlasy."

"Tím bych si nebyl tak jist," řekl Sparhawk. "Pojďme se ho zeptat." Přešli štěrkové nádvoří k místu, kde u svého koně stál patriarcha z Ucery a křečovitě svíral hrušku sedla, ve tváři výraz upřímného utrpení.

"Překrásná malá projížďka, že ano, Vaše Milosti?" otázal se Sparhawk zvesela tloušťka.

Emban zasténal. "Mám pocit, že nebudu celý týden schopen chůze."

"Zatím jsme se samozřejmě jen procházeli," pokračoval Sparhawk. "Až se však dostaneme do Tamuli, budeme se muset pohybovat mnohem rychleji." Odmíchl se. "Mohu hovořit otevřeně, Vaše Milosti?"

"Stejně byste to udělal, Sparhawk," pronesl Emban nevrle. "Opravdu byste bral v úvahu nějaké mé námitky?"

"Asi ne. Víte, že nás brzdíte."

"Promiňte mi."

"Pro jízdu na koni nejste vůbec stavěný, patriarcho Embane. Svůj talent máte v hlavě, ne na zadku."

Embanovy oči se zúžily nepřátelstvím. "Pokračujte," řekl zlověstným tónem.

"Jelikož spěcháme, rozhodli jsme se posadit vás na kola. Cítil byste se ve vypořádávaném kočáře pohodlněji, Vaše Milosti?"

"Sparhawk, já vás snad zulíbám!"

"Jsem ženatý muž, Vaše Milosti. Má žena by to nemusela pochopit. Z bezpečnostních důvodů je jeden kočár mnohem lepší než dva, a tak jsem si dovolil nahradit ten, ve kterém cestuje Ehlana z Chyrellu, jedním poněkud větším. Nemáte

nic proti tomu cestovat s ní, že ne? Mysleli jsme si, že bychom vás a velvyslance Oscagna vsadili do kočáru společně s mou královnou a jejím doprovodem. Bude to tak vyhovovat?"

"Necháte mne políbit zem, na které stojíte, Sparhawku?"

"Ach, to nebude nezbytné, Vaše Milosti. Jediné, co skutečně musíte udělat, je podepsat na ten kočár zplnomocnění. Je to konec konců nutná záležitost Církve, takže je koupě kočáru naprosto ospravedlitelná, co říkáte?"

"Kde se mám podepsat?" řekl Emban s dychtivým výrazem.

"Kočár této velikosti je ale drahý, Vaše Milosti," varoval ho Sparhawk.

"Dám do zástavy samotnou Baziliku, jen když mě to zbaví toho sedla."

"Vidíš?" prohodil Sparhawk k Bevierovi, když odcházeli. "Vůbec to nebylo těžké, co?"

"Jak jsi věděl, že bude tak rychle souhlasit?"

"Načasování, Beviere, načasování. Později může mít ohledně ceny nějaké námitky. Takové otázky musíš člověku pokládat, dokud je ještě v tísní."

"Ty jsi ale krutý, Sparhawku," rozesmál se Bevier.

"Čas od času mi to říkají všichni," odvětil Sparhawk ironicky.

"Ještě dnes dokončí mi lidé nakládání zásob pro vaši cestu, Sparhawku," řekl markýz Lycien, jak projížděli vesnicí a přistavišti na okraji jeho panství. "Budete moci vyplout za ranního odlivu."

"Jste skutečný přítel, lorde," pravil mu Sparhawk. "Jste vždy tam, kde je vás potřeba."

"Přeháníte mou laskavost, sire Sparhawku," pousmál se Lycien. "Vybavení vašich plavidel mi zajistí velice příjemný zisk."

"Rád vidím, jak se přátelům ve světě dobře daří."

Lycien se přes rameno ohlédl po královně Elenie, která kousek od nich jela na šedivém dámském oři. "Jste nejšťastnější muž na světě, Sparhawku," poznamenal. "Vaše choť je nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl."

"Řeknu jí o tom, markýzi Lyciene. Určitě ji to potěší."

Ehlana s Embanem se je rozhodli doprovodit při jejich výletě po markýzových říčních državách. Ehlana proto, aby si prohlédla ubytování na palubě lodi a Emban zase, aby se podíval na kočár, jenž právě koupil.

Flotila, ukotvená v Lycienových přistavištích, se skládala z tuctu velkých, dobře stavěných plavidel. Lodě kupců, kotvící poblíž, působily ve srovnání s nimi značně uboze.

Lycien je zavedl ve vesnici, která vyrostla kolem doků, na jedno místo, kde řeka jiskřila v ranním slunci.

"Pane Cluffe!" Hlas byl ne nepodobný lodní siréně.

Sparhawk se otočil v sedle. "Ať do mne blesk uhoří, není-li to kapitán Sorgi!" zvolal s nefalšovanou radostí. Měl rád toho nevybíravého mořského vlka se stříbrnými vlasy, se kterým strávil drahé hodiny. Seskočil z Faranova hřbetu a vře si se svým přítelem potřásl rukou.

"Neviděl jsem vás psí věčnost, pane Cluffe," řekl Sorgi přátelsky. "Stále ještě utíkáte před těmi bratrány?"

Sparhawk protáhl obličej a smutně si povzdychl. Byla to příliš vhodná příležitost, aby ji nevyužil. "Ne," odvětil zlomeným hlasem, "obávám se, že už ne. Udělal jsem chybu, když jsem zůstal na poslední korbel v pivnici v Apalii v severní Pelosii. Ti bratránci mě tam dopadli."

"Povedlo se vám utéct?" Sorgiho tvář odrážela velký zájem.

"Bylo jich tučet, kapitáne, a než jsem se hnul, byli na mně. Vsadili mě do želez a dovedli na panství té šeredné dědičky, o které jsem vám říkal."

"Nenutili vás, abyste si ji vzal, že ne?" otázal se Sorgi zaraženě.

"Obávám se, že ano, příteli," řekl Sparhawk tragickým hlasem. "Támhle na tom šedivém koni, to je má žena." Ukázal na vzdálenou královnu Elenie.

Kapitán Sorgi se na ni zahleděl, načež se mu rozšířily oči a poklesla čelist.

"Hrozná, že?" řekl Sparhawk s náznakem zoufalství v hlase.

KAPITOLA

OSMÁ

BARONKA MELIDERE BYLA HEZKÝM děvčetem s medově zbarvenými vlasy a očima modrými jak letní nebe. V hlavě měla pusto a prázdno - alespoň chtěla, aby tomu lidé věřili. Ve skutečnosti byla baronka pravděpodobně mnohem chytřejší než většina lidí u Ehlana dvora, ale život ji brzy naučil, že lidé s omezenou inteligencí se cítí v přítomnosti sličné, chytré mladé dívky poněkud nesví a tak si skvěle nacvičila bezduchý úsměv, výraz čiré nechápavosti a hloupoučké hihňání. Tuhle obranu používala podle situace a zachovávala mlčení.

Královna Ehlana však pod ten závoj viděla a dokonce ji v tom ještě podporovala. Melidere byla velice všímavá a měla výtečný sluch. Lidé mají sklon nepřikládat hloupým dívkám velkou pozornost; v jejich přítomnosti řeknou věci, které by jinak nevyslovili. Melidere tyhle konverzační poklesky vždycky královně nahlásila a tak Ehlana shledala baronku velice užitečnou.

Melidere však doháněla Stragena k naprosté zuřivosti. Byl si pevně vědom, že nemůže být hloupá, jak se vydává, ale nikdy ji nedokázal nachytat nepřipravenou.

Alean, královnina služebná, byla ze zcela jiného těsta. Mysl měla velice prostou, ale její povaha byla taková, že si ji lidé bezděčně zamilovali. Byla vlídná, laskavá a láskyplná. Měla hnědé vlasy a velikánské světle hnědé oči. Byla plachá a skromná a zřídka kdy promluvila. Kalten na ni pohlížel jako na svou přirozenou kořist, podobně, jako když vlk pohlízí s majetnickým pocitem na vysokou. Kalten míval služebné rád. Nijak mu obvykle nevyhrožovaly a mohl s nimi jednat bez zvláštních obav z neúspěchu.

Lod', ve které toho jara vypluli z Madelu, byla výborně zařízená. Náležela Církvi a byla zhotovena pro převoz vysoce

postavených duchovních a jejich sloužících do rozličných částí Eosie.

Všechny lodní kajuty měly jistý útulný komfort. Byly jednotně postaveny z tmavě zbarveného dřeva, olejnaté skvrny byly nezbytnou ochranou dřeva ustavičně vystavenému nadměrnému vlhku. Nábytek byl nepohyblivý, odolával veškerým snahám o přeuspořádání, neboť bývalo zvykem připevnit jej k podlaze jako prevenci před jeho putováním z jedné části kajuty do jiné za špatného počasí. Jelikož byl strop lodní kajuty ve skutečnosti spodkem paluby, kde pracovali námořníci, byly tmavé nosné trámy velice silné.

Zejména na plavidle, na kterém se plavila královna Ehlana se svým doprovodem, se na zádi nacházela velká kajuta s širokým oknem přes celý lodní týl. Byl to takový ten typ plovoucí audienční komnaty, ideální poradám. Díky týlnímu oknu byla kabina prosvětlená a vzdušná, a protože loď byla plachetnicí, přicházel vítr vždy od zádi a účinně s sebou odnášel zápach outoru k radosti posádky v jejich natěsnaných ubikacích na přídi.

Druhého dne se Sparhawk s Ehlanou oblékli do prostého, pohodlného šatstva a ze své soukromé kajuty se vypravili do takzvané "trůnní místnosti." Alean zrovna na malém šikovném nádobíčku, něco mezi lampou a kamny, chystala snidani pro princeznu Danae. Alean zhotovovala většinu Danaeinych jídel, jelikož bez remcání akceptovala dietní předsudky dítěte.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání a vstoupili Kalten se Stragenem. Kalten sám se choval podivně, přikrčený, zkroucený na jednu stranu a zcela očividně trpěl.

"Co se ti stalo?" zeptal se ho Sparhawk.

"Pokusil jsem se usnout v houpací síti," zasténal Kalten. "Protože jsme na moři, myslel jsem si, že se to hodí. Asi jsem se odrovnal, Sparhawku."

Ze židle u dveří povstala Mirtai. "Stůj klidně," nařídila rázně blondákově.

"Co chceš dělat?" dožadoval se podezřívavě.

"Uklidni se." Přejela mu rukou přes záda, lehce je zkoumaje konečky prstů. "Polož se na podlahu," přikázala, "na břicho."

"Ani náhodou."

"Chceš, abych ti podrazila nohy?"

Něco zabrbľal a s bolestným výrazem si lehl na podlahu. "Bude to bolet?" tázal se.

"Mě to nebude bolet ani trošku," ujistila jej a odložila své sandály. "Uvolni se." Pak se po něm začala procházet.

Ozývaly se praskavé zvuky a hlasité vrzání. Byly rovněž slyšet vzdechy a výkřiky bolesti, jak se pod jejími chodidly Kalten svíjel. Konečně se zastavila a pečlivě prozkoumala špičkami nohou ztuhlé místo mezi lopatkami. Pak se vztyčila na špičky a velmi důkladně je prochodila.

Kaltenův jekot byl přiskrčen, jak mu byl vyražen dech, a zvuk, jenž vyšel z jeho zad, byl hodně hlasitý a velice připomínal zvuk, který by mohl vydat kmen stromu přelomený vejprů. Sklopil tvář na podlahu, popadáje dech a sténaje.

"Nebud' jak děcko," pokárala ho Mirtai nemilosrdně. "Vstávej."

"Nemůžu. Zabila jsi mě."

Popadla ho za paži a vytáhla na nohy. "Projdi se," nařídila mu.

"Projít se? Vždyť nemůžu ani dýchat."

Vytáhla jednu ze svých dýk.

"Dobrá, dobrá. Nerozčiluj se. Už jdu."

"Máchej pažemi sem a tam."

"Proč?"

"Prostě to dělej, Kaltene. Potřebuješ rozhýbat svalstvo."

Kráčel sem a tam, mával pažemi a opatrně otáčel hlavou na obě strany. "Víš, nerad to přiznávám, ale opravdu se cítím lépe - vlastně o mnoho lépe."

"Přirozeně." Odložila dýku.

"Nemusela jsi však být tak drsná."

"Máš-li zájem, uvedu tě do téhož stavu, jaký jsi měl předtím"

"Ne, díky, to je úplně v pořádku, Mirtai." Řekl to velice rychle a odsunul se od ní. Pak, vždy využívaje příležitosti, se přikradl k Alean. "Nechceš mě politovat?" řekl jí lichotivým tónem.

"Kaltene!" vyštěkla Mirtai. "Ne!"

"Jen jsem -"

Pleskla ho rázně dvěma prsty do nosu, podobně jako kdyby chtěl člověk přimět štěně, aby přestalo mít chuť rozžvýkávat páry bot.

"To bolí," protestoval, ruku přiloženou na nose.

"To taky mělo. Nech ji na pokoji."

"Ty jí to všechno dovolíš, Sparhawku?" apeloval Kalten na svého přítele.

"Dělej radši, co říká," radil mu Sparhawk. "Nech tu dívku na pokoji."

"Tohle ráno se ti příliš nevyvedlo, že Kaltene?" podotkl Stragen. Kalten odešel trucovat do rohu. Ostatní zasedli ke snidani, kterou z lodní kuchyně přinesli dva členové posádky. Princezna Danae se osamoceně posadila k velkému oknu na zádi, kde solí prochnutý vánek odháněl od jejího jemného nosíku vůni vepřové klobásy.

Po snidani se Sparhawk s Kaltenem vyšli na palubu nadýchat čerstvého vzduchu. Stáli opření o zábradlí a sledovali, jak kolem nich ubíhá pobřeží Cammorie. Den byl zvláště vydařený, slunce jasně zářilo a obloha byla blankytně modrá. Vál příznivý vítr a jejich loď, bílé plachty doširoka roztažené, vedla malou flotilu přes zpěněné hřebeny vln.

"Kapitán říká, že bychom kolem poledne mohli mít Miruscum. Vedeme si časově lépe než jsme čekali."

"Máme příznivý vítr," souhlasil Sparhawk. "Co tvá záda?"

"Bolí. Mám modřiny od zadku až po krk."

"Aspoň stojíš rovně."

Kalten cosi kysele zabručel. "Mirtai je velice rázná, že? Stále přesně nevím, jak ji mám brát. Chci říct, jak s ní máme jednat? Je to přece jen ženská."

"Máš ale postřeh."

"Tuze směšné, Sparhawk. Měl jsem na mysli fakt, že ji opravdu jako ženskou nelze brát. Je velká jak Ulath a zdá se, že od nás očekává, že ji budeme brát jako kámoše ve zbrani."

"Ano?"

"To není normální."

"Ber ji prostě jako zvláštní výjimku. Tak to dělám já. Je to lehčí, než se s ní přít. Máš náladu na skromnou radu?"

"To záleží na té radě."

"Mirtai se domnívá, že je její povinností chránit královskou rodinu a vztahuje to i na služebnou mé ženy. Silně ti doporučuji, abys své pudy držel na uzdě. Mirtai úplně nerozumíme a tak přesně nevíme, jak daleko je schopna zajít. I kdyby tě podporovala sama Alean, do ničeho bych se nepouštěl. Mohlo by to být velice nebezpečné."

"Děvčata mě mají ráda," podotkl Kalten. "Jsem už dost zkušený, abych to věděl."

"Snad máš pravdu, ale nejsem si jist, zda to u Mirtai vůbec něco znamená. Udělej mi laskavost, Kaltene. Nech tu dívku prostě na pokoji."

"Ale vždyť je jedinou na palubě," namítal Kalten.

"To přežiješ." Sparhawk se otočil a spatřil u zádi patriarchu Embana s velvyslancem Oscagne. Tvořili podivný pár. Patriarcha z Ucery odložil cestou svou sutanu a místo ní si přes prosté roucho přehodil hnědou kazajku. Byl téměř stejně široký jak vysoký, tváře růžolící. Oscagne byl na druhou stranu štíhlý muž s dobře stavěnou figurou, jen nepatrně oplácanou. Jeho pleť měla barvu světlého bronzu. Jejich myšlení však bylo velice podobné. Oba byli prvotřídními politiky. Sparhawk s Kaltenem se k nim přidružili.

"Všechna moc v Tamuli pochází z trůnu, Vaše Milosti," vysvětloval právě Oscagne. "Nic se tam neděje bez výslovných příkazů císaře."

"My záležitosti v Eosii svěřujeme do rukou vybraného delegáta, Vaše Excellence," sděloval mu Emban. "Vyberem prostě vhodného člověka, řekneme mu, co chceme, aby udělal, a detaily již necháme na něm."

"Také jsme se o to pokoušeli, ale v naší kultuře to nefunguje. Naše náboženství je dosti povrchní a nevychovává takovou osobní loajalitu, jako je vaše."

"Na vašem císaři zůstávají všechna rozhodnutí?" otázal se s trochou nedůvěry Emban. "Jak to vše stíhá?"

Oscagne se pousmál. "Ne, ne, Vaše Milosti. O každodenní rozhodnutí se starají obyčje a tradice. V obyčje a tradice máme velkou důvěru. Je to jeden z našich vážnějších prohršků. Jakmile se Tamulec dostane pryč z království, musí improvizovat a obvykle se tak dostane do problémů. Z jakéhosi důvodu se jeho improvizace zdá být vždy vedena vlastním zájmem. Usoudili jsme, že nejlepší je zabránit těm expedicím, kde je třeba se samostatně rozhodovat. Císař je a priori neskonale moudrý, takže je asi nejlepší nechat vše v jeho rukách."

"Standardní definice nejsou vždy nejpřesnější, Vaše Excellence. Neskonale moudrý značí různé věci, pokud se to aplikuje na různé lidi. Také máme jednoho takového. Rádi tvrdíme, že je Arciprelát veden hlasem Božím. V minulosti však bylo mnoho Arciprelátů, kteří ten hlas příliš dobře neposlouchali."

"I my jsme si povšimli stejné věci, Vaše Milosti. Zdá se, že definice neskonale moudrosti má široký rozsah významů. Abych k vám byl upřímný, příteli, čas od času máme některé hrozně hloupé císaře. Právě nyní máme celkem štěstí. Císař Sarabian je rozumně kultivovaný."

"Jaký vlastně je?" zeptal se Emban dychtivě.

"Bohužel tvoří instituci. Je stejně vydán na milost a nemilost zvykům a tradicím jako my. Musí hovořit dle předpisů a tak je téměř nemožné ho blíže poznat." Velvyslanec se pousmál. "Návštěva královny Ehlany ho snad uvrhne zpět do lidskosti. Bude ji muset brát jako sobě rovnou - z politických důvodů - a byl vychován ve víře, že jemu není nikdo roven. Doufám, že se vaši milované blondáté královně bude zamlouvat. Já ho mám vcelku rád - či spíše měl bych, kdybych se mohl přenést přes všechny ty formality - a bylo by prostě velice zlé, kdyby náhodou pronesla něco, co by mu zastavilo srdce."

"Ehlana každou minutu dne přesně ví, co dělá, Vaše Excellence," ujistil jej Emban. "Vy i já jsme v porovnání s ní pouhými dětmi. Nemusíte jí říkat, co jsem právě pronesl, Sparhawku."

"Nakolik si ceníte mé mlčení, Vaše Milosti?" zakřenil se Sparhawk.

Emban na něj chvíli zlostně hleděl. "S čím se nejspíše střetneme v Astelu, Vaše Excellence?"

"Pravděpodobně se slzami," odvětil Oscagne.

"Prosím?"

"Astelané jsou emocionální národ. Pláčou při upuštění kapesníku. Jejich kultura je v mnohém podobná kultuře v království Pelosie. Jsou únavně oddaní a nepřekonatelně zaostalí. Znova a znova jim bylo předkládáno, že nevolnictví je zastaralý, neefektivní přežitek, ale stále v něm pokračují - převážně se shovívavostí samotných nevolníků. Astelijští šlechtici se v tom nijakým způsobem neangažují a tak nemají žádnou představu o rozsahu lidského utrpení. Jejich nevolníci toho bezmezně využívají. Astelijští nevolníci jsou známi svými kolapsy z čirého vyčerpání při pouhém zmínění takových nehezkých slov, jako jsou sklizeň nebo dolování. Plačtiví šlechtici jsou velice milosrdní a tak se tomu nevolníci skoro vždy vyhnou. Západní Astel je hloupým místem s hloupými lidmi. To se mění, jak člověk postupuje dál na východ."

"Jeden by nevěřil. Nejsem si jist, kolik hloupostí bych -"

Byl to tentýž záblesk temnoty na samém pokraji Sparhawkova zraku a byl doprovázen stejným chladem. Patriarcha z

Embanu se zarazil, rychle otáčeje hlavou, aby to viděl zřetelněji. "Co-"

"To přejde," řekl mu Sparhawk stručně. "Pokuste se na to soustředit, Vaše Milosti a nemáte-li nic proti, i vy, Vaše Excellence." Pohlédnou na stín poprvé a jejich počáteční reakce mohou být užitečné. Sparhawk je bedlivě sledoval, jak se snažili kroutit hlavami, aby přesně zachytili zneklidňující temnotu hned za dosahem zraku. Pak stín zmizel.

"Dobrá," řekl Sparhawk úsečně, "co přesně jste viděli?"

"Já jsem nic neviděl," řekl mu Kalten. "Bylo to, jako by se mě někdo snažil špehovat za mými zády." Přestože již Kalten mrak několikrát viděl, bylo to poprvé, co se střetl se stínem.

"Co to bylo, sire Sparhawk?" otázal se velvyslanec Oscagne.

"Za chvíli to vysvětlím, Vaše Excellence. Zkuste si prosím přesně vybavit, co jste viděl a cítil."

"Bylo to něco tmavého," odpověděl Oscagne, "velice tmavého. Zdálo se to být docela hmotné, ale bylo to jaksi schopno se pohybovat natolik, že jsem to nebyl schopen zachytit. Bez ohledu na to, jak rychle jsem otáčel hlavou nebo kroutil očima, nikdy to nebylo přesně tam, kde bych to mohl zahlédnout. Měl jsem pocit, jako by to stálo hned za mou hlavou."

Emban přikývl. "A měl jsem z toho pocit chladu." Otrásl se. "Vlastně je mi stále ještě zima."

"Bylo to také nepřátelské," dodal Kalten. "Ne rovnou připraveno zaútočit, ale velmi tomu blízko."

"Ještě něco?" zeptal se jich Sparhawk. "Úplně cokoliv - ať je to jakkoliv nepatrné."

"Zvláště to zapáchalo," pravil Oscagne.

Sparhawk na něj ostržitě pohlédl. Nikdy si toho nevšiml. "Můžete to blíže popsat, Vaše Excellence?"

"Byl v tom slaboučký náznak zkaženého masa - kýty nebo boku, jež snad přes týden visely ladem."

Kalten zabručel. "Taky jsem to zachytil, Sparhawk - jen na vteřinku a zanechalo mi to v puse velice špatnou pachut'."

Emban energicky přikývl. "Jsem odborník přes vůně. Bylo to každopádně zkažené maso."

"Stále jsme se motali v kruhu," dupal Sparhawk, "a každý jsme to spatřili - nebo vycítili - hned za sebou. Viděl to někdo z vás za někým jiným?"

Všichni potřásli hlavami.

"Mohl byste to, prosím, vysvětlit, Sparhawk?" řekl Emban podrážděně.

"Za chvíličku, Vaše Milosti." Sparhawk přešel palubou k námořníkovi, jenž splétal smyčku na laně. Po několik minut s tím kolomazí ušpiněným námořníkem hovořil a pak se vrátil.

"Také to viděl," hlásil. "Rozdělme se a promluvme si se zbývajících námořníků na palubě. Nechci to nijak tutlat, pánové, a tak vytáhneme z těch námořníků, co se dá, než na tu příhodu úplně zapomenou. Chci jen vědět, do jaké šíře nás to navštívilo."

Zhruba o hodinu později byli již všichni opět shromážděni poblíž záďového kajutního můstku a navzájem si vzrušeně popisovali své dojmy.

"Jeden z námořníků zaslechl jakýsi praskavý zvuk - jako z velikého ohně," hlásil Kalten.

"Hovořil jsem s jedním chlapíkem a ten měl pocit, že měl ten stín načervenalý nádech," dodal Oscagne.

"Ale ne," odporoval Emban, "nazelenalý. Námořník, se kterým jsem mluvil, byl přesvědčen, že byl nazelenalý."

"A já jsem hovořil s mužem, který právě vyšel na palubu, a ten vůbec nic neviděl ani necítil," dodal Sparhawk.

"Je to vše velice zajímavé, sire Sparhawk," pravil Oscagne, "mohl byste nám to ale, prosím, vysvětlit?"

"Kalten to již zná, Vaše Excellence," odvětil Sparhawk. "Zdálo by se, že nás právě navštívili trollí bohové."

"Opatrně, Sparhawk," varoval ho Emban, "nebezpečně si zahráváte s kacířstvím."

"Rytíři Církve to mají dovoleno, Vaše Milosti. Navíc mne ten stín sledoval už dříve a Ehlana ho rovněž viděla.

Předpokládali jsme, že to bylo díky našim prstenům. Drahokamy v prstenech byly vybroušeny z úlomků Bhelliomu.

Nyní se zdá, že je ten stín poněkud méně vybíravý."

"A to je všechno? Pouhý stín?" otázal se ho Oscagne.

Sparhawk potřásl hlavou. "Také se může ukázat v podobě velice temného mraku a pak jej může vidět každý."

"Ale ne věci, které jsou v něm ukryté," dodal Kalten.

"Jako co třeba?" zeptal se Oscagne.

Sparhawk na Embana úkosem pohlédl. "Vyvolalo by to debatu, Vaše Excellence, a my přece nechceme strávit celé ráno teologickými diskuzemi, že ano?"

"Nejsem až takový doktrinář, Sparhawk," protestoval Emban.

"Jaká by byla vaše okamžitá reakce, kdybych vám sdělil, že jsou lidé a trollové příbuzní, Vaše Milosti?"

"Musel bych propátrat stav vaší duše."

"Pak bych vám raději neměl říkat pravdu o našich bratrancích, co říkáte? Aphrael nám každopádně sdělila, že ten stín - a později ten mrak - byly projevy trollích bohů."

"Kdo je Aphrael?" tázal se Oscagne.

"Když jsme ještě novici, tak máme svou učitelku ve styřických uměních, Vaše Excellence," objasňoval Sparhawk.

"Aphrael je její bohyně. Domnívali jsme se, že byl ten mrak nějak spjat s Azashem, ale mýlili jsme se. Načervenalá barva a ten žár, který vycítil jeden z námořníků, hovoří o Khwaji, bohu Ohně. Nazelenalá barva a pach zkaženého masa hovoří o Ghnombovi, bohu Jídla."

Kalten byl zamračen. "Myslel jsem si, že je to jen jedna z těch věcí, jaké by se od námořníků daly čekat," řekl, "ale jeden chlapík mi sdělil, že když ho ten stín sledoval, dostal neodolatelnou chuť na ženskou. Nemají trollové také boha Páření?"

"Myslím, že mají," odpověděl Sparhawk. "Ulath to bude vědět."

"Je to vše velice zajímavé, sire Sparhawk," řekl pochybovačně Oscagne, "ale nevidím v tom žádnou souvislost."

"Střetl jste se s nevysvětlitelnými událostmi, jež se zdají být spojeny s nepokojem v Tamuli, Vaše Excellence. V

Lamorkandu se nenadále objevily téměř stejné případy zmatků, které jsou doprovázeny stejnými případy nepřírozených incidentů. Jednou jsme se ptali muže, který o těchto věcech něco věděl a ten mrak ho obklopil a zabil dříve, než vůbec stačil promluvit. Máme silné podezření, že existuje jistá souvislost. Ten stín se může vyskytovat rovněž i v Tamuli, ale ještě nikdo nezjistil, co je skutečně zač."

"Pak měl Zalasta pravdu," zamumlal Oscagne. "Pro tuhle práci jste vy tím pravým mužem."

"Trollí bohové jsou ti znova v patách, Sparhawk," řekl Kalten. "Čím jsi je tak okouzlit? Tvůj vzhled můžeme s klidem zamítnout, ale možná také ne. Pro trolly je konec konců velice příhodný."

Sparhawk významně pohlédl na lodní zábradlí. "Jak by se ti, Kaltene, líbilo proběhnout se na chvíli vedle lodi?"

"Ale no tak, Sparhawk. Už jsem si dneska vše slízl, když se mě Mirtai rozhodla použít jako rohožku."

Vítr neustával a obloha zůstávala jasná. Obepluli jižní výběžek Zemochu a dál se vydali severovýchodním směrem podél pobřeží. Jednou, když stál Sparhawk se svou dcerkou na přídi, se rozhodl upokojit svou rostoucí zvědavost.

"Jak dlouho jsme už vlastně na moři, Danae?" zeptal se jí přímo.

"Pět dnů," odpověděla

"Připadá mi to jak pár týdnů."

"Díky, otče. Odpovídá to na tvou otázku, jak dobře dokáží vládnout časem?"

"Za těch pět dnů jsme toho určitě nesnědli tolik, kolik bychom měli spořádat za dva týdny. Nevzbudilo to u našich kuchařů podezření?"

"Pohleď za sebe, otče. Proč si myslíš, že všechny ryby tak roz dováděně skáčí z vody? A proč se nás drží všichni ti rackové?"

"Snad se tady něčím živí."

"Skvělý postřeh, Sparhawk, ale kde by se tady pro tak velké hejno vzalo tolik jídla? Pokud jim, samozřejmě, někdo neháze jídlo ze zadní paluby."

"Kdy to děláš?"

"V noci." Pokrčila rameny. "Ryby jsou hrozně vděčné. Myslím, že nemají moc daleko, aby mě začaly uctívat." Zasmála se. "Nikdy dříve mě ryby neuctívaly a jejich řeč příliš dobře neovládám. Většinou je to samé bublání. Můžu mít za kamarádku velrybu?"

"Ne. Už máš kotě."

"Budu se špulit."

"Vypadáš při tom sice hloupě, ale klidně se do toho pusť, když máš chuť."

"Proč nemůžu mít velrybu?"

"Protože se nedají ochočit. Nejsou z nich dobří mazlíci."

"To je směšná odpověď, Sparhawk."

"Byla to směšná otázka, Aphrael."

Přístav Salesha na vrcholu Daconského zálivu, bylo ošklivé město, jež odráželo kulturu, která v Zemochu převládala po devatenáct set let. Zemoši byli očividně zmateni tím, co se přihodilo v jejich hlavním městě před šesti lety. Bez ohledu na to, jak často byli ujišťováni, že Othy a Azashe už více není, měli stále sklon sebou divoce škubat při náhlých hlasitých zvucích a na jakákoliv překvapení obecně reagovali útekem.

"Naléhavě doporučuji, abychom strávili noc na palubě našich lodí, Vaše Veličenstvo," radil Stragen královně poté, co vykonali krátkou prohlídku ubytování dostupného ve městě. "V nejlepším domě Saleshy bych nenechal ani psa."

"To je až tak špatné?"

"Ještě horší, královno."

A tak přenocovali na palubě a vyrazili časné ráno. Cesta vedoucí na sever byla opravdu hrozná a kočár, ve kterém jeli královna a její doprovod, sebou házel a skřípal, jak se jejich kolona vinula vzhůru do nízkého pásma hor ležících mezi pobřežím a městem Basne. Po necelé hodině jízdy se Talen rozjel vpřed. Jakožto královnino páže, bylo přenášení zpráv jednou z chlapcových povinností. Tentokrát však Talen nebyl na koni sám. Seděla za ním Sparhawkova dcerka, páže kolem jeho pasu, tvář opřenou o jeho záda. "Chce jet s tebou," sdělil Talen Sparhawkovi. "Tvá žena, Emban a velvyslanec mluví jen o politice. Princezna se na ně tak dlouho šklebila, až dostala povolení vystoupit z kočáru." Sparhawk přikývl. Najednou nabytá ostýchavost Zemochů činila tuto část výletu celkem bezpečnou. Natáhl se a přetáhl dcerku před sebe na Faranův hřbet. "Myslel jsem, že máš politiku ráda," řekl jí poté, co se Talen vrátil zpět na svůj post vedle kočáru.

"Oscagne líčí organizaci Tamulské říše," odvětila. "Tohle už dávno znám. Moc chyb přitom nedělá."

"Máš v úmyslu zkrátit vzdálenost do Basny!"

"Jen pokud ti nečiní potěšení zdlouhavá, únavná pouť obtížným terénem. Faran a další koně si mých zkracovaček nadmíru váží, že ano, Farane?"

Veliký grošák nadšeně zaržal.

"Je to tak krásný kůň," řekla Danae a opřela se zády o otcovo hrudní brnění.

"Faran? To je zlostný divoch."

"To je tím, že to od něj očekáváš, otče. Pouze ti chce udělat radost." Zaklepala na jeho brnění. "Budu s tím muset něco udělat," pravila. "Jak můžeš vydržet ten hrozný zápach?"

"Zvykneš si na něj." Všichni rytíři Církve jeli v plné zbroji a na kopích měli pestře zbarvené praporce. Sparhawk se rozhlédl kolem, aby se ujistil, že v jejich blízkosti není nikdo, kdo by je zaslechl. "Aphrael," řekl tiše, "můžeš uspořádat věci tak, abych mohl vidět pravý čas?"

"Nikdo nemůže vidět čas, Sparhawku."

"Víš, jak to myslím. Chtěl bych vidět, co se skutečně děje, ne tu iluzi, kterou vytváříš, abys udržela věci v tajnosti."

"Proč?"

"Rád bych věděl, co se děje, toť vše."

"Nebude se ti to líbit," varovala ho.

"Jsem rytířem Církve. Je mou povinností dělat věci, které se mi nelíbí."

"Jestli na tom trváš, otče."

Nebyl si tak docela jistý, co vlastně čekal - snad nějaký trhavý, zrychlený pohyb a hlasy svých přátel znějících jako ptačí švitoření, jak se dlouhé rozhovory srazily do poryvů nesrozumitelného blekotání. Tohle se však nepříhodilo. Faranova chůze se stala neskutečně vláčnou. Zdálo se, jakoby se obrovitý kůň téměř vznášel nad zemí - či spíše, jakoby země utíkala pod jeho kopyty. Sparhawk těžce polkl a rozhlédl se po svých společnících. Jejich tváře mu připadaly netečné, dřevěné a jejich oči zpola přivřené.

"Právě spi," vysvětlila Aphrael. "Všichni jsou naprosto spokojeni. Věří, že dobře povečeřeli a že slunce zapadá. Připravila jsem jim celkem hezké tábořiště. Zastav koně, otče. Pomůžeš mi zbavit se přebytečného jídla."

"Proč ho prostě nenecháš zmizet?"

"Aby přišlo nazmar?" Byla tím otřesena. "Ptáčkové a zvířátka musí také jíst, víš."

"Jak dlouho nám bude skutečně trvat, než se dostanem do Basne?"

"Dva dny. V případě potřeby bychom mohli jet rychleji, ale zrovna nás nic vážného nehoní."

Sparhawk popustil uzdu a následoval svou dcerku na místo, kde trpělivě stála smečka zvířat. "Tohle všechno udržíš zároveň v hlavě?" zeptal se jí.

"Není to až tak těžké, Sparhawku. Jen musíš dávat pozor na detaily, to je vše."

"Mluvíš jako Kurik."

"Ten by vlastně mohl být skvělým bohem. Dávat pozor na detaily je tou nejdůležitější lekcí, kterou dostáváme. Přehod to hovězí plecko přes tenhle strom s ulomeným vrškem. Dále v keřích se potuluje medvěd mládě odloučené od matky. Je velmi vyhládlé."

"To neustále sleduješ každíčkou věc, která se děje ve tvém okolí?"

"Někdo to musí dělat, Sparhawku."

Zemošské město Basne leží v malebném údolí, kde hlavní východozápadní cesta protíná malou zurčící říčku. Je to velice důležité obchodní centrum. Dokonce ani Azash nebyl schopen vymýtit přirozený lidský instinkt k obchodování. Hned za městem se nacházelo tábořiště.

Sparhawk se vrátil zpět, aby předal princeznu Danae její matce, a tak, když sjížděli do údolí, jel vedle kočáru.

Mirtai se zdála být netypicky nervózní, jak se kočár blížil táboru. "Zdá se, že tvůj obdivovatel uposlechl tvé příkazy, Mirtai!" poznamenala bryskně baronka Melidere.

"Samozřejmě," odpověděla obryně.

"Vědomí, že máš nad mužem tak absolutní kontrolu, musí nesmírně uspokojovat."

"Celkem mě to těší," připustila Mirtai. "Jak vypadám? Ale upřímně, Melidere. Neviděla jsem Kringa celé měsíce a nechtěla bych ho zklamat."

„Jsi pomilováníhodná, Mirtai."

"Neříkáš to jen tak?"

"Ovšemže ne."

"A co si myslíš ty, Ehlano?" naléhala tamulská žena na svou paní. V jejím hlase byl náznak nejistoty.

"Jsi okouzlující, Mirtai."

"Nejlíp se to dozvím, až mu pohlédnu do tváře," završila to Mirtai. "Snad bych si ho měla i vzít," řekla. "Cítila bych se mnohem bezpečněji, kdybych ho měla k sobě připoutaného." Vstala, otevřela dveře kočáru a natáhla se zpoza vozu po svém přivázaném koni a pak se zcela prozaicky vyhoupla na jeho hřbet. "No," povzdechla si, "hádám, že bych se tam měla raději rozjet a zjistit, zda mě stále ještě miluje." Pobídlá patami koně a vyrazila do údolí na setkání s čekajícím Domim.

KAPITOLA

DEVÁTÁ

PELOICI BYLI NOMÁDSTÍ PASTEVCÍ z pomezí východní Pelosie. Skvostně ovládali koně a byli to obávaní válečníci. Hovořili poněkud zastaralou formou elénštiny a mnoho slov jejich řeči již vymizelo ze současného jazyka. Mezi takovými slovy bylo i Domi, slovo plné hlubokého respektu. Značí pohlavára - či něco v tom smyslu, neboť sir Uloth jednou řekl, že překladem ztrácí původní význam.

Tenhle Domi Peloiců se nazýval Kring. Byl to hubený muž sotva přesahující průměrnou výšku. Jak bylo zvykem mezi jeho lidem, měl holou hlavu a na jeho skalpu a tváři se nacházely divoce vyhlížející šrámy po šavli, známky toho, že získání pozice vůdce je mezi Peloiici spojeno s jistým počtem neúprosných soubojů. Na sobě měl černý kožený šat a život strávený v koňském sedle způsobil, že měl nohy do O. Byl to vášnivě oddaný přítel a Mirtai zbožňoval od prvního okamžiku, co ji spatřil. Mirtai mu v tom nebránila, ale odmítala se zasnoubit. Tvořili podivně vyhlížející pár, jelikož Atana převyšovala svého zapáleného nápadníka více než o stopu.

Pohostinnost Peloiců byla všeobecně známá a záležitost "společného osolení jídla" vždy zahrnovala nesmírné množství pečeného masa, u jehož konzumace muži "probírali dění", slovní obraty s mnoha náznaky, v hlavních bodech sahající od počasí k formálním vyhlášením války.

Když dojedli, vyličil jim Kring, čeho si všiml během jízdy se stovkou Peloiců Zemochem. "Nikdy to nebylo království,

příteli Sparhawku," pravil. "Ne tím způsobem, jak to slovo chápeme. V Zemochu žije příliš mnoho rozličných národů, které se všechny společně scházejí pod jednou střechou. Jediná věc, jež je sjednocovala, byl jejich strach z Othy a Azashe. Teď, když už není více jejich císaře a jejich Boha, jsou Zemoši příliš dobráctí, než aby se rozešli. Neexistují žádné války ani nic podobného. To je prostě tím, že už jeden s druhým nejsou v kontaktu. Mají všichni své vlastní starosti, a tak vlastně nemají žádný důvod povídat si navzájem."

"Je zde vůbec nějaká forma vlády?" otázal se Tynian holohlavého Domiho.

"Je zde jakýs takýs systém, příteli Tyniane," odpověděl Kring. Seděli ve velikém otevřeném stanu uprostřed tábora Pelloiců a pochutnávali si na pečeném volu. Slunce právě zapadalo a vrcholky hor, čnicích na západě, vrhaly dlouhé stíny přes malebné údolí. Asi půl míle odtud zářily světla oken v Basne. "Úřady Othovy vlády se všechny přemístily do Gany Dorit," upřesnil Kring. "Nikdo už do blízkosti zemošské metropole víckrát nepřijde. Byrokrati v Ganě Dorit tráví čas vydáváním příkazů, ale jejich poslové se obvykle prostě zastaví v nejbližší vesničce, roztrhají listiny, počkají vhodnou dobu a pak se vrátí a sdělí svým zaměstnavatelům, že je vše vyřízeno. Byrokrati jsou šťastní, poslové nemusí cestovat daleko a lidé pokračují ve své práci. Vlastně to ani není tak špatná forma vlády."

"A jejich náboženství?" zeptal se sir Bevier dychtivě. Bevier byl mladý zbožný rytíř a velké množství času trávil rozmlouváním a přemítáním o Bohu. Jeho přátelé ho však měli i přes to rádi.

"O své víře příliš nehovoří, příteli Beviere," odpověděl Kring. "Bylo to jejich náboženství, které jim jako první přivodilo problémy a tak jsou trochu plaší, když mají tu záležitost otevřeně probrat. Starají se o úrodu, pečují o své ovce a kozy a nechť si Bohové své pře vyřeší mezi sebou. Už nejsou pro nikoho hrozbou."

"Kromě faktu, že rozprášený národ je otevřeně pozvání pro každého, kdo má k dispozici něco jen vzdáleně připomínající armádu," dodal velvyslanec Oscagne.

"Proč by vás chtěl někdo takhle trápit?" zeptal se ho Stragen. "V Zemochu není vůbec nic cenného. I zloději si tam musí najít počestnou práci, aby přežili. Zdá se, že Othovo zlato bylo jen iluzí. Vše se rozplynulo, když skončil Azash." Jizlivě se usmál. "Nemáte ani potuchy, kolik lidí, kteří podporovali cimmurského primase, bylo zarmoucenno, když se to stalo."

Hned poté se něco zvláštního událo s Kringovou tvář. Drsný jezdec, jehož samotné jméno vyvolávalo strach u jeho sousedů, nejprve zbledl a pak zrudl. Z ženského stanu, do kterého Pelloici své ženy často vypovídali, vyšla Mirtai. Zvláštní, že si takového přístupu, jenž Sparhawka mírně znepokojoval, Ehlana ještě nevšimla. Mirtai dobře využila výhody ubytování ve stanu, aby se učinila "společensnější". Kring byl zcela zjevně unesen. "Omluvte mne," řekl, spěšně povstal a vydal se rovnou za hvězdou svého života

"Myslím, že se začíná rodit legenda," poznamenal Tynian. "Minimálně po celé příští století budou Pelloici skládat o Kringovi a Mirtai balady." Pohlédl na tamulského velvyslance. "Chová se vůbec Mirtai jako ostatní atanské dívky, Vaše Excellence? Samozřejmě ji Kringův zájem těší, ale prostě mu nechce dát definitivní odpověď."

"Ta Atana se drží obyčejů, sire Tyniane," odpověděl Oscagne. "Atanské ženy si zakládají na zdoluhavém, neuspěchaném dvoření. Necháávají se obětovat, neboť většina atanských mužů zaměří po svatbě svou pozornost k jiným záležitostem. Během té doby ve svém životě ví, že je absolutním středem Domiho pozornosti. Říkám vám, že si ženy tyhle věci velice dobře uvědomují."

"Netahá ho jen tak za nos, že ne?" otázal se Berit. "Mám Domiho rád a strašně nerad bych ho viděl se zlomeným srdcem."

"Ale ne, Berite. Má o něj opravdový zájem. Kdyby jí jeho pozornosti byly proti mysli, už by ho dávno zabila."

"Dvoření mezi Atany musí být velice nervní záležitost," podotkl Kalten.

"To ano." Oscagne se rozesmál. "Člověk musí být velmi obezřetný. Je-li příliš agresivní, žena ho zabije a když není dostatečně agresivní, může se vdát za někoho jiného."

"To je velice barbarské," odsoudil to Kalten.

"Zdá se, že to atanské ženy těší, nicméně ženy jsou mnohem živelnější než my."

Basne opustili časně zrána a vyrazili na východ do Esosu, ležícího na hranici mezi Zemochem a astelským královstvím. Pro Sparhawka to byla zvláštní pouť. Zabrala tři dny, toho si byl dokonale vědom. Mohl si jasně vybavit každickou minutu těch tří dnů a každou míli, kterou ujeli. A přesto ho jeho dcera opakovaně burcovala v okamžicích, kdy byl pevně přesvědčen o tom, že spí ve stanu, a on se místo toho vyděšeně probral a zjistil, že klimbá na Faranově hřbetě a že poloha slunce jasně naznačuje, že to, co se zdálo být celodenním putováním, zabralo méně než šest hodin. Princezna Danae probouzela svého otce z velmi praktického důvodu, díky němuž pobýval v realitě ne více než jeden den jízdy. Připojení Pelloiců mohutně zvýšilo množství zásob, jež musely být každou "noc" obezřetně odstraněny a Danae využívala svého otce, aby jí pomáhal s rozdělováním přebytků.

"Co jsi prováděla se všemi těmi zásobami, když jsme cestovali s Wargunovou armádou?" zeptal se jí Sparhawk druhou "noc", jež vlastně zabrala kolem půl hodinky z časného odpoledne toho nekonečného dne.

"Udělala jsem to jiným způsobem." Pokrčila ramený.

"Jiným způsobem?"

"Prostě jsem ten nadbytek nechala zmizet."

"Nemůžeš to učinit i tentokrát?"

"Jistě, ale pak bych ho nemohla nechat zvířátkům. Kromě toho tak máme příležitost společně si popovídat a nikdo nás přitom neuslyší. Vysyp ten sáček se zrním pod tamty keře, Sparhawku. Dále na louce se nachází hejno křepelek. Poslední dobou toho moc nepojedly a jejich ptáčátka teď zrovna rostou jak z vody."

"Je zde něco, o čem sis se mnou chtěla promluvit?" zeptal se jí, zatímco dýkou rozřízl vak se zrním.

"Nic zvláštního," řekla. "Jen jsem si s tebou chtěla popovídat, ty jsi obvykle tak zaneprázdněný."

"A takhle máš možnost se taky pochlubit, co?"

"Asi ano. Není to tak velká zábava být bohyní, když se nemůžeš tu a tam trošilinku pochlubit."

"Miluji tě." Rozesmál se.

"Ach, to je velice milé, Sparhawku!" prohlásila šťastně. "Rovnou od srdce a bez jakéhokoliv rozmyšlení. Chceš, abych ti natrhala kytíčku levandulí - abych tak vyjádřila své díky?"

"Očekávám pusou. Kytíčka levandulí by mohla mást koně."

Ještě ten samý večer dorazili do Esosu. Dětská bohyně tak skvěle promísila skutečný a zdánlivý čas, že se dokonale skloubily. Sparhawk byl sice rytířem Církve, cvičeným v užívání magie, ale jeho představivost se zachvěla tou mocí, již vládla ta malá vrtošivá bohyně, která - jak prokázala během střetu s Azashem v zemošské metropoli - se vtělila do bytostného zítí a jež se nezaujatě rozhodla být znovuzrozena v podobě jeho dcery.

Na noc se přichystali trochu dále od města a po večeri vzali Talen se Stragenem Sparhawka stranou. "Co bys řekl na malý průzkum?" zeptal se Stragen velkého Pandionce.

"Co tím máš na mysli?"

"Esos je celkem velké město," odpověděl blondatý Thalesan, "a mezi zloději tam jistě bude jistá organizovanost. Myslím si, že my tři bychom mohli posbírat nějaké užitečné informace, když se setkáme s jejich vůdcem."

"Bude tě znát?"

"Pochybují. Emsat je odtud pěkný kus cesty."

"A co tě vede k tomu, že si s tebou bude chtít popovídat?"

"Zdvořilost, Sparhawku. Zloději a vrazi jsou obzvláště zdvořilí jeden k druhému. Je to pro vlastní zdraví."

"Když neví, kdo jsi, jak má vědět, že by měl být k tobě zdvořilý?"

"Existují určité signály, kterým porozumím."

"Máte vy ale hezky složité společenství, že?"

"Všechna společenství jsou složitá, Sparhawku. Je to jeden z neduhů civilizace."

"Jednou mě ty signály budeš muset naučit."

"Ne, myslím, že ne."

"Proč ne?"

"Jelikož nejsi zlodějem. Je to další z těch složitostí, o kterých jsme hovořili. Celý vtip spočívá v tom, že vše, s čím my všichni musíme pracovat, je velvyslancovo spíše obecné pojetí toho, co se děje. Soudím, že bych to měl krapet upřesnit, co?"

"To bys měl, příteli."

"Proč tedy nevkloznout do Esosu a nezjistit, co se dá?"

"No proč ne?"

Trojice se převlékla do nenápadných oděvů a vyjela z tábora. Objela ho na západ, aby se do města dostala z tohoto směru.

Jak se přiblížili, Talen kriticky zhodnotil opevnění a nechráněnou bránu. "Připadají mi poněkud bezstarostní na to, jak jsou blízko zemošské hranici," podotkl.

"Zemoch už není přílišnou hrozbou," namítl Stragen.

"Staré zvyky přežívají, milorde Stragene, a ještě neuplynulo moc času od doby, co si na hranicích Otha vyskakoval s Azashem těsně za zády."

"Pochybují, že by ti lidé shledali Azashe až tak působivým," pravil Sparhawk. "Othův bůh neměl žádný důvod ubírat se právě tudy. Ten hleděl na západ, neboť tam byl Bhelliom."

"Asi máš pravdu," připustil Talen.

Esos nebylo moc velké město, zhruba velikosti Lendy ve střední Elenii. Mělo však jistý nádech starobylosti, protože na tomto místě stálo město již od nepaměti. Dlážděné ulice byly úzké a křivolaké a vedly sem a tam bez jakéhokoliv rozumného důvodu.

"Jak najdeme čtvrť, kde ti tví kolegové přebývají?" otázal se Sparhawk Stragena "Nepůjdeme přece jen tak za nějakým měšťanem, abychom se ho zeptali, kde najdeme zloděje, že ne?"

"O to už se postaráme," zasmál se Stragen. "Talene, běž se optat nějakého kapsáře, kde je tady zlodějský brloh."

"Hned." Talen se zakřenil a seskočil z koně.

"To mu může trvat celou noc," řekl Sparhawk.

"To jen kdyby oslepnul," odvětil Stragen, jak se chlapec vydal do přeplněné uličky. "Od doby, co jsme vkročili do města, jsem zahlédl šest kapsářů a to jsem se ani nijak zvlášť nerozhlízel." Ohrnul rty. "Jejich technika je zde krapet odlišná. Zřejmě to má co do činění s úzkými ulicemi."

"Co by to s nima mohlo mít společného?"

"V úzkých čtvrtích lidé narážejí jeden do druhého." Stragen pokrčil rameny. "Kapsáři v Emsatu nebo v Cimmuře by nikdy neuspěli s takovým vrážením do klientů, jako tady. Je to daleko účinnější, to mi věř, ale vytváří to špatné pracovní návyky."

Talen se vrátil po pár minutách. "Je to dole u řeky," hlásil.

"Pochopitelně," pravil Stragen. "Zdá se, že zloděje vždy cosi táhne k řece. Nikdy jsem nebyl schopen pochopit proč."

Talen pokrčil rameny. "Je to asi proto, že v ní můžeme uplavat, když dostanou věci špatný průběh. Radši bychom měli jít po svých. Muži v sedlech přitahují moc pozornosti. Na konci ulice je stáj, kde můžeme nechat koně."

Krátko si promluvili s nevrlym stájníkem a pak pokračovali po svých.

Brloh esoských zlodějů byl v ošuntělé krčmě na konci slepé uličky. Na rezavém háku nade dveřmi visel hrubý štít zobrazující trs hroznů a dvojice statných povalečů líně posedávala na prahu a popíjela pivo z omlácených korbelů.

"Hledáme muže jménem Djukta," řekl jim Talen.

"Vo co de?" zabručel podezřívavě jeden z povalečů.

"Obchod," pravil Stragen odtažitě.

"To by moh říct každej," prohlásil ten zarostlý muž a zvedl se ze země s pořádným klackem v ruce.

"To je vždy tak únavné," povzdechl si Stragen Sparhawkovi. Pak jeho ruka bleskově sjela k rukojeti rapíru a štíhlá čepel se zasyčením vyskočila z pochvy. "Příteli," pravil k pobudovi, "nechceš-li mít tři stopy oceli mezi svou snídaní a večeří, uhní z cesty." Jehlová špička rapíru se vyzývavě dotkla mužova břicha.

Druhý povaleč si odsedl stranou a rukou pokradmu hmatl po držadle své dýky.

"Nedělal bych to," varoval ho Sparhawk strašlivě klidným hlasem. Odstrčil plášť stranou a odkryl tak svou drátěnou košili a rukojeť širokého meče. "Nejsem si tak úplně jist, kde se právě teď tvá snídaně či večeře nachází, sousede, ale budu to nejspíše schopen zjistit, až budou tvé vnitřnosti ležet na ulici."

Chlapík ztuhl v půli pohybu a ztěžka polkl.

"Ten nůž," zahrozil Sparhawk. "Zahod' ho."

Dýka zacinkala o kočičí hlavy.

"Jsem tak šťasten, že jsme mohli tento malý problém vyřešit bez nějakých nepříjemností," protahoval slova Stragen.

"Proč už nejdete dovnitř a neohlásíte nás Djuktovi?"

Krčma měla nízký strop a podlahu pokrytou plesnivou slámou. Osvětlovalo ji pár primitivních lojových lamp.

Djukta byl tím nejvlasatějším člověkem, jakého kdy Sparhawk spatřil. Jeho ruce a paže jako by byly pokryty kudrnatou černou srstí. Z lemu jeho tuniky vyčnívaly veliké chomáče vlasů; jeho uši a chřípí spíše připomínaly ptačí hnízdo a vousy mu začínaly hned pod očními víčky.

"Co je?" dožadoval se hlasem vycházejícím odněkud zpoza huňaté houně tvořící jeho obličej.

"Přinutili nás zavést je dovnitř, Djukto," zakníkal jeden z mužů u dveří ukazuje na Stragenův rapír.

Djuktova prasečí očka se nebezpečně zúžila.

"Nebud' protivný," pravil mu Stragen, "a dávej pozor. Už dvakrát jsem ti předával rozpoznávací signál a ty sis ho ani nevšiml."

"Všiml, ale přicházet sem s mečem v ruce není ten nejlepší způsob pro dobrou začátek."

"Trochu nás tlačil čas. Myslím, že jsme byli sledováni." Stragen zasunul rapír zpět do pochvy.

"Vy nejste tady odsad', že ne?"

"Ne. Jsme z Eosie."

"Hezky daleko od domova."

"Už bylo potřeba. Začalo to tam být nezdravé."

"Z jaký jste branže?"

"V podstatě jsme tuláci a tak jsme hledali slávu a bohatství na cestách a necestách Pelosie. Jeden vysoce postavený kněz náhle onemocněl a zkápnul v okamžiku, kdy jsme s ním probírali obchody a rytíři Církve se rozhodli dopátrat příčiny jeho nemoci. Mí přátelé a já jsme se tedy rozhodli najít si čerstvé prostředí."

"Jsou ti rytíři Církve opravdu tak zlí, jak se říká?"

"Ještě horší. My tři jsme vše, co zbylo z bandy třiceti."

"Máte v úmyslu se tady pustit do živnosti?"

"Ještě jsme se nerozhodli. Mysleli jsme, že se nejdřív porozhlédnem kolem - a ujistíme se, že nás ti rytíři už nesledují."

"Nechcete nám říct své jména?"

"Ani ne. Nejsem si jisti, zda tu zůstaneme, a tak nemá velký smysl vymýšlet si nová jména, pokud se tu nechceme usadit."

Djukta se rozesmál. "Jestliže si nejste jisti, zda se pustíte do živnosti, jaký je důvod vaší návštěvy?"

"Z větší části zdvořilost. Je hrozně neslušné nenavštívit své kolegy, když člověk projíždí městem, a mysleli jsme, že by nám mohlo ušetřit něco času, kdybys nám mohl věnovat pár minut a dát nám stručný přehled o místních praktikách na poli porušování práva."

"Nikdy jsem v Eosii nebyl, ale představuju si, že věci jako tohle jsou všude stejné. Lapkové nejsou drženi ve velkém úctě."

"To jsme si nerozuměli." Stragen si povzdechl. "Mají tu obvyklé šerify a podobně?"

"Šerifů je tu dost," pravil Djukta, "ale v tyto části Astelu moc na venkov nevycházej. Šlechtici si tam více méně sami chrání své statky. Šerifové jsou obvykle povoláváni k vybírání daní a když vyjedou z města, nejsou vůbec vítáni."

"To je užitečné. Jediné, s čím jsme se museli opravdu potýkat, byli chabě cvičení nevolníci, kterým se více dařilo chytání zlodějů kuřat než vážné jednání s lidmi. Je to tady víceméně obdobné?"

Djukta přikývl. "Dobré je, že ti šerifové-nevolníci nepřekračují hranice svých vlastních rajónů."

"To je zlodějský sen," zakřenil se Stragen.

"Ne tak úplně," nesouhlasil Djukta. "Není dobré dělat příliš mnoho povyku. Místní šerif by vás nehonil, ale dal by vědět atanský posádce v Canae. Člověk nedokáže běžet tak rychle a tak daleko, aby utek Atanům a nikdo je dosud nenaučil, jak zacházet se zajatci."

"To může být překážkou," připustil Stragen. "Je ještě něco, co bychom měli vědět?"

"Slyšeli jste někdy o Ayachinovi?"

"Neřekl bych, že jo."

"To by vás mohlo dostat do velké potíže."

"Co je zač?"

Djukta otočil hlavou. "Akrosi," zakřičel, "pojd' sem a řekni našim kámošům o Ayachinovi." Pokrčil rameny a rozpráhl

ruce. "Nejsem příliš zběhlejší ve starý historii," vysvětlil. "Akros býval učitelem než byl přichycen, jak krade u svého zaměstnavatele. Nemusí však mluvit příliš souvisle. Má menší problém s pitím."

Akros byl ošuntělé vyhlížející chlapík s krví podlitýma očima a pětidenním strništěm vousů. "Co jsi to chtěl, Djukto?" zeptal se, lehce se kývaje.

"Prober to, co ti zbylo z mozku, a povykládej tady našim přátelům vše, co si vzpomeneš o Ayachinovi."

Opilý pedagog se usmál, zastřeně oči se mu rozjasnily. Vklouzl do křesla a lokl si z korbely. "Jsem opilý jenom trošičku," řekl drmolivě.

"To je pravda," pravil Djukta Stragenovi. "Když je skutečně opilej, nedokáže ani mluvit."

"Kolik toho pánové znají o historii Astelu?" zeptal se jich Akros.

"Příliš mnoho ne," přiznal Stragen.

"Zmíním se tedy o důležitých bodech." Akros se v křesle pohodlně usadil. "Udalo se to v devátém století, kdy jeden z Arciprelátů v Chyrellu rozhodl, že by eléská víra měla být znovu sjednocena - přirozeně pod jeho nadvládou."

"Přirozeně." Stragen se usmál. "Vždycky to k tomu směřovalo, no ne?"

Akros si promnul tvář. "Trochu se motám, takže některé věci můžu vypustit. To se přihodilo před založením rytířů Církve a tak Arciprelát donutil eosijské krále poskytnout mu armády, které pak pochodovaly Zemochem. To bylo před narozením Othy a tak Zemoch nebyl žádnou překážkou. Arciprelát měl zájem o náboženské sjednocení, ale šlechtice v jeho armádě mnohem více zajímalo dobývání. Pustošili Astelské království, až přišel Ayachin."

Talen se předklonil, v očích lesk. Byla to jedna z chlapcových slabostí. Kvalitní příběh ho dokázal ochromit.

Akros se znova napil. "Existují všemožné rozporuplné zkažky o tom, kým Ayachin skutečně byl," pokračoval. "Někteří říkají, že to byl princ, někteří, že to byl baron a byli i tací, co říkali, že to byl pouhý nevolník. Každopádně, ať už to byl kdokoliv, byl to horlivý vlastenec. Shromáždil ty šlechtice, kteří se ještě nepřidali na stranu nájezdníků a pak provedl něco, co se dříve nikdo nikdy neodvážil. Vyzbrojil nevolníky. Tažení proti nájezdníkům trvalo celé roky a po velikánské bitvě, ve které se zdálo, že prohraje, Ayachin prchl na jih a vlákal eosijské armády do astelských bažin. A protože měl tajné spojení s vlastenci v Edomu, číhala na jižním okraji bažin obrovitá armáda. Nevolníci, kteří v tom kraji žili, převedli Ayachinovy armády bezpečně přes močály a pohyblivé písky, zatímco Eosané se snažili projít hlava nehlava a tak většina utonula vtažena pod všechno to bahno. Těch pár, jež dosáhlo druhé strany, bylo zabito spojenými silami Ayachina a jeho edomských spojenců.

Načas to byl samozřejmě velký národní hrdina, ale šlechtici, kteří byli potupeni tím, že vyzbrojil nevolníky, se proti němu spikli a byl nakonec zavražděn."

"Proč musí tyhle historky vždycky takhle končit?" postěžoval si Talen.

"Tady náš mladý přítel je literárním kritikem," řekl Stragen. "Chce, aby měly všechny příběhy šťastné konce."

"Veškerá stará historie je zkrátka dobrá," zabručel Djukta, "ale celej smysl je v tom, že se Ayachin vrátil - alespoň tak tvrdí nevolníci."

"Je to část astelského folklóru," pravil Akros. "Nevolníci si vzájemně vypravovali, že jednoho dne přijde veliká krize a že Ayachin povstane z hrobu, aby je znovu vedl."

Stragen si povzdychl. "To nedokáže nikdo přijít s novým příběhem?"

"Cože?" otázal se Djukta.

"Ale nic. V Eosii koluje podobná historka. Proč by nás to mělo znepokojovat, pokud se rozhodneme začít tady se živností?"

"Části toho folklóru, kterej vám Akros vyprávěl, je něco, při čem každému tuhne krev v žilách. Nevolníci věří, že až se Ayachin vrátí, tak je vymaní z područí. A nyní je tady podněcuje nějaký nadšenec. Neznáme jeho pravý jméno, ale nevolníci ho nazývají Sabre. Všechny je obchází a vykládá jim, že skutečně viděl Ayachina. Nevolníci si tajně shromažďují zbraně - nebo si je vyrábějí. Po nocích se ukrádají do lesů a naslouchají řečem toho Sabreho. Asi byste měli vědět, že jsou tam venku, jelikož by mohlo bejt nebezpečný, kdybyste na ně neočekávaně narazili." Djukta se poškrábal ve svém strništi. "Normálně tak nesmýšlím, ale rád bych, aby vláda toho chlapíka Sabreho chytla a pověsila. Vtlouká všem nevolníkům do hlavy, aby svrhli tyrany a příliš neupřesňuje, koho těmi tyrany myslí. Může hovořit o Tamulcích, ale mnoho z jeho vyznavačů si myslí, že hovoří o vyšší třídě. Nepokojní nevolníci jsou nebezpeční nevolníci. Nikdo neví, kolik jich tady ve skutečnosti je, a jestli začnou mít divoké představy o rovnosti a spravedlnosti, jen Bůh ví, kam až to povede."

KAPITOLA

DESÁTÁ

"JE ZDE PŘÍLIŠ MNOHO PODOBNOSTÍ, ABY to mohlo být náhodné," pronesl Sparhawk následujícího rána, když se pod zataženou oblohou ubírali severovýchodně po Darsaské cestě. Společně se svými společníky se shromáždili kolem Ehlanina kočáru, aby probrali Djuktovy novinky. Vzduch byl těžký a dusný a každé nadechnutí jej rozvířilo.

"Téměř s tím musím souhlasit," odpověděl velvyslanec Oscagne. "Vystává zde jistá podobná forma, je-li vůbec přesné to, co jste mi sdělili o Lamorkandu. Naše říše dozajista není demokratickou a dokážu si představit, že jsou na tom vaše západní království úplně stejně; ale ve skutečnosti nejsme až tak tvrdými pány - žádný z nás. Myslím si, že jsme se stali symboly sociální krivdy zahrnuté v každé společnosti. Netvrdím, že nás lidé mají rádi. Každý na světě si oškliví svou vládu - bez urážky, Vaše Veličenstvo." Poušmál se na Ehlanu.

"Dělám, co mohu, aby mě lidé nenáviděli o něco méně, Vaše Excellence," odvětila. Ehlanu byla oděna do světle modrého, sametového cestovního pláště a Sparhawk shledal, že tohle ráno jí to výjimečně sluší.

"Nikdo by ani nemohl nenávidět někoho tak líbezného jako jste vy, Vaše Veličenstvo," zaculil se Oscagne. "Jádro věci však tkví v tom, že svět vře nespokojeností a někdo si s tou všeobecnou nelibostí zahrává ve snaze zrušit ustanovený

řád - říši v Tamuli, monarchie a Církev v Eosii. Kdosi chce mít co největší nepokoje a nemyslím si, že by byl motivován touhou po sociální spravedlnosti."

"Ještě nás čeká dlouhá cesta k porozumění situace, než budeme moci přesně stanovit jeho motivaci," dodal Emban.

"Příležitost," navrhl Ulathe. "Je-li vše zařízeno a všechno bohatství a moc rozdána, nezbyvá už pro lidi stoupající po žebříku nic jiného. Jediným způsobem, kterým mohou získat svůj podíl, je obrátit všechno vzhůru nohama a několikrát tím zatřást."

"To je brutální politická teorie, sire Ulathe," řekl Oscanne odmítavě.

"Je to brutální svět, Vaše Excellence." Ulathe pokrčil rameny.

"Musím nesouhlasit," prohlásil tvrdohlavě Bevier.

"Pusť se do toho, můj mladý příteli," usmál se Ulathe. "Nemám nic proti tomu, když se mnou lidé nesouhlasí."

"Existuje taková věc jako ryzí politický pokrok. Lidský úděl je teď mnohem lepší než byl před pěti sty léty."

"Skvěle, ale jaké to bude příští rok?" Ulathe se pohodlně opřel v sedle, v modrých očích hloubavý výraz. "Ambiciózní lidé potřebují přívržence a nejlepší způsob, jak přimět lidi, aby vás následovali, je slíbit jim, že máte v úmyslu napravit vše, co je na tomto světě špatné. Sliby jsou to velice plamenné, ale jen dítě by od vůdců očekávalo, že je skutečně dodrží."

"Jsi cynik, Ulathe."

"Ano, myslím, že to slovo na mě lidé užívají."

Postupem dne se počasí stávalo stále hrozivějším. Ze západu se hnala hustá hradba nafialovělých mračen a na obzoru se již blýskalo. "Schyluje se k dešti, co?" poznamenal Tynian ke Khaladovi.

Khalad se soustředěně zahleděl na hradbu mračen. "Na to vsad' boty, sire rytíři," odvětil mladík.

"Jak dlouho potrvá, než zmoknem?"

"Asi tak hodinku - pokud se nezvedne vítr."

"Co si myslíš ty, Sparhawk?" zeptal se Tynian. "Neměli bychom se poohlédnout po nějakém úkrytu?"

Na západě se ozvalo vzdálené zahřmění.

"Myslím, že to náš problém vyřešilo," usoudil Sparhawk. "Muži v oceli nemají vůbec zapotřebí potulovat se v bouře."

"Dobrá úvaha," souhlasil Tynian. Rozhlédl se kolem. "Další otázkou je, kam se schovat. Nevidím kolem žádný les."

"Snad bychom měli postavit stany."

"To je hrozně únavné, Sparhawk."

"Stejně tak být uškvařen ve vlastním brnění, až do tebe praští blesk."

Kring se vrátil zpět k hlavní koloně následován malou dvoukolovou bryčkou. Muž v bryčce byl blondatý, buclatý a přihlouple vyhlížející. Jeho šaty byly střiženy stylem, který vyšel na západě z módy už před čtyřiceti lety. "Tohle je velkostatkář Kotyk," sdělil Domi Sparhawkovi. "Sám sebe nazývá baronem. Chtěl se s tebou setkat."

"Jsem omráčen setkáním se siláky Církve, vážení rytíři," procítěně pravil buclatý muž.

"Je nám ctí, barone Kotyku," odpověděl Sparhawk a zdvořile pokynul hlavou.

"Mé panství je poblíž," pokračoval Kotyk, "a předvídám blížící se špatné počasí. Mohu vám poskytnout svou skromnou pohostinnost?"

"Jak už jsem ti v minulosti mnohokrát opakoval, Sparhawk," pravil Bevier mírně, "musíš odevzdat svůj osud do Božích rukou. On se o tebe postará."

Kotyk na ně zmateně hleděl.

"Poněkud poslabší pokus o vtip, pane," vysvětlil Sparhawk. "Právě jsme tady probírali potřebu nějakého přístřeší. Vaše velice šlechetná nabídka řeší náš dosti mrzutý problém." Sparhawk nebyl obeznámen s místními obyčeji, ale baronova květnatá mluva naznačovala jistou upjatou formálnost.

"Vidím, že jsou ve vaší společnosti i dámy," poznamenal Kotyk rozhlížeje se po kočáře, ve kterém jela Ehlena. "Jejich pohodlí musí být našim prvotním zájmem. Seznámíme se mnohem lépe, až budeme v bezpečí pod mou střechou."

"Necháme se vámi vést, pane," souhlasil Sparhawk. "Prosím, veďte nás kamkoli chcete a já dámy zpravím o tomto šťastném setkání." Chce-li Kotyk formality, Sparhawk mu je poskytne. Popohnal Farana a rozjel se podél kolony.

"Kdo je ten tlustý chlapík v bryčce, Sparhawk?" zeptala se Ehlena.

"Nemluv tak lehkověrně o našem hostiteli, ty mé sluníčko."

"Cítíš se dobře?"

"Ten tlustý chlapík nám právě nabídl přístřeší před bouří, která nám šlape na paty. Chovej se k němu s vděčností, když už ne s úctou."

"To je od něj hezké."

"Bude nejlepší, když mu neprozradíme svou pravou totožnost. Nevíme přesně do čeho jdeme. Mohl bych tě prostě představit jako nějakou aristokratku a -"

"Třeba markraběnku," improvizovala. "Markraběnku Ehlanu z Cardosu."

"Proč z Cardosu?"

"Je to hezká hornatá oblast s krásným pobřežím. Naprosto dokonalé podnebí a pracovitý, zákon ctící lid."

"Nesnažíme se mu ji prodat, Ehlena."

"Ale musím znát přiměřené detaily, abych se mohla vhodně vyjadřovat."

Sparhawk si povzdychl. "Dobrá, má paní, cvič si tedy vyjadřování a vymysli pro ostatní vhodné historky." Pohlédl na Embana. "Jsou vaše morální zásady natolik přizpůsobitelné, aby přežily trochu přetvářky, Vaše Milosti?" zeptal se.

"To závisí na tom, o čem budete chtít, abych lhal, Sparhawk."

"Nebude to v podstatě lež, Vaše Milosti." Sparhawk se usmál. "Zdegradujeme-li mou ženu, budete nejváženějším

členem naší skupiny. Přítomnost velvyslance Oscagna dává tušit, že se jedná o vysoce postavenou návštěvu. Baronu Kotykovi prostě řeknu, že jste Arciprelátův osobní emisar k imperiálnímu dvoru a že ti rytíři jsou vaší eskortou."
"To mému svědomí příliš neublíží," pousmál se Emban. "Pusťte se do toho, Sparhawk. Klidně lžete a já na to budu přísahat. Řekněte, co je třeba. Ta bouře se blíží velice rychle."
"Talene," řekl Sparhawk chlapci, který jel vedle kočáru, "projed' kolonou a seznam rytíře se situací. Omylem vyřčené Vaše Veličenstvo by nás mohlo všechny ukázat jako podvodníky."
"Z vašeho manžela snad ještě něco bude, markraběnko Ehlanu," poznamenal Stragen. "Dejte mi trochu času na trénink a udělám z něho skvělého švindlíře. Má dobré nápady, ale jeho technika je poněkud nejistá."

Velkostatek barona Kotyka byla palácová rezidence v lesnatém prostředí na kopci, pod nímž se nacházela středně velká vesnice. Z druhé strany hlavního domu stálo množství stavení. "Naštěstí mám, páni rytíři, dosti pokojů i pro tak velkou skupinu jako je ta vaše," řekl jim baron. "Obávám se ale, že ty příbytky mohou být pro převážnou většinu vašich mužů trochu prosté. Jsou to dormitáře pro sklizňové pracovníky."

"Jsme rytíři Církve, pane Kotyku," odpověděl Sparhawk. "Jsme na nepohodlí zvyklí."

Kotyk si povzdechl. "Tady v Astelu žádnou takovou instituci nemáme," zanařikal. "V naší ubohé, zaostalé zemi se nám nedostává tolika věcí." K hlavnímu domu se blížili po dlouhé, bíle štěrkané cestě lemované po obou stranách vysokými jilmy. Zastavili před širokým kamenným schodištěm vedoucím ke klenutým vstupním dveřím. Baron ztěžka sestoupil ze své bryčky a podal otěže jednomu ze zarostlých nevolníků, kteří vyběhli z domu, aby je přivítali. "Prosím vás všechny pěkně," řekl, "ponechme formality stranou. Neboť by na nás jinak přišla ta bouřka."

Sparhawk si nebyl jist, zda je baronova okázalá řeč charakteristická pro tento kraj, jeho osobní zvláštností nebo jen nervózní reakcí na významné návštěvníky. Pokynul na Kaltenu a Tyniana. "Dohlédněte, aby byli rytíři a Pelloici ubytováni," řekl jim tiše. "Pak přijďte za námi do domu. Khalade, ty jdi s nimi. Ujisti se, že nevolníci nenechají stát koně venku na dešti."

Dveře do velkostatku se doširoka rozevřely a vyšly z nich tři dámy oděné do starobyklých rouch. Jedna byla vysoká a kostnatá. Měla husté tmavé vlasy a přebývajících stopy mladistvé krásy. Roky k ní však nebyly laskavé. Její přísná, zpupná tvář byla zbrzděná a zřetelně šilhala. Dvě další byly obě křehké blondýnky a jejich rysy zřetelně odhalovaly pokrevní spřízněnost s baronem. Za nimi vyšel bledý muž oděný celý do černého sametu. Zdálo se, jako by měl ve tváři vepsán trvalý úšklebek. Tmavé vlasy mu v dlouhých spletech umně spadaly na záda.

Po krátkém představení je Kotyk uvedl všechny dovnitř. Astansie, vysoká, tmavovlasá dáma, byla baronovou chotí. Ty dvě blondýnky byly, jak Sparhawk hádal, jeho sestry, starší Ermuda a mladší Katina. Bledý mladík, Elron, byl bratrem baronky Astansie - a byl to, jak jim pyšně sdělila hlasem hraničícím s uctíváním, básník.

"Myslíš, že bych mohla uspět s výmluvou na bolesti hlavy?" zašeptala Ehlanu Sparhawkovi, když následovali barona a jeho rodinu dlouhou, tapisériemi lemovanou chodbou do středu domu. "Obávám se, že to nepřežiju."

"Mám-li to vydržet já, vydržíš to i ty," šeptl jí. "Potřebujeme baronovo přístřeší a tak budeme muset snášet jeho pohostinnost."

Povzdechla si. "Mohla by být o maličko více snesitelnější, kdyby to všude nebylo prosáklé pachem vařeného zelí."

Byli uvedeni do "společenské místnosti", jež byla jen nepatrně menší než trůnní místnost v Cimmuře, zatuchlinou čpějící místnost plná tvrdých nepohodlných židlí a divanů s kobercem v nezdravě vyhlížející hořčicové barvě.

"Jsme zde tak opuštěni," posteskla si Katina baronce Melidere, "a tak strašně vyšli z módy. Můj ubohý bratr se snažil, co mohl, aby držel krok s děním na západě, ale odlehlost našeho místa nás zde uvězní a brání návštěvám. S Ermudou se ho neustále snažíme přimět, aby si zřídil dům ve městě, kde můžeme být blíže centra dění, ale ona o tom nechce ani slyšet. Ten statek přešel na mého bratra sňatkem a jeho žena je strašlivě venkovská. Věřila byste, že má ubohá sestra a já jsme byly donuceny oblékat si šaty ušité našimi nevolníky?"

Melidere si v předstíraném úžasu přiložila dlaně na tvář. "Panebože!" zvolala.

"Necítila by se vaše Atana mnohem příjemněji s nevolníky, markraběnko?" otázala se baronka Astansie Ehlanu, pohlížejíc s trochou opovržení na Mirtai.

"Silně o tom pochybuji, baronko," odvětila Ehlanu, "a i kdyby chtěla, nepřipustila bych to. Mám mocné nepřátele, paní, a můj manžel je velice zapleten do elénských afér. Královna se na něj hodně spoléhá a tak se musím starat o svou vlastní bezpečnost."

"Připouštím, že je vaše Atana opravdu impozantní, markraběnko," odříkla Astansie, "ale přece jenom je to pouze žena." Ehlanu se usmála. "To byste mohla vykládat těm deseti mužům, které zabila, baronko," odvětila.

Baronka se na ni s hrůzou zahleděla.

"Eosijský kontinent má skromné pozlátko civilizace, paní," radil jí Stragen, "ale pod tím vším jsme naprosto skuteční divoši."

"Je to únavná cesta, barone Kotyku," pravil patriarcha Emban, "ale Arciprelát a císař spolu naposled byli v kontaktu ještě před zhroucením Zemochu a oba dospěli k názoru, že nastal čas k výměně osobních vyslanců. Nedostatkem přímého styku by mohlo dojít k nedorozuměním a svět už měl dost válčení."

"Moudré rozhodnutí, Vaše Milosti." Kotyk byl zcela zjevně nadšen přítomností osob na tak vysoké pozici ve svém domě.

"Moje jméno má v hlavním městě jistou menší reputaci, sire Beviere," říkal právě Elron arogantním tónem. "Po mých básních se smetánka dychtivě pídí. Jsou však zcela mimo úroveň chápání nevzdělanců. Zvláště jsem ceněn pro svou schopnost převodu barev. Myslím si, že barva tvoří samotnou duši reálného světa. Celých šest měsíců jsem pracoval na své Ódě pro modrou."

"Obdivuhodná vytrvalost," zamumlal Bevier.

"Snažím se být co možná nejdůkladnější," prohlásil Elron. "Složil jsem již 263 sloky a obávám se, že konec je v nedohlednu."

Bevier si povzdechl. "Jakožto Církevní rytíř mám na literaturu pramálo času," posteskl si. "Díky svému povolání se musím soustředit na vojenské texty a bohoslužby. Sir Sparhawk je mnohem svěštější než já a jeho popisy krajin a národů občas zabíhají do poezie."

"Měl bych se o to více zajímat," zalhal Elron, jeho tvář vyjadřovala profesionální opovržení vůči úsilí amatérů. "Zabývá se vůbec barvou?"

"Většinou ve spojení se světlem," odvětil Bevier, "ale je to přeci jedna a tatáž věc, že ano? Barva nemůže existovat bez světla. Vzpomínám si, jak jednou líčil ulici v Jirochu. To město se nachází na pobřeží Rendoru, kde slunce doráží na půdu jak kladivo. Velmi časně ráno, před východem slunce, kdy noc teprve začíná blednout, má obloha barvu tavené oceli. Nevrhá žádné stíny a tak se vše zdá být prochnuto tou všesměrnou šedí. V Jirochu jsou všechny budovy bílé a ženy odcházejí před úsvitem ke studnicím, aby se vystříhaly žáru dne. Celičké jsou oděné do černých rouch s kápěmi a závoji a na ramenou jim balancují hliněné nádoby. Naprosto neškolené, přesto se pohybují s grácií převyšující schopnosti tanečnic. Jejich nádherné, tiché procesí předznamenává každyčkový den, stejně tak jako stíny vítají úsvit obřadem starým jako čas sám. Už jste někdy spatřil ten podivný jas před svítáním, Elrone?"

"Zřídka kdy vstávám před polednem," řekl mladík upjatě.

"Měl byste se pokusit se na to někdy podívat," ponoukal ho mírně Bevier. "Konec konců by měl být umělec ochoten pro své umění něco obětovat."

"Věřím, že mě teď omluvíte," pravil příkře mladý muž s tmavými kadeřemi. Lehce se uklonil a posléze prchl, domýšlivý úšklebek nahrazen zahanbeným výrazem.

"To bylo drsné, Beviere," vyplísnil ho Sparhawk, "a vkládal jsi mi slova do úst. Připouštím však, že máš jistý cit pro jazyk."

"Splnilo to požadovaný účel, Sparhawk. Jestli se nade mnou bude ten ješitný mladý osel ještě jednou povyšovat, tak ho uškrtnu. Dvě stě jakýchsi výstředních veršů v ódě pro modrou barvu? To je ale blb!"

"Až tě bude příště obtěžovat modrou, popiš mu Bhelliom."

Bevier se otrásl. "To po mně nechťej, Sparhawk. Jen při tom pomyšlení mi tuhne krev v žilách."

Sparhawk se rozesmál a přešel k oknu, kterým se zahleděl na déšť bičující o sklo.

Přišla k němu Danae a chytila jej za ruku. "Opravdu zde musíme zůstat, tati?" zeptala se. "Z těch lidí se mi obrací žaludek."

"Potřebujeme nějaké místo, které by nás chránilo před tím lijákem, Danae."

"Dokážu ten déšť zastavit, je-li to vše, co tě tíží. Jestli se mnou začne ještě jednou některá z těch ženských dětsky žvatlat, proměním ji asi v ropuchu."

"Myslím, že mám lepší nápad." Sklonil se a zvednul ji. "Hraj ospalou," poučil ji.

Danae bryskně uvolnila všechny údy a visela mu z paží jak hadrová panenka.

"Nepřeháněj," řekl jí. Přešel na opačnou stranu místnosti, jemně ji složil na divan a přikryl ji jejím cestovním pláštěm. "A nechrápej," radil jí. "Nejsi na to ještě dost stará."

Pohlédla na něj s nevinným výrazem. "To bych nedělala, Sparhawk. Najdi mou kočičku a přines mi ji." Pak její úsměv ztvrdnul. "Dávej bedlivý pozor na našeho hostitele a jeho rodinu, otče. Myslím, že bys měl pochopit, co jsou ti lidé skutečně zač."

"Na co narážíš?"

"Na nic. Jen si myslím, že bys měl poznat, jací skutečně jsou."

"To už teď vidím dostatečně jasně."

"Ne, vůbec ne. Snaží se být zdvořilí a záměrně přecházejí určité věci. Prostě se zaměř na pravdu. Během zbytku večera ti prozradí, co si skutečně myslí a cítí."

"Radši bych, aby to nedělali."

"Očekává se od tebe statečnost, Sparhawk, a ta hrozná rodinka je typickým představitelem panstva tady v Astelu.

Jakmile jim porozumíš, budeš schopen pochopit, co je v království špatné. Může se to hodit." Oči a tvář jí zvažněly. "Je zde cosi, Sparhawk - co bezpodmínečně musíme poznat."

"Co?"

"Nejsem si jista. Dávej pozor, otče. Dneska v noci ti kdosi sdělí něco důležitého. A teď běž najít mou kočičku."

Večeře, kterou dostali, byla chabě připravená a konverzace u stolu byla strašná. Danae iným kouzlem pozbavení rozpaků, říkali baron a jeho rodina věci, které by asi normálně nevyřekli a jejich nevraživá, sebelitostivá domýšlivost tryskala o to více bolestněji pod vlivem podřadného vína, které do sebe všichni házeli jak typičtí hospodští opilci.

"Nejsem určena pro tuto barskou izolaci," svěřila se Katina srdceryvně ubohé Melidere. "Určitě Bůh nezamýšlel, abych rozkvetla nepovšimnuta tak daleko od světla a veselí hlavního města. Byli jsme krutě klamáni, než se můj bratr oženil s tou hroznou ženskou. Její rodiče nás vedli k přesvědčení, že nám ten statek přinese bohatství a postavení, ale ten sotva produkuje tolik, aby nás udržel tady v té kůlně. Nemáme žádnou naději, že bychom si někdy mohli dovolit mít dům v Darsasu." Skryla si tvář do rukou. "Co ze mě bude?" posteskla si. "Světla, plesy, hordy nápadníků přede dveřmi, oslněných mým důvtipem a krásou."

"Ach, neplač, Katino," zabědovala Ermuda. "Když se rozpláčeš, začnu dozajista i já." Sestry si byly vzhledově tak podobné, že Sparhawkovi činilo potíže je vzájemně rozeznat. Jejich kyprost byla spíše těstovitá než tělesná. Bezbarvé vlasy měly splhlé a nenápaditě a plet' nezdravou. Ani jedna z nich nebyla opravdu příliš čistá. "Tolik se snažím

uchránit svou ubohou sestru," pravila plačky Ermuda trpělivé Melidere, "ale tohle strašné místo ji ničí. Není zde žádná kultura. Žijeme jak zvířata - jak nevolníci. Je to tak nesmyslné. Život by měl mít smysl, ale jaký smysl může mít tak daleko od města? Ta hrozná ženská nechce připustit, aby náš bratr prodal tu bezútesnou pustinu, čímž bychom si mohli najmout příhodné sídlo v Darsasu. Jsme zde uvěznění - přímo uvěznění, pravím - a budeme muset své životy prožít v této ohyzní izolaci." Pak i ona skryla svůj obličej mezi ruce a rozplakala se. Melidere si povzddechla a obrátila oči v sloup.

"Mám jistý vliv na guvernéra oblasti," sděloval s okázalou sebedůležitostí baron Kotyk patriarchovi Embanovi. "Přikládá velkou váhu mému názoru. Měli jsme jistou dobu nepříjemnosti s měšťany- jeden jak druhý neurozený lump - popravdě řečeno zběhlí nevolníci. Hořce si stěžovali na každé nové daně a snažili se to břímě převést na nás. My jsme už na daních platili celkem dost, díkybohu, a oni jsou právě těmi, kdo požadují veškeré služby. K čemu mně bude dobré, že budou městské ulice vydlážděny. Důležité jsou samotné cesty. To jsem znova a znova opakoval Jeho Excelenci guvernérovi."

Baron už byl notně opilý. Hlas se mu zadrhával a hlava mu padala. "Veškerá břemena oblasti jsou hozena na naše bedra," prohlásil, oči plné sebelitostivých slz. "Musím živit pět set líných nevolníků - nevolníků tak lenivých, že je ani bičování nepřinutí k práci. Je to vše tak nefér. Jsem aristokrat, ale to už se nikomu nevyplácí." Po tvářích se mu začaly kutálet slzy a z nosu se mu spustilo. "Nikdo si patrně neuvědomuje, že aristokracie je výjimečný dar lidstvu. Měšťané nás považují za stejnou sortu jako prosté občany. Vezmeme-li v úvahu náš božský původ, je taková nedůstojnost nejhorší formou bezbožnosti. Dozajista s tím Vaše Milost souhlasí." Baron hlasitě popotáhl. Otec patriarchy Embana býval krčmářem v Uceře a Sparhawk si byl celkem jist, že s tím ten malý tlustý duchovní absolutně nesouhlasí.

Ehlanu si podávala baronova žena a ta měla ve tváři stále zoufalejší výraz.

"Ten statek je samozřejmě můj," prohlásila Astansie chladným zpupným hlasem. "Můj otec musel být senilní, když mě provdal za tu tlustou svini." Ušklíbala se. "Kotyk ta svá malá prasečí očka zaměřuje jen na to, kolik můj statek vydělá. Můj otec byl natolik uchvácen titulem toho idiota, že neviděl, co je skutečně zač - titulovaným zpátečníkem, na kterém visí dvě tlusté ošklivé sestry." Ušklíbala se a pak jí najednou úšklebek vymizel z tváře a do očí jí vstoupily slzy. "Jedinou útěchu v mém tragickém stavu mohu najít pouze ve víře, v umění svého milovaného bratra a v uspokojení, které mi přináší ta naprostá jistota, že ty dvě babizny nikdy nespátí světla Darsasu. Shnijí tady - hned ve chvíli, kdy se to mé lidské prase přece a užere k smrti. A pak je vyženu jen s tím, co mají na sobě." Její tvrdé oči zajásaly. "Stěží dokážu čekat," řekla divoce. "Má pomsta přijde a pak můj svatý bratr a já budeme žít v dokonale spokojenosti."

Princezna Danae vyšplhala svému otci do klína. "Milí lidé, že?" řekla tiše.

"To jsi všechno zařídila ty?" zeptal se jí vyčítavě.

"Ne, otče. To jsem neudělala. Nikdo z nás. Lidé jsou tací, jací jsou. Nemůžeme je změnit."

"Myslel jsem, že dokážeš všechno."

"Existují omezení, Sparhawku." Její tmavé oči znova ztvrdly. "Mám však v úmyslu něco učinit."

"Ale?"

"Váš elénský Bůh mi dluží pár laskavostí. Jednou jsem mu hezky posloužila."

"Proč potřebuješ jeho pomoc?"

"Ti lidé jsou Eléni. Náležíjí mu. Bez jeho svolení s nimi nic nesvedu. Je to ta nejhorší ukázka špatných způsobů."

"Já jsem Elén a se mnou přece něco svedeš."

"Ty jsi Anakha, Sparhawku. Nenáležíš nikomu."

"To je skličující. Copak jsem ztracen ve světě, kde mne žádný Bůh nemůže vést?"

"Nepotřebuješ vedení. Snad občas radu. Vedení ale ne."

"Nedělej zde nic exotického," varoval ji. "Nevíme přesně, s čím budeme mít co do činění, až se dostaneme hlouběji do Tamuli. Neohlašujme naši přítomnost, dokud nebudeme muset." Pak mu zvědavost nedala. "Nikdo ještě neřikal nic závažného."

"Pak nadále poslouchej, Sparhawku. To přijde."

"O co přesně hodláš pořádat Boha, aby s těmi lidmi učinil?"

"Nic," odvětila. "Naprostě vůbec nic. Nebudu ho žádat, aby nějak změnil jejich poměry. Vše, co po něm chci, je ujistit se, že budou žít dlouhými, předlouhými životy."

Rozhlédl se kolem stolu po rozmrzelých tvářích rodiny jejich hostitele. "Hodláš je tady uvěznit," vinil ji, "na celou věčnost spoutat pět lidí, kteří si hnusí jeden druhého, aby se mohli postupně roztrhat na kusy."

"Ne na celou věčnost, Sparhawku," poopravila ho dívka. "Ačkoliv jim to tak bude zřejmě připadat."

"To je kruté."

"Ne, Sparhawku. To je spravedlnost. Ti lidé si navzájem zaslouží jeden druhého. Chci se jen ujistit, že se budou moci po dlouhou dobu těšit ze vzájemné společnosti."

"Co bys řekl, vyjít se nadýchat čerstvého vzduchu?" otázal se Stragen nakláněje se nad Sparhawkovo rameno.

"Prší tam."

"Z toho se nerozpustíš."

"Možná to není až tak špatný nápad." Sparhawk se zvedl a přenesl svou spící dcerku zpět do obývacího pokoje, kde ji složil na divan vedle klimbající Mmrr, nepřítomně předoucí a škrábající po jednom z polštářů svými jak jehla ostrými

drápky. Oba je přikryl a následoval Stragen chodbou. "Cítíš se nervózně?" zeptal se Thalesana.

"Ne, pobouřeně. Poznal jsem ty nejhorší lidi na světě, přáteli. Já sám nejsem žádný anděl, ale tahle rodinka..." Otrásl se.

"Stalo se ti během pobytu v Rendoru, že by ses zásobil jedy?"

"Neschvaluji jedy."

"Trochu krátkozraké, starouši. Jed je vhodný způsob, jak jednat s nesnesitelnými lidmi."

"Připomínám, že Annias smýšlel velice obdobně."

"Na to jsem zapomněl," připustil Stragen. "Chápu, že jsi poněkud zaujatý proti velmi praktickému rozřešení nepříjemného problému. Něco však s těmi obludami musí být učiněno."

"O to je již postaráno."

"Ale? A jak?"

"Nemám svolení ti to říct."

Vykročili na širokou verandu, jež procházela zadní stranou domu, zastavili se opření o zábradlí a hleděli ven na bahnitý dvorek.

"Nezdá se, že by to mělo skončit, co?" řekl Stragen. "Jak dlouho to v tuto roční dobu může trvat?"

"To se musíš zeptat Khalada. Je odborník přes počasí."

"Pánové?"

Stragen se Sparhawkem se otočili.

Byl to Elron, baronův básnický bratranec. "Přišel jsem vás ujistit, že má sestra a já nejsme odpovědní za Kotyka a jeho rodinu," pravil.

"Byli jsme si docela jisti, že je tomu tak, Elrone," zamumlal Stragen.

"Vše, co na světě měli, byl Kotykův titul. Dědictví jim otec prohrál v karbanu. Je mi zle z pomyšlení, že se nás snaží komandovat ti ošuntělí aristokraté."

"Zaslechli jsme nějaké zkazky," změnil Stragen hladce téma. "Pár lidí v Esosu nám tvrdilo, že byl mezi nevolníky nepokoj. Získali jsme zkomolené zprávy o chlapíkovi zvaném Sabre a dalším nazývaném Ayachin. Nebyli jsme z toho vůbec chytří."

Elron se teatrálně spiklenecky rozhlédl kolem. "Není moudré zmiňovat ta jména tady v Astelu, milorde Stragene," řekl sípavým šepotem, jenž se pravděpodobně rozléhal přes celé nádvoří. "Tamulci mají uši všude."

"Nevolníci nejsou s Tamulci spokojeni?" zeptal se Stragen s jistým překvapením. "Myslel jsem si, že by si bez problémů mohli najít někoho, koho by nenáviděli."

"Nevolníci jsou podezřívaví tvorové, milorde." Elron se ušklíbl. "Kombinací folklóru, náboženství a silného pití mohou být dovedeni kamkoliv. Skutečné hnutí je namířeno proti těm žlutým ďáblům." Elronovy oči se zúžily. "Čest Astelu vyžaduje, aby bylo tamulské jho odstraněno. To je skutečný cíl toho hnutí. Sabre je vlastenec, mysteriózní postava, jež se objevuje po nocích, aby astelské muže ponoukala k povstání a svržení okovů tyranů. Vždy se maskuje."

"O tom jsem neslyšel."

"Ach, ano. Je to samozřejmě nezbytné. Je to vlastně nějaká význačná osobnost, která velice obezřetně skrývá svou pravou totožnost a názory. Během dne je to zahálčivý člen panstva, ale v noci je to maskovaný buřič, podněcující vlastenectví svých krajanů."

"Hádám, že máte jisté domněnky," předpokládal Stragen.

Elronův výraz zostražitel. "Jsem jen básník, milorde Stragene," pravil omluvně. "Mým zájmem je dramatická situace - pro účely svého umění, víte."

"Ale samozřejmě."

"Odkud ten Ayachin přišel?" zeptal se Sparhawk. "Jak jsem pochopil, byl již nějaký čas mrtev."

"V Astelu se dějí podivné věci, sire Sparhawku," ujistil ho Elron, "věci, jež po generace spočívaly uzamčené v krvi všech pravých Astelanů. Ve svých srdcích víme, že Ayachin není mrtev. Nikdy nemůže umřít - ne dříve, pokud je tyranie naživu."

"Z ryze praktického hlediska se zdá, Elrone," pronesl Stragen svým nejuhlazenějším způsobem, "že to hnutí závisí z valné části na lidském potenciálu nevolníků. Co z toho mají? Proč by se měli lidé, kteří jsou připoutáni k půdě, vůbec starat o to, kdo vládne?"

"Jsou to skopové hlavy. Poženou se kamkoliv jim nakážete. Stačí jen zamumlat slovo osvobození, a budou vás následovat do jícnu Pekla."

"Pak vlastně Sabre nemá v úmyslu je osvobodit?"

Elron se zasmál. "Můj ty hochu, proč by to kterýkoliv rozumně uvažující člověk dělal? Co má kdo z propuštění dobytka?" Kradmo se rozhlédl kolem. "Musím se vrátit, než mě začnou postrádat. Kotyk mě nenávidí a nic mu neudělá větší radost než možnost udat mě na úřadech. Musím se usmívat a být zdvořilý k němu a těm dvěma vykrmeným prasnicím, které nazývá svými sestrami. Držím se vlastního úsudku, pánové, ale až nadejde den naší svobody, stanou se tu změny jakože je Bůh nade mnou. Sociální změny bývají občas násilné a já Kotykovi a jeho sestrám garantuji, že se nedožijí úsvitu nového dne." Přimhouřil oči ve výrazu sebedůležitého tajnůstkářství. "Ale moc mi to mluví. Držím se vlastního úsudku, pánové. Držím se vlastního úsudku." Ovinul kolem sebe svůj černý plášť a odplížil se zpět do domu, hlavu vztyčenou, ve tváři odhodlaný výraz.

"Úchvatný mládenec," poznamenal Stragen. "Z nějakého důvodu mě začíná svrbět rapír."

Sparhawk souhlasně zabručel a vzhlédl na deštivou noc. "Doufám, že to do rána přejde," řekl. "Opravdu bych už rád z téhle stoky vypadl."

JEDENÁCTÁ

PŘÍŠTÍ RÁNO BYLO VĚTRNÉ A NIC neslibující. Sparhawk a jeho společníci spěšně posnídali a připravili se na odchod. Baron a jeho rodina se ještě neprobudili a nikdo z jeho hostů ani neměl náladu se zdlouhavě loučit. Vyjeli zhruba hodinu po úsvitu a mírným klusem se po Darsaské cestě stočili na severovýchod. Přestože se o tom nikdo nezminil, všichni toužili dostat se co nejdále, než se jejich hostitelé proberou.

V půli dopoledne dosáhli bílého kamenného piliře, který označoval východní hranici baronova panství, a kolektivně vydechli úlevou. Za sloupem zpomalili na chůzi a Sparhawk se s dalšími rytíři stáhl kolem kočáru.

Ehlanina služebná Alean právě plakala a královna se ji s baronkou Melidere snažily utěšit. "Je to velice citlivé dítě," vysvětlila Melidere Sparhawkovi. "Hrůza toho smutného domu ji dohnala k slzám."

"Řekl ti tam někdo něco, co neměl?" otázal se Kalten hrubým tónem truchlící dívky. Kaltenův postoj vůči Alean byl zvláštní. Poté, co ho přiměli, aby ji nevěnoval pozornost, choval se k ní s krajním odstupem. "Jestli tě kdokoliv urazil, vrátím se a naučím ho lepším způsobům."

"Ne, můj pane," odvětila dívka bezútěšně, "nic takového. Je to prostě tím, jak jsou všichni uvězněni na tom strašném místě. Nenávidí jeden druhého, ale musí strávit zbytek života společně a tak se až do smrti budou trhat na kousíčky."

"Jednou mi kdosi řekl, že pro situace, jaká je tato, existuje jistá náležitá spravedlnost," poznamenal Sparhawk neohlížeje se na svou dcerku. "Takže, všichni jsme měli příležitost osobně si popovídat s členy rodiny našeho hostitele. Postřehl někdo něco užitečného?"

"Ti nevolníci jsou na pokraji otevřené rebelie, pane," řekl Khalad. "Trochu jsem se motal kolem stájí a dalších stavení a rozmlouval s nimi. Řekl bych, že barončin otec byl laskavým zaměstnavatelem a nevolníci ho milovali. Po jeho smrti však začal Kotyk ukazovat svou pravou tvář. Je to brutální typ muže, který s velkým potěšením užívá knuty."

"Co to jsou knuty?" zeptal se Talen.

"Je to takový karabáč," řekl smutně jeho nevlastní bratr.

"Nějaký bič?"

"Je to něco více. Nevolníci jsou líní, Sparhawk. O tom není pochyb. Zdokonalili se v umění buď se tvářit hloupě nebo předstírat nemoc či zranění. Myslím si, že jde vždy o takovou hru. Majitelé vědí, co mají nevolníci za lubem, a nevolníci zase vědí, že nikoho doopravdy neoblbnou. Vlastně to všechny baví. Pak, před pár lety, majitelé tu hru náhle ukončili. Namísto snahy přemluvit nevolníky k práci, začalo se panstvo uchýlovat ke knutám. Odhodili tisíciletou tradici oknem a nastolili krutý režim. Nevolníci to nemohli pochopit. Kotyk nebyl jediným šlechticem který špatně zacházel s nevolníky. Říká se, že se to děje po celém západním Astelu. Nevolníci mají sklon vše přehánět, ale zdá se, že jsou všichni přesvědčeni, že se jejich vlastníci vydali cestou svobodné brutality, zaměřené na vykořenění tradičních práv a podmanění nevolníků k naprostému otroctví. Nevolník nemůže být prodán, ale otrok ano. Ten, jehož nazývají Sabre, z toho udělal nebetýčnou událost. Když člověku sdělíte, že někdo plánuje prodat jeho ženu a děti, poněkud ho to rozruší."

"To se moc nepodobá tomu, co mi vykládal baron Kotyk," vložil se do věci patriarcha Emban. "Tu noc toho baron vypil více než bylo pro něj zdravo a tak z něj vypadla řada věcí, které by asi jinak neřekl. Je jeho zásluhou, že je Sabreho hlavním cílem vypudit Tamulce z Astelu. Abych byl upřímný, Sparhawk, byl jsem trochu skeptický ohledně toho, co řekl ten esoský zloděj o tom chlapíkovi Sabrem, ale zaručeně má pozornost šlechty. Z národního a náboženského rozdílu mezi Elény a Tamulci učinil hlavní bod problému. Kotyk se na Tamulce neustále odvolával jako na bezbožné žluté psy."

"Máme bohy, Vaše Milosti," protestoval mírně Oscagne. "Dáte-li mi pár minut, snad budu schopen si i vybavit některá jejich jména."

"Náš přítel Sabre ale musí být zaneprázdněn," řekl Tynian. "Jednu věc vykládá šlechticům a jinou zase nevolníkům."

"Myslím, že se tomu říká mluvit naráz oběma stranami tváře," poznamenal Ulath.

"Věřím, že říše asi bude mít na odhalení Sabreho totožnosti veliký zájem," dupal Oscagne. "Je to sice k nevěře, ale my, brutální utlačovatelé a bezbožní žlutí psi, vždy chceme zjistit totožnost vůdců a buřičů."

"Abyste je mohli pochyťat a pověsit?" obvinil ho Talen.

"Ne bezpodmínečně, mladý muži. Když na povrch vyplyne přirozený talent, člověk by ho neměl promrhávat. Jsem si jist, že pro nadání takového člověka dokážeme najít vhodné použití."

"Ale on vaši říši nenávidí, Vaše Excellence," namítla Ehlan.

"To není žádnou vážnou vadou, Vaše Veličenstvo." Oscagne se usmál. "Skutečnost, že člověk nenávidí říši, ho ještě automaticky nestaví do role zločince. Kdokoliv se selským rozumem říši nenávidí. Jsou dny, kdy dokonce i císař sám sebe nenávidí. Přítomnost revolucionářů je dobrým znamením, že se v dané provincii děje něco velice špatného."

Takový revolucionář se postará o přesné vymezení problémů a tak je přece jen lehčí nechat ho jít napřed, aby vše zařídil. Známe pěknou řádku revolucionářů, kteří se stali výtečnými provinčními guvernéry."

"To je zajímavý sled myšlenek, Vaše Excellence," pravila Ehlan, "ale jak přesvědčíte lidi, kteří s vámi naprosto nechťejí spolupracovat?"

"Přechytračíte je, Vaše Veličenstvo. Prostě se jich zeptáte, zda si myslí, že to umějí lépe. Nevyhnutelně si myslí, že ano, a vy jim prostě řeknete, ať se do toho pustí. Obyčejně jim zabere pár měsíců, než zjistí, co to obnáší. Být provinčním guvernérem je ta nejhorší práce na světě. Každý vás nenávidí."

"Kde ten Ayachin působí?" zeptal se Bevier.

"Domnívám se, že má nějaké své shromaždiště," odpověděl Stragen. "Něco na způsob Drychnatha v Lamorkandu."

"Nastrčená loutka?" naznačil Tynian.

"S velkou pravděpodobností. Přece byste opravdu nečekali, že hrdina z devátého století bude rozumět současné politické scéně."

"Je to však stejně záhadné," poukázal Ulath. "Šlechta věří, že byl jedním typem člověka a nevolníci věří, že byl zase jiným. Sabre musí mít připraveny dva odlišné proslovy. Kým byl vůbec Ayachin ve skutečnosti?"

"Kotyk mi sdělil, že to byl nižší šlechtic, jenž byl velmi oddán astelské Církvi," doplnil Emban. "V devátém století zde proběhla Církví zosnovaná invaze z Eosie. Alespoň v tomto bodě měl ten váš zloděj z Esosu pravdu. Astelané věří, že je naše Svatá Matka v Chyrellu kacířská. Má se za to, že Ayachin shromáždil šlechtice a nakonec vybojoval velké vítězství na astelských mokřinách."

"Nevolníci mají jinou historku," pravil jim Khalad. "Oni věří, že Ayachin byl nevolník přestrojený za šlechtice, a že jeho opravdovým cílem bylo osvobodit svou třídu. Oni tvrdí, že to vítězství v mokřinách bylo dílo nevolníků, ne šlechty. Později, když šlechtici odhalili pravou tvář Ayachina, nechali ho zavraždit."

"Pak je z něj skvělá loutka," řekla Ehlana. "Je natolik dvojznačný, že může každému něco nabídnout."

Emban se mračil. "Špatné zacházení s nevolníky nedává žádný smysl. Nevolníci nejsou příliš pracovití, ale je jich tolik, že stačí jen přidávat další, dokud není práce hotova. Pokud je týráte, pak dosáhnete jedině toho, že proti sobě podnítíte jejich nevraživost. I blázen to ví. Sparhawk, existuje nějaké kouzlo, které by mohlo přimět šlechtu, aby se držela postupu, který je definitivně sebevražedný?"

"Žádné, o kterém bych věděl," odpověděl Sparhawk. Rozhlédl se po ostatních rytířích a ti všichni potřásli zamítavě hlavami. Princezna Danae však velice slabě přikývla, naznačujíc, že by docela dobře mohl existovat způsob, jak to udělat. "Tu možnost bych však nezanedbal, Vaše Milosti," dodal. "Jen proto, že nikdo z nás takové kouzlo nezná, ještě neznamená, že takové neexistuje. Chce-li někdo tady v Astelu rozpoutat nepokoj, nic by jeho účelům nevyhovovalo lépe než povstání nevolníků a kdyby všichni šlechtici začali zhruba ve stejnou dobu tlouci knutami své nevolníky, byl by to skvělý způsob, jak vše začít."

"A zdá se, že za to nese zodpovědnost ten chlapík Sabre," řekl Emban. "Podněcuje šlechtu proti těm bezbožným žlutým psům - promiňte, Oscagne - a ve stejnou dobu navádí nevolníky proti svým pánům. Dozvěděl se o něm někdo něco?" "Rovněž Elron byl v noci opilý," řekl Stragen. "Sdělil mně a Sparhawkovi, že se Sabre potlouká po nocích v masce a vede proslovy."

"To nemyslíš vážně!" zvolal Bevier nevěřicně.

"Dojemné, vid'? Zjevně se jedná o mladickou mysl. Elron byl úplně nadšen melodramatičností toho všeho."

"To mu sedí." Bevier si povzdechl.

"Zní to trochu jako výplod druhořadého literáta, že?" usmál se Stragen.

"To je celý Elron," řekl Tynian.

"Lichotíš mu," zabručel Ulath. "V noci mě zahnal do rohu a odrecitoval mi některé ze svých veršů. Druhořadý je značné přecenění jeho talentu."

Sparhawk byl znepokojen. Aphrael mu řekla, že mu někdo v Kotykově domě sdělí cosi důležitého, ale vyjma zpráv o jistých nechutných lidských chybách, nikdo mu přímo neřekl nic otřesně významného. Pak si uvědomil, že Aphrael vlastně neslibila, že ta jakkoliv důležitá věc bude řečena jemu. Je zcela možné, že byla odhalena někomu z ostatních. Chvilí nad tím dumal. Nejsnadnější cestou, jak tu otázku vyřešit, by bylo zeptat se své dcerky, ale kdyby tak učinil, mohlo by ho to znova vystavit urážlivým narázkám ohledně jeho omezeného chápání. Rozhodl se tedy, že dá raději přednost přijít tomu na kloub sám.

Jejich mapa naznačovala, že jim cesta do Darsasu zabere deset dnů. Samozřejmě, že ne ve skutečnosti.

"Co děláš s lidmi, kterým se naskytne pohled na náš jiný způsob pohybu," otázal se odpoledne Danae během jejich zrychleného postupu. Pohlédl na své nechápající přátele s netečnými výrazy ve tvářích. "Mám nějakou představu o tom, jak sugeruješ lidem, kteří s námi cestují, že se pouze vlečeme, ale co cizinci?"

"Když jsou poblíž cizinci, tak se tímhle způsobem nepohybujeme, Sparhawk," odpověděla, "ale i tak by nás neviděli. Ubíráme se příliš rychle."

"To pak pozastavuješ čas, stejně jako to dělal Ghnomb v Pelosii?"

"Ne, vlastně dělám přesně opačnou věc. Ghnomb pozdržel čas a nechal tě úmorně se vléct nekonečnou vteřinou. To, co dělám já, je -" Zkoumavě pohlédla na otce. "Vysvětlím ti to někdy jindy," rozhodla se. "Pohybujeme se menším tryskem, pár mil najednou. Pak jdeme chvíli krokem a znova tryskem vyrážíme vpřed. Přizpůsobit to vše dohromady je opravdu velice podnětné. Dává mi to možnost něčím zaměstnat mysl během těch dlouhých, nudných poutí."

"Byla vyřčena ta důležitá zpráva, o které ses zmínila?" zeptal se jí.

"Ano."

"Co to bylo?" Usoudil, že malé pošramocení jeho důstojnosti by nemuselo až tak moc bolet.

"Nevím. Vím, že byla důležitá a že ji měl někdo vyslovit, ale neznám podrobnosti."

"Pak ale nejsi vševědoucí."

"Nikdy jsem netvrdila, že jsem."

"Mohla přijít po kousíčkách a troškách - slovo či dvě Embanovi, pár Stragenovi a mně a trocha dalších Khaladovi? A pak je potřeba složit ji celou dohromady, aby dala úplné sdělení?"

Přemítala nad tím. "To je skvělé, otče!" zvolala

"Díky." Konec konců už dříve přinášelo jejich přemítání své ovoce. Pak to popohnal kousek dále. "Je zde v Astelu někdo, kdo mění postoje lidí?"

"Ano, ale to se děje neustále."

"Takže když začala šlechta zle zacházet s nevolníky, nebyl to její vlastní nápad?"

"Jistěže ne. Dobře uváženo, vypočítavou krutost lze jen velmi těžko udržovat. Musíš se na ni soustředit a Astelané jsou na to příliš líní. Bylo to na ně vloženo z vnějšku."

"Mohl by to vyvolat styrický mág?"

"V podstatě ano. Každý Styrik by si mohl vybrat jednoho šlechtice a změnit ho na zvíře." Na chvíli se zamyslela. "Snad i dva," doplnila. "Nanejvýše tři. Existuje příliš mnoho variací, aby nad nimi člověk udržel kontrolu."

"Pak je to bůh - nebo bohové - kdo je tady před pár roky všechny donutil ke špatnému zacházení s nevolníky?"

"Řekla jsem to snad už dost jasně."

Přešel to a pokračoval. "A hlavním účelem bylo vzbudit u nevolníků zášť a připravit je naslouchat někomu, kdo je bude navádět k povstání."

"Tvá logika mě oslňuje, Sparhawku."

"Když na to přijde, dokážeš být velice nepříjemnou dívenkou, víš o tom?"

"Ale stejně mě máš rád, vid'?" Přejdi k věci, Sparhawku. Je téměř čas, abych vzbudila ostatní."

"A ta náhlá nelibost vůči Tamulcům přišla ze stejného zdroje, že ano?"

"A pravděpodobně i ve zhruba stejnou dobu," souhlasila. "Je jednodušší provést vše naráz. Vracet se neustále zpět do něčí mysli je moc únavné."

Náhle ho něco napadlo. "Na kolik věcí můžeš současně myslet?" zeptal se ji.

"Nikdy jsem to nepočítala - hádám, že několik tisíc. Samozřejmě, že ve skutečnosti neexistují ohraničení. Řekla bych, že kdybys si skutečně přála, mohla bych naráz myslet úplně na vše. Někdy to vyzkouším a dám ti vědět."

"Mezi námi je velikánský rozdíl, že? Dokážeš myslet najednou na mnohem více věcí než já."

"Ano, to je jeden z rozdílů."

"Jaký je další?"

"Ty jsi kluk a já holka."

"To je celkem zjevné - a nepříliš důležité."

"Mýlíš se, Sparhawku. Je to mnohem, mnohem důležitější, než si vůbec dokážeš představit."

Poté, co přebrodili řeku Antun, vstoupili do hustého lesního pásma, kde se nad koruny tu a tam vypínaly skalnaté útesy. Počasí bylo stále zamračené a výhružné, přestože nepršelo.

Kringovi Peloici se v lese cítili velice nesví a v hloučku se drželi v blízkosti rytířů Církve, v očích divný lesk.

"Měli bychom to mít na paměti," poznamenal Ulat za pozdního odpoledne, bradou ukazuje ve směru páru divoce vyhlížejících, holohlavých válečníků, kteří tak těsně následovali Berita, že se jejich oří téměř dotýkali nohama.

"A co?" zeptal se ho Kalten.

"Neber Peloice do lesů." Ulat se odmlčel a zaklonil se v sedle. "Jedno léto jsem v Heidu poznal děvče, jež se víceméně cítilo obdobně," zavzpomínal. "Měla naprostý strach z lesů. Mladíci z města ji nechávali - i přesto, že byla výjimečně krásná. Heid je přelidněné městečko a v domech jsou neustále na nohou tetičky a babičky a mladší bratři. Mladí lidé zjistili, že lesy poskytují jisté soukromí, které mladý člověk čas od času potřebuje, ale ta dívka se k lesům ani nepřiblížila. Pak jsem učinil podivuhodný objev. Ta dívka se lesů bála, ale ve stodolách byla úplně klidná. Osobně jsem tu teorii nespočetněkrát prověřil, ale ani jednou na ní nebyly patrné sebemenší známky bázkivosti ohledně stájí - ani u kozích chlívků, když na to přijde."

"Opravdu nechápu souvislost," řekl Kalten. "Hovořili jsme o faktu, že se Peloici bojí lesů. Jestliže na nás tady v lese někdo zaútočí, nebudeme mít přece čas se zastavovat a budovat pro ně stáj?"

"Ne, myslím, že v tomhle máš pravdu."

"Dobrá, jaká je tedy souvislost?"

"Nemyslím si, že tady nějaká je, Kaltene."

"Proč jsi pak vykládal tu historku?"

"No, je to strašně dobrá historka, nemyslíš?" Ulat se zdál být trochu uražen.

Přihnal se tryskem Talen. "Myslím, že byste se měli asi vrátit ke kočáru, rytíři." Smál se a bezúspěšně se snažil potlačit veselí.

"Co se děje?" zeptal se ho Sparhawk.

"Máme společnost - vlastně ne přímo společnost, ale někdo nás sleduje."

Sparhawk s ostatními popohnali koně a projeli podél kolony ke kočáru.

"Měl jsi to vidět, Sparhawku," řekl Stragen zadržuje smích. "Nekoukej tam příliš nápadně, ale po levici cesty stojí na vršku útesu muž v sedle."

Sparhawk se předklonil, jakoby chtěl něco říct své ženě a zrakem přitom zabloudil na skalnatý útes tyčící se z lesního podrostu.

Jezdec byl kolem čtyřiceti sáhů daleko a byl ozářen paprsky zapadajícího slunce. Nijak se nesnažil skrývat. Seděl obkročmo na černém koni a celý jeho oděv byl stejného odstínu. Jeho inkoustový plášť se kolem něj vlnil v silném větru a na hlavě měl pevně naražen klobouk s širokým okrajem. Tvář měl zakrytou baňatou černou maskou s dvěma velikými, lehce vychýlenými očními dírami.

"Není to ta nejsměšnější věc, jakou jsi kdy viděl?" smál se Stragen.

"Velmi působivé," zamumlal Ulat. "Každopádně on působivý je."

"Kdybys tak měl kuší," řekl Kalten. "Beríte, myslíš, že bys ho mohl trochu škrábnout svým lukem?"

"V tomhle větru by to mohlo být riskantní, Kaltene," odpověděl mladý rytíř. "Šíp by se mohl odchýlit a zabít ho."

"Jak dlouho tam chce stát?" prohodila Mirtai.

"Předpokládám, že do doby, než se ujistí, že ho každý z kolony viděl," pravil Stragen. "Takhle se vyšňořit ho přivede do značných problémů. Co si myslíš, Sparhawku. Není to ten člověk, o kterém nám vyprávěl Elron?"

"Ta maska tomu odpovídá," souhlasil Sparhawk. "O tom zbytku bych však pochyboval."

"Kdo je to?" zeptal se Emban.

"Pokud se se Sparhawkem nemýlíme, Vaše Milosti, máme tu výsadu být v přítomnosti živé legendy. Myslím, že je to Sabre, maskovaný jakkoliv-to-nazvete, na své večerní objíždě." "

"Co proboha dělá?" Oscagne se zdál být zmaten.

"Hádám, že napravuje křivdy, ochraňuje utiskované a obecně ze sebe dělá vola, Vaše Excellence. Vypadá však, jako by se velice dobře bavil."

Maskovaný jezdec dramaticky zvedl oře na zadní, černý plášť kolem něj zaviřil. Pak vyrazil dolů opačnou stranou kopce a byl pryč.

"Počkejte," zarazil je Stragen, než se ostatní stačili pohnout.

"Na co?" otázal se Kalten.

"Zaposlouchejte se."

Zpoza útesu zazněl kovový zvuk rohu, jenž přešel do nelibého zakvílení.

"Musel mít roh," podotkl Stragen. "Žádné podobné představení by nebylo úplně bez rohu." Potěšeně se zasmál.

"Když bude cvičit, možná se mu z něho někdy podaří vyloudit pořádný tón."

Darsas bylo starobylé město nacházející se na východním břehu řeky Astel. Most, který k němu vedl, byl masivní oblouk, jenž zde zřejmě stál přinejmenším tisíc let. Většina městských budov vykazovala podobnou starověkost. Dlážděné ulice byly úzké a točité, zcela jistě se držely stezek, po kterých v pradávné minulosti kráčely krávy za vodou. Přestože se jeho starobylost zdála zvláštní, bylo v Darsasu přece jen něco nejasně důvěrného. Byl to téměř prapůvodní vzor elénského města a Sparhawk cítil, jakoby samotné jeho kosti rezonovaly s jeho zvláštní architekturou. Velvyslanec Oscagne je úzkou uličkou a nakupenými krámkami dovedl na impozantní náměstí ve středu města. Ukázal na pohádkovou budovu s širokou bránou a vysoce se vzpínajícími věžemi, ozdobenou pestře zbarvenými vlajkami. "Královský palác," řekl Sparhawkovi. "Promluvím si s velvyslancem Fontanem, naším místním člověkem a ten nám domluví návštěvu u krále Alberena. Potrvá to jen chvilku."

Sparhawk přikývl. "Kaltene," zavolal na svého přítele, "nějak ten houf seřaď. Trocha ceremonie tady nezaškodí."

Když Oscagne vyšel z tamulské ambasády, jež byla příhodně umístěna v budově sousedící s palácem, doprovázel ho staře vyhlížející Tamulec, jehož hlava byla dokonale holá a tvář měl vrásčitou jak slupku velmi starého jablka. "Princi Sparhawku," pravil Oscagne formálně, "mám tu čest představit vám Jeho Excelenci, velvyslance Fontana, zástupce Jeho Imperiálního Veličenstva tady v království Astelském."

Sparhawk a Fontane si vyměnili zdvořilé úklony.

"Mohu se svolením Vaší Výsosti představit Jeho Excelenci Jejimu Veličenstvu, královně?" otázal se Oscagne.

"Únavné, že, Sparhawku?" zeptal se Fontan hlasem suchým jak troud. "Oscagne je dobrý hoch. Byl mým nejnadanějším žákem, ale občas nad ním převládne jeho záliba v obřadnostech a frázích."

"Půjčím si meč a okamžitě se obětuji, Fontane," zavtipkoval Oscagne.

"Už jsem tě viděl zápolit s mečem, Oscagne," odvětil Fontan. "Máš-li sebevražedné sklony, jdi raději obtěžovat kobru. Když se to pokusíš provést mečem, zabere ti to celý týden."

"Mám pocit, že jsem svědkem jakési formy shledání," Sparhawk se rozesmál.

"Vždycky rád snižuji Oscagneho sebedůvěru, Sparhawku," odvětil Fontan. "Samozřejmě, že je skvělý, ale občas postrádá skromnost. Proč mě teď nepředstaviš své ženě? Je o mnoho hezčí než ty a imperiální posel z Matherionu uhnal k smrti tři koně, aby mi předal císařovy instrukce být k ní nesmírně milý. Na chvilku si poklábosíme a pak vás představím svému drahému neschopnému příteli, králi. Jsem si jist, že jej ta nevýslovná čest, návštěva vaší královny, uvrhne do mdlob."

Ehlana byla ze setkání s velvyslancem u vytržení. Sparhawk o tom nepochyboval, neboť tak sama pravila. Pozvala starého Tamulce, skutečného vládce Astelu, aby jí dělal společnost v kočáře a celá společnost čile vyrazila k palácovým branám.

Kapitán palácové stráže byl očividně nervózní. Když se však pravidelným krokem přičenou dvě stovky profesionálních zabíjáků, člověka to celkem vyvede z míry. Velvyslanec Fontan mu dal pohov a byli vysláni tři poslové, aby zpravili krále o jejich příjezdu. Sparhawk se rozhodl neptat se kapitána, proč zrovna tři. Ten ubožák již měl za sebou dosti špatný den. Skupina byla doprovozena na palácové nádvoří, kde všichni sesedli a odvedli své koně ke stájím. "Chovej se slušně," zamumlal Sparhawk Faranovi, jak předával otěže čeledínovi s pokleslými koutky úst.

Zdálo se, že palác oživil velkou aktivitou. Okna se s třeskem otevírala a vzrušení lidé z nich vystrkovali hlavy.

"Hádám, že je to tím ocelovým ošacením," poznamenal Fontan královně. "Pohled na doprovod Vašeho Veličenstva může docela dobře nastolit novou módu. Celá generace krejčích se snad začne učit kovářstině." Pokrčil rameny. "Ach ano," dodal. "Je to užitečná živnost. Nedaří-li se obchody, mohou vždy okovávat koně." Pohlédl na svého žáka, který se vracel ke kočáru. "Měl jsi dát vědět předem, Oscagne. Teď budeme muset počkat, až se všichni uvnitř seběhnou a připraví na nás."

Za pár chvil naplnila balkón nad palácovými dveřmi skupinka livrejovaných trubačů a zadala neumělou fanfáru.

Nádvoří bylo obklopeno kamennými budovami a tak byla ozvěna celkem dostatečná, aby dokázala shodit rytíře z koně. Fontan vystoupil z kočáru a s dvornou elegancí nabídl Ehlaně rámě.

"Vaše Excellence je výjimečně galantní," zašeptala.

"Důkaz promarněného mládí, má milá."

"Způsoby vašeho učitele mi připadají velice povědomé, velvyslance Oscagne," pousmál se Stragen.

"Má napodobenina je jen stínem dokonalosti mého mistra, milorde." Oscagne vřele pohlédl na svého vrásčitého učitele. "Všichni se ho snažíme napodobit. Jeho úspěchy na diplomatickém poli jsou legendární. Nedělejte si iluze,

Stragene. Když začne být uhlazený a ironicky humorný, úplně vás odzbrojí a získá tak o vás mnohem více informací, než si dokážete představit. Fontan dokáže posoudit celý lidský charakter z jediného cuknutí obočí."

"Očekávám, že pro něj budu dokonalou výzvou," řekl Stragen, "jelikož nemám žádný charakter, který by stál za řeč."

"Nenechte se mýlit, milorde. Nejste až tak bezcharaktemí, jak se nám snažíte namluvit."

Statný faktótum ve skvostné šarlatové livreji je uvedl do paláce a vedl je dál širokou prosvětlenou chodbou.

Velvyslanec Oscagne kráčel hned za jejich průvodcem a kontroloval totožnost členů jejich družiny.

Široké dveře na konci chodby se rozevřely dokořán a jejich livrejovaný průvodce je uvedl do velikánské, vyzdobené trůnní místnosti plné vzrušených dvořanů. Faktótum mocně udeřil o podlahu hlavici hole, jež byla znakem jeho úřadu.

"Dámy a pánové," zvolal hromovým hlasem, "mám tu čest představit vám Její Božské Veličenstvo, královnu Ehlanu z království Elénského!"

"Božské?" zamumlal Kalten k Sparhawkovi.

"Bylo by ti to jasnější, kdybys ji znal lépe."

Livrejovaný herold pokračoval v představování, pracně okrášlujíc jejich jednotlivé tituly. Oscagne očividně splnil svůj

domácí úkol na výbornou a herold ve své úvodní řeči oprašoval zřídka užívané ozdoby jejich hodností. Najevo vyšel

Kaltenův téměř zapomenutý titul barona. Bevier byl uveden jako vikomt, Tynian jako vévoda a Uloth jako hrabě. Ze

všeho nejpřekvapivější ale bylo odhalení, že Berit, ten prostý horlivý Berit, skrýval ve svém zavazadle titul markýze.

Stragen byl představen jako baron. "Titul mého otce," vysvětlil jim blondatý zloděj omluvným šepotem. "Protože jsem

ho společně s mými bratry zabil, domnívám se, že čistě teoreticky přechází na mne - válečná kořist, víte."

"Proboha," zašeptala baronka Melidere a v modrých očích se jí zalesklo, "připadám si, jako bych stála uprostřed celého seskupení hvězd." Zdála se lapat po dechu.

"Kéž by se tak nepřetvařovala," postěžoval si Stragen.

"V čem je problém?" zeptal se ho Kalten.

"Snaží se vypadat, jakoby světlo v jejích očích bylo sluncem zářícím dírou v týlu její hlavy. Víím, že je daleko chytřejší, než se dělá. Nesnáším nečestné lidi."

"Zrovna ty?"

"Nech to plavat, Kaltene."

Jak byly postupně odhalovány další tituly návštěvníků, trůnní místnost Alberena, krále Astelu, ztichla v bázlivé účtě.

Samotný král Alberen, neschopně vyhlížející chlapík, jehož královské roucho pro něj bylo o číslo či dvě větší, vypadal,

že se s každým novým titulem zmenšuje a zmenšuje. Alberen, jak se zdálo, byl chatrného zraku a jeho krátkozraký

pohled mu dodával bojácný, plachý výraz králíka či nějakého jiného podobného bezmocného zvířátka, na které všichni

ostatní tvorové pohlížejí jako na zdroj potravy. Lesk jeho trůnu mu ještě více ubíral na velikosti, všechny ty rozlehlé

karmínové koberce a závěsy, impozantní okrasy a křišťálové lustray a mramorové pilíře navozující prostředí, jež nemohl ani doufat, že naplní.

Sparhawkova královna, majestátní a půvabná, přikráčela k trůnu zavěšena do velvyslance Fontana, její ocelí pokrytý

doprovod se rozestavil kolem ní. Král Alberen se zdál být krapánek nejistý, co se týče obvyklých ceremonií. Jakožto

vládnoucí monarcha Astelu byl oprávněn zůstat sedět na svém trůnu, ale skutečnost, že celičský dvůr poklekl, když

kolem něj Ehlanu prošla, jej přinutil vstát a dokonce jí ze stupínku vyjít v ústřety.

"Náš život nyní došel vrcholu," prohlásila Ehlanu svým nejformálnějším a nejvybranějším stylem, "neboť jsme, jakože

Bůh musel dozajista o tom rozhodnouti od počátku věků, vešli konečně v setkání s naším drahým bratrem Astelu, se

kterým jsme toužili se střetnouti od svého nejranějšího dívčího věku."

"To mluví za nás za všechny?" pošeptal Talen Beritovi. "Já jsem přeci žádný dívčí věk neměl."

"Používá královský plurál," vysvětlil Berit. "Královna je více než jednou osobou. Hovoří za celé království."

"Jsme poctěni více, než dokážeme vyslovit, Vaše Veličenstvo," zajíkal se Alberen.

Královna rychle odhadla omezení svého hostitele a hladce přešla na méně formálnější tón. Zanechala ceremonií a

pustila se do toho ubožáka svým šarmem. Po necelých pěti minutách už ti dva klábosili, jako by se znali od malička a po

deseti by jí klidně předal svou korunu, kdyby o to požádala.

Po těchto povinných zdvořilostních výměnách Sparhawk a ostatní členové Ehlanina doprovodu poodešli od trůnu,

aby se zapojili do té hloupé, ale nezbytné kratochvíle známé jako "kolonáda". Převážně hovořili o počasí. Počasí je

politicky příhodným námětem. Emban a Arcimandrita Monsel, hlava astelské církve, si vyměňovali teologické fráze,

aniž by se dotýkali těch dogmatických rozdílů, které obě jejich církve oddělovaly. Monsel byl oděn do nádherně

zpracované mitry a složitě vyšíváného roucha. Rovněž se pyšnil naprosto černým vousem, který mu splýval až k pasu.

Sparhawk přišel v životě záhy na to, že v takových situacích je nejlepší obranou mračení a obvykle tak odrazoval plné

místnosti lidí, jež by ho jinak obtěžovali plytkými konverzacemi.

"Máš nějaké nesnáze, princí Sparhawku?" Byl to velvyslanec Fontane, jenž se odvážil promluvit - tiše. "Ve tvém

obličejí se zračí nesporná pochmurnost."

"To je zhola taktické, Vaše Excellence," odpověděl Sparhawk. "Nechce-li být voják obtěžován, vykope příkop a osadí jeho

dno a strany ostrými hroty. Ve společenských situacích poslouží stejnému účelu mračení."

"Vypadáš dost naježeně, chlapče. Pojďme se projít po hradbách a pokochat se výhledem, čerstvým vzduchem a

soukromím. Jsou věci, o kterých bys měl vědět a tohle může být jediná možnost, jak být s tebou o samotě. Dvůr krále

Alberena je plný bezvýznamných lidí, jež by dali život za příležitost moci vmanévrovat rozhovor do bodu, kde by mohli

prohlásit, že tě znají osobně. Víš, máš značnou reputaci."

"To je velice přehnané, Vaše Excellence."

"Jsi příliš skromný, chlapče. Půjďme?"

Nenápadně opustili trůnní místnost a vyšli několik křídel schodů až se dostali na větrné cimbuří.

Fontan pohlédł dolů na rozprostírající se město. "Starodávné, co říkáš?"

"Elénská města jsou vždy starodávná, Vaše Excellence," odpověděl Sparhawk. "Elénští stavitelé nedostali nový nápad aspoň pět posledních miléníí."

"Matherion ti otevře oči, Sparhawk. Každopádně, Astel je právě na okraji úletu. Stejně tak i zbytek světa, ale Astel to dovádí k extrémům. Dělán, co mohu, abych záležitosti udržel pohromadě, ale Alberen je tak povolný, že ho může ovlivnit skoro každý. Doslovně podepíše vše, co je před něj položeno. Samozřejmě jsi již slyšel o Ayachinovi a o jeho poskoku, Sabrem?"

Sparhawk přikývl.

"Zaměstnal jsem každého imperiálního agenta v Astelu, aby se pokusil zjistit Sabreho totožnost, ale dosud jsme neměli příliš štěstí. On zatím venku s radostí rozkládá systém, nad jehož tvorbou strávila říše staletí. Ve skutečnosti toho o něm moc nevíme."

"Je to jinoch, Vaše Excellence," pravil Sparhawk. "Bez ohledu na svůj věk je to naprosté dítě." Krátce vyličil událost v lese.

"To je užitečná informace," řekl Fontan. "Žádný z mých lidí nebyl nikdy schopen proniknout na ta slavná shromáždění, takže nemáme vůbec ponětí, o jaký typ člověka se jedná. Šlechtu má úplně v hrsti. Před pár týdny jsem Alberena zastavil právě včas, když byl na pokraji podepsání prohlášení, které by odsoudilo nevolníka v případě útěku. Obávám se, že tím bychom si pěkně nadrobili. Tohle byla vždy poslední odpověď nevolníka na nesnesitelnou situaci. Může-li utéct a zůstat pryč na rok a den, je svobodný. Když se tohle nevolníkům sebere, začnou se bouřit a vzpoura nevolníků je dost škaredá myšlenka i na uvažování."

"Je to zcela promyšlené, Vaše Excellence," pravil Sparhawk. "Sabre podněcuje také nevolníky. Chce mít tady v Astelu rebelii. Zároveň využívá svůj vliv na šlechtu, aby ji přiměl spáchat takové chyby, které ty nevolníky ještě víc rozzuří."

"O co tomu muži jde?" vybuchl Fontan. "Utopí Astel v krvi." Sparhawk na to intuitivně navázal. "Nemyslím si, že se opravdu stará o Astel, Vaše Excellence. Sabre není ničím víc, než nástrojem kohosi, kdo má zásluku na mnohem větší sousto."

"Och? A to je co?"

"Jen hádám, Vaše Excellence, ale myslím si, že se objevil někdo, kdo chce získat celý svět, a aby dosáhl svého cíle, obětuje Astel a s ním každou živou bytost."

KAPITOLA DVANÁCTÁ

"JE TĚŽKÉ TO NĚJAK VYLÍČIT, PRINCI Sparhawku," řekla ten večer baronka Melidere, poté co se početnější osazenstvo královské rodiny odebralo k spánku do svých rozměrných apartmá. Na královnino naléhání byly Melidere, Mirtai a služebné Alean přichystány v apartmá vlastní komnaty. Ehlena kolem sebe potřebovala ženy z mnoha důvodů, některých praktických, některých politických a dalších zcela nejasných. Dámy již odložily své formální oděvy a kromě Mirtai měly na sobě lehké pastelové večerní šaty. Melidere rozčesávala hřivu Mirtainých modročerných vlasů a Alean s laními kukadly poskytovala stejnou službu Ehlaně.

"Nevím přesně, jak to mám popsat," pokračovala medová blondýnka Melidere. "Je to jakási všeobecná zasmušilost. Všichni hluboce vzdychali."

"Taky jsem si toho všimla, Sparhawku," řekla Ehlena svému manželovi. "Alberen se sotva usmál a já dokážu vyloudit usměv z každého."

"Postačí samotná vaše přítomnost, královno, abychom se všichni usmívali," řekl jí Talen. Talen byl královniným pážetem a také byl členem té rozsáhlé rodiny. Mladý zlodějíček byl dnes večer upraven, oblečen do švestkové modré sametové kazajky a krátkých kalhot stejného odstínu a látky. Kolenní kalhoty právě přišly do módy a Ehlena dělala co mohla, aby jedním párem vybavila i Sparhawk. Kategoricky to odmítl a jeho žena musela do toho směšně vyhlížejícího oděvu navléci aspoň své páže.

"Cílem je učinit z tebe rytíře, Talene," řekla Melidere důrazně chlapci, "a ne dvořana."

"Stragen tvrdí, že je vždycky dobré mít něco, k čemu se může člověk uchýlit, baronko." Pokrčil rameny, hlas mu přeskakoval a klokotal někde mezi sopránem a barytonem.

"Ten je na to tím pravým," odfrkla baronka. Melidere měla k Stragenovi silnou nelibost, ale Sparhawk si nebyl tak docela jistý, co skutečně cítí.

Talen s princeznou Danae seděli na podlaze a kutáleli si s míčem. Mmrr se hry nadšeně účastnila.

"Všichni vypadali, jako by ve skrytu věřili, že svět přespříští týden dojde svému konci," pokračovala v řeči baronka, zatímco pomalu protahovala hřeben Mirtainými vlasy. "Na povrchu jsou všichni veselí, ale když se dostanete hlouběji, najdete nejtemnější melancholii. A všichni pijí jak ryby. Nemohu to prokázat, ale skutečně si myslím, že všichni věří, že brzy zemřou." Zkoumavě nadzvedla Mirtainy vlasy. "Myslím, že ti do nich vpletu zlatý řetízek, drahá," řekla obryni.

"Ne, Melidere," pravila Mirtai pevně. "Ještě nejsem oprávněna nosit zlato."

"Každá žena je oprávněna nosit zlato, Mirtai," zasmála se Melidere, "za předpokladu, že ho dokáže z muže vykouzlit."

"Ne mezi mým lidem," odporovala Mirtai. "Zlato je pro dospělé. Děti ho nenosí."

"Stěží jsi dítětem, Mirtai."

"Jsem jím tak dlouho, dokud neprojdou jistým obřadem. Stříbro, Melidere - nebo ocel."

"Nemůžeš stvořit klenot z oceli."

"Když ho dostatečně vyleštíš, tak můžeš."

Melidere si povzddechla. "Přines mi ten stříbrný řetízek, Talene," řekla. Momentálně to byla Talenova funkce: přinašeč věcí. Neměl to moc v oblíbě, ale dělal to - z větší části proto, že byla Mirtai větší než on.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře a Talen šel otevřít.

Vstoupil velvyslanec Oscagne a uklonil se Ehlaně. "Hovořil jsem s Fontanem, Vaše Veličenstvo," hlásil. "Poslal do pevnosti v Canae pro dva atanské legióny, aby nás doprovodily do Matherionu. Jsem si jist, že se s nimi budeme cítit mnohem bezpečněji."

"Co je to legión, Vaše Excellence?" otázal se Talen přecházející místností ke klenotnici.

"Tisícovka válečníků," odpověděl Oscagne. Usmál se na Ehlanu. "Se dvěma tisícovkami Atanů by Vaše Veličenstvo mohlo dobýt Edom. Chtěla byste na daresijském kontinentu zřídít předmostí? Vůbec by to nebylo až tak obtížné. My Tamulci ho pro vás budeme spravovat - za obvyklý poplatek, samozřejmě - a na konci každého roku vám budeme posílat aktuální hlášení. Ta hlášení budou snůškou lži, ale rozhodně je pošleme."

"Společně se ziskem?" Mluvila jako by ji to opravdu zajímalo.

"Ale ne, Vaše Veličenstvo." Rozesmál se. "Z jakéhosi důvodu ani jediné království v celé říši neprokazuje zisk - samozřejmě kromě samotné Tamuli."

"Proč bych měla chtít království, které neplatí?"

"Prestiž, Vaše Veličenstvo, a ješitnost. Měla byste další titul a další korunu."

"Opravdu nepotřebuji další korunu, Vaše Excellence. Mám jen jednu hlavu. Proč prostě nenecháme krále Edomu, aby si vydržoval své nevýdělečné království?"

"Zřejmě moudré rozhodnutí, Vaše Veličenstvo," souhlasil. "Edom je únavné místo. Pěstují tam pšenici a pšeniční farmáři jsou nestravitelná skupina lidí, která je celá posedlá zájmem o počasí."

"Jak dlouho asi potrvá, než ty legióny dorazí?" zeptal se ho Sparhawk.

"Zhruba týden. Půjdou po svých, takže jim to potrvá méně, než kdyby jeli na koních."

"Není to naopak, Vaše Excellence?" tákala se ho Melidere. "Myslela jsem si, že se kůň pohybuje mnohem rychleji než pěší."

Mirtai se rozesmála

"Řekla jsem něco směšného?" ptala se Melidere.

"Když mi bylo čtrnáct, urazil mě jeden muž z Daconie," pravila obryně. "Byl opilý. Když ráno vystřízlivěl, uvědomil si, co provedl a uprchl na koni. To bylo před rozedněním. Dohnala jsem ho těsně před polednem. Kůň mu padl vyčerpáním. Vždy jsem ke koním cítila jakousi lítost. Cvičený válečník dokáže běžet celý den. Kůň ne. Kůň se musí zastavit, aby se napásl, a nebývá zvyklý klusat v kuse déle než čtyři hodiny. My jíme za běhu a takovým způsobem pokračujeme."

"Co jsi provedla s tím člověkem, co tě urazil?" zeptal se jí Talen.

"Opravdu to chceš vědět?"

"Ehm - ne, Mirtai," odvětil. "Když se tak ptáš, tak ani ne."

A tak měli před sebou celý týden. Baronka Melidere zasvětila svůj čas lámání srdcí. Mladí šlechtici ze dvora krále Alberena se kolem ní jen točili. Krutě si zahrávala, slibovala vše možné - aniž by cokoli dodržela - a příležitostně dovolila, aby byla v temném koutku políbena vytrvalým nápadníkem. Hodně se bavila a získávala přitom hodně informací. Mladík usilující o hezké děvče je vždy ochoten se s ní podělit o tajemství, o kterých by jinak ani nemluvil. K překvapení Sparhawk a jeho druhů rytířů, zneužíval sir Berit mladé dámy ze dvora téměř stejně, jako to činila baronka s mladíky.

"To je absolutně neskutečné," řekl jednoho večera Kaltén. "Vůbec se o nic nesnaží. Nemluví na ně; neusmívá se na ně; nedělá žádnou z těch věcí, které by se od něj čekaly. Nevím čím to je, ale pokaždé, když vkročí do místnosti, každá mladá dívka na něm může oči nechat."

"Ale on je velice pohledný mladík, Kaltene," poznamenala Ehlanu.

"Berit? Ještě se ani pravidelně neholí."

"Co to s tím má společného? Je vysoký, je rytířem, má široká ramena a dobré způsoby. Má také ty nejpronikavější modré oči, jaké jsem kdy viděla - a nejdelsí vlasy."

"Ale je to ještě chlapec."

"Už ne. V poslední době sis ho opravdu moc neprohlížel. Kromě toho jsou ty mladé dámy, které kvůli němu vzdychají a pláčou do polštářů, docela mladičké."

"Co je skutečně tak znervózňujícího, je fakt, že nemá ani tušení, jak velký má vliv na všechny ty ubohé dívky," podotkl Tynian. "Kromě roztrhání svého oděvu na kusy dělají vše, aby přitáhly jeho pozornost a on nemá ani té nejmenší potuchy, co se děje."

"To je součástí jeho šarmu, sire rytíři," usmála se Ehlanu. "Kdyby to nebylo pro jeho nevinnost, neshledaly by jej tolik atraktivním. Sir Bevier má tuto velkou přednost. Rozdíl však je, že Bevier ví, že je výjimečně pohledný mladý muž. Díky svému náboženskému přesvědčení se rozhodl nic si nezačínat. O tom Berit nic netuší."

"Snad by si ho měl jeden z nás vzít stranou a domluvit mu," navrhl Ulath.

"Na tom nezáleží," řekla mu Mirtai. "Je dobrý takový, jaký je. Dejte mu pokoj."

"Mirtai má pravdu," řekla Ehlanu. "Nemíchejte se do něj, pánové. Rádi bychom ho udrželi nevinného aspoň o chvíli déle." Na rtech jí pohrával náznak škodolibosti. "Na druhou stranu je sir Bevier zcela z jiného těsta. Je načas, abychom mu našli ženu. Pro tu vyvolenou bude skvělým manželem."

Bevier se lehce pousmál. "Již jsem ženat, Vaše Veličenstvo - s Církví."

"Možná zasnouben, Beviere, ale ještě ne ženat. Zatím si nevybírejte ke koupi duchovní šat, sire rytíři. Ještě jsem s tebou úplně neskončila."

"Nebylo by snadnější začít s tím blíže domova, Vaše Veličenstvo?" navrhoval. "Cítíte-li nutkání někoho oženit, je vždy

po ruce sir Kalten."

"Kalten?" otázala se nedůvěřivě. "Nebud' bláhový, Beviere. To bych žádné ženě neudělala."

"Vaše Veličenstvo!" zaprotestoval Kalten.

"Mám tě moc ráda, Kaltene," usmála se na blondatého Pandionce, "ale nejsi prostě manželským materiálem. Nemohla bych tě přivést k oltáři. Zdravé svědomí mi ani nedovolí někomu nařídít, aby si tě vzal. Vzdálená možnost je u Tyniana, ale tebe a Ulatha zamýšlel Bůh nechat starými mládenci."

"Mě?" řekl Ulath mírně.

"Ano," pravila, "tebe."

Otevřely se dveře a vstoupili Stragen s Talenem. Byli oděni do prostých šatů, jaké si obvykle oblékali na své pochůzky do ulic.

"Máte něco?" zeptal se jich Sparhawk.

"Našli jsme ho," odpověděl Stragen předávajíc plášť Alean. "Není mou sortou. Jeho profesí je kapsářství a z kapsářů vůbec nebývají dobří vůdci. Jejich charakter postrádá cosi podstatného."

"Stragene!" ohradil se Talen.

"Ty nejsi žádný kapsář, příteličku," řekl mu Stragen. "Je to jen přechodné zaměstnání než povyrosteš. Mimochodem, místní šéf se jmenuje Kondrak. Chápe, že máme všichni společný zájem na stabilním státě. Drancování domů, když je na ulicích zmatek, je rychlou cestou, jak přijít k penězům, ale z delší perspektivy může dobrý zloděj nahrabat mnohem více v dobách domácího klidu. Samozřejmě Kondrak sám nedokáže učinit žádné souhrnné rozhodnutí. Bude to muset probrat se svými protějšky v ostatních městech říše."

"To by mu nemělo trvat déle než rok," poznamenal suše Sparhawk.

"To sotva," nesouhlasil Stragen. "Zloději se pohybují mnohem hbitěji než počestní občané. Kondrakovi stačí vyslat zprávu o tom, čeho se snažíme dosáhnout. Navíc ji zaobalí do co možná nejlepšího světla, takže je velká naděje, že budou spolupracovat zloději ze všech království říše."

"Jak se o jejich rozhodnutí dozvíme?" zeptal se ho Tynian.

"Při každém příjezdu do obydlenějšího města vždy vykonávám zdvořilostní návštěvy." Stragen pokrčil rameny. "Dříve či později získám oficiální odpověď. Nemělo by to zabrat tak dlouho. V době, kdy dosáhneme Matherionu, bychom již určitě měli znát konečné rozhodnutí." Pátravě se zadíval na Ehlanu. "Vaše Veličenstvo se toho o podzemním hnutí za posledních pár let hodně naučilo," poznamenal. "Domníváte se, že bychom té informaci mohli přiřadit statut státního tajemství? Jsme zcela ochotni spolupracovat a příležitostně i napomáhat, ale byli bychom mnohem šťastnější, kdyby toho o způsobu, jakým působíme, ostatní monarchové příliš moc nevěděli. Nějaký křížák by se mohl rozhodnout to tajné hnutí zničit a to by nám kapánek způsobilo potíže."

"Na kolik si to ceníte, milorde Stragene?" škádlila ho.

Zrak mu velice zvažněl. "To je rozhodnutí, které budeš muset učinit sama, Ehlanu," řekl jí přehlížeje veškerou obvyklou etiketu. "Snažil sem se ti pomáhat, kde jsem mohl, protože tě mám opravdu rád. Pokud však v konverzaci trochu ujedeš a ostatní monarchové se dovítí věci, které by vědět neměli, nebudu to již moci znova zopakovat."

"To by ses mě zřekl, milorde Stragene?"

"Nikdy, královno, ale mí kolegové by mě zabili a v takovém případě bych vám nebyl příliš k užtku, nemám pravdu?"

Arcimandrita Monsel byl velikým, působivým mužem s pronikavými černými očima a úctyhodným černým vousem. Byl to impozantní vous, sebevědomý vous, vous, který nelze přehlédnout a Arcimandrita ho užíval jako beranidlo. Kamkoliv šel, vždy byl sáh před ním. Ježil se, když byl Monsel podrážděn - což bylo často - a za vlhkého počasí se kroutil jako levný pŕlmilový rybářský vlasec. Vous sebou házel, když Monsel mluvil, zdůrazňuje po svém jeho řeč. Patriarcha Emban byl Arcimandritovým vousem naprosto fascinován. "Je to, jako byste hovořili s ožvlým křovím," poznamenal k Sparhawkovi, když spolu kráčeli palácovými chodbami na soukromou audienci s astelijským duchovním. "Jsou nějaká témata, kterým bych se měl vyhnout, Vaše Milosti?" zeptal se Sparhawk. "Nejsem obeznámen s Církví Astelu a nerad bych zabředl do teologických sporů."

"Náš nesoulad s Astelany je na poli církevní vlády, Sparhawku. Naše ryzí náboženské rozdíly jsou menšího rázu. My máme světské kněžstvo, ale jejich Církev je klášterně organizována. Naši kněží jsou toliko kněžími; jejich jsou rovněž mnichy. Uznávám, že je to rozdíl nepatrný, nicméně v tom rozdíl je. Mají také o mnoho kněží a mnichů více než my - asi desetinu populace."

"Tak hodně?"

"Ó, ano. Každé urozené sídlo v Astelu má svou vlastní soukromou kapli a svého vlastního kněze, který napomáhá při rozhodování."

"Kde berou tolik mužů ochotných vstoupit do kněžského stavu?"

"Z řad nevolníků. Být duchovním má své nevýhody, ale je to lepší než být nevolníkem."

"Domnívám se, že Církev je výhodnější."

"Dost. Monsel si tě bude vážit, protože jsi členem náboženského řádu. Mimochodem, jelikož jsi prozatímni Preceptor pandionských rytířů, jsi prakticky patriarchou. Nebud' překvapen, když tě bude oslovovat jako Vaše Milost."

Do Monselových komnat byli vpuštěni dlouhovousým mnichem. Sparhawk si již dříve všiml, že všichni astelijsí duchovní nosí vousy. Místnost byla malá a obložená tmavým dřevem. Koberec měl kaštanový odstín a závěsy u oken byly černé. Všude kolem se povalovaly knihy, svitky a zpřehýbané listy pergamenů.

"Á, Emban," pravil Monsel. "Co jsi doteď dělal?"

"Neplechu, Monseli. Obracel jsem venku na pravou víru pohany."

"Skutečně? Kde jsi nějaké našel? Myslím, že většina pohanů žije v Bazilice v Chyrellu. Posad'te se, pánové. Pošlu

pro nějaké víno a můžeme debatovat o teologii."

"Už ses setkal se Sparhawkem?" zeptal se Emban, když zaujali místa v křeslech před otevřeným oknem, kde vánek čechral černé závěsy.

"Krátce," odpověděl Monsel. "Jak se vám dnes vede, Vaše Výsosti?"

"Dobře. A vám, Vaše Milosti?"

"Kupodivu, nadmíru skvěle. Proč ta soukromá debata?"

"Všichni jsme služebníci boží, Vaše Milosti," poukázal Emban. "Sparhawk nosí po většinu času ocelovou sutanu, ale svým způsobem je duchovním. Přišli jsme prodiskutovat záležitost, která se vás zřejmě týká stejně jako nás. Myslím, že tě znám dostatečně dobře, abych věděl, že zastáváš praktické hledisko a nedáš se odradit faktem, že si podle tebe špatně klekáme."

"Co to má znamenat?" zeptal se Sparhawk.

"My poklekáme na pravé koleno." Emban pokrčil rameny. "Tihle ubozí, nevědomí pohané klekají na levé."

"Hrozné," zamumlal Sparhawk. "Myslíte si, že bychom sem měli násilím vtrhnout a přinutit je dělat to správně?"

"Vidíš?" pravil Emban arcimandritovi. "To je přesně to, o čem jsem hovořil. Měl bys padnout na kolena a děkovat Bohu, že nejsi spolčen s rytíři Církve, Monseli. Myslím si, že většina z nich tajně uctívá styrické bohy."

"Jen ty Mladší bohy, Vaše Milosti," řekl Sparhawk mírně. "Se Staršími bohy máme jisté neshody."

"Říká to tak lhostejně," Monsel se otřásl. "Pokud máš, Embane, pocit, že jsme vyčerpali konverzační potenciál devotních frází, proč nepřejít k věci."

"Tohle je přísně důvěrné, Vaše Milosti, ale naše mise tady v Tamuli není tak zcela tím, čím se zdá být. Byl to samozřejmě nápad královny Ehlany. Nemá ve zvyku, aby kamkoliv vyrazela jen proto, že si o to někdo řekne - ale celý tenhle pracný nesmysl byl jen záminkou, která má skrýt náš skutečný záměr. A tím je dostat Sparhawka na daresijský kontinent. Svět se rozpadá a tak jsme se rozhodli dát ho dohromady."

"Měl jsem za to, že je to záležitostí boha."

"Bůh je právě teď zaneprázdněn a ve Sparhawka má naprostou důvěru. Podobně o Sparhawkovi smýšlejí i všichni ostatní bohové." Monselovy oči se rozšířily a vous se mu zaleskl.

"Uklidni se, Monseli," pravil mu Emban. "Po nás z Církve se nežádá, abychom věřili v jiné bohy. Vše, co musíme udělat, je mít trochu ohledu pro jejich spornou existenci."

"To je něco jiného. Je-li to jen dohad, domnívám se, že je vše v pořádku."

"Je zde ale jedna věc, Vaše Milosti, která není dohadem," řekl Sparhawk. "Máte zde v Astelu problémy."

"Vidím, že už jste si toho všiml. Vaše Výsost je velice vnímavá."

"Snad byste se o tom ani nedověděl, protože se to Tamulci snaží udržet pod zámek, ale velice podobné věci se dějí v mnoha dalších daresijských královstvích a my se začínáme střetávat se stejným typem problémů i v Eosii."

"Mám pocit, že Tamulci občas zachovávají tajemství jen kvůli samotné legraci," zabručel Monsel.

"Mám přítele, který stejnou věc tvrdí o naší eosijské Církvi," pravil Sparhawk opatrně. Ještě plně neprobádal Arcimandritovy politické názory. Jedno či dvě špatně zvolená slovíčka by mohla nejenom překazit jakoukoliv možnost získat jeho pomoc, ale dokonce by mohla zkompromitovat jejich misi.

"Ve vědění je síla," prohlásil spíše aforisticky Emban, "a jen blázen by se dělil o sílu, když nemusí. Řekni mi na rovinu, Monseli, jaký máš názor na Tamulce?"

"Nemám je rád," odpověděl věcně Monsel. "Jsou to pohané, příslušníci cizí rasy, a nikdy nevíte, na co zrovna myslí." Sparhawka se zmocnila úzkost.

"Musím však přiznat, že když ke své říši přiřadili Astel, byla to ta nejlepší věc, která nás mohla potkat. A máme-li je rádi či ne, na tom nesejde. Jejich vášeň pro řád a stabilitu znova a znova za mého života zamezovala válečným časům. V minulých dobách existovaly jiné říše a jejich čas nadvlády byl časem všeobecné hrůzy a utrpení. Myslím, že bychom měli upřímně připustit, že jsou Tamulci historicky nejlepšími vykořisťovateli. Nezasahují do místních zvyklostí či náboženství. Netrhají sociální strukturu a působí skrze zřízené vlády. Jejich daně, jakkoliv nad nimi naříkáme, jsou opravdu minimální. Budují kvalitní cesty a podporují obchod. A mimoto nás v podstatě nechávají být. Jediné, na čem skutečně trvají je, abychom neválčili jeden s druhým. S tím můžu žít - ačkoliv někteří z mých předchůdců se cítili hrozně zneužívání, neboť jim Tamulci nechťeli dovolit, aby své sousedy přemlouvali pomocí meče."

Sparhawkovi se nepatrně ulevilo.

"Ale to odbíhám od tématu," řekl Monsel. "Jak jsem pochopil, navrhovali jste jakési celosvětové spiknutí."

"Tohle že jsme navrhovali, Sparhawku?" tázal se Emban.

"Domnívám se, že ano, Vaše Milosti."

"Máte něco konkrétního, na čem tuto teorii zakládáte, sire Sparhawku?" zeptal se Monsel.

"Za vším je logika, Vaše Milosti."

"Vyslechnu si tu logiku - pokud nebude popírat mé přesvědčení."

"Jestliže se na jednom místě přihodí série událostí a je totožná se sérií událostí, která se děje na místě jiném, opravňuje nás to uvážit možnost společného zdroje, nemyslíte?"

"Lze to snad tak brát."

"To je vše, co musíme v tuto chvíli připustit, Vaše Milosti. Stejná věc se může v tutéž dobu přihodit na dvou rozličných místech a stále to může být náhoda, ale když narazíte na pět či deset různých výskytů, náhoda jaksi postrádá smysl. Tohle běžné pozdvižení tady v Astelu, zahrnující Ayachina a člověka zvaného Sabre, se téměř přesně na chlup odehrává v království Lamorkandu v Eosii a velvyslanec Oscagne nás ujistil, že se stejný typ věcí rovněž děje v dalších daresijských královstvích. Je to vždy stejné. Nejprve začnou kolovat zvěsti, že se jaksi vrátil některý slavný starobylý hrdina. Pak se objeví nějaký buřič, který vše udržuje ve zmatku. Tady v Astelu propukly divoké historky o

Ayachinovi. V Lamorkandu se hovoří o Drychtnathovi. Tady máte muže zvaného Sabre a v Lamorkandu je to Gerrich. Jsem si celkem jistý, že stejný chod událostí bychom našli v Edomu, Dakonii, Arjuně a Cynesze. Oscagne nám sdělil, že rovněž povstali jejich národní hrdinové." Sparhawk se spíše z opatrnosti nezmínil o Kragerovi. Stále si nebyl úplně jist, na čí straně spočívají Monselovy sympatie.

"Přednesl jste dobrý příklad, Sparhawku," uznal Monsel. "Ale nemohl by být tento mistrovský úklad namířen proti Tamulcům? Víte, nejsou všeobecně v oblíbě."

"Myslím, že Vaše Milost přehlíží Lamorkand," řekl Emban. "Tam nejsou žádní Tamulci. Jen hádám, ale řekl bych, že ten mistrovský úklad - je-li tím, čím ho nazýváme - je namířen na Církev v Eosii v protikladu k vaší říši."

"Že by organizovaná anarchie?"

"Věřím, že jde jen o nesoulad pojmů, Vaše Milosti," upozornil Sparhawk. "Nejsem si však zatím jist, zda jsme dostatečně vybaveni vypořádat se s příčinami. Právě teď se snažíme vyřešit následky. Pokud máme pravdu v předpokladu, že všechny ty úklady pocházejí od jedné a téže osoby, pak před sebou máme člověka, který svůj základní plán s obvyklými prvky jen upravuje, aby se hodil pro každou kulturu. Co skutečně potřebujeme, je odhalit totožnost toho Sabreho."

"Abyste ho mohl zabít?" Monselův tón byl vyčítavý.

"Ne, Vaše Milosti, to by nebylo praktické. Když ho zabijeme, bude nahrazen někým jiným - někým, koho neznáme. Chci jen zjistit kdo to je a co je zač a vše, co lze o něm vypátrat. Chci vědět, jakým způsobem myslí, co ho žene a jaké jsou jeho osobní motivy. Až to budu všechno vědět, mohu jej zneškodnit aniž bych ho zabíjel. Abych k vám byl naprosto upřímný, vlastně se o Sabreho ani moc nezajímám. Chci toho, kdo stojí za ním."

Monsel vypadal otřesen. "Je to strašlivý člověk, Embane," řekl tichým hlasem.

"Myslím, že tím pravým slovem je nesmířitelný."

"Dá-li se věřit Oscagnemu - a já myslím, že ano - někdo v té záležitosti využívá tajemné nauky," řekl jim Sparhawk. "K tomu účelu byli původně vytvořeni rytíři Církve. Naším úkolem je vypořádávat se s magií. Naše elénské náboženství ji nemůže zvládat, protože v naší víře není pro ni místo. Museli jsme zajít mimo tuto víru - ke Styrikům - abychom se naučili, jak proti ní působit. Otevřely se tím jistě dveře, které bychom rádi ponechali zavřené, ale to je cena, kterou jsme museli zaplatit. Někdo - nebo něco - na té druhé straně používá magii velmi vysokého řádu. Jsem tady, abych ho zastavil - a bude-li to potřeba i zabil. Jakmile bude pryč, mohou se Atani se Sabrem vypořádat. Jednu Atanu znám a jestli je její národ úplně jak ona, můžeme se na ně spolehnout, že budou důkladní."

"Zneklidnil jste mě, Sparhawku," přiznal se Monsel. "Vaše oddanost vůči závazkům je téměř nelidská a vaše odhodlání jde ještě dále. Zahanbujete mne, Sparhawku." Povzdechl si a začal se popotahovat za vousy, zrak ponořen do vlastních úvah. Nakonec se narovnal. "Dobrá, Embane, můžeme obejít zákon?"

"Teď jsem tě jasně nepochopil."

"Neměl jsem v úmyslu vám to říkat," pravil Arcimandrita, "jednak proto, že by to zřejmě naježilo vaši dogmatickou srst, ale hlavně proto, že jsem se o to ve skutečnosti nechtěl s nikým dělit. Ten váš nesmířitelný Sparhawk mě přesvědčil o opaku. Když vám neřeknu, co vím, tak, aby získal informace, zničí celý Astel a každého v něm, že ano, Sparhawku?"

"To bych opravdu hrozně nerad, Vaše Milosti."

"Ale udělal byste to, že?"

"Kdybych musel."

Monsel pokrčil rameny. "Oba jste duchovní a tak chci apelovat na pravidlo kněžské důvěrnosti. Nezměnili jste ještě v Chyrellu tuhle zásadu, že ne, Embane?"

"Ne pokud tak neučinil Sarathi od doby, co jsem odešel. V každém případě máte naše slovo, že ani jeden z nás neodhalí nic z toho, co nám řeknete."

"S výjimkou jiného duchovního," doplnil Monsel. "Tohle ještě budu tolerovat."

"V pořádku," souhlasil Emban.

Monsel se opřel v křesle a mluvil si vous. "Tamulci nemají vůbec ponětí o tom, jak silná je Církev v elénských královstvích tady v západní Daresii," začal. "V první řadě, jejich náboženství je sotva více než snůškou ceremoniálů. Tamulci o náboženství ani nepřemýšlejí a tak nedokáží pochopit hloubku víry v srdcích zbožných lidí - a astelijští nevolníci jsou zcela jistě ti nejzbožnější lidé pod sluncem. Všechny své problémy svěřují svým kněžím - a to nejenom své vlastní problémy, ale také problémy sousedů. Nevolníci jsou všude a všechno vidí a s tím přicházejí za kněžími."

"Myslím, že se tomu říkalo bonzování, když jsem byl ještě na lyceu," poznamenal Emban.

"Během našeho noviciátu jsme pro to měli horší název," dodal Sparhawk. "Kvůli tomu se na kolbišti odehrávaly všechny možné nepříjemné nehody."

"Práškače nemá nikdo v lásce," souhlasil Monsel, "ale bez ohledu na to, astelijští kněží ví o všem, co se v království šustne - doslova o všem. Samozřejmě jsme přísahali ponechat to v tajnosti, ale cítíme, že naši prvotní odpovědnost je je duchovní blaho našeho stáda. Jelikož je značná část našich kněží původem nevolníky, nemají jednoduše ten teologický výcvik, jak nakládat se složitými náboženskými problémy. Vynalezli jsme způsob, jak jim poskytnout potřebné rady. Kněží-nevolníci neprozrazují jména těch, kdož za nimi přicházejí, ale vážné záležitosti svěřují svým nadřízeným a ti ty záležitosti přinášíjí mně osobně."

"S tím jsem si nedělal žádné vážné těžkosti," řekl Emban. "Pokud jsou jména držena v tajnosti, není slib mlčenlivosti porušen."

"Spolu bychom to dotáhli daleko, Embane." Monsel se krátce zasmál. "Nevolníci pohlíží na Sabreho jako na osvoboditele."

"Došli jsme k stejnému názoru," řekl mu Sparhawk. "Jeho řeč však postrádá jistou dávku důslednosti. Šlechtě vykládá, že Ayachin chce Tamuli zbavit jha a nevolníkům zase, že skutečným cílem Ayachina je zrušení nevolnictví. Navíc

premlouvá šlechtu, aby byla v jednání s nevolníky mnohem brutálnější. To není jen nechutné, to je iracionální. Šlechta by se měla snažit nevolníky získat a ne si je znepřátelit. Viděno objektivně, není Sabre ničím více než pouhým agitátorem a není nijak zvlášť důvtipný. Je politicky nezrálý."

"To zacházíte kapánek daleko, Sparhawku," protestoval Emban. "Jak byste pak vysvětlil jeho úspěch? Blázen jako je on by Astelany nikdy nepřesvědčil, aby s jeho názory souhlasili."

"Ale oni s jeho názory nesouhlasí. Oni souhlasí s Ayachinovými."

"Ztratil jste zdravý rozum, Sparhawku?"

"Ne, Vaše Milosti. Už jsem se zmínil, že kdosi na druhé straně užívá magii. Právě o tom jsem hovořil. Lidé zde skutečně viděli samotného Ayachina."

"To je absurdní!" Monsel se zdál být hluboce zneklidněn.

Sparhawk si povzdechl. "Kvůli teologické potěše Vaší Milosti, nazvěme to jakýmsi typem halucinace - masové halucinace stvořené chytrým šarlatánem či nějakým spolupachatelem oděným do archaického šatu, jenž se náhle objevil nějakým okázalým způsobem. Ať je zdroj toho všeho jakýkoliv, je-li to, co se zde děje, v čemkoliv podobné tomu, co se děje v Lamorkandu, je váš lid naprosto přesvědčen, že se Ayachin vrátil z hrobu. Sabre pravděpodobně pronáší proslovy - roztěkanou snůšku nesouvislých blábolů - a pak se ty halucinace zjevují v záblescích světla a za velkého hřmění a potvrzují všechna jeho prohlášení. To je samozřejmě jen dohad, ale není asi daleko od pravdy."

"Je to tedy důmyslný podvod?"

"Chcete-li to tak brát, Vaše Milosti."

"Ale vy nevěříte, že je to podvod, že Sparhawku?"

"Byl jsem vycvičen, abych nic bezhlavě nezatracoval, Vaše Milosti. Není důležité, zda je zjevení Ayachina skutečné nebo je to nějaký trik. Hlavní je, v co lidé věří, a já jsem si jist, že oni věří, že se Ayachin vrátil, a že Sabre hovoří za něj. Právě tohle činí Sabreho tak nebezpečným. S nápomocí zjevení může lid přesvědčit o čemkoliv. Proto o něm musím zjistit vše, co se dá. Abych mu mohl čelit, musím být schopen předpovědět, co hodlá učinit."

"Začínám mít pocit, jako bych věřil tomu, co jste mi řekl, Sparhawku," pravil Monsel znepokojeným hlasem. "Opravdu si však myslím, že potřebujete trochu duševní pomoci." Tvář mu zvažněla. "Víme, kým je Sabre," řekl konečně. "Víme to již přes rok. Zpočátku jsme věřili tomu, co vy - že není nic víc než zmatený fanatik s citem pro melodrama. Očekávali jsme, že se s ním Tamulci vypořádají a tak jsme ani neuvažovali, že bychom museli sami něco podniknout. Později jsem však změnil názor. Za podmínky, že nikdo z vás neprozradí nic z toho, co řeknu, s výjimkou jiného duchovního, vám povím, kým je. Dáte mi na to své slovo?"

"Máte jej, Vaše Milosti," odpřísáhl Emban.

"A vy, Sparhawku?"

"Zajisté."

"Nuže dobrá. Sabre je mladší švagr menšího šlechtice, jenž má statek pár mil východně od Esosu."

S hlasitým cvaknutím zapadlo v Sparhawkově mysli vše na své místo.

"Ten šlechtic je baron Kotyk, hloupý, neschopný osel," sdělil jim Monsel. "A měl jste naprostou pravdu, Sparhawku. Sabre je melodramatický výrostek jménem Elron."

KAPITOLA

TŘINÁCTÁ

"TO JE NEMOŽNÉ!" ZVOLAL SPARHAWK.

Monsel byl jeho náhlou prudkostí vyveden z míry. "Máme o tom více než dostatečné svědectví, sire Sparhawku. Nevolník, který nám tento fakt hlásil, ho zná od dětství. Soudím, že jste se s Elronem setkali."

"Přijali jsme před bouřkou pozvání do Kotykova domu," vysvětloval Emban. "Elron může být Sabrem, to víte, Sparhawku. Má pro to ty správné duševní předpoklady. Proč jste si tak jistý, že on jím není?"

"Nemohl by nás přece dostihnout," řekl Sparhawk nepřesvědčivě.

Monsel vypadal zmateně.

"Spatřili jsme Sabreho v lesích při své cestě sem," řekl mu Emban. "Přesně takhle by sis ho představoval - černě maskovaný muž na černém oři na pozadí oblohy - nic hloupějšího jsem dosud neviděl. Až tak rychle jsme se nepohybovali, Sparhawku. Elron nás mohl dostihnout docela lehce."

Sparhawk mu nemohl říci, že se vlastně pohybovali natolik rychle, že by je nedokázal nikdo dostihnout - ne když si Aphrael pohrávala s časem a vzdáleností. Spolkl své námitky. "Jen mne to překvapuje, to je vše," zalhal. "Stragen a já jsme tu noc, kdy jsme u nich pobývali, s Elronem hovořili. Nemůžu uvěřit, že by zrovna on venku burcoval nevolníky. Má pro ně jen pohrdání."

"Třeba se přetvařoval?" navrhol Monsel. "Aby skryl své skutečné pocity?"

"Nemyslím, že je toho schopen, Vaše Milosti. "Na takovou lstivost byl příliš otevřený."

"Nesudte tak rychle, Sparhawku," řekl mu Emban. "Jestliže v tom hraje roli magie, vůbec by nezáleželo na tom, co je ten Sabre za člověka. Neexistuje nějaký způsob, kterým by mohl být silně ovládán?"

"V podstatě několik," připustil Sparhawk.

"Trochu mě překvapuje, že jste to sám nevzal do úvahy. Jste odborníkem přes magii. Elronovy osobní city jsou asi mimo rámec. Když hovoří jako Sabre, hovoří za něj vlastně ten muž v pozadí."

"Mělo mě to napadnout." Sparhawk se hněval sám na sebe, že přehlédl tak zjevný fakt - fakt, jenž nejlépe vysvětloval Elronovu schopnost převést je. Určitě jiný bůh dokázal stlačit čas a vzdálenost stejným způsobem, jakým to dělala Aphrael. "Jak rozšířené je to pohrdání nevolníky, Vaše Milosti?" otázal se Monsela.

"Bohužel, je téměř celosvětové, principi Sparhawku." Monsel si povzdechl. "Nevolníci jsou nevzdělaní a podezřívaví, ale

nejsou tak hloupí, jak tomu věří šlechta. Hlášení, která jsem obdržel, svědčí o tom, že Sabre tráví skoro stejně tolik času odsuzováním nevolníků jako spíláním Tamulcům, když hovoří ke šlechtě. Líní je asi to nejmírnější slovo, kterým je častuje. Podařilo se mu panstvo zpola přesvědčit, že jsou nevolníci ve spolku s Tamulci v jakémsi temném rozsáhlém spiknutí, jehož konečným cílem je osvobození nevolníků a nové rozdělení země. Šlechta reaguje očekávaným způsobem. Nejprve byla dohnána k nenávisti Tamulců a pak byla přinucena věřit, že jsou nevolníci ve spolku s Tamulci, a že jsou tím spojenectvím ohroženy její statky a pozice. Kvůli Atanům se neodvažují Tamulce konfrontovat přímo a tak si své nepřátelství vybíjejí na svých vlastních nevolnících. Bývaly případy nevyprovokovaného násilí, jejichž oběti hromadně poputují do nebes při posledním soudu. Církev dělá, co může, ale držet panstvo na uzdě může jen do jisté míry."

"Potřebujete rytíře Církve, Vaše Milosti," řekl Sparhawk ponurým tónem. "Na poli spravedlnosti jsme výborní. Vezmete-li šlechtici jeho knuty a použijete je párkrát na jeho vlastní záda, začne mu svítat velice rychle."

"Kéž by to bylo v Astelu možné, sire Sparhawk," odpověděl Monsel smutně. "Naneštěstí -"

Byl to tentýž chlad a totéž znepokojující mihotání na pokraji vidění. Monsel se zarazil a rychle se rozhlédl kolem, snažíc se spatřit něco, co skutečně vidět nelze. "Co -" začal.

"To je navštívení, Vaše Milosti," pravil mu Emban napjatým hlasem. "Nevymknete si krk, jak se to budete snažit zachytit." Lehce pozvedl hlas. "Strašně rád tě znova vidím, starý brachu," řekl. "Už jsme si začínali myslet, že jsi na nás zapomněl. Je něco, co bys obzvláště rád? Nebo jsi jen toužil po naší společnosti? Jsme samozřejmě polichoceni, ale zrovna jsme trochu zaneprázdněni. Proč teď nezmizíš a nejdeš si hrát? Poklábosíme si někdy k jindy."

Zcela náhle se ten chlad změnil na horkost a mihotání ztmavlo.

"Zešilel jsi, Embane?" vyrazil se sebe přidušeně Sparhawk.

"Ani ne," řekl ten malý tlustý patriarcha. "Váš mihotavý přítel - či přátelé - mě rozčilují, toť vše."

Stín se ztratil a vzduch kolem nich se navrátil k normálu. "Co to všechno znamenalo?" dožadoval se Monsel.

"Patriarcha z Ucery zrovna urazil boha - možná několik bohů," odvětil Sparhawk skrze zaťaté zuby. "Na chvíli jsme se všichni vznášeli na pokraji záhuby. Prosím, už to víckrát nedělejte, Embane - alespoň ne aniž byste to se mnou nejprve neprojednal." Náhle se trochu nesměle rozesmál. "Nyní přesně vím, jak se Sefrenie cítí při nesčetných příležitostech. Až ji zase uvidím, budu se jí muset omluvit."

Emban se potěšeně usklíbal. "Jaksi jsem je vyvedl z míry, co?"

"Už to znova nedělejte, Vaše Milosti," snažně ho prosil Sparhawk. "Viděl jsem, co dokáží bohové s lidmi udělat a nechtěl bych být poblíž, kdybyste je opravdu urazil."

"Chrání mě náš Bůh."

"Annias se právě modlil k našemu Bohu, když ho Azash vyždímal jak mokrý hadr, Vaše Milosti. Jak si vzpomínám, neudělal pro něj nic moc dobrého."

"Bylo to skutečně hloupé," řekl poté Emban.

"Jsem rád, že jste to pochopil."

"Nemyslel jsem sebe, Sparhawk. Mluvil jsem o našem odpůrci. Proč se zjevil právě v tento okamžik? Mohl si svůj okázalý projev nechat pro sebe a jen poslouchat. Mohl zjistit, jaké jsou naše plány. A nejenom tohle, odhalil se i Monselovi. Než se objevil, měl Monsel pro jeho existenci jen naše ujištění. Teď ho viděl na vlastní oči."

"Vysvětlí mi to laskavě někdo?" vybuchl Monsel.

"Byli to trollí bohové, Vaše Milosti," řekl mu Sparhawk.

"To je absurdní. Nic takového jako troll neexistuje, tak jak mohou mít bohy?"

"Bude to těžší než jsem si myslel," zamumlal si napůl pro sebe Sparhawk. "Ve skutečnosti, Vaše Milosti, trollové existují."

"Viděl jste někdy nějakého?" provokoval Monsel.

"Jen jednoho, Vaše Milosti. Jmenoval se Ghwerig. Byl zakrslý, takže měřil jen něco kolem sedmi stop. Přesto bylo velmi obtížné ho zabít."

"Zabil jste ho?" zajíkl se Monsel.

"Měl něco, co jsem potřeboval." Sparhawk pokrčil rameny. "Ulath jich spatřil mnohem více než já, Vaše Milosti. Může vám o nich povyprávět vše. Dokonce hovoří jejich jazykem. Na chvíli jsem to uměl i já, ale již jsem to zřejmě zapomněl. Každopádně mají jazyk, což znamená, že jsou pololidé a to značí, že mají bohy, že ano?"

Monsel bezmocně pohlédl na Embana.

"Mne se neptej, příteli," pravil otlý patriarcha. "Je to mé teologické výchově hodně vzdálené."

"Prozatím vám na to bude muset stačit mé slovo," řekl jim Sparhawk. "Trollové prostě existují a mají své bohy - je jich pět - a ti bohové nejsou přespříliš milí. Ten stín, který patriarcha Emban právě tak nedbale odbyl, to byli oni - či něco, co je jim velice blízké - a právě z toho jsme v úzkých. Snaží se to zničit říši a Církev - pravděpodobně obě naše Církev. Mrzí mě, že vám to musím předložit tak na rovinu, Arcimandrito Monseli, ale musíte vědět, čemu čelíte. Jinak budete naprosto bezbranný. Nemusíte věřit tomu, co vám říkám, ale raději byste se měl chovat, jako byste věřil, protože v opačném případě nemá vaše Církev naději na přežití."

O pár dnů později dorazili Atani. Na město Darsas padlo ticho, jak se jeho obyvatelé rozprchli do úkrytu. Žádný člověk není ve své duši tak úplně neviný, aby mu náhlý příjezd pár tisíců strážných nepřivodil jednu či dvě mdloby. Atani byli nádherní obři. Dvě tisícovky válečníků obou pohlaví běžely čtyřstupem městem v dokonalém souzvuku. Měli na sobě krátké kožené kytlice, naleštěné ocelové hrudní pláty a černé polovysoké holínky. V ranním slunci se jim jejich holé údy zlatě leskly a tváře měli vážné a bez emocí. Přesto, že to byli zjevně vojáci, nebyli ve zbraních vůbec jednotní. Nesli nahodilou sbírku mečů, krátkých kopí a seker a stejně tak další vybavení, pro které Sparhawk nenalezl jména.

Všichni měli několik dyk v pouzdrech pevně připásaných k pažím a nohám. Helmice neměli žádné, ale místo toho měli kolem hlav tenké zlaté obroučky.

"Bože," vydechl Kalten k Sparhawkovi, když stáli na cimbuří a sledovali příchod jejich eskorty, "opravdu bych strašně nerad vyjel proti takovému davu na bitevní pole. Z pouhého pohledu na ně mi tuhne krev v žilách."

"To je taky účelem Kaltene," řekl Sparhawk. "Samotná Mirtai je působivá, ale když vidíš pár tisíc válečníků jako je ona, začne ti být jasné, jak Tamulci dokázali bez zvláštních těžkostí dobýt celý kontinent. Dovedu si představit, jak se celé armády jednoduše vzdaly, když je viděly přicházet."

Atani vstoupili na náměstí před palácem a rozeslavili se před rezidencí tamulského velvyslance. Ke dveřím velvyslance Fontana vykročil obrovitý muž, jehož krok zcela jasně naznačoval, že pokud mu dveře nebudou otevřeny, projde skrze ně.

"Proč nesejdeme dolů?" navrhl Sparhawk. "Očekávám, že Fontan přijme toho chlapíka během pár okamžiků. Dej si pozor na to, co říkáš, Kaltene. Tihle lidé mi připadají obzvláště bez smyslu pro humor. Jsem si jist, že jim nedojde pointa žádného vtipu."

"Pravda," vydechl souhlasně Kalten.

Skupinka doprovázející královnu Elenie se shromáždila v soukromých komnatách Jejího Veličenstva a spíše nervózně očekávala příchod tamulského velvyslance a jeho generála. Sparhawk celkem důkladně sledoval Mirtai, aby zjistil, jaká může být její reakce na znovushledání se svým národem po tolika letech. Měla na sobě šaty, které na ní nikdy dříve neviděl, šaty, které silně připomínaly oděv jejích krajanů. Místo ocelového hrudního plátu však měla těsně padnoucí černou koženou kazajku bez rukávů a pás kolem čela byl spíše ze stříbra než ze zlata. Tvář měla klidnou, neprozrazující ani očekávání ani nervózní obavy. Pouze čekala.

Pak Fontan s Oscagnem přišli s nejvyšším mužem, jakého kdy Sparhawk viděl. Představili ho jako Atana Engessu. Slovo Atan bylo patrně nejenom názvem národa, ale rovněž i jakýmsi druhem titulu. Engessa měl dobře přes sedm stop výšky a když vstoupil, místnost jakoby se scvrkla. Jeho věk, zřejmě díky jeho rase, byl neodhadnutelný. Byl hubený a svalnatý a měl silně neústupný výraz. Jeho tvář ani náznakem neprozrazovala, že by se kdy usmál.

Okamžitě po svém vstupu do místnosti přešel rovnou k Mirtai, jakoby ostatní ani v pokoji nebyli. Konečky prstů obou rukou se dotkl své oceli zaštitěné hrudi a sklonil k ní hlavu. "Atano Mirtai," pozdravil ji uctivě.

"Atane Engesso," odpověděla, opakujíc gesta jeho pozdravu. Pak spolu po jistou dobu rozmlouvali v tamulském jaryce.

"Co říkají?" ptala se Ehlana Oscagneho, který se postavil vedle nich.

"To je přivítací rituál, Vaše Veličenstvo," odpověděl Oscagne. "Setkání Atanů je doprovázeno velkým množstvím zdvořilosti. Věřím, že rituály napomáhají omezit krveprolití. Právě teď se Engessa táže Mirtai ohledně jejího postavení dítěte - rozumějte tím tu stříbrnou čelenku. Je to znamení, že ještě neprošla Obřadem Přechodu." Odmlčel se a na chvíli naslouchal Mirtaině řeči. "Vysvětluje, že od dětství byla odloučena od lidí a dosud neměla příležitost účastnit se rituálu."

"Odloučena od lidí?" namítla Ehlana. "Co si myslí, že jsme my?"

"Atani věří, že oni jsou jedinými lidskými tvory na světě. Nejsem si přesně jistý, za co považují nás." Velvyslanec zamžoural očima. "Skutečně zabila tolik lidí?" zeptal se překvapeně.

"Deset?" zeptal se Sparhawk.

"Řekla, že třicet čtyři."

"To není možné!" zvolala Ehlana. "Uplynulých sedm let byla členkou mého dvora. Věděla bych, kdyby někoho zabila v mých službách."

"Ne kdyby tak činila po nocích, že ano, má královno," odporoval Sparhawk. "Každou noc nás v našich komnatách zamyká. Tvrdí, že je to pro naši vlastní ochranu, ale možná je to ve skutečnosti proto, aby se mohla nerušeně porozhlédnout venku po zábavě. Snad bychom ten postup měli změnit, až se dostaneme domů. Začneme na noc zamykat naopak ji."

"To by ty dveře prostě vyrazila, Sparhawkku."

"To je pravda. Domnívám se, že ji můžeme vždy na noc připoutat řetězy ke zdi."

"Sparhawkku!" zvolala Ehlana.

"Můžeme si o tom promluvit později. Fontan a generál Engessa zrovna přicházejí."

"Atan Engessa, Sparhawkku," opravil ho Oscagne. "Engessa by titul generála ani nepochopil. Je to válečník - Atan. To je veškerý titul, který potřebuje. Jestli ho nazvete generálem, urazíte ho a to není dobrý nápad."

Engessa měl hluboký, tichý hlas a lámaně hovořil elénským jazykem s exotickým přízvukem. Pozorně opakoval každé z jejích jmen, když je Fontan představoval, zjevně si je ukládal do paměti. Bez námitek přijal Ehlano postavení, pojem královny mu musel být cizí. Ve Sparhawkovi a ostatních rytířích rozpoznal válečnický a k jako takovým k nim měl úctu. Postavení patriarchy Embana, Talena, Stragena a baronky Melidere jej viditelně mátl. Pozdravil však Kringa obvyklým peloiským přivítáním. "Atana Mirtai mi oznámila, že ji žádáš o sňatek," pravil.

"To je pravda," odpověděl Kring kapánek svárlivě. "Máš nějaké námítky?"

"Přijde na to. Kolik už jsi zabil?"

"Více než dokážu z hlavy spočítat."

"To může značit dvě věci. Buď jsi jich hodně skolil anebo máš slabý mozek na počty."

"Umím počítat do dvou set," prohlásil Kring.

"Úctyhodné číslo. Jsi Domim mezi svým lidem?"

"To jsem."

"Kdo ti pořezal hlavu?" Engessa ukázal na šrámy na Kringově skalpu a tváři.

"Přítel. Vzájemně jsme probírali způsobnost pro vůdcovství."
"Proč jsi ho nechal, aby tě pořežal?"
"Byl jsem zaneprázdněn. Měl jsem svou šavli zrovna v jeho břichu a probíral se rozličnými věcmi uvnitř."
"Pak jsou tvé šrámy čestné. Ctím je. Byl to dobrý přítel?"
Kring přikývl. "Ten nejlepší. Byli jsme jako bratři."
"Ušetřil jsi ho nepohodlí ze stárnutí."
"To ano. Už nikdy ani o den nezestárne."
"Nemám námitky proti tvému ucházení se o ruku Atany Mirtai," pravil k němu Engessa. "Je to dítě bez rodiny. Jakožto první dospělý Atan, kterého potkala, je mou povinností zastoupit jejího otce. Máš oma?"
"Mého oma zastává Sparhawk."
"Pošli ho za mnou a my tu záležitost spolu probereme. Smím tě nazývat přítelem, Domi?"
"Byl bych poctěn, Atane. Smím tě také nazývat přítelem?"
"Také bych byl poctěn, příteli Kringu. Tvůj oma a já budeme dozajista schopni sjednat den, kdy budete ty a Atana Mirtai ocejchováni."
"Nechť Bůh uspíš ten den, příteli Engesso."
"Mám pocit, jako bych byl právě svědkem čehosi z temných věků," pošeptal Kalten Sparhawkovi. "Co myslíš, že by se stalo, kdyby si jeden druhého neoblíbili?"
"Asi by to tu bylo pěkně zaneřáděné."
"Kdy hodláte odejít, Ehlano, královno Elenie?" zeptal se Engessa.
Ehlana tázavě pohlédla na své přátele. "Zítřa?" navrhla.
"Neměla byste se ptát, Ehlano-královno," pokáral ji rázně. "Rozkažte. Budou-li námitky, Sparhawk-Ochránce je vyřídí."
"Snažíme se to omezovat, Atane Engesso," řekla. "Nesvědčí to příliš kobercům."
"Ach," pravil. "Věděl jsem, že je důvod. Tedy zítřa?"
"Zítřa, Engesso."
"Budu vás očekávat za prvního rozbřesku, Ehlano-královno." Otočil se na patách a odkráčel z místnosti.
"Strohý typ chlapíka, co?" poznamenal Stragen.
"Neplýtvá slovy," souhlasil Tynian.
"Na slovíčko, Sparhawku," řekl Kring.
"Jistě."
"Budeš zastávat funkci mého oma, ano?"
"Jistě."
"Neslibuj příliš mnoho koní," Kring svažil čelo. "Co tím míníš, když hovořil o cejchování?"
Sparhawk si náhle vzpomněl. "Je to oddávací obyčej Atanů. Během toho obřadu je šťastný pár ocejchován. Každý získá znamení toho druhého."
"Ocejchován?"
"Tak jsem vyrozuměl."
"Co jestli spolu pár nevychází?"
"Domnívám se, že cejch přeškrtnou."
"Jak bys přeškrtoval cejch?"
"Asi žhavým železem. Stále jsi nakloněn manželství, Kringu?"
"Zjisti, jak je to s tím cejchem, Sparhawku. Budu na tom lépe, až tu informaci budu mít."
"Soudím, že jsou jistá místa, kde bys raději nechtěl být cejchován?"
"To ano. Rozhodně ano, Sparhawku."

Darsas opustili příštího rána za prvního rozbřesku a vyrazili přes stepi středního Astelu směrem na východ k Pele. Atani obklopili kolonu, lehce se přizpůsobující rychlosti koní. Sparhawkovy obavy ohledně bezpečí své královny se znatelně zmenšily. Mirtai velice krátce - až kategoricky - své paní oznámila, že pocestuje se svými krajany. Ani nežádala. To opatrné napětí, které ji vždy charakterizovalo, se jakoby vytratilo. "Nedokáží to přesně popsat," vyznala se Ehlana během dopoledne, když to probírali. "Není to prostě ona."

"To není, Vaše Veličenstvo," řekl jí Stragen. "Vrací se domů, to je vše. A nejenom to, přítomnost dospělých jí dovoluje zaujmout přirozené místo v její vlastní společnosti. Stále je to dítě - alespoň ve svých vlastních očích. Nikdy o svém dětství nevyprávěla, ale soudím, že to nebyla doba naplněná štěstím a bezpečím. Jejím rodičům se něco přihodilo a byla prodána do otroctví."

"Všichni z jejího lidu jsou otroky, milorde Stragene," namítla Melidere.

"Jsou různé druhy otroctví, baronko. Otroctví atanské rasy Tamulci je uzákoněno. Mirtaino je jiné. Byla odvedena jako dítě, zotročena a posléze donucena podniknout vlastní kroky na svou ochranu. Nyní, když je zpátky mezi Atany, je schopna znovu získat pocit svého dětství." Ušklíbl se. "Já jsem takovou možnost samozřejmě nikdy neměl. Narodil jsem se do odlišného druhu otroctví a vražda mého otce mě nijak neosvobodila."

"Přilíš se na to upínáte, milorde Stragene," řekla mu Melidere. "Víte, opravdu byste neměl otázku svého nevhodného početí pokládat za hlavní problém celé své existence. V životě jsou mnohem důležitější věci."

Stragen na ni ostře pohlédl a pak se rozesmál, ve tváři trochu hloupý výraz. "To vám opravdu připadám tak sebelibostivý, baronko?"

"Ne, vůbec ne, ale vždy trváte na tom obvinění. Netrapte se tím tolik, milorde. Pro nás ostatní to nic neznamená, tak proč nad tím dumat?"

"Vidiš, Sparhawk," povzdechl si Stragen. "To je přesně to, co jsem o tom děvčeti říkal. Je to ta nejnepočestnější osoba, jakou jsem kdy poznal."

"Milorde Stragene!" ohradila se Melidere.

"Ale jste, drahá baronko." Stragen se zašklebil. "Vy nelžete svými ústy, vy lžete celou svou osobou. Vydáváte se za někoho s prázdnou hlavou a pak jedním prohlášením strhnete fasádu, kterou jsem si léta budoval. Vskutku nevhodné početí. Podařilo se vám degradovat ústřední tragédii celého mého života."

"Můžete mi vůbec odpustit?" Oči měla rozšířené a nečestně nevinné.

"Vzdávám se," řekl a rozhodil ruce do vzduchu ve výrazu čiré kapitulace. "Kde jsem to přestal? Ach, ano, ta viditelná změna Mirtainy osobnosti. Myslím si, že Obřad Přechodu je mezi Atany velice významný a to je další důvod, proč se naše milovaná obryňka navrácí ke společenskému postavení dítěte. Engessa se zjevně chystá nechat ji projít obřadem, až dosáhneme její domoviny a tak se skrz naskrz těší z posledních dnů svého dětství."

"Můžu jet s tebou, tati?" zeptala se Danae.

"Když chceš."

Princeznička se zvedla ze svého sedátka v kočáře, podala Rolla Alean a Mmrr baronce Melidere a natáhla ručky ke Sparhawkovi. Přenesl ji na její obvyklé místo před své sedlo.

"Vezni mě na projíždku, tati," škemrala svým nejlíbeznějším hláskem malé dívky.

"Hned budeme zpátky," řekl Sparhawk ženě a odklusal pryč.

"Stragen dokáže být občas tak únavný," řekla Danae trpce. "Jsem ráda, že tou pravou osobou, která ho usměřňuje, je právě Melidere."

"Cože?" trhl sebou Sparhawk.

"Kams dal oči, tati?"

"Zrovna jsem se nedíval. Opravdu to tak cítí jeden k druhému?"

"Ona ano. Až bude připravena, dá mu to jasně najevo. Co se stalo v Darsasu?"

Sparhawk při té otázce trochu zápasil se svým svědomím. "Řekla bys, že jsi zbožná osoba?" zeptal se opatrně.

"To je neobvykle položená otázka."

"Prostě odpověz, Danae. Jsi nebo nejsi spřízněna s náboženstvím?"

"Samozřejmě, že jsem, Sparhawk. Jsem ohniskem náboženství."

"Takže bys jistým obecným způsobem mohla být označena za duchovní - eh - osobu?"

"Na co narážíš, Sparhawk?"

"Prostě řekni ano, Danae. Balancuji na okraji porušení přísahy a potřebuji pro to praktickou omluvu."

"Vzdávám se. Ano, prakticky mě můžeš nazývat církevní osobou - je to samozřejmě jiná Církev, ale definice stále platí."

"Díky. Přisahal jsem nic neprozradit s výjimkou jiné osoby duchovního. Ty jsi takovou osobou, takže ti to můžu říct."

"To je pouhá sofistika, Sparhawk."

"Já vím, ale dostane mě to z potíží. Švagr barona Kotyka, Elron, je Sabrem." Podezřavě na ni pohlédl. "Měla jsi v tom opět prsty?"

"Já?"

"Začínáš to s tou mocí náhodných shod trochu přehánět, Danae," řekl. "To, co jsem ti právě řekl, jsi věděla po celou dobu, že ano?"

"Ne podrobnosti. Co nazýváš 'vševědoudcností' je jenom lidský pojem. Byl vytvořen, aby si lidé mysleli, že se nemohou s ničím vyrovnat. Mívám tušení - slabé záblesky věcí, to je vše. Věděla jsem, že je v Kotykově domě něco důležitého a věděla jsem, že pokud budeš ty a ostatní pozorně naslouchat, uslyšíš o tom."

"Je to tedy něco jako intuice?"

"To je pro to velice vhodný výraz, Sparhawk. Ta naše je o trochu více dokonalejší než vaše a přikládáme jí větší význam. Vy lidé máte sklon ji přehlížet - zvláště vy muži. Ale ještě něco se v Darsasu přihodilo, že?"

Přikývl. "Ten stín se objevil znovu. Právě jsme s Embanem hovořili s Arcimandritem Monselem a vtom jsme dostali návštěvu."

"Kdokoliv je za tím, je velice hloupý."

"Trollí bohové? Není to součást jejich definice?"

"Nejsme si úplně jistí, že to jsou trollí bohové, Sparhawk."

"Ty že bys nevěděla? Chci říct, neexistuje nějaký způsob, jak bys zjistila totožnost toho, kdo ti čelí?"

Potřásla hlavou. "Obávám se, že ne, Sparhawk. Dokážeme se jeden před druhým dobře skrýt. Hloupost toho prozrazení v Darsasu však poukazuje na trollí bohy. Zatím se nám ještě nepovedlo vtlouct jim do hlavy, proč slunce vychází na východě. Ví, že každé ráno vychází, ale nikdy si nejsou přesně jisti kde."

"To přeháníš."

"Ovšemže ano." Zamračila se. "Nenechme se však zatím svazovat faktem, že máme co do činění s trollími bohy. Je zde několik velice jemných rozdílů - může to být samozřejmě výsledkem jejich střetu s tebou v Chrámu Azashe. Víš, velmi jsi je vystrašil. Přikláníla bych se více k podezření, že mají úmluvu s někým dalším. Od trollích bohů bych očekávala, že budou mnohem přímočařejší. Je-li v tom zapleten ještě někdo jiný, je prostě kapánek dětinský. Ještě nepoznal svět. Obklopil se lidmi, kteří nejsou bystří a celé člověčenstvo soudí podle svých ctitelů. Ten výstup byl skutečně velkou chybou. Nemusel to dělat a jediné, co tím dokázal, bylo, že potvrdil to, co jsi již řekl tomu duchovnímu - řekl jsi mu, co se děje, že ano?"

Sparhawk přikývl.

"Potřebujeme se rychle dostat do Sarsosu a promluvit si se Sefrení."

"Máš v úmyslu znova uspišit cestu?"

"Myslím, že to bude lepší. Nejsem si tak docela jistá, co ti na druhé straně zrovna dělají, ale z jakéhosi důvodu začali jednat rychleji, a tak raději uděláme vše možné, abychom s nimi drželi krok. Vem mě zpátky do kočáru, Sparhawk. Stragen už pravděpodobně dokončil své školení a z pachu tvého brnění se mi už začíná zvedat žaludek."

Přestože mezi třemi neslučitelnými částmi vojenské síly doprovázející královnu Elenie panovalo společenství zájmů, rozhodli se Sparhawk, Engessa a Kring vyvinout jisté úsilí, aby udrželi Peloice, rytíře Církve a Atany více méně navzájem odděleny. Kulturní rozdíly obvykle vedly k nerozumným rozmrškám. Možnosti nepochopení byly příliš početné, aby mohly být jednoduše ignorovány. Každý vůdce kladl svému vojsku na srdce potřebu striktní zdvořilosti a konečným výsledkem bylo napětí a přehnaná upjatost. V jistém smyslu byli Atani, Peloici a rytíři spíše spojenci než kamarádi. Skutečnost, že jen velmi málo Atanů hovořilo elénštinou, přidalo na odstupu mezi oddělenými částmi malé armády, pohybující se po širých, pustých stepních územích.

S východními Peloici se střetli kousek od města Pela ve středním Astelu. Kringovi předchůdci opustili ty rozlehlé pastviny před nějakými třemi tisíci lety, ale i přes propast času a vzdálenosti byly obě větve peloiské rodiny znatelně podobné, co se odění a zvyků týče. Jediným skutečně významným rozdílem bylo, že východní Peloici dávali přednost kopí oproti šavli preferované Kringovým národem. Po obřadních zdvořilostních výměnách se Kring a jeho východní bratranec posadili se zkříženými nohama na trávnick a "společně přijímali sůl a probírali dění," zatímco se obě armády ostražitě sledovaly přes tři sta sáhů volné krajiny. Rozhodnutí nevstoupit dnes vzájemně do stavu válečného bylo zjevně dosaženo a Kring přivedl svého hostitele a příbuzného ke kočáru, aby jej všem představil. Domi východních Peloiců se nazýval Tikume. Byl o něco vyšší než Kring, ale hlavu měl taktéž holou, obyčej, jenž se mezi koňskými lidmi táhl daleko do minulosti.

Tikume je všechny zdvořile pozdravil. "Je zvláštní vidět Peloice ve spojení s cizinci," poznamenal. "Domi Kring mi vykládal o podmínkách, které panují v Eosii, ale nečekal bych, že povedou k tak podivným opatřením. Samozřejmě, nehovořili jsme spolu více než deset let."

"Vy jste se už dříve potkali, Domi Tikume?" zeptal se s jistým překvapením Emban.

"Ano, Vaše Milosti," odpověděl Kring. "Domi Tikume přicestoval do Pelosie před pár lety s králem Astelu. Trval na tom, aby mě viděl."

"Otec krále Alberena byl mnohem moudřejší než jeho syn," objasňoval Tikume, "a hodně četl. Mezi Pelosii a Astelem shledal mnoho podobností, a tak vykonal státní návštěvu krále Sorose. Pozval mne, abych ho doprovázel." Ve výrazu se mu začala zračit nechuť. "Byl bych odmítl, kdybych tušil, že hodlá plout lodí. Stonal jsem každý den z celých dvou měsíců. Domi Kring a já jsme však spolu vycházeli dobře. Byl tak laskav, že mne s sebou vzal na lov na pomezí."

"Sdílel s vámi výtěžek, Domi Tikume?" zeptala se ho Ehlena.

"Co máte na mysli, královno Ehlena?" Tikume vypadal zmateně.

Kring se však nervózně zasmál a krapet zčervenál. Pak z kočáru vystoupila Mirtai.

"To je ona?" otázal se Tikume Kringa.

Kring radostně přikývl. "Není ohromující?"

"Velkolepá," souhlasil horlivě Tikume, tónem téměř posvátným. Pak poklekl na koleno. "Domo," pozdravil ji a sepal ruce před tváří.

Mirtai na Kringa tázavě pohlédla.

"Je to peloiské slovo, drahá," vysvětloval. "Znamená Domiho družka."

"O tom ještě nebylo rozhodnuto, Kringu," namítla.

"Lze o tom vůbec pochybovat, drahá?" odvětil.

Tikume byl dosud v pokleku. "Do našeho tábora vstoupíte se všemi počtami, Domo Mirtai," prohlásil, "neboť mezi našim lidem jste královnou. Všichni před vámi pokleknou a všichni vám uvolní cestu. Na vaši počest budou složeny poémy a básně a budou vám předloženy bohaté dary."

"Dobře," řekla Mirtai.

"Vaše krása je očividně božská, Domo Mirtai," pokračoval Tikume rozohněně. "Samotná vaše přítomnost prozaňuje šed' světa a nutí slunce ke studu. Jsem naplněn úctou k moudrosti mého bratra Kringa, že si vás vybral za družku. Pojdte rovnou do našeho tábora, božská, aby vás můj lid mohl začít zbožňovat."

"Božíčku," vydralo se z hrdla Ehlaně. "Mně ještě nikdo nic podobného neřekl."

"Nechtěli jsme vás prostě uvést do rozpaků, královno," řekl jí uhlazeně Stragen. "Samozřejmě, že jsme tak o vás smýšleli, ale nechťeli jsme to dávat okatě najevo."

"Dobře řečeno," pochválil ho Ulah.

Mirtai pohlédla na Kringa s novým zájmem. "Proč jsi mi o tom neřekl, Kringu?" ptala se ho.

"Myslel jsem, že o tom víš, drahá."

"Nevěděla jsem," odpověděla a lehounce našpulila horní ret v zamyšleném gestu. "Ale teď vím," dodala. "Už sis vybral oma?"

"Jeho úlohu zastane Sparhawk, drahá."

"Proč si nejdeš promluvit s Atanem Engessou, Sparhawku?" pobídla jej. "Vzkaž mu za mě, že na nabídku k sňatku s Domim Kringem nepohlížím nelibě."

"To je výborný nápad, Mirtai," odpověděl Sparhawk. "Překvapuje mě, že mě to samotného nenapadlo."

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

MĚSTO PELA VE STŘEDNÍM ASTELU BYLO hlavním obchodním centrem, kde se z rozličných částí říše sjížděli kupci

a prodavači dobytka, aby obchodovali s peloiskými pastevcí. Bylo to chatrné, uboze vyhlížející místo. Většina jeho budov byla vyzdobena jen průčelími, za nimiž se tyčily velké stany. Jeho vyšlapané ulice se ještě nikdo nepokusil vydlat a tak při průjezdu kolony vozů či při přechodu stáda dobytka se zvedlo mračno prachu, které po většinu času město úplně zahalovalo. Za nuzným předměstím se rozkládal oceán stanů, přenosných příbytků nomádských Peloiců. Tikume je vedl přes město a dál na pahorek, kde se postaveno do velkého kruhu nacházelo množství strakatých stanů. Na samém vrcholku kopce zaujímal čestné místo baldachýn podpíraný tyčemi. Zem pod ním byla pokryta koberci s polštáři a kožešinami.

Mirtai byla absolutním středem pozornosti. Její spíše sporé cestovní šaty byly překryty až na zem sahajícím purpurovým rouchem, známkou jejího téměř královského postavení. Kring a Tikume ji formálně doprovázeli do obřadního středu tábora a představili ji Tikumově manželce Vidě, ženě ostře řezaných rysů, jež byla také oděna do purpurového roucha a která na ni pohlížela s neskrývaným nepřátelstvím.

Sparhawk a ostatní se jakožto čestní hosté připojili k vůdcům Peloiců do jejich zátiší.

Poté, co byl peloiským válečníkům představen Kring a jeho domnělá nastávající, závodili jeden s druhým o nejvýstřednější kompliment pro Mirtai. Tvář Tikumovy ženy temněla a temněla, zatímco krása zlatavé obryně byla oslavována dary a mnoha písněmi.

"Kde vzali čas, aby o ní vytvořili ty písně?" zeptal se Talen tiše Stragena.

"Řekl bych, že už existovaly drahnou dobu," odpověděl Stragen.

"Stačilo nadosadit Mirtaino jméno, toť vše. Hádám, že brzo uslyšíme i básně. Znáám jednoho druhořadého básníka z Emsatu, který si založil skvělou živnost psaním básní a milostných dopisů pro mladé šlechtice, příliš lenivé či nenápadité, aby sami něco stvořili. V literatuře je celá řádka takových prázdných míst, která se v těchto situacích využívají."

"To se do těch pustých míst prostě dosadí jméno dané dívky?" tázal se Talen nevěřicně.

"Nemělo by valný význam dosazovat tam jméno jiné dívky, nemyslíš?"

"To je nečestné!" prohlásil Talen.

"Co za nový postoj, Talene." Patriarcha z Embanu se usmíval. "Zvláště, když pochází od tebe."

"Když se dívce vykládá, co k ní člověk cítí, nemělo by se podvádět," trval na svém Talen. Talen už si začínal děvat všimát. Samozřejmě, že zde byly stále, ale dříve je neregistroval. Nyní je s jistým překvapením vzal na vědomí. Jeho přátelům je třeba připsat k dobru, že se nikdo z nich jeho podivnému náhledu počestnosti nezasmál. Baronka Melidere jej však impulzivně objala.

"Co to má vše znamenat?" zeptal se jí podezřívavě.

"Ale nic," odvětila a lehce mu rukou přejela po tváři. "Kdy ses naposledy holil?" otázala se jej.

"Asi někdy minulý týden - nebo snad ještě o týden dřív."

"Zase bys měl. Už je z tebe definitivně dospělý muž, Talene."

Chlapec se slabě zarděl.

Princezna Danae vrhla na Sparhawka kradmý úsměv.

Po darech, básních a písních přišly na řadu ukázky srdnatosti. Kringovi soukmenovci demonstrovali zručnost se svými šavlemi. Tikumovi muži zhruba totéž provedli se svými kopími, které buď vrhali nebo užívali jako krátké oštěpy. Sir Berit vyhodil ze sedla stejně tak starého cyrinického rytíře a dva blondáti zarostlí Genidiané se utkali ve strašlivě realistické napodobenině souboje se sekýrami.

"Stává se to celkem pravidlem, Embane," řekl velvyslanec Oscagne patriarchovi z Ucery. Přátelství té dvojice pokročilo do bodu, kdy začali vynechávat tituly. "Válečnické kultury svůj život většinou naprosto omezují na obřady."

Emban se usmál. "To jsem si všiml, Oscagne. Naši rytíři Církve jsou ti nejdvořadnější a nejobřadnější muži, které znám."

"Prozíravost, Vaše Milosti," vysvětlil záhadně Uloth.

"Časem si na to zvyknete, Vaše Excellence," ujistil velvyslance Tynian. "Sir Uloth nerad plýtvá slovy."

"V tom nebylo nic tajemného, Tyniane," řekl mu Uloth. "Jen jsem poukazoval na to, že je téměř vždy potřeba být zdvořilý k muži, jenž třímá sekeru."

Atan Engessa povstal a trochu ztuhla se uklonil Ehlane. "Smím vyzkoušet vaši otrokyni, Ehlano-královno?" otázal se.

"Jak si to přesně představujete, Atane Engesso?" zeptala se ho opatrně.

"Přiblížil se čas jejího Obřadu Přechodu. Musíme rozhodnout, zda je připravena. Neublížím jí. Ostatní zde ukazují své umění. Atana Mirtai a já se přidáme. To bude pro zkoušku nejlepší."

"Jak si přejete, Atane," souhlasila Ehlana, "nebude-li Atana nic namítat."

"Je-li opravdovou Atanou, nic namítat nebude, Ehlano-královno." Rázně se otočil a zamířil k Mirtai sedící mezi Peloici.

"Dnes je Mirtai dozajista středem všeho dění," poznamenala Melidere.

"Myslím si, že je to velice příjemné," řekla Ehlana. "Většinu času se držela v ústraní. Má nárok na trochu pozornosti."

"Uvědomte si, že je v tom politika," řekl jí Stragen. "Tikumovi muži jí projevují pozornost ke Kringovu užitku."

"Já vím, Stragene, ale i tak je to příjemné." Hloubavě se zahleděla na svou zlatavou otrokyni. "Sparhawku, pokládala bych za osobní laskavost, kdyby ses účinně postaral o svatební dohodu s Atanem Engessou. Mirtai si trochu štěstí zaslouží."

"Vynasnažím se udělat pro ni to nejlepší, královno."

Mirtai ochotně souhlasila s Engessovou nabídkou ke zkoušce. Elegantně se postavila, odváznala své purpurové roucha a nechala je spadnou na zem.

Peloici vydechli úžasem. Jejich ženy se obvykle odívaly do šatů, které toho zakrývaly mnohem více. Úšklebek na tváři Tikumovy ženy však byl velmi nucený. Mirtai byla pozoruhodně ženská. Rovněž byla silně ozbrojena a to také Peloice šokovalo. Společně s Engessou se vydala na volné prostranství před baldachýnem, kde jeden druhému krátce přikývla

a vytasili meče.

Sparhawk si myslel, že zná rozdíly mezi soutěživým zápasem a opravdovým bojem, ale to co následovalo mu tu hranici setřelo. Zdálo se, že Mirtai a Engessa skutečně usilují zabít jeden druhého. Jejich umění meče bylo skvostné, ale jejich způsob šermu zahrnoval mnohem více fyzického kontaktu než západní styl boje.

"Vypadá to jako zápasení s meči," podotkl Kalten Ulathovi.

"Ano," přitakal Ulath. "Rád bych věděl, zda by to člověk dokázal v souboji se sekerami. Kdybys mohl někoho kopnout do obličeje tak, jak to právě provedla, a pak na něj zaútočit sekerou, vyhrál bys hbitě mnoho válek."

"Věděl jsem, že mu to provede," rozesmál se Kalten, když Engessa přistál na záda v prachu. "Kdysi to provedla i mně."

Engessa však na rozdíl od Kaltena nezůstal ležet na zemi ztěžka oddechujíc. Místo toho se od Mirtai odkulil a vyskočil na nohy, meč stále v ruce. Zvedl ho v jakémsi pozdravném gestu a okamžitě znova zaútočil.

"Zkouška" pokračovala po několik dalších minut, až jeden přihlížející Atan silně udeřil pěstí do svého hrudního brnění, jakožto signál ukončení zápasu. Muž, jenž tak učinil, byl mnohem starší než jeho krajané, alespoň se tak zdálo. Vlasy měl bělostné. Nic jiného však na něm nebylo zvláštního.

Mirtai a Engessa se jeden druhému formálně uklonili a Atan ji pak doprovodil zpět na místo, kde si opět oblékla své roucho a usadila se na polštář. Vída se již více neušklíbala.

"Je způsobilá," ohlásil Engessa Ehlaně. Sáhl pod svůj hrudní pancíř a opatrně se dotkl bolavého místa. "Více než způsobilá," dodal. "Je zkušená a nebezpečná soupeřka. Jsem pyšný, že budu tím, koho bude nazývat 'Otcem.' Dodá lesk mému jménu."

"Máme ji hodně rádi, Atane Engesso." Ehlena se usmívala. "Moc mě těší, že s námi souhlasíte." Plnou silou vrhla svůj zničující úsměv do přísné tváře Atana, a ten, váhavě, téměř jakoby proti své vůli, jí úsměv vrátil.

"Myslím, že dnes prohrál dvě bitvy," pošeptal Talen Sparhawkovi.

"Vypadá to tak," odvětil Sparhawk.

"Nikdy je nedokážeme dopadnout, příteli Sparhawku," řekl toho večera Tikume, když všichni odpočívali na koberecích v blízkosti plápolajícího ohniště. "Tyhle stepi jsou otevřené pastviny sotva s pár hájky. Není tam žádné pořádné místo, kam by se dalo skrýt a při jízdě na koni nelze nezanechat ve vysoké trávě stopy, které by mohl sledovat i slepý. Přicházejí odkud, zabijí pastýře a odtáhnou dobytek. Sám jsem jednu takovou tlupu nájezdníků sledoval. Ukradli stovku dobytka a v trávě zanechali širokou stopu. Po pár milích ta stopa prostě končila. Prostě se vypařili. Jako by je někdo uchopil seshora a odnesl je pryč na oblohu."

"Byly ještě nějaké jiné výtržnosti, Domi?" zeptal se ho opatrně Tynian. "Chci říct, objevily se mezi vaším lidem nějaké jiné nepokoje? Divoké zkazky? Povídačky? Takové ty věci?"

"Ne, příteli Tyniane." Tikume se pousmál. "Jsme otevření lidé. Jeden před druhým své emoce neskrýváme. Kdyby se něco přihodilo, věděl bych o tom. Slyšel jsem, co se děje po celém Darsasu a tak vím, na co narážíte. Neuctíváme své hrdiny, tak jak to činí oni. My se jim prostě snažíme vyrovnat. Kdosi krade náš dobytek a vraždí naše pastevce." Pohlédl trochu vyčítavě na Oscagneho. "Za nic na světě bych vás nechtěl urazit, Vaše Ctihodnosti," řekl, "ale mohl byste císaři na vrhnout, že by bylo rozumné, aby na to pár Atanů dohlédlo. Budeme-li se s tím muset vypořádat sami, nebude se to našim sousedům příliš líbit. My Peloici máme sklon být krapet bezohlední, když nám někdo krade dobytek."

"Předložím tu záležitost pozornosti Jeho Imperiálního Veličenstva," přislíbil Oscagne.

"Brzy, příteli Oscagne," doporučil Tikume. "Velmi brzy."

"Je to nadmíru zručná válečnice, Sparhawku-rytíři," říkal zrovna Engessa druhého dne ráno, když ti dva seděli u malého ohničku.

"Dejme tomu," odvětil Sparhawk, "ale dle vašich vlastních tradic je to stále ještě dítě."

"Právě proto je na mně, abych za ni vyjednával," upozornil Engessa. "Kdyby byla dospělá, udělala by to sama. Děti občas neznají svou vlastní cenu."

"Ale dítě nemůže být tak hodnotné jako dospělý."

"To není tak zcela pravda, Sparhawku-rytíři. Čím mladší žena, tím větší její cena."

"Ale to je absurdní," vmísila se Ehlena. Vyjednávání byly záležitosti delikátní povahy a obyčejně se odehrávaly v soukromí. Obyčejně se však vždy netýkalo Sparhawkovy ženy. "Tvá nabídka je zcela nepřijatelná, Sparhawku."

"Na čí straně jsi, drahá?" zeptal se jí mímě.

"Mirtai je má přítelkyně. Nedovolím ti, abys ji urážel. Deset koní, no né! Takové množství bych dostala za Talena."

"To hodláme prodat i jeho?"

"Jen jsem uváděla příklad."

Sir Tynian se také na chvíli zastavil. Z celé jejich skupiny měl ke Kringovi nejbližší a cítil za svého přítele velkou odpovědnost. "Jakou nabídku by asi Vaše Veličenstvo považovalo za přiměřeně důstojnou?" otázal se Ehlanu.

"Ne méně než šedesát koní," prohlásila neoblomně.

"Šedesát!" zvolal Tynian. "To ho ožebračíte! Co bude mít Mirtai za život, když ji provdáte za chudáse?"

"Kring je stěží chudásem, sire rytíři," odsekla. "Stále má všechno to zlato, které mu král Soros platí za ty zemošské uši."

"Ale to není jeho zlato, Vaše Veličenstvo," namítl Tynian. "Náleží jeho lidu."

Sparhawk se usmál a kývl hlavou na Engessu. Nenápadně se ti dva vzdálili od ohně. "Soudil bych, že se dohodnou na třiceti, Atane Engesso," podotkl zkusmo.

"Nejspíše," souhlasil Engessa

"Připadá mi to jako dobré číslo. Vám ne?" Vyznělo to skoro jako nabídka.

"Něco takového jsem měl více méně na mysli, Sparhawku-rytíři."

"Já také. Ujednáno?"

"Ujednáno." Potřásli si rukama. "Neměli bychom jim to sdělit?" zeptal se Atan, ve tváři slaboučký náznak úsměvu.

"Baví se dobře." Sparhawk se zašklebil. "Proč bychom je to nenechali dohrát? Můžeme tak zjistit, jak těsný byl náš odhad. Kromě toho jsou ta ujednání velice důležitá pro Kringa a Mirtai. Kdybychom souhlasili během pár minut, mohli by nabýt přesvědčení, že jsou poníženi."

"Jste velmi malý světa, Sparhawku-rytíři," poznamenal Engessa. "Dobře se vyznáte v srdcích mužů - a žen."

"Žádný muž se nikdy skutečně nevyzná v srdci ženy, Engesso-Atane," odpověděl smutně Sparhawk.

Vyjednávání mezi Tynianem a Ehlanou dosáhlo tragického stupně, každý z nich obviňoval toho druhého z lámání srdcí a podobných výstředností. Ehlana však hrála mistrovské divadlo. Královna Elenie měla veliké zalíbení v komediantství a byla značně zkušeným řečníkem. Obšírně improvizovala nad hanebnou lakotou sira Tyniana, hlas jí stoupal a klesal ve vznešených kadencích. Na druhou stranu byl Tynian chladně racionální, ačkoliv i on se občas rozrušil.

Nedaleko seděli Kring a Mirtai držíce se za ruce, oči plné zájmu, jak napjatě viseli na každém slově. Handrkující se pár byl obklopen Tikumovými Peloici, kteří napínali uši.

Tak to šlo celé hodiny a slunce již téměř zapadlo, když Ehlana a Tynian konečně dosáhli sporé dohody - třiceti koní - a završili smlouvu plivnutím do dlaní, které pak přitiskli k sobě. Sparhawk a Engessa pak smlouvu formálně schválili stejným způsobem a ze zahloubaného Peloice vyšel bouřlivý řehot. Byl to vcelku velice zábavný den a tak byla večerní oslava hlučná a dlouhá.

"Jsem vyčerpaná," přiznala Ehlana svému muži, když se odebrali ke spánku do svého stanu.

"Ty mě ubožátko," politoval ji Sparhawk.

"Musela jsem však zakročit. Byl jsi prostě příliš pokorný, Sparhawku. Dal bys ji zadarmo. Ještě, že jsem tam byla. Nikdy by se ti nepovedlo dosáhnout takového ujednání."

"Zastupoval jsem druhou stranu, Ehlano, vzpomínáš?"

"To je to, co nechápu, Sparhawku. Jak jsi mohl nakládat s Mirtai tak hanebně?"

"Pravidla hry, drahá. Zastupoval jsem Kringa."

"Stále jsem z tebe rozčarovaná, Sparhawku."

"Naštěstí jsi tam byla ty s Tynianem, abyste vše vhodně zařídili. Engessa a já bychom byli stěží zpola tak úspěšní."

"Ale provedla jsem to výtečně, že ano? I když to zabralo celý den."

"Byla jsi skvělá, má drahá, naprosto skvělá."

"Byl jsem v životě na mnoha velmi ošuntělých místech, Sparhawku," pravil Stragen dalšího rána, "ale Pela je absolutně nejhorší. Víš o tom, že byla několikrát opuštěna? Opuštěna snad není to pravé slovo. Blíže pravdě je asi 'přesunuta' Pela existuje všude tam, kde Peloici zřídí své letní tábořiště."

"Kartografy to asi uvádí do pěkného zoufalství."

"Více než to. Je to dočasně město, ale je dokonale prosáklé penězma. Při koupi stáda dobytka je zapotřebí značného množství hotovosti."

"Podařilo se ti spojit se s místními zloději?"

"Vlastně se oni spojili s námi." Talen se zakřenil. "Chlapec, nanejvýš osmiletý, potáhl Stragenovi měšec. Byl velmi dobrý - neuměl však skvěle běhat. Chytil jsem ho po padesáti sázích. Poté, co jsme mu vysvětlili, kým jsme, nás s velkou radostí zavedl na návštěvu k vůdci."

"Už došla zlodějská rada k nějakému rozhodnutí?" zeptal se Sparhawk Stragena.

"Dosud nad tím dumají," odpověděl Stagen. "Tady v Daresii jsou krapet konzervativní. Myšlenka spolupráce s úřady jim z jakéhosi důvodu připadá nemorální. Očekávám odpověď, až budeme v Sarsosu. Zloději v Sarsosu mají v říši velkou váhu. Přihodilo se něco důležitého, zatímco jsme byli pryč?"

"Kring a Mirtai se zasnoubili."

"To bylo rychlé. Musím jim poblahopřát."

"Proč už vy dva nejedete spát," navrhl Sparhawk. "Zítra odjíždíme do Sarsosu. Tikume nás doprovodí až na okraj stepí. Myslím, že by rád šel dále, ale znervózňují ho Styrikové v Sarsosu." Vstal. "Vyspěte se," pravil jim. "Potřebuji si promluvit s Oscagnem."

Tábor Peloiců byl ztichlý. Bylo časně léto a denní žár nomádi trávili ve svých stanech. Sparhawk přešel udusanou zemí ke stanu, který sdílel velvyslanec Oscagne s patriarchou Embanem. Za chůze jeho drátěná košile slaboučce cinkala. Protože byli v chráněném tábořišti, zřekli se rytíři nepohodlí svého formálního brnění.

Ty dva, jež hledal, našel sedící pod baldachýnem stanu a pojídající meloun.

"Na setkanou, sire rytíři," pravil Oscagne, jak se Pandionský objevil.

"To je archaická forma pozdravu, Oscagne," řekl mu Emban.

"Já jsem archaický typ člověka, Embane."

"Nad něčím jsem dumal," řekl Sparhawk a přisedl k nim do stínu na koberec.

"Řekl bych, že je to pro mládí příznačné." Oscagne se pousmál. Sparhawk to přešel. "Tato část Astelu se jeví zcela odlišná od té, kterou jsme projeli dále na západě," poznamenal.

"Ano," souhlasil Oscagne. "Astel je tyglíkem, z něhož povstaly všechny elénské kultury - jak zde v Daresii, tak v Eosii."

"Jednoho dne bychom o tom mohli vést diskuzi," zamumlal Emban.

"Daresie je starší, toť vše." Oscagne pokrčil rameny. "To nutně neznamená, že je lepší. Každopádně to, co jste dosud viděli z Astelu, je v mnohém podobné tomu, s čím se setkáte v elénské království Pelosijském, nemám pravdu?"

"Ano, je zde jistá podobnost," odvětil Sparhawk.

"Ta podobnost skončí, jakmile dosáhneme okraje stepí. Dvě třetiny západního Astelu jsou elénské. Od okraje stepí k atanské hranici patří astelským Styrikům."

"Jak k tomu došlo?" otázal se Emban. "Styrikové jsou v Eosii nesmírně rozptýleni. Žijí ve svých vlastních vesničkách a řídí se svými vlastními zákony a zvyky."

"Jak kosmopolitně se dnes cítíte, Embane?"

"Máte v úmyslu urazit můj provincialismus. Beru to."

"Doufám, že ne tolik. Vzorem vašeho Eléna je pobožník. Oscagne pozvedl jednu ruku. "Nechte mě to dokončit než vybuchnete. Pobožníkství je forma egoismu a myslím si, že budete muset uznat, že Eléni mají o sobě velmi vysoké mínění. Případá to, jako by měli pocit, že se Bůh usmívá obzvláště na ně."

"A ne snad?" Emban předstíral překvapení.

"Nechte toho. Z důvodů, které může chápat jedině Bůh, jsou Eléni zvláště znepokojeni Styriky."

"Já nemám žádné těžkosti tomu porozumět." Emban pokrčil rameny. "Je to tím jejich povýšeným postojem. Chovají se k nám, jako bychom byli děti."

"Z jejich perspektivy jimi jsme, Vaše Milosti," řekl mu Sparhawk. "Styrikové mají civilizaci už čtyřicet tisíc let. My jsme začali poněkud později."

"Ať již je důvod jakýkoliv," pokračoval Oscagne, "počáteční popud Elénů byl Styriky vyhnat - nebo je vyhubit. Proto Styrikové odtáhli do Eosie mnohem dříve než vy Eléni. Elénskými předsudky byli vypuzeni do divočiny. Eosie však nebyla jedinou divočinou. Existují další podél atanských hranic a mnoho Styriků tam v dávnověku přichlo. Po vytvoření říše jsme my Tamulci požádali Elény, aby zastavili pronásledování Styriků žijících v okolí Sarsosu."

"Požádali?"

"Stáli jsme si dosti pevně za svým - a měli jsme za sebou všechny ty Atany, jež neměli co na práci. Souhlasili jsme, aby elénská kněžská dále z kazatelen pronášela hromové spílání, ale kolem Sarsosu jsme rozmístili dostatek posádek Atanů, abychom ty dva národy udrželi oddělené. Je to poklidnější způsob a my Tamulci výjimečně milujeme klid. Myslím si, že až dosáhneme Sarsosu, budete vy pánové překvapeni. Je to jediné opravdové styričské město na celém světě. Je to úžasné místo. Zdá se, jako by se tam Bůh usmíval velice neobyčejným způsobem."

"Stále hovoříte o Bohu, Oscagne," podotkl Emban. "Myslel jsem si, že zaujetí Bohem byl čistě elénský nápad."

"Jste mnohem světovější než jsem si myslel, Vaše Milosti."

"Co přesně máte na mysli, když užíváte slovo Bůh, Vaše Excellence?"

"Užíváme ten pojem obecně. Naše tamulské náboženství není příliš upřímné. Máme sklon považovat vztah člověka k jeho bohu - či bohům - za jeho vlastní záležitost."

"To je kacířství, víte o tom. Mohlo by postavit Církev mimo celou záležitost."

"To je v pořádku, Embane." Oscagne se usmíval. "Kacířství v Tamulské říši vzkvétá. Za dlouhých deštivých večerů nám to poskytuje vhodný námět k hovoru."

Vyrazili příštího rána za mohutného doprovodu eskorty Pelloiců. Celá skupina, mířící severovýchodně, nevypadala moc jako armáda za pochodu, ale spíše jako při stěhování. Po několika dalších dnech jeli Kring s Tikumem více méně vedle sebe, obnovující své pokrevní svazky a diskutující o výměnách plemenného dobytka.

Při cestě z Pely na okraj stepí se Sparhawk snažil experimentovat, ale ať zkoušel jak chtěl, nedokázal odhalit žádné stopy Aphraelina čachrování s časem a vzdáleností. Bohyně Děti byla prostě příliš zručná a její manipulace příliš bezchybné, aby je odhalil.

Jednou, když se k němu připojila na Faranův hřbet, vznesl otázku, která mu nedávala pokoje. "Nechci do toho strkat nos, ale zdá se, že od našeho přistání v Saleshe uplynulo čtyřicet dnů. Jak dlouho to trvalo ve skutečnosti?"

"Jen o trošičku méně, Sparhawku," odpověděla. "Nanejvýš zpoza tak dlouho."

"Jaksi jsem se pídil po přesné odpovědi, Danae."

"Nejsem příliš dobrá v počtech, tati. Chápu rozdíl mezi trochou a hodně a to je vše, co je důležité, no ne?"

"Je to poněkud nepřesné, nezdá se ti?"

"Je pro tebe přesnost až tak důležitá, Sparhawku?"

"Bez přesnosti nelze začít logicky uvažovat, Danae."

"Pak neuvažuj logicky. Zkus být pro změnu intuitivní. Možná dokonce zjistíš, že se ti to líbí."

"Jak dlouho, Danae?" trval na svém.

"Tři týdny." pokrčila rameny.

"To už je o něco lepší."

"No - více méně."

Hranice stepí byla vymezena hustým lesem tvořeným bledými kmeny bříz a Tikume a členové jeho kmene se zde obrátili na zpáteční cestu. Jelikož se den chýlil ke konci, rozbil královský doprovod na kraji lesa tábor, aby mohli za denního světla sledovat stinnou cestu vedoucí mezi stromy.

Poté, co vše uchrystali a kuchyňské ohně plály, vzal Sparhawk Kringa a vydali se hledat Engessa. "Máme zde zvláštní situaci, pánové," řekl jim, jak společně kráčeli kolem lesa

"Jak to, Sparhawku-rytíři?" otázal se Engessa.

"Máme ve skupině tři rozdílné druhy válečníků a usuzuji, že každý má svůj přístup k bojovému střetnutí. Asi bychom si měli ty rozdíly probrat, abychom nejednali protichůdně, kdyby se vyskytly problémy. Typický přístup rytířů Církve je založen na naší výzbroji. Máme brnění a veliké koně. Kdykoliv se vyskytnou problémy, obyčejně prostě rozdrtně ohnisko nepřátelské armády."

"My raději nepřátele oloupáváme jak jablko," řekl Kring. "Velice rychlou jízdou kroužíme kolem nich a pokaždé kousek odřízneme."

"My válčíme pěší," doplnil Engessa. "Jsme vycvičeni být soběstační a tak se na nepřátele prostě vrhnem a utkáme se s nimi muž proti muži."

"Funguje to dobře?" zeptal se ho Kring.

"Vždy fungovalo," Engessa pokrčil rameny.

"Pokud se stane a vřítíme se do nějakých problémů, nebude asi dobré, abychom se všichni vrhli vpřed," dumal Sparhawk. "Zakopávali bychom jeden o druhého. Zkusme se nad tím zamyslet. Jestliže se na nás pokusí zaútočit jakkoliv velká útočná síla, Kring a jeho muži obklopí nepřátele zezadu, já zformuji rytíře a zaútočíme na střed a Atan Engessa rozprostře svou sílu po široké frontě. Poté, co v jejich středu prorazí rytíři díru, nepřítel se za nimi trochu sevře. Vždy se tak z nějakého důvodu dělo. Kring zaútočí z týlu a křídla a zmatek nepřátel ještě zvýší. Budou dezorganizováni a většina z nich bude tak či onak odtržena od vůdců. To bude ten pravý čas pro Engessův útok. Ani nejlepší vojáci na světě nefungují příliš dobře, když není nikdo poblíž, aby jim dával rozkazy."

"Působivá taktika," připustil Engessa. "Je trochu překvapivé zjistit, že jsou na světě další lidé, kteří také ví, jak plánovat bitvy."

"Příběh muže je tolik co příběh jedné dlouhé bitvy, Atane Engesso," řekl mu Sparhawk. "Jsme v tom všichni zkušení, a tak vymýšlíme taktiky, které zvýhodní naše síly. Chcete to udělat tak, jak jsem navrhl?"

Kring a Engessa pohlédli jeden na druhého. "Skoro každý plán bude účinný," Kring pokrčil rameny, "pokud budeme všichni vědět, co děláme."

"Jak se dozvíme, že máme vyrazit do útoku?" zeptal se Engessa Sparhawka.

"Můj přítel Ulat má roh," odpověděl Sparhawk. "Když zaduní jednou, vyrazí moji rytíři. Když zaduní dvakrát, začnou Kringovi muži oloupávat zadní voje. Až přitáhneme veškerou pozornost nepříteli, zaduní Ulat třikrát. Pak můžete vyrazit vy."

Engessovy zaskvěly oči. "To je jedna z těch strategií, jež mezi nepřáteli neponechává příliš mnoho přeživších, Sparhawk-rytíři," pravil.

"Tak to bylo zamýšleno, Engesso-Atane."

Od stepí středního Astelu se až k hrbolatým pahorkům na atanské hranici rozkládal na dlouhém, pozvolně stoupajícím svahu březový les. Cesta byla široká a dobře udržovaná, přestože měla sklon hodně se klikatit. Engessovi pěší Atani se roztáhli míli po každé straně cesty a za prvé tři dny nehlásili žádného člověka v dohledu, ačkoliv naráželi na značná stáda vysoké. Léto ještě nestihlo vysušit z lesní prsti dozrívající vlhkost a vzduch byl v tu a tam sluncem prozářeném stínu chladný a vlhký, přinášející vůni čerstvého života a lesního rozpuku.

Protože jim stromy zablýžely výhled, jeli obezřetně. Tábor ke spaní rozbíjeli v době, kdy bylo slunce ještě nad horizontem a vztyčili jisté základní opevnění, aby se vyhnuli nočním překvapením.

Ráno čtvrtého dne jejich pobytu v lese vstal Sparhawk časně a za prvního ocelově šedého rozbřesku došel k řádce ukolíkovaných koní, kde našel Khalada. Kurikův nejstarší syn přivázal Faranovu hlavu těsně k bříze a opatrně zkoumal oří podkovy. "Zrovna jsem to chtěl udělat," řekl Sparhawk tiše. "Včera se mi zdálo, že levou přední špatně došlapuje."

"Otlučená o kameny," řekl Khalad krátce. "Viš, Sparhawk, snad bys ho měl dát po návratu domů na pastviště. Už to není hříbě."

"To už nejsem ani já, když na to přijde. Spaní na zemi už není tak zábavné, jak bývalo."

"Prostě měkneš."

"Díky. Vydrží tohle počasí?"

Řekl bych, že ano." Položil Faranovu podkovu na zem, provaz však stále pevně držel. "Žádné kousání," varoval koně.

"Jestli mě kousneš, nakopu tě do žeber."

Faranova protáhla hlava nabytá uraženého výrazu.

"Je to nevrhá bestie," poznamenal Khalad, "ale je to zdaleka ten nejchytřejší kůň, jakého jsem kdy sedlal. Měl bys ho dát do hřebčince. Mohlo by být zajímavé chovat pro změnu inteligentní hříbata. Většina koní nebývá opravdu příliš bystrá."

"Myslel jsem si, že koně patří k nejmoudřejším ze zvířat."

"To je pověra, Sparhawk. Chceš-li chytré zvíře, poříd' si prase. Ještě se mi nikdy nepovedlo postavit ohradu, ze které by prase nenašlo cestu ven."

"Jsou kvůli nájezdům stavěny těsně nad zemí. Pojďme se podívat, jak jsou daleko se snídání."

"Kdo vaří dneska?"

"Myslím, že Kalten. Ulat to bude vědět."

"Kalten? Tak to asi zůstanu tady a pojím s koňmi."

"Neřekl bych, že by okov hrubého ovsu chutnal až tak dobře."

"Klidně to dám v sázku oproti Kaltenovu vaření."

Vyjeli krátce po východu slunce, ubírajíce se chladným lesem ozářeným slunečními paprsky. Ptáci se zdáli být všude kolem a nadšeně prozpěvovali. Sparhawk se usmál, když si vzpomněl, jak Sefrenie jednou zbořila jeho představu, že je ptačí píseň výrazem zalíbení k hudbě. "V podstatě varují ostatní ptáky, aby se drželi zpátky, drahý," řekla mu tehdy.

"Stvrzuji tak majetnická práva na svá hnízdiště. Zní to velmi hezky, ale jediné, co skutečně říkají, je 'Můj strom. Můj strom. Můj strom.'"

Během dopoledne se Mirtai vydala lehkou chůzí podél kolony. "Sparhawk, pravila tiše, když došla ke kočáru,

"stopaři Atana Engessy hlásí, že jsou před námi lidé."

"Kolik?" zeptal se, ve tváři najednou ustaraný výraz.

"Nejsme si jisti. Stopaři nechtěli být viděni. Jsou tam nějací vojáci a vypadá to, že čekají na nás."

"Berite," řekl Sparhawk mladému rytíři, "nezajel bys dopředu a požádal Kaltena a ostatní, aby se k nám připojili? Nepospíchejte. Snažte se, aby to vypadalo nenápadně."

"Dobře." Berit vyrazil klusem vpřed.

"Mirtai," řekl veliký rytíř, snažíc se zachovat klidný hlas, "je zde poblíž nějaké místo vhodné k obraně?"

"Právě odtud jedu," odpověděla. "Zhruba čtvrt míle dále je pahorek. Trochu vyčuhuje z lesního podrostu - povětšinou tvořen balvany, pokrytými mechem."

"Mohli bychom tam dostat kočár?"

Potřásla hlavou.

"Budeš se tedy muset projít, královno," řekl své ženě.

"Ještě nevíme, zda jsou nepřátelští, Sparhawk," namítla Ehlana.

"To máš pravdu," připustil, "ale také ani nevíme, zda nejsou, a to je mnohem důležitější."

Kalten a ostatní se vrátili podél kolony společně s Kringem a Engessou.

"Dělají vůbec něco, Atane Engesso?" zeptal se Sparhawk.

"Jen vyčkávají, Sparhawku-rytíři. Je jich více než jsme zprvu mysleli - alespoň tisíc - zřejmě o mnoho více."

"To bude ošidné se všemi těmi stromy," podotkl Kalten.

"Já vím," zabručel Sparhawk. "Khalade, za jak dlouho bude poledne?"

"Asi za hodinu, pane," odpověděl Khalad z místa vozky kočáru.

"To je za chvíli. Před námi je pahorek. Vyjedeme na něj a uspořádáme tam představení poledního oběda. Naši přátelé z kočáru se budou na vršku různě poflakovat. My se rozptýlíme kolem úpatí. Založíme ohně a budem rachotit pánvemi a hrnci. Ehlano, hraj hloupoučkou. Chci, aby ses společně s baronkou smála na celé kolo. Stragene, vezmi pár mužů a postav tam nějaký altánek. Pokuste se, aby vypadal rozverně. Odvalte z cesty pár kamenů a nakupte je kolem vrcholku."

"Znova léčka, Sparhawk?" řekl Ulath káravým tónem.

"Máš lepší nápad?"

"To ne, ale víš, jaký mám na léčky názor."

"Nikdo netvrdí, že se ti to musí líbit, Ulathe," řekl mu Tynian.

"Všem to oznamte," řekl Sparhawk, "a ať to všechno vypadá velice obyčejně."

Jak se ubírali kupředu předstíraně volným krokem, byli všichni napjatí. Když prošli zákrutou a Sparhawk spatřil ten kopec, okamžitě uznal jeho strategický potenciál. Byla to jedna z těch hromad kamení, jež se nevysvětlitelně tyčila do světa nad lesním příkrovem. Byla to kuželovitá hrouda okrouhlých balvanů, snad čtyřicet stop vysoká, zelenající se mechem a úplně prostá stromů a keřů. Nacházela se asi dvě stě sáhů po levici cesty. Talen dojel k úpatí, sesedl, vyběhl na vrchol a rozhlédl se kolem. "Je to skvělé, královno," zakřičel nazpět. "Je odsud vidět na míle daleko. Je to přesně to, co jsme hledali."

"To je hezký tah," poznamenal Bevier, "za předpokladu, že tamti naši přátelé hovoří samozřejmě elénsky."

Stragen se vrátil od řady soumarů, v ruce svíraje loutnu. "Malý dokončující tah, královno." Usmál se na Ehlanu.

"Hrajete, milorde?" otázela se jej.

"Každý džentlmen hraje, Vaše Veličenstvo."

"Sparhawk ne."

"Na definici Sparhawka stále pracujeme, královno Ehlano," odvětil Stragen rozpustile. "Nejsme si naprosto jisti, zda se na něj pojem džentlmen hodí - nic ve zlém, starý brachu," ujistil spěšně Pandionce v černé zbroji.

"A teď, Sparhawk?"

"Vpřed."

"O tamtěch lidem vůbec nic nevíme, ale ani oni o nás nic nevědí či nanejvýš velice, převelice málo."

"To je pravda."

"Jen to, že vyčkávají, ještě neznamená, že plánují okamžitý útok pokud na nás vůbec plánují zaútočit. Jestliže ano, mohou jen sedět a čekat, až se vrátíme zpět na cestu."

"V pořádku."

"Ale my cestujeme s několika nerozváznými šlechtichy omlouvám se, Vaše Veličenstvo - a šlechtichy nepotřebují pro své jednání žádné důvody."

"Vaše popularita v jistých směrech vůbec nevzrůstá, sire Tyniane," pravila Ehlana hrozivě.

"Zničila jste mne, ale nemohlo by Vaše Veličenstvo usoudit - z rozmaru - že tohle místo absolutně zbožňuje a že je znuděno jízdou v kočáře? Nebylo by pro vás za těchto okolností přirozené rozkázat jednodenní zastávku?"

"To není špatné, Sparhawk," řekl Kalten. "Zatímco budeme obědovat, můžeme jaksi nenápadně opevnit ten kopec o trochu lépe. Pak, po pár hodinách, až bude zřejmé, že dnes dále nepojedeme, můžeme rozbít obvyklý večerní tábor - polní opevnění a tak podobně. Nejsme časově nijak vázáni, a tak půl ztraceného dne nijak neohrozí náš termín. Bezpečnost královny je mnohem důležitější než teď spěchat, co vy na to?"

"Víš, jak na to odpovím, Kaltene."

"Věděl jsem, že se na to mohu spolehnout."

"Dobrá, Sparhawku-rytíři," souhlasil Engessa. "Dejte mým zvědům celou noc a budem znát nejen, kolik jich tam je, ale i jejich jména."

"Rozbijme kolo," dodal Ulath.

"Cože, sire rytíři?" tázal se velvyslanec Oscagne se zmateným výrazem.

"To nám poskytne další výmluvu pro zastavení," odpověděl Thalesan. "Jestliže by se rozbil kočár, museli bychom se zastavit."

"Umíte opravit kočár, sire Ulathe?"

"To ne, ale můžeme stlouci jakousi náhražku, jež nám vystačí než najdeme kováře."

"Nezpůsobí ta náhražka nadměrné kodrcání a poskakování?" otázal se s bolestným výrazem patriarcha Emban.

"Pravděpodobně." Ulathe pokrčil rameny.

"Jsem si téměř jist, že dokážeme pro zastavení nalézt nějaký jiný důvod, sire rytíři. Máte vůbec ponětí, jak nepohodlné by to bylo?"

"Na to jsem skutečně nepomyslel, Vaše Milosti," odpověděl ironicky Ulathe, "ale já v kočáře stejně nepojedu, takže mě to ani v nejmenším nebude obtěžovat."

KAPITOLA PATNÁCTÁ

PŘÍRŮSTEK TUCTU ATANEK PŘIDAL LSTI NA dokonalosti, ačkoliv bylo obtížné atanská děvčata přesvědčit, že se jejich obličej nerozbijí, pokud se zasmějí, nebo že Bohové nevydali žádné příkázání, kde by smích zakazovali. Berit a řada dalších mladých rytířů bavili dámy, zatímco příležitostně vyklízeli nevhodné - a ne zcela vhodné - haldy velkého kamení z přirozeného amfiteátru na vrcholku kopce. Zadní strana kopce byla mnohem příkřejší než ta přední a okraj pahorku z té strany tvořil přirozenou ochrannou zeď. Mladí rytíři nahromadili dostatek kamení, aby vytvořili hrubý násep kolem ostatních tří stran. Vše to bylo velmi nenucené, a přesto bylo během hodinky vztyčeno celkem bytelné opevnění.

Kolem úpatí zaplálo hodně ohnišť a jejich kouř vrhal mezi bílé kmeny modravý opar. Do dále se neslo množství cinkání, rachocení a křiku, jak podivně vybraná společnost předstírala přípravu jídel. Engessovi Atani nashromáždili velké hromady dříví - většinou do výše deseti stop - a všichni kuchaři dávali hlasitě najevo výhody dřevěných třísek před těmi kládami. Pročež bylo nutné rozstřípnout konce každého polena a brzo zde byly úhledné hromádky zašpičatělých desetistopých kůlů, rozložených v pravidelných intervalech kolem kopce, připravené k použití buď jako dříví na podpal nebo jako palisáda, jež mohla být vztyčena během pár minut. Rytíři a Peloici uvázali své koně poblíž a lenořili u úpatí pahorku, zatímco Atani byli pravidelně roztroušeni ještě o kousek dále pod stromy.

Sparhawk stál na vršku kopce a sledoval postup prací. Dámy byly shromážděny pod rozložitým baldachýnem vztyčeným uprostřed rovné plošiny na vrcholku. Stragen brnkal na loutnu a zpíval jim svým hlubokým sytým hlasem.

"Jak si počínají tam dole?" zeptal se Talen kráčeje ke Sparhawkovi.

"Budeme zde v takovém bezpečí, jaké jen Khalaď dokáže nenápadně zařídit," odpověděl Sparhawk.

"Je strašně dobrý, že?" řekl Talen s jistou pýchou.

"Tvůj bratr? Ach, ano. Tvůj otec ho výborně vycvičil."

"Mohlo být hezké vyrůstat se svými bratry." Význělo to trochu toužebně. Pokrčil rameny. "Pak ale..." Kývl směrem do lesa. "Nějaká zpráva od Engessy?"

"Naši přátelé tam dosud číhají."

"Chystají se zaútočit, nemám pravdu?"

"Pravděpodobně. Člověk neshromáďuje na jednom místě tak mnoho ozbrojených mužů, aniž by neměl bojechtivé myšlenky."

"Tvůj plán se mi líbí, Sparhawk, ale myslím, že je v něm díra."

"Ale?"

"Jakmile jim nakonec dojde, že z toho místa nemáme v úmyslu odejít, mohou se rozhodnout vyčkat a napadnout nás po setmění. A noční válčení je o hodně jiné než za bílého dne, že?"

"Obvykle ano, ale my je převezeme."

Talen na něj zmateně pohlédl.

"Existuje pár kouzel, které věci osvítlí, když na ně potřebuješ vidět."

"Na to stále zapomínám."

"Už by sis na to mohl zvyknout, Talene," pravil mu Sparhawk s lehkým úsměvem. "Až se vrátíme domů, začneš se svým noviciátem."

"Kdy jsme se na tom dohodli?"

"Právě teď. Jsi již dost starý a jestliže porosteš stejným tempem jako doposud, budeš na to dost velký."

"Je magie těžká?"

"Musíš jí věnovat pozornost. Je celá postavená na styričtině, a to je úskočný jazyk. Pokud užiješ špatné slovo, může se vše ve zlě obrátit."

"Díky, Sparhawk. To je vše, co potřebuji - další věc k obavám."

"Až se dostanem do Sarsosu, promluvíme si se Sefrenií. Možná bude souhlasit, aby tě cvičila. Pišťalka tě má ráda, a tak ti odpustí tvé chyby."

"Co s tím má co dělat Pišťalka?"

"Má-li tě Sefrenie trénovat, budeš muset svou žádost předložit Aphrael."

"Žádost?"

"Právě tohle je magie, Talene. Žádáš Boha, aby pro tebe něco udělal."

"Modlení?" otázal se hoch nevěřicně.

"Něco takového."

"Vě Emban, že se modlíte ke styrické Bohyni?"

"Nejspíše ano. Církev se rozhodla tuto skutečnost přehlížet - z praktických důvodů."

"Pak je pokrytecká."

"To bych na tvém místě Embanovi nepřipomínal."

"Nech mě podívat se na to bez obalu. Jestliže se stanu rytířem Církve, budu uctívat Píšťalku?"

"Modlit se k ní, Talene. O uctívání jsem nic neřikal."

"Modlení, uctívání, jaký je v tom rozdíl?"

"Sefrenie ti to vysvětlí."

"Říkal jsi, že je v Sarsosu?"

"To jsem neřekl." Sparhawk v duchu proklel svou neopatrnost.

"Ale ano, v podstatě ano."

"Dobrá, ale nech si to pro sebe."

"Tak proto cestujeme po souši, že ano?"

"Ano, to je jeden z důvodů. Nemáš nic dalšího na práci?"

"Vlastně ani ne."

"Tak si něco najdi - nebo ti něco najdu já."

"Nemusíš se hned tak urážet."

Sparhawk na něj tvrdě pohlédl.

"Dobrá, dobrá, klídek. Půjdu rozveselit Danae a její kočičku." Sparhawk chlapce sledoval, jak se vracel ke slavnostem pod baldachýnem. Nastal zřejmě čas, aby s Talenem začal jednat obezřetně. Byl nebezpečně inteligentní a každé uklouznutí jazyka mohlo prozradit věci, jež měly být důvěrné. Tím rozhovorem však vyvstala jedna otázka. Sparhawk přešel zpět ke skupině shromážděné na vrcholku a vzal si Beritu stranou. "Běž vyřídít rytířům, že pokud se tamní lidé rozhodnou vyčkat s útokem do tmy, postarám se o světlo já. Kdybychom se o to všichni snažili ve stejnou dobu, mohli bychom vše uvést ve zmatek." Berit přikývl.

Sparhawk nad tím dále přemítal. "A já si půjdu promluvit s Kringem a Engessou," dodal. "Nebylo by dobré, aby Atani a Pelloici zpanikařili, kdyby se náhle o půlnoci rozzářila obloha."

"Tohle chceš provést?" otázal se Berit.

"V případech jako je tenhle to funguje nejlépe. Jedno velké světlo se ovládá lépe než několik stovek malých - a o hodně více to rozruší soustředění nepřátel."

Berit se ušklíbl. "Plížit se ke keři a nechat slunce znova vyjít, člověka příliš nevyděsí."

"Řada bitev byla odvrácena, když se noc rozsvítila, Berite, a odvrácená bitva je občas ještě lepší než ta vyhraná."

"Budu si to pamatovat, Sparhawkku."

Odpoledne se vleklo a společnost na kopci začala být maličko napjatá. Stále však bylo hodně věcí k zasmání a hodně vtipů k vykládání. Válečníci kolem úpatí trávili svůj čas buď kontrolou výzbroje nebo předstírali, že se ukládají ke spánku.

Uprostřed odpoledne se Sparhawk sešel s ostatními poblíž cesty. "Jestli jim ještě nedošlo, že už dnes dále nepojedeme, nejsou příliš bystří," poznamenal Kalten.

"Vypadáme trochu zabydleně, no ne?" souhlasil Uloth.

"Nějaký návrh, Sparhawkku?" nadhodil Tynian.

"Proč vždycky říkáš právě tohle?"

"Asi zvyk. Učili mě být zdvořilý ke starším. I ta nejlepší kouzla nám stejně neposkytnou takové světlo jako za bílého dne. Víme, že tam jsou, máme tu možnost a my odpočíváme. Proč události trochu nepopostrčit? Když je teď donutíme k útoku, budeme válčit za denního světla."

"Jak chcete někoho přimět k útoku, když to sám nechce?" otázal se patriarcha Emban.

"Začneme dělat obvyklé přípravy, Vaše Milosti," odpověděl Tynian. "Každopádně je logické začít na poli opevnění. Necháme kolem úpatí kopce vztyčit palisádu a začneme kopat příkopy."

"A kácet stromy," dodal Uloth. "Mohli bychom v lese vymýtit pár palouků a všechny ty kmeny nakupit tak, aby komukoliv zabránily projít lesem. Zaútočí-li, přimějme je zaútočit ve volné krajině."

Zabralo to překvapivě krátký čas. Kůly na ohradu kolem úpatí kopce již byly zaostřeny a vyrovnány v úhledných kupkách, kde byly po ruce. Zarazit je do země bylo snadnou záležitostí. Veškeré břízy nebyly u paty tlustší více než deset palců a rychle padaly pod sekerami válečníků. Poté byly otaženy do blízkého lesa a bez ladu a skladu naházeny na hromady, jež by účinně znemožňovaly průchod i pro pěší muže.

Sparhawk s ostatními vyšel zpátky na vrchol, aby si prohlédl jejich přípravy. "Proč na nás nezaútočí teď, ještě než budeme připraveni?" zeptal se Emban napjatě rytířů.

"Protože zorganizovat útok zabere nějaký čas, Vaše Milosti," vysvětloval Bevier. "Zvědi musí nejprve doběhnout zpátky a zvěstovat generálům, co děláme; ti se pak musí všichni sejít a poradit se, co podniknout. Plánovali přepadení. Na útok proti opevněné pozici nejsou připraveni. To, co trvá nejdéle, je přizpůsobení myšlení na odlišnou taktickou situaci."

"Jak dlouho?"

"Závisí to zcela na povaze útočníka. Jestliže byl v mysli připraven na přepadení, může mu to trvat také týden."

"Pak je mrtev, Beviere-rytíři," řekl Engessa stručně Cyrinikovi. "Jakmile v lesích ty válečníky zahlédneme, vyšlu tisíc svých mužů do pevnosti v Sarsosu. Jestli našemu nepříteli zabere více než dva dny, aby si to v mysli uspořádal, bude mu šlapat na paty pět tisíc Atanů."

"To je myšlení jaksepatří, Atane Engesso," schválil to Tynian. "Jedna věc, Sparhawkku. Pokud se tamní naši příteličkové nedokážou rozhodnout, můžeme prostě pokračovat v posilování naší obrany kolem kopce - příkopy, špičaté kůly,

obvyklé překážky. Každé zdokonalení navíc jim poskytne další náměty na dlouhé přemýšlení - což nám dá čas na další opevnění, a to je příměje ještě více přemýšlet. Pokud je tímhle zaměstnáme na dva dny, vpadnou jim do zad Atani ze Sarsosu a zničí jejich bojovou sílu, než ji vůbec stačí použít."

"Dobrý nápad," souhlasil Sparhawk. "Pusťme se do toho."

"Myslel jsem si, že být vojensky zaměřenou osobou zahrnuje jen bušení do lidí sekerami a meči," přiznal se Emban.

"Ano, zahrnuje to hodně bušení, Vaše Milosti," usmál se Uloth. "Ale příliš neublíží, když svého nepřítele přechytračíte." Pohlédl na Bevera. "Stroje?" zeptal se.

Bevier mrkl. Ulothova šifrovaná otázka ho z jakéhosi důvodu trochu překvapila.

"Jakmile bude k dispozici trochu času a volné ruce, můžeme na vršku vztyčit pár katapultů. Útok deštěm balvanů je vždy poněkud nepříjemný. Rána do hlavy padesátilibrovým šutrem člověka z jakési příčiny vyvede z míry. Chceme-li nachystat past, můžeme ji provést důkladně." Rozhlédl se po ostatních. "Přesto však nemám pasti rád, aby bylo jasno," dodal.

Válečníci se pustili do práce, zatímco dámy a mladí muži, jež je doprovázeli, obnovili své oslavy, ačkoliv teď bylo jejich veselí ještě více nucenější.

Sparhawk s Kaltenem pracovali na zesílení obranného náspu na vrcholku kopce. Jelikož bylo zamýšleno, že jeho žena a dcera budou uvnitř těchto opevnění, bylo jejich úsilí záležitostí více než přechodného zájmu prince manžela.

Společnost pod baldachýnem začala postrádat inspiraci a Stragen musel státe častěji zasahovat se svou loutnou.

"Sedře si prsty," zabručel Kalten a vyzvedl další velký kámen na místo.

"Stragen je rád středem pozornosti." Sparhawk pokrčil rameny. "Když se najde někdo, kdo bude poslouchat, bude hrát dokud mu nepoteče krev z prstů."

Stragenova loutna chytila hodně starý rytmus a on začal znovu pět. Sparhawk nikdy hudbě příliš neholdoval, ale musel uznat, že má thalesijský zloděj krásný hlas.

A pak se připojila baronka Melidere. Její hlas byl sytý kontraalt, jenž dokonale ladil se Stragenovým barytonem. Jejich duet byl skvěle vyvážený, plynulý a bohatý na temnější tóny jejich hlubších hlasů. Sparhawk se sám pro sebe usmál. Baronka pokračovala ve svém tažení. Poté, co jej Aphrael upozornila na záměry té blondaté dívčiny ohledně Stragena, mohl Sparhawk rozeznat tucty drobných lživých figlů, které užívala, aby udržela pozornost své zamýšlené oběti.

Téměř Stragen litoval, ale připustil, že by pro něj Melidere byla přínosem. Dvojice dokončila svůj duet za hlasitého potlesku. Sparhawk vrhl pohled do altánku a spatřil, jak Melidere svou dlouhou rukou spočívá téměř nedbale na Stragenově zápěstí. Sparhawk věděl, jak jsou tyhle náhodně se jevící kontakty mocné. Lillias mu to kdysi vysvětlovala a Lillias byla světovou přebornicí ve svádění - jak na to asi polovina mužů v Jirochu přisahala.

Pak Stragen přešel na další lidové téma a písní zazněl nový hlas.

Kalten upustil kámen, jenž právě zvedl. Dopadl mu na nohu, ale ani nehnul brvou. Ten hlas byl hlasem anděla, vysoký, sladký a jasný jako křišťál. Bez námahy se vznášel v nejvyšších hranicích sopránů. Byl to lyrický hlas, neposkvrněný spleťtými variacemi koloratury, a zdál se být stejně přirozený jak ptačí zpěv.

Patřil Ehlaniň služebné, Alean. Dívka s laníma očima, vždy tak tichá a skromná, stála uprostřed altánku a jak zpívala, tváře jí zářily. Sparhawk zaslechl Kaltenův povzdech a užasl, když spatřil po tváři svého přítele kanout velké slzy, jak blondatý Pandionský nezakrytě plakal.

Snad jeho nedávný rozhovor s dětskou bohyní zobrazení Sparhawkův intuitivní potenciál. Najednou věděl, aniž by přesně tušil, jak to ví, že v chodu jsou tažení dvě - a navíc že to, které vedla baronka Melidere, bylo mnohem okatější a křiklavější. Opatrně skryl svůj úsměv do dlaně.

"Bože, ta dívka má překrásný hlas!" řekl Kalten naplněn obdivem, když Alean dozpívala. "Pane Bože!" řekl znova a sehnul se, aby se chytil za nohu, kterou si bezděčně zranil před pár minutami.

Práce pokračovaly až do západu slunce a pak se spojené armády stáhly za opevněnou palisádu a vyčkávaly. Sir Bevier a jeho cyriní rytíři odešli na vršek, kde dokončili stavbu svých katapultů a pak se bavili vrháním velikých kamenů zdánlivě naslepo do lesa.

"Na co střílejí, Sparhawk?" zeptala se Ehlena po večeři.

"Na stromy." Pokrčil rameny.

"Stromy nás neohrožují."

"To ne, ale mezi nimi se zřejmě skrývají lidé. Balvany padající z oblohy by je měly přimět k menšímu tanci." Usmál se.

"Bevierovi hoši vlastně testují dostřel strojů, drahá. Pokud se naši přátelé z lesa rozhodnou zaútočit přes ty paseky, které jsme pro ně nachystali, Bevier chce přesně vědět, kdy začít střílet."

"Být vojákem zahrnuje mnohem více než pouhé udržování zbraní v čistotě, že?"

"Jsem rád, že si to uvědomuješ, má královno."

"Nepůjdeme tedy do postele?"

"Promiň, Ehleno," odpověděl, "ale dneska v noci budu vzhůru. Jestli se tamti naši přátelé rozhodnou zaútočit, je pár věcí, které bych musel celkem rychle provést." Rozhlédl se kolem. "Kde je Danae?"

"Jsou támhle s Talenem a sledují, jak Bevierovi muži házejí šutry po stromech."

"Přivedu ji. Měj ji dnes v noci dobře na očích." Přešel k plošině, odkud Bevier řídil činnost svých rytířů. "Je čas jít spát," řekl své dceře a zvedl ji k sobě.

Našpulila trochu rtíky, ale jinak nic nenamítla. Na půli cesty ke stanu své ženy Sparhawk zpomalil. "Jak veliká jsi zastánkyně formalit, Aphrael?" zeptal se.

"Pár poklon potěší, otče," odpověděla, "ale obejdu se bez toho - v případě naléhavé potřeby."

"Dobrá. Přijde-li dnes v noci útok, budeme potřebovat trochu světla, abychom na ně viděli."

"Kolik světla?"

"Něco na způsob poledního jasu."

"To nedokážu, Sparhawku. Máš vůbec ponětí, do jakých problémů bych se dostala, kdybych způsobila východ slunce v nepravou dobu?"

"To jsem zrovna neměl na mysli. Chtěl jsem jen dost světla, aby se k nám nemohl nikdo neviděně přikrást. To kouzlo je pěkně dlouhé a zahrnuje mnoho formalit a řadu zvláštností. Mohu být poněkud v časové tísní, takže neurazilo by tě příliš, kdybych tě požádal o světlo a nechal detaily na tobě?"

"Je to velice neregulární, Sparhawku," vyplísnila ho strojeně.

"Já vím, ale jen protentokrát, můžeš?"

"Ach, hádám že ano, ale neučíme z toho zvyk. Musím si konec konců podržet nějakou reputaci."

"Miluji tě." Zasmál se.

"Ach, je-li tomu tak, pak je vše v naprostém pořádku. Pro osoby, jež nás opravdu milují, můžeme porušit všechny druhy pravidel. Prostě požádej o světlo, Sparhawku. Postarám se, abys dostal velikánský přiděl světla."

Útok přišel krátce před půlnocí. Byl započat deštěm šípů vyrážejících z temnoty, rychle následovaný útokem na atanské hlídky. To poslední by mohlo být nejlépe popsáno jako taktická chyba. Atani jsou nejskvělejší pěší žoldáci na světě, kteří souboj muže proti muži jen vítají.

Sparhawk ze svého výhodného postavení na vrcholku nemohl útočící síly zřetelně rozeznat, ale svou zvědavost držel pevně na uzdě a pozdržel ozáření bojiště do doby, dokud se nepřátelské síly mnohem více nezapojily.

Jak předvíдали, jejich protivníci užili záminky prvních zkoumavých pohybů, aby zaútočili na blokády z kmenů, jež měly za cíl ztížit jim průchod pásy lesa, které byly na popud sira Ulathe vymýceny a táhly se od úpatí kopce jako stopy po obrovitém kolesu. Jak se ukázalo, Bevierovi Cyrinici nevrhali kameny do lesa jen tak pro nic za nic. Dosti přesně se se svými katapulty zastříleli na tamty změní padlých stromů a do vzduchu teď vrhali plně koše kamenů velikosti pěsti. Ty ve sprškách dopadaly na muže, kteří se pokoušeli rozbořit barikády nebo rozšířit úzké škvíry, jež byly záměrně ponechány, aby umožnily Pelloicům vyrazit ven za zábavou. Dvoulibrový šutr spadnoucí z nebe člověka sice nezabije, ale zpřeláme mu kosti. Po zhruba deseti minutách se muži v lese stáhli.

"Přiznám se ti, Sparhawku-rytíři," pravil Engessa vážně, "považoval jsem tvé pracné přípravy za trošku hloupé. Takhle Atani neválčí. Tvůj přístup však má jisté výhody."

"Naše společenství jsou různá, Atane Engesso. Tvůj lid žije a válčí v divočině, kde se s nepřáteli střetává jednotlivě nebo v malých hloučcích. Naše divočina je klidnější a tak na nás naši nepřátelé přicházejí ve velkých počtech. Proto budujeme pevnosti a během staletí jsme vynalezli na jejich obranu hodně prostředků."

"Kdy necháš přijít to světlo?"

"V době, kdy to bude pro našeho protivníka co nejméně vhodné. Než zaženu temnotu, chci, aby do boje nasadil valnou část své síly a ta aby byla plně zaměstnána Něco takového čekat nebude a zabere nějaký čas než vydá rozkazy válečícím mužům. Než se stáhne zpět, měli bychom být schopni zničit podstatnou část jeho armády. Obranné vedení války má jisté výhody, pokud se vykonají příslušné přípravy."

"Ulathevi-rytíři se to nezamlouvá."

"Ulathe na to nemá trpělivost. Na obranu je odborníkem Bevier. Ten by byl klidně ochoten čekat deset let, kdyby bylo potřeba, aby na něj nepřítel zaútočil dle jeho podmínek."

"Co udělá nepřítel dále? My Atani nejsme zvyklí přerušovat bitvy."

"Stáhne se zpět a bude po nás střílet šípy, dokud si vše nepromyslí. Pak se pravděpodobně pokusí o přímý úder jedním z těch vymýcenných pásů."

"Proč zrovna jedním? Proč nezaútočí současně ze všech směrů?"

"Poněvadž zatím neví, do jaké míry mu můžeme uškodit. Nejprve to bude muset zjistit. Pozná to včas, ale ta lekce ho bude stát opravdu hodně. Poté, co zabijeme asi polovinu jeho žoldáků, učiní jednu či dvě věci. Buď odejde anebo se se vším co má na nás vrhne ze všech stran naráz."

"A pak?"

"Pak porazíme zbytek jeho žoldáků a půjdeme svou cestou." Sparhawk pokrčil rameny. "Samozřejmě za předpokladu, že se vše udá tak, jak jsme naplánovali."

Na vzdálenost dvě stě kroků a za pouhého svitu hvězd byly postavy sotva více než stíny. Kráčely do středu jedné z Ulatheových mýtin, kde se zastavily, zatímco se k nim přidávaly další a vytvářely semknutou formaci.

"Nemůžu tomu uvěřit!" zvolal Kalten zírajíce na nejasné kontury vojáků na konci mýtiny.

"Stalo se něco špatného, sire Kaltene?" Embanův hlas měl lehoučký nádech paniky.

"Ani v nejmenším, Vaše Milosti," odvětil Kalten zvesela. "Prostě jen jednáme s hlupákem." Slabě natočil hlavu.

"Beviere," zavolal, "formuje svou skupinu na cestě."

"To nemyslíš vážně!"

"Ať mi všechny nehty upadnout, lžu-li."

Bevier vyštěkl řadu rozkazů a jeho rytíři natočili katapulty tak, aby mířily na neviděnou paseku vedoucí k cestě. "Řekni kdy, Sparhawku," křikl mladý Cyrinik.

"Právě se na ně chystáme sejít," zvolal nazpět Sparhawk. "Můžete začít jakmile budeme dole. Počkáme, takže je můžete na chvíli zasypávat, a pak vyrazíme. Vůbec bychom se nezlobili, kdybyste s tím v tu dobu přestali."

Bevier se na něj zakřivil.

"Dohlédni na mou ženu, co budu pryč."

"Přirozeně."

Sparhawk a ostatní válečníci začali šplhat z kopce dolů. "Rozdělím své muže na dvě skupiny, příteli Sparhawku," řekl

Kring. "Obejdeme je a rozestavíme se kolem cesty půl míle zpátky. Tam počkáme na tvůj signál."
"Nezabijte je všechny," varoval ho Engessa. "Mé Atany by mrzelo, kdyby se bojovalo a oni by se nezúčastnili."
Dorazili pod pahorek a Bevierovy katapulty se daly do díla, vrhající tentokrát veliké kusy kamení. Ze směru cesty se ozývaly zvuky, jež naznačovaly, že cyriní rytíři mířili dobře.
"Šťěstí, Sparhawku," řekl Kring stručně a vmísil se do stínů.
"Buďte opatrní, páni rytíři," varoval je Khalad. "Tamty pahýly stromů jsou ve tmě velice nebezpečné."
"Až vyrazíme, tma nebude," ujistil ho Sparhawk. "To jsem již zařídil."
Engessa nehloučně proklouzl škvírou v palisádě a připojil se do lesa ke svým válečníkům.
"Je to jen má představa anebo se i vám ostatním zdá, že máme co do činění s někým, kdo ve skutečnosti není příliš zkušený?" řekl Tynian. "Zdá se, že nemá žádnou představu moderního vedení boje či moderních technik."
"Myslím, že slovo, které hledáš, zní stupidní, Tyniane," zachichotal se Kalten.
"Nejsem si jist." Tynian se zamračil. "Bylo příliš tma, abych to mohl z kopce posoudit, ale téměř to vypadalo, jako by svou družinu formoval do falangy. Na západě to už více než tisíc let nikdo nedělal."
"To by proti rytířům na koních nebylo moc efektivní, že?" nadhodil Kalten.
"To si nejsem tak zcela jist. To by záleželo na délce jeho kopí a na velikosti zákrytných štítů. Mohl by nám dát i zabrat."
"Berite," řekl mu Sparhawk, "vrať se zpátky na kopec a vyřiď Bevierovi, aby ty své katapulty kapánek posunul. Rád bych tu nepřátelskou formaci rozdrobil."
"Dobře." Mladý rytíř se otočil a začal se drápat zpět na pahorek.
"Jestliže používá fom-ace falangy," pokračoval Tynian, "znamená to, že ještě nikdy dříve proti rytířům na koních nebojoval, a že je zvyklý válčit ve volné krajině."
Bevierovy katapulty začaly na potmělou formaci na vzdáleném konci mýtiny vrhat velké balvany.
"Dejme se do toho," rozhodl Sparhawk. "Měl jsem v úmyslu chvíli počkat, ale pojdme se podívat, kdo proti nám stojí."
Vyšvihl se na Faranův hřbet a vedl rytíře vně palisády. Pak se zhluboka nadechl. Teď by se nám hodila trocha světla, Božská. Vzněl tu myšlenku aniž by se namáhal podat ji ve styčtině.
To vůbec nebylo slušné, Sparhawku. Aphraelin hlas mu zněl ostře v uších. Víš, že nejsem povinna odpovídat na modlitby v elénštině.
Znáš oba jazyky. Jaký je v tom rozdíl?
Je to záležitost principu, Sparhawku.
Vynasnažím se příště polepšit.
To bych opravdu rádu. Co tohle?
Začalo to jako nějaká pulzující levandulová záře na severním horizontu. Pak se dlouhé pruhy mnohobarevného světla rozšířily do vířících, plachtám podobných ploch, jež se komíhaly a vlnily jako širý závoj třpytící se proti noční obloze.
"Co je to?" zvolal Kalten.
"Polární záře," zabručel Ulathe. "Nikdy jsem ji neviděl tak daleko na jihu - ani tak jasnou. Je to působivé, Sparhawku."
Lesklá pokrývka světla, vzdouvající se a klesající, se dál a dál vkrádala do temnoty, rušila hvězdy a naplňovala noc duhovým svitem.
Od armády soustředěné poblíž cesty přišlo obrovité zděšené záupění. Sparhawk upřeně hleděl na paseku poházených kmenů. Žoldáci, kteří stáli proti nim, měli na sobě starobylá brnění - hrudní pancíře, helmice s chocholky z koňské hřívy a velikánské okrouhlé štíty. Třímali meče a nesli dvacetistopá kopí. Jejich čelní řada byla evidentně tvořena zákrytnými štíty a předsaženými kopími. Jejich pevně shluklé řady však byly narušeny díky Bevierovým katapultům a déšť balvanů dál roznášel zkázu mezi muže tak namačkané, že neměli kam uhnout.
Sparhawk všemu na pár chvil ponuře přihlížel. "Dobrá, Ulathe," řekl konečně, "zapěj jim píseň Obrů."
Ulathe se zakřenil, pozvedl svůj Obří roh ke rtům a zadul jediný hluboký tón.
Shluklé pěší skupinky, řady porušené katapulty, myslí plné úžasu a zděšení náhlým jasným svitem pokrývajícím půlku oblohy, nebyly nijak připraveny čelit děsivému útoku rytířů ve zbroji a jejich mohutným koním. Rozlehl se velký třesk a přední řada namačkaných pěších lehla pod tlučícími kopyty válečných orů. Rytíři odložili svá kopí, vytáhli meče a sekery a pustili se do díla. Zhusta kosili natěsnané řady.
"Ulathe!" houkl Sparhawk. "Dej znamení Pelloicům!"
Sir Ulathe znova zadul na svůj Obří roh - tentokrát dvakrát. Válečný pokřik Pelloiců bylo pronikavé zavytí. Sparhawk vrhl rychlý pohled na cestu. Bojovníci, na které útočili Kringovi Pelloici, nebyli stejní jako ti, jež čelili rytířům. Sparhawk vedl útok proti pěchotě, mužům v hrudních brněních a v helmicích s koňskými chocholky. Kring útočil na muže na koních, muže, kteří byli oděni ve vzdouvajících se rouchách a plátěných pokrývkách hlav, všichni vyzbrojeni zakřivenými meči podobnými pelloiským šavlím. Útočící síla byla zcela zjevně složena ze dvou rozličných složek. Později bude čas přemítat nad těmi rozdíly. Teď byli všichni velice zaneprázdněni.
Sparhawk rytmicky mával svým těžkým širokým mečem v obrovitých úderech vedených na hlavu a rozséval kolem sebe moře chocholatých přilbic. Pokračoval v tom po několik minut, dokud zvuky doléhající z cesty nenaznačily, že se Pelloici naplno pustili do díla. "Sire Ulathe!" zahřímal. "Požádej Atany o připojení!"
Obří roh znova zadul - a znova - a ještě jednou.
Mezi stromy opět vypukly zvuky boje. Nepřátelští žoldáci, kteří unikli nájezdu rytířů a drtivému útoku Pelloiců nenalezli v lesích žádné úkryty. Engessovi Atani, tiší a smrtelní, se hbitě pohybovali mezi podivným, mnohobarevným světlem tryskajícím z pulzující oblohy a roznášeli zkázu.
"Sparhawku!" křikl Kalten. "Pohled!"
Sparhawk škulbl hlavou do strany a srdce mu zkamenělo.
"Myslel jsem, že je ta věc mrtvá!" zvolal Kalten.

Postava v kápi byla celá oděna v černi a seděla na vyzáblém koni. Obklopoval ji zelenkavý přísvit a zdálo se, že z ní vyzařují vlny nesmířitelné nenávisti. Sparhawk si ji prohlédl o něco lépe a pak si s úlevou oddechl. "To není Pátrač," řekl Kaltenovi. "Má to lidské ruce. Je to však pravděpodobně ten, se kterým jsme válčili."

Ze vzdálených stromů vyjel další muž v černém. Tenhle měl na sobě přehnaně dramatické šatstvo. Měl nasazen černý klobouk s širokým okrajem a hlavu mu zakrýval černý vak s vystřiženými dírami pro oči.

"Má to být něco jako vtip?" tázal se Tynian. "Je to ta osoba, kterou mám na mysli?"

"Řekl bych, že na rozkaz je má ta osoba v rouchu," řekl Ulath. "Pochybují, že by Sabre dokázal úspěšně pást kozy."

"Kochej se vítězstvím svým prázdným, Anakho," zvolala postava v kápi dutým, zvláště kovovým hlasem. "Toliko vyzkoušel jsem, že mohu rozeznat sílu tvoji - i slabost tvoji. Jdi teď svou cestou. Dozvěděl jsem se, co jsem se dozvědět chtěl. Děle tebe již nebudu znepokojovat - nyní. Nenech se však mýlit, ó Muži Bez Osudu, zavčasu setkáme se a při setkání našem příštím podrobím tebe mnohem těžší zkoušce." Pak se Sabre a jeho zahalený společník zamihotali a zmizeli.

Náhle nářek a sténání zraněných nepřátel všude kolem nich ustalo. Sparhawk se rychle rozhlédl kolem. Podivně ozbrojení pěšáci, se kterými on a jeho přátelé válčili, byli všichni pryč. Jen mrtví zůstali. V obou směrech cesty krotili zmatení Kringovi Peloici své koně. Žoldáci, se kterými se potýkali, rovněž všichni zmizeli a překvapené výkřiky zpoza stromů naznačovaly, že i Atani byli zbaveni svých nepřátel.

"Co se tu děje?" zvolal Kalten.

"Nevím to jistě," odpověděl Sparhawk, "ale jsem si jistý, že se mi to ani trochu nezamlouvá." Seskočil ze sedla a obrátil nohou jednoho z padlých nepřátel.

Tělo se podobalo velice staré slupce, zhnědlé, odumřelé a úplně vysušené. V mnohém připomínalo tělo člověka, který byl alespoň několik staletí mrtev.

"Už jsme se s tím jednou setkali, Vaše Milosti," vysvětloval Tynian patriarchovi Embanovi. Bylo před rozedněním a všichni se ještě jednou shromáždili na vrcholku skalnatého kopce. "Naposledy to byli starověcí Lamorkané. Co byli zač tyhle vykopávky, to vám neřeknu." Pohlédl na dvě mumifikované mrtvoly, které Atani vynesli na kopec.

"Tenhle je Cynesgan," řekl velvyslanec Oscagne ukazuje na jednoho z mrtvých.

"Vypadá skoro jako Rendořan, že?" poznamenal Talen.

"Byly by jisté shody," souhlasil Oscagne. "Cynesga je poušť, stejně jako Rendor, a pro takové podnebí jsou vhodné jen určité druhy šatstva."

Mrtvý, o kterém byla řeč, byl oděn do vzdušného, volného roucha a hlavu měl pokrytou jakousi látkou, jež mu splývala dozadu a chránila tak zátylek.

"Nejsou to příliš dobří válečníci," řekl jim Kring. "Úplně se zhroutili, když jsme proti nim vyrazili."

"A co ten druhý, Vaše Excellence?" otázal se Tynian. "Ti v brněních byli výbornými válečníky."

Tamulský velvyslanec se zachmuřil. "Tenhle je výplodem něčí představivosti," prohlásil.

"To bych netvrdil, Vaše Excellence," nesouhlasil sir Bevier. "Muži, se kterými jsme se střetli v Eosii, byli vytaženi z minulosti. Byli docela cizokrajní, to vám řeknu, ale kdysi to byli žijící lidé. Vše, co jsme tady viděli, nám potvrzuje, že jsme znova narazili na stejnou věc. Ten chlapík zcela určitě není vymyšleným žoldákem. Kdysi žil a to, co nosil, bylo jeho obvyklé odění."

"To je nemožné," prohlásil Oscagne neoblomně.

"Jen jako spekulaci, Oscagne," řekl Emban, "prozatím slovo nemožné odložme. Kdo byste řekl, že to je, kdyby nebyl nemožný?"

"Je to velice stará legenda," pravil Oscagne, tvář stále zachmuřenou. "Povídalo se, že kdysi před dávnými, pradávnými časy, žili v Cynesze lidé, kteří předcházeli současnému obyvatelstvu. Legenda je nazývala Cyrgai. O dnešních Cynesganech se předpokládá, že to jsou jejich degenerovaní potomci."

"Vypadají, jako by pocházeli ze dvou rozličných částí světa," poznamenal Kalten.

"Má se za to, že se Cyrga, hlavní město Cyrgai, nachází ve střední vysočině Cynesgy," řekl mu Oscagne. "Leží výše než okolní poušť a legenda tvrdí, že tam bylo veliké, potůčky živé jezero. Příběhy říkají, že podnebí se tam znatelně lišilo od klimatu pouště. Cyrgai by nepotřebovali takovou ochranu před sluncem, jaká by byla nutná pro jejich levobočky venku. Usuzuji, že to také zahrnovalo jisté rozdíly ve společenském postavení. Povaha Cyrgai byla taková, že by každopádně vyžadovali, aby jejich poddaní nenosili cyrgaiský kroj."

"Žili tedy ve stejnou dobu?" zeptal se Tynian.

"V tomhle bodě jsou legendy poněkud nejasné, sire Tyniane. Evidentně existovalo údobí, kdy Cyrgai a Cynesgané žili současně. Cyrgai však doajista dominovali." Ušklíbl se. "Proč vlastně takhle hovořím o mýtu?" zabědoval.

"Je to celkem realistický mýtus, Oscagne," řekl Emban, šfouchaje špičkou boty do mumifikovaného Cyrgaie.

"Nemýlím-li se, měli tihle chlapíci solidní reputaci."

"To ano," pravil Oscagne znechuceně. "Měli příšernou kulturu veskrze násilnou a útočnou. Od ostatních národů se drželi stranou, aby se vyhnuli tomu, co nazývali poskvrnou. Říkalo se o nich, že byli posedlí rasovou čistotou a ke každé nové ideji měli militantní postoj."

"To je marnivá posedlost," podotkl Tynian. "Pokaždé, když se člověk pustí do obchodu, střetává se s novými idejemi."

"Legendy nám praví, že si toho byli vědomi, sire rytíři. Obchod byl zapovězen."

"Vůbec žádné obchodování?" ptal se Kalten nevěřicně.

Oscagne potřásl hlavou. "Byli údajně naprosto soběstační. Dokonce zašli tak daleko, že ve své společnosti zakázali vlastnit zlato a stříbro."

"Neuvěřitelné!" prohlásil Stragen. "To neměli vůbec žádné peníze?"

"Prý měli železné pruty - hádám, že velice těžké. Ty od obchodování odrazovaly. Žili jen pro boj. Všichni muži sloužili ve vojsku a všechny ženy trávily čas plozením dětí. Když příliš zestárli, aby mohli bojovat nebo mít děti, očekávalo se od nich, že se zabijí. Legendy tvrdí, že to byli ti nejlepší vojáci, jaké kdy svět nesl."

"Legendy přehánějí, Oscagne," řekl mu Engessa, "sám jsem pět z nich zabil. Drahnou dobu strávili zatínáním svých svalů a pózováním se zbraněmi, mezitím co by se měli věnovat jiné záležitosti."

"Staří národové bývali velice formální, Atane Engesso," zamumlal Oscagne.

"Kdo byl ten chlapík v tom rouchu?" otázal se Kalten. "Ten, který se snažil vydávat za Pátrače?"

"Soudím, že je nějak spřízněn s Gerrichem v Lamorkandu a se Sabrem v západním Astelu," odtušil Sparhawk. "Trochu mě překvapilo, když jsem tady Sabreho uviděl," dodal. V tomhle musel být dost opatrný. Stejně jako Emban i on přísahal udržet v tajnosti Sabreho pravou identitu.

"Bezpochyby profesionální zdvořilost," zamumlal Stragen. "Skutečnost, že je tady, jen potvrzuje náš dohad, že všechna ta nejrůznější pozdvižení a nepokoje jsou spjata dohromady. Někdo je v pozadí toho všeho - někdo, koho jsme ještě neviděli a ani o něm neslyšeli. Zřejmě budeme muset jednoho z těch jeho prostředníků lapit a dříve či později z něj nějaké informace vyždímat." Blondatý zloděj se rozhlédl kolem. "Co teď?" zeptal se.

"Jak dlouho jsi říkal, že bude trvat, než dorazí Atani ze Sarsosu, Engesso?" otázal se Sparhawk čnějícího Atana.

"Měli by dorazit někdy popozití, Sparhawk-rytíři." Atan vrhl pohled na východ. "Vlastně zítra," poopravil se, "jelikož již začíná svítat."

"Postarejme se tedy o naše raněné a počkejme na ně," rozhodl Sparhawk. "Za takových časů mám kolem sebe rád přátelské tváře."

"Jeden dotaz Sparhawk-rytíři," řekl Engessa. "Kdo je Anakha?"

"To je Sparhawk," sdělil mu Ulat. "Nazývají ho tak Styrikové. Znamená to ,bez osudu'."

"Každý člověk má osud, Ulathe-rytíři."

"Sparhawk zřejmě ne a nemáš ani ponětí, jak to znervózňuje bohy."

Dle Engessova odhadu dorazila sarsoská posádka k poledni následujícího dne a mohutně posílený doprovod královny Elenie se vydal východním směrem. O dva dny později vystoupili na pahorek a rozevřel se před nimi výhled na mramorové město nacházející se v širém zeleném poli, na jehož pozadí se až k horizontu rozpínal temný hvozd.

Už od časného rána cítil Sparhawk jakousi povědomou blízkost a dychtivě se rozjel napřed.

U cesty seděla na svém bělostném jezdeckém oři Sefrenie. Byla to překrásná menší žena s černými vlasy, sněhobílou pletí a hlubokými modrými očima. Oděna byla do bílého roucha z poněkud jemnější látky, než jakou obvykle nosila v Eosii.

"Ahoj, matičko." Usmíval se, vyslovuje to, jako by byli odloučení ne déle než týden. "Měla ses, doufám, dobře?" sundal si helmici.

"Uspokojivě, Sparhawk." Její hlas byl sytý a měl v sobě tu známou živost.

"Dovolíš mi, abych tě přivítal?" zeptal se tím formálním způsobem, jež užívali všichni Pandionští, když se s ní po delší době setkali.

"Zajisté, drahý."

Sparhawk sesedl z koně, uchopil ji za zápěstí a otočil její ruce dlaněmi na svou stranu. Pak je políbil v rituálním styrickém pozdravu. "A požehnáš mi, matičko?" otázal se.

Položila své ruce něžně na jeho skráně a pronesla ve styritčině své požehnání. "Pomoz mi dolů, Sparhawk," přikázala.

Natáhl ruce a obejmul ji kolem téměř dětského pasu. Pak ji lehce vyzvedl ze sedla. Než ji však stačil postavit na zem, objala ho pažemi kolem krku a políbila přímo na rty, něco, co dříve téměř nikdy nedělala. "Chyběl jsi mi, drahý," vydechla "Ani nevíš, jak moc jsi mi scházel."

DÍL TŘETÍ

ATAN

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KOČÁR PROJEL ZATÁČKOU A BLÍŽIL SE K místu, kde čekali Sparhawk se Sefrenií. Ehlana živě promlouvala k Oscagnemu a Embanovi, ale náhle se zarazila, oči rozšířené. "Sefrenie?" zajíkla se. "To je Sefrenie!" V tu ránu zapoměla na královskou důstojnost a o překot se drápala ven z kočáru.

"Nedivoč," varoval ji Sparhawk s lehkým úsměvem.

Ehlana k nim doběhla, pověsila se Sefrenii kolem krku a políbila ji, plačíc přitom samou radostí.

Královniny slzy nebyly jediné, které byly to ráno prolity. Dokonce i otrlí rytíři Církve měli povětšinou vlhké oči. Kalten zašel ještě dále a otevřeně proléval slzy, když v pokleku přijímal Sefreniino požehnání.

"Ta Styřička má nějakou neobyčejnou důležitost, Sparhawk-rytíři?" ptal se Engessa zvědavě.

"Velice neobyčejnou důležitost, Atane Engesso," odpověděl Sparhawk, sleduje, jak se jeho přátelé tlačí kolem té malé

ženy. "Chováme k ní hluboký cit. Kdyby nás o to požádala, asi bychom obrátili i svět vzhůru nohama."

"To má velikánskou autoritu, Sparhawk-rytíři." Engessa to vyslovil s jistým uznáním. Vážil si autority.

"Vskutku má, příteli," souhlasil Sparhawk, "a to je jen ten nejmenší z jejich darů. Je moudrá a krásná a já jsem alespoň částečně přesvědčen, že by mohla zastavit i příboj, kdyby opravdu chtěla."

"Je ale dosti malá," poznamenal Engessa.

"Ani ne. V našich očích je vysoká přinejmenším sto stop - možná i dvě stě."

"Styrikové jsou zvláštní národ ovládající zvláštní síly, ale ještě jsem nikdy neslyšel o jejich schopnosti měnit svou velikost." Engessa byl nesmírně věčný muž a nadsázka mu byla zcela cizí. "Dvě stě, říkáš?"

"Přinejmenším, Atane."

Sefrenie byla úplně ponořená ve výlevech citů a tak si ji mohl Sparhawk blíže prohlédnout. Změnila se. Jednak se zdála být mnohem otevřenější. Žádný Styrik nikdy úplně před Elény neodstranil veškeré své bariéry. Tisíciletí předsudků a útisku je naučilo obezřetnosti - i před těmi Elény, které nadevše milovali. Sefreniina obranná ulita, ulita, kterou se halila po tak dlouhou dobu, že zřejmě ani nevěděla, že nějaká existuje, teď byla pryč. Všechny brány zůstaly otevřeny. Bylo zde však něco dalšího. Dříve byla její tvář projasněná, nyní zářila. V očích se jí vždy jakoby odrážela jakási žalostná touha a ta teď byla rovněž pryč. Poprvé za všechny ty roky, co ji Sparhawk znal, se zdála být naprosto a dokonale šťastná.

"Bude to pokračovat dlouho, Sparhawk-rytíři?" otázal se Engessa zdvořile. "Sarsos je hned po ruce, ale -" nechal ten návrh nevyřčen.

"Promluvím si s nimi, Atane. Snad bych je mohl přesvědčit, že to mohou dokončit později." Sparhawk vykročil k dojaté skupince poblíž kočáru. "Atan Engessa právě vyslovil zajímavý návrh," řekl jim. "Je to samozřejmě neobvyklý nápad, ale naznačil, že bychom mohli tohle všechno odbýt uvnitř zdi Sarsosu - stejně je poblíž."

"Vidím, že se nezměnil," podotkla Sefrenie k Ehlaně. "To se stále za všech okolností neohrabaně pokouší být vtipný?"

"Pracuji na tom, matičko." Ehлана se usmála.

"Ve skutečnosti zněla otázka tak, zda li vy dámy chcete či nechcete jet do města, nebo byste rády, abychom zde na noc postavili tábor."

"Otravo," nařkla ho Ehлана.

"Opravdu bychom měli raději sejít dolů," pravila Sefrenie. "Vanion čeká a víte, jak ho rozdurdí, když nejsou lidé přesní."

"Vanion?" zvolal Emban. "Až doteď jsem myslel, že je mrtev."

"To stěží. Vlastně je docela vitální. Občas nadmíru vitální. Přišel by vás se mnou uvítat, ale vymknul si včera kotník. Nesl to hrozně statečně, ale bolelo ho to více, než byl ochoten připustit."

Stragen přikročil a lehce ji zvedl do kočáru. "Co nás čeká v Sarsosu, sestřičko?" zeptal se jí bezchybnou styričtinou. Ehлана na něj překvapeně pohlédla. "Vy jste přede mnou něco ukrýval, milorde Stragene. Nevěděla jsem, že hovoříte styričtinou."

"Neustále jsem se vám chtěl o tom zmínit, Vaše Veličenstvo, ale vždycky mi to vypadlo z hlavy."

"Myslím, že by ses měl raději sám připravit na překvapení, Stragene," řekla mu Sefrenie. "To byste měli všichni."

"Jaké překvapení?" otázal se Stragen. "Uvědom si, že jsem zloděj, Sefrenie, a pro zloděje jsou překvapení hrozně nemilá. Jsme-li ohromeni, mají naše žily tendenci prskat."

"Myslím, že byste měli všichni raději odhodit své předsudky ohledně Styriků," poradila jim Sefrenie. "Tady v Sarsosu nemusíme hrát prostáčky a venkovany a tak v ulicích naleznete zcela odlišný typ Styriků." Usadila se v kočáru a pozvedla ruce k Danae. Princeznička jí vyšplhala do klína a políbila ji. Vypadalo to velice neškodné a naprosto přirozené, ale Sparhawk byl sám pro sebe překvapen, že je neobklopoval přísvit zářící aureoly.

Pak Sefrenie pohlédla na Embana. "Ach, drahý," pravila. "Vůbec jsem nepočítala, že zde budete, Vaše Milosti. Jak moc pevné jsou vaše předsudky?"

"Mám vás rád, Sefrenie," odpověděl tlouštík. "Neschvaluji tvrdohlavé styrické odmítání pravé víry, ale nejsem až takový náboženský fanatik."

"Přijmete radu, příteli?" zeptal se Oscagne.

"Poslouchám."

"Doporučuji vám, abyste na svou návštěvu v Sarsosu pohlížel jako na dovolenou a své náboženství hodil někam za hlavu. Přihlížejte čemu chcete, ale věci, které nemáte rád, nechte přejít bez povšimnutí. Říše by vám v té spolupráci byla velice zavázána, Embane. Prosím, nevměšujte se mezi Styriky. Velice snadno se naježí a mají schopnosti, kterým zcela úplně nerozumíme. Vyhněme se unáhleným výlevům."

Emban pootevřel ústa jako by chtěl něco odsekknout, ale pak se mu v očích objevilo znepokojení a zjevně se rozhodl nechat to být. Sparhawk se krátce poradil s Oscagnem a Sefrenií a usoudil, že by se převážná část rytířů Církve měla společně s Peloici usadit vně města. Bylo to opatření, jež mělo předejít konfliktům. Své Atany poslal Engessa do jejich pevnosti kousek severně od městských zdí a skupinka obklopující Ehlanin kočár prošla nestřeženou branou.

"Co tě trápí, Khalade?" zeptala se Sefrenie Sparhawkova panoše. Mladík se zamračeně rozhlížel kolem.

"Vlastně mi do toho nic není, lady Sefrenie," řekl, "ale jsou mramorové budovy skutečně dobrý nápad tak daleko na severu? Není v nich v zimě strašně chladno?"

"Hrozně se podobá svému otci." Usmála se. "Myslím, že jsi odhalil jednu z našich ješitností, Khalade. Ty budovy jsou v podstatě postaveny z cihel. Ten mramor je jen taková zástěrka, aby naše město bylo působivé."

"Ani cihly nejsou moc dobré, aby zahnały chlad, lady Sefrenie."

"Jsou, pokud zbuduješ dvojité zdi a prázdné místo mezi nimi vyplníš maltou."

"To pak zabere hodně času a námahy."

"Byl bys udiven množstvím času a námahy, které lidé promární pro svou ješitnost, Khalade, a když musíme, umíme vždy trošičku podvádět. Naši Bohové milují mramorové stavby a my jsme rádi, když se v nich cítí jako doma."

"Dřevo je však přesto praktičtější," řekl zatvrzele.

"Uznávám, že je, Khalade, ale je příliš běžné. Rádi se odlišujeme."

"Takže odlišnost, dobrá."

Sarsos dokonce i voněl jinak. Nad každým elénským městem po celém světě se vznášelo lehoučké miazma, nepříjemná směsice začazeného kouře, tlejících odpadků a výparů z bídne postavených a řídce čištěných žump. Sarsos naopak voněl stromy a růžemi. Bylo léto a všude kolem byly malé parčíky a keře růží. Ehlana byla stále více zahloubanější. Ve zvláštním záblesku jasnozření Sparhawk spatřil, jak se nad hlavním městem Elenie vznáší nesmírný program veřejných prací.

Architektura a rozvržení města bylo propracované a velice rafinované. Ulice byly široké a až na pár výjimek, které obyvatelé ponechali z estetických důvodů, byly přímé. Budovy byly celé pokryty mramorem a průčelí jim zdobily skvostné bílé pilíře. Každopádně to vůbec nebylo elénské město.

Občané vypadali podivně nestyřícky. Jejich příbuzní na západě nosili všichni roucha z neforemných bílých rukodělných látek. Tento šat byl natolik univerzální, že byl něco na způsob poznávacího znamení. Styřikové v Sarsosu však byli oděni do hedvábí a lněné tkaniny. Preferovanou barvou se stále zdála být bílá, ale byly zde i další odstíny, modrá, zelená a žlutá a nemálo hávů bylo v jasné šarlatové. Na západě člověk málokdy spatřil styřickou ženu, ale tady jich bylo na očích mnohem více. Také byly oděny do barevných šatů a ve vlasech měly květiny.

Nejznatelnější rozdíl však byl v jejich postoji. Západní Styřikové byli ostýchaví, občas bázlivi jako srnky. Byli rovněž pokorní - pokornost měla za účel snížit agresivitu Elénů, ale dosti často právě tahle vlastnost Elény o to více dráždila. Naopak Styřikové ze Sarsosu nebyli v žádném případě ostýchaví. Nikterak neklopili zrak ani nehovořili tichými, váhavými hlasy. Byli sebevědomí. Přeli se na nárožích. Hlasitě se chechtali. Po širokých třídách svého města kráčeli s hlavami vztyčenými, jako by vlastně byli pyšní na to, že jsou Styřikové. Ten rozdíl však více než cokoliv jiného prozrazovala skutečnost, že si děti hrály v parcích bez jakékoliv známky strachu.

Embanova tvář byla strnulá a nozdry se mu zachvívaly vztekem. Sparhawk přesně věděl, proč patriarcha z Ucery tak kypí zlostí. Ta otevřenost ho donutila, aby si vnitřně přiznal, že se jí účastnil. Všichni Eléni věřili, že jsou Styřikové méněcenný národ, a i přes jejich nauku rytíři Církve v nehlubších zákoutích své mysli tohle přesvědčení stále sdíleli. Sparhawk cítil, jak v něm tyhle myšlenky nezvaně hlodají. Jak se tihle nafoukaní, uřvaní Styřikové vůbec opovažují mít krásnější město, jaké ani Eléni neumějí postavit? Jak se opovažují prosperovat? Jak se opovažují být šťastní? Jak se opovažují vykračovat si těmito ulicemi a chovat se, jako by každým coulem byli stejně dobří jako Eléni?

Pak spatřil, jak na něj smutně hledí Danae a své myšlenky a nevyřčenou zášť rámě zarazil. Pevně se těch nepřítazlivých emocí zmocnil a prohlédl si je. To, co uviděl, se mu příliš nezamlouvalo. Dokud byli Styřikové ostýchaví a poddajní a třeli bídu v ubohých chatrčích, byl více než ochoten postavit se na jejich obranu, ale když na něj drze hleděli příkrým zrakem, bez úklony a s vyzývavým výrazem, zjistil u sebe, že by jim rád nadělil lekci.

"Těžké, že Sparhawk?" řekl Stragen trpce. "Díky svému nemanželskému původu jsem měl vždycky pocit jisté spřízněnosti s ušlápnutými a opovrhovanými. Nesmírnou skromnost našich styřických bratrů jsem shledal natolik podnětnou, že jsem dokonce vyšel ze svých zásad a naučil se jejich řeči. Přiznávám však, že mi zdejší lidé lezou na nervy. Všichni vypadají tak nechutně plní sebeuspokojení."

"Stragene, občas jsi tak civilizovaný, až je mi z toho zle."

"Ale, ale, nejsme dnes tak trochu hákliví?"

"Promiň. Právě jsem v sobě objevil něco, co se mi nelíbí. Jsem z toho poněkud rozmrzelý."

Stragen si povzddechl. "Do svých vlastních srdcí bychom asi neměli nikdy nahlížet, Sparhawk. Nemyslím si, že by se vůbec někomu líbilo vše, co tam nalezne."

Sparhawk nebyl jediný, kdo měl problémy ohledně města Sarsosu a jeho obyvatel. Ve tváři sira Beviera se zračila skutečnost, že cítí ještě větší zášť než ostatní. Měl šokovaný výraz, snad i pobouřený.

"Vyslyšte jeden příběh," řekl jim Ulath tím odzbrojujícím způsobem, který vždy hlasitěji než slova ohlašoval, že se chystá záležitost osvětlit. To byl jeden z Ulathových charakteristických rysů. Téměř nepromluvil, dokud se nesnažil něco osvětlit. "Setkali se jednou Deiran, Arcian a Thalesan. Bylo to před dávnými časy a všichni hovořili svými rodnými dialekty. I začali se přit, který ze způsobů jejich řeči je Bohu vlastní. Nakonec se dohodli jít do Chyrellu a požádat Arciprelátu, aby tu otázku přednesl přímo samotnému Bohu."

"A?" tázal se Bevier.

"Nuže, pánové, každý ví, že Bůh vždy odpovídá na Arciprelátovy otázky, a tak nakonec přišla zpráva a jednou provždy jejich spor rozřešila."

"No?"

"Co no?"

"Jaké je rodné nářečí Boha?"

"No přece thalesijské. Každý to ví, Beviere." Ulath byl typem člověka, který to dokázal vyslovit s naprosto vážnou tváří. "To dá přeci zdravý rozum. Předtím, než se rozhodl převzít vesmír do vlastních rukou, byl Bůh genidiánským rytířem. Vsadil bych se, že o tom nevěděl."

Bevier na něj chvíli civěl a pak se začal trošičku nejapně smát.

Ulath pohlédl na Sparhawk a záměrně jedním očním víčkem pomalu mrkl. Sparhawk opět pocítil nutnost svého thalesijského přítele přehodnotit.

Sefrenie měla v Sarsosu dům a ten byl dalším překvapením. Vždy z ní vyzařovala jakási nemajetnická pomíjivost. Dům byl docela velký, stál stranou v jakémsi parčíku, kde staré vysoké stromy vznešeně stínily svažující se trávníky,

zahrady a tryskající fontány. Stejně jako všechny ostatní budovy v Sarsosu se i Sefreniin dům zdál být postaven z mramoru a vypadal velice známě.

"Ty podvádíš, matičko," obvinil ji Kalten, když jí pomáhal z kočáru.

"Prosím?"

"Napodobila si Aphraelin Chrám na ostrově, který jsme všichni spatřili v tom snu. I ta kolonáda před vchodem je stejná."

"Připouštím, že máš pravdu, drahý, ale tady se to tak nějak očekává. Všichni členové Rady Styrika se honosí svými vlastními bohy. Očekává se to. Naši bohové by se cítili přezíráni, kdyby tomu tak nebylo."

"Ty jsi tady členkou rady?" Znělo to mírně překvapeně.

"Samozřejmě. Jsem konec konců Nejvyšší Kněžkou Aphrael."

"Připadá mi poněkud zvláštní zjistit o někom z Eosie, že se podílí na vládě daresijského města."

"Co tě vede k názoru, že pocházím z Eosie?"

"Ty nepocházíš?"

"Samozřejmě, že ne - a rada tady v Sarsosu není jen místní vládou. Rozhodujeme za všechny Styriky, bez ohledu na místo jejich výskytu. Půjďme dovnitř? Vanion čeká." Mramorovým schodištěm je zavedla k širokým, složitě rytým bronzovým dveřím a společně vešli dovnitř.

Budova byla postavena kolem vnitřního nádvoří, bujné zahrady s mramorovou fontánou uprostřed. Poblíž fontány zpola ležel v křesle připomínajícím divan Vanion, pravou nohu podepřenou množstvím polštářů. Kotník měl zavínut do bandáží a ve tváři znechucený výraz. Vlasy a vousy již měl stříbrné a vypadal distingovaně. Tvář však měl bez vrásek. Starosti, jež ho tížily, teď byly pryč, ale to se dalo stěží přičíst překvapivým změnám, jež se v něm udály. Smazány byly i účinky strašlivé tíhy těch mečů, jež mu Sefrenie z donucení předala. Ve tváři vypadal tak mladý, jak jej Sparhawk ještě nikdy neviděl. Odložil pergamen, který právě četl. "Sparhawk, řekl podrážděně, "kdes byl?"

"I já jsem rád, že tě vidím, můj pane," odpověděl Sparhawk.

Vanion na něj ostře pohlédl a pak se rozesmál, ve tváři trochu rozpačitý výraz. "Soudím, že to bylo poněkud nezdvořilé, že?"

"Vrtošivé, můj pane," řekla mu Ehlana. "Naprosto vrtošivé." Pak odhodila důstojnost stranou, rozběhla se k němu a vrhla se mu kolem krku. "Jsme s tebou nespokojeni, lorde Vanione," řekla svým nejpánovitějším způsobem. Pak ho hlasitě políbila. "V hodině naší nouze jsi nás připravil o svou radu a společnost." Znova jej políbila. "Navýsost jsem se na tebe zlobila, že jsi bez našeho svolení chyběl po našem boku." Ještě jednou ho políbila.

"Teď jsem svou královnou pokárán nebo s ní usmířen?" zeptal se vyhlížeje trochu zmateně.

"Trochu z každého, pane." Pokrčila rameny. "Myslela jsem, že bych tím ušetřila čas, když se postarám o vše najednou. Jsem skutečně velice, velice ráda, že tě opět vidím, Vanione, ale byla jsem velmi nešťastná, když ses jako noční zloděj odplížil z Cimmury."

"Víš, to jsi opravdu nemusel," poznamenal Stragen prostě. "Poté, co něco ukradneš, je hlavní vypadat obvykle a nebudit pozornost."

"Kuš, Stragene," řekla.

"Vytáhla jsem ho z Cimmury kvůli jeho zdraví," řekla jí Sefrenie. "Zmíral tam. Měla jsem jistý osobní zájem na tom, aby zůstal naživu, a tak jsem ho vzala na místo, kde bych ho mohla navrátit zpět ke zdraví. Tak dlouho jsem po Aphrael nemilosrdně vyžadovala pár let, až mi je konečně dala. Když něco chceš, dokáže být pěkně dotěrná, a Vaniona jsem opravdu chtěla." Své city teď nikterak neskrývala. Léta nevyčtené lásky mezi ní a pandionským preceptorem byly venku. Rovněž se nikterak nesnažila skrýt to, co by bylo jak ve styrické, tak v elénské společnosti zcela jasně skandálem. Ona a Vanion žili otevřeně v hřichu a žádný z nich neprojevoval nejmenší známky výčitek. "Jak se daří kotníku, drahý?" otázala se jej.

"Opět napuchl."

"Neříkala jsem ti vždy, abys ho v takovém případě vsadil do ledu?"

"Žádný led jsem neměl."

"Nějaký si udělej, Vanione. Znáš na to kouzlo."

"Led, který si zhotovím, není nikdy tak studený jako ten tvůj, Sefrenie," řekl naříkavě.

"Muži!" zvolala se zdánlivým rozhořčením. "Všichni jsou to takové děti!" odchvátala poohlédnout se po vaničce.

"Pochopil jsi to, Sparhawk, že ano?" řekl Vanion.

"Samozřejmě, můj pane. Bylo to velice lichotné, smím-li to tak nazvat."

"Děkuji ti."

"O čem se to bavíte?" vyzvídal Kalten.

"To bys nikdy nepochopil, Kaltene," odpověděl Sparhawk.

"Ani za milión let," dodal Vanion.

"Jak se ti povedlo vymknout si kotník, lorde Vanione?" otázal se Berit.

"Byla to podařená věc. Dával jsem Radě Styrika na srozuměnou, že jsou mladí muži ze Sarsosu ve výjimečně ubohé fyzické kondici. Musel jsem to demonstrovat tím, že přeběhnu celé to zatracené město. Vedl jsem si docela dobře, dokud jsem nešlápl do králičí díry."

"To je opravdu ostudné, lorde Vanione," pravil Kalten. "Pokud je mi známo, je to první závod, který jsi kdy prohrál."

"Kdo řekl, že jsem ho prohrál? Měl jsem tak velký náskok a byl jsem tak blízko cílové pásce, že jsem tam mohl doskákat a vyhrát. Rada alespoň začala uvažovat o nějakém vojenském výcviku pro ty mladíky." Vrhel pohled na Sparhawkova panoše. "Nazdar, Khalade," řekl. "Jak se daří tvým matkám?"

"Docela dobře, pane. Na chvíli jsme se u nich zastavili, když jsme doprovázeli královnu do Chyrellu, aby mohla

přehnout Arcipreláta přes koleno a naplácat mu."

"Khalade!" vyjela Ehlana.

"Tohle jsem neměl prozrazovat, Vaše Veličenstvo? Všichni jsme si mysleli, že jste měla právě tohle na mysli, když jsme opouštěli Cimmuru."

"No - tak nějak to připouštím - ale nemusel jsi to hned dát najevo a říci to takovým způsobem."

"Ach, to jsem nevěděl. Myslel jsem si, že by to mohl být dobrý nápad. Naše Svatá Matka potřebuje tu a tam něco, co ji vyvede z míry. Zabraňuje jí to v rošťáctví."

"Podivuhodné, Khalade," zamumlal suše patriarcha z Embanu. "Podařilo se ti během minutky urazit jak Církev, tak majestát."

"Co se dělo v Eosii od doby, co jsem odešel?" chtěl vědět Vanion.

"Došlo k malému nedorozumění mezi Sarathim a mnou, lorde Vanione," odpověděla Ehlana. "Khalad přeháněl. Dělá to celkem často - pokud není zrovna zaneprázdněn urážením Církve a majestátu zároveň."

"Prostě nám tu roste jen další Sparhawk." Vanion se zakřenil.

"Bůh chraň Církev," povzdechl si Emban.

"A Korunu," dodala Ehlana.

K Vanionovi se protlačila princezna Danae. Nesla s sebou Mmrr, držíc ji rukou kolem pasu. Mmrr měla ve své chundelaté tváři rezignovaný výraz a nožky jí neladně visely. "Ahoj, Vanione," řekla Danae, vysplhala mu do klína a dala mu spatra pusy.

"Vyrostla jsi, princezno." Usmál se.

"Snad jsi nečekal, že se scvrknu?"

"Danae!" vyplísnila ji Ehlana.

"Ale mami, Vanion a já jsme staří přátelé. Často mě nosíval, když jsem byla dítě."

Sparhawk na svého přítele obezřetně pohlédl, snaže se vypátrat, zda-li Vanion o princezničce ví či ne. Vanionova tvář však nic neprozrazovala. "Chyběla jsi mi, princezno," řekl jí.

"Já vím. Každému chybím, když nejsem kolem. Už ses seznámil s Mmr? Je to moje kočička. Dal mi ji Talen. Nebylo to od něj milé?"

"Velice milé, Danae."

"Taky jsem si to myslela. Otec ho chce dát do cvičení, až se vrátíme domů. Však je na to ta pravá doba, aby vše zvládl, dokud jsem malou holčičkou."

"Ech? Proč to, princezno?"

"Protože až vyrostu, mám v úmyslu si ho vzít a ráda bych měla všechny ty cvičební nesmysly z krku. Chtěl by sis pochovat mou kočičku?"

Talen se začervenal a kapánek nervózně zasmál, snaže se Danaeino prohlášení přejít jako nějaký dětský žertík. Jeho oči ale prozrazovaly značné rozrušení.

"Nikdy bys je takhle neměla varovat, princezno," poradila jí baronka Melidere. "Měla bys vyčkat a sdělit jim to v poslední možnou chvíli."

"Ach. Tak takhle se to dělá?" Danae pohlédla na Talena. "Pak tedy zapomeň na to, co jsem právě řekla," navrhla.

"Každopádně s tím po následujících deset dvanáct let nehodlám nic dělat." Odmlčela se. "Možná osm. Není důvodu mařit zbytečně čas, no ne?"

Talen na ni civěl s prvním slabým zábleskem hrůzy v očích.

"Ona tě jen škádlí, Talene," ujistil Kalten chlapec. "A i kdyby ne, jsem si jist, že si to ještě rozmyslí, až se dostane do toho nebezpečného věku."

"To nikdy, Kaltene," pravila Danae hlasem jak ocel.

Ten večer, když byly hotovy všechny přípravy a dav se již povětšinou roztrousil do okolních domů, usadil se Sparhawk společně se Sefrenií a Vanionem do chladné zahrady uprostřed domu. Princezna Danae seděla na zídce obklopující fontánu a pozorovala své kotě. Mmrr objevila, že v bazénku plavou zlaté rybky a tak seděla škubajíc ocasem, v rozšířených očích strašlivý záměr.

"Než začnu, potřebuji něco vědět," řekl Sparhawk dívaje se zpříma na Sefrenii. "Kolik toho ví?" ukázal na Vaniona.

"Řekla bych, že zhruba vše. Nemám před ním žádné tajnosti."

"To není příliš přesné, Sefrenie," Sparhawk se snažil nalézt způsob, jak tu otázku položit, aniž by toho moc prozradil.

"Přejdi rovnou k věci, Sparhawk," řekla mu Danae. "Vanion ví, kdo jsem. Zpočátku s tím měl menší potíže, ale už se s tou myšlenkou víceméně smířil."

"To není tak zcela pravda," namítl Vanion. "Jediný, kdo s tím má opravdu vážné problémy, jsi ty, Sparhawk. Jak se s tou situací vyrovnáš?"

"Špatně." Danae pokrčila nosík. "Stále klade otázky, i když ví, že odpovím stejně neporozumí."

"Tuší něco Ehlana?" zeptal se vážně Vanion.

"Ovšem, že ne," odpověděla dětská bohyně. "O tom jsme se se Sparhawkem dohodli hned na začátku. Povykládej jim, co se stalo, Sparhawk - a ať ti to netrvá celou věčnost. Mirtai má za úkol se po mně brzy poohlédnout."

"To musí být učiněné peklo," pronesl soucitně Vanion ke svému příteli.

"Ne tak docela. Musím ji však hlídat. Jednou měla roj vil opylujících všechny květiny v palácové zahradě."

"Včelky jsou příliš pomalé." Pokrčila rameny.

"Snad ano, ale lidé čekají, že to udělají právě včely. Jestliže tu práci přenecháš vilám, došlo by k povyku." Sparhawk se zaklonil a pohlédl na Vaniona. "Už ti Sefrenie povídala o Lamorkanech a Drychnathovi?"

"Ano. To nejsou jen divoké zkazky, že?"

Sparhawk potřásl hlavou. "Ne. Poblíž Demosu jsme se střetli s pár Lamorkany z doby bronzové. Poté, co Ulath skolil jejich vůdce, všichni zmizeli - kromě mrtvých. Oscagne je přesvědčen, že je to něco na odvrácení pozornosti - asi jako ty hry, které s námi hrál Martel, aby nás během voleb Arcipreláta držel zpátky. Zachytili jsme stopu Kragera a ta propůjčuje Oscagneho teorii jistou váhu, ale ty jsi nás vždycky učil, že je chybou snažit se znovu vyhrát poslední boj, a tak se mermomocí nepřikláním myšlence, že to, co se děje v Lamorkandu, slouží čistě k odvrácení pozornosti. Nemohu prostě přijmout myšlenku, že by si někdo činil všechny ty problémy, aby udržel rytíře Církve pryč od Tamuli - navíc když už tam jsou stejně Atani."

Vanion přikývl. "Zřejmě budeš potřebovat někoho, kdo by ti byl nápomocen, až se dostaneš do Matherionu, Sparhawku. Tamulská kultura je velice choulostivá a mohl bys způsobit kolosální chyby, aniž bys o tom věděl."

"Díky, Vanione."

"Nejsi však jediný. Tví společníci nejsou těmi nejdiplomatičtějšími lidmi na světě a Ehlana, když se rozčílí, má sklon skákat přes ohrady. Opravdu se otevřeně utkala s Dolmantem?"

"Ale ano," řekla Danae. "Musela jsem je oba zlíbat, aby se zklidnili, než jsem mezi nimi mohla znovu nastolit mír."

"Koho by bylo nejlepší poslat, Sefrenie?" zeptal se Vanion.

"Mě."

"To nepřípadá v úvahu. Už se od tebe znovu neodloučím."

"To je velice milé, drahý. Proč tedy nejedeš s námi?"

Zdál se být na rozpacích. "Já -"

"Nebud' taková bačkora, Vanione," řekla mu Danae. "Nezemřeš ve chvíli, kdy opustíš Sarsos - stejně jako jsi nezemřel, když jsi opouštěl můj ostrov. Jsi teď naprosto zdravý."

"To mě netrápilo," pravil, "ale Sefrenie nemůže v žádném případě opustit Sarsos. Je členkou Rady Styrika."

"Členkou Rady Styrika jsem již po několik století, Vanione," řekla mu Sefrenie. "Již jsem odsud odcházela - v nutných případech i na hodně dlouhou dobu. Ostatní členové rady to chápou. Tu a tam musejí i oni udělat stejnou věc."

"Ohledně té vládnoucí rady mám nějaké nejasnosti," přiznal se Sparhawk. "Věděl jsem, že Styrikové zůstávají jeden s druhým ve spojení, ale neuvědomil jsem si, že je to tak pevně skloubeno."

"Nijak zvlášť to nezdůrazňujeme." Sefrenie pokrčila rameny. "Kdyby se o tom dozvěděli Eléni, pokusili by se to zveličit do nějakého obrovského spiknutí."

"Tvé členství v té radě ti zabraňuje v odchodu," poznamenal Sparhawk. "Je ta rada opravdu důležitá nebo je to jen takové nějaké obřadní společenství?"

"Ach ne, Sparhawku," řekl mu Vanion. "Ta rada je velice významná. Styrikum je teokracií a rada sestává z nejvyšších kněží - a kněží - Mladších bohů."

"Být Aphraelinou kněžkou není zase až tak namáhavé zaměstnání." Sefrenie se usmála, laskavě pohlížejíc na dětskou bohyni. "Přespříliš se nezabývá vlastním sebeprosazováním, jelikož to, co chce, dostane obvykle jinými způsoby."

Mám jisté výhody - jako tento dům - ale musím vysedávat na shromážděních Tisíce a to bývá občas úmorné."

"Tisíce?"

"To je další název pro radu."

"To existuje tisíc Mladších bohů?" Sparhawk tím byl poněkud vyveden z míry.

"No samozřejmě, že existuje, Sparhawku," řekla mu Aphrael. "Každý to ví."

"Proč tisíce?"

"Je to hezký počet a hezky to zní. Ve styričtině to je Ageraluon."

"To slovo slyším prvně."

"Značí deset krát deset krát deset - zhruba. S jedním z mých bratranců se o to stále přeme. Měl za domácí zvířátko krokodýla a ten mu ukousl jeden prst. Poté mu počty vždy činily potíže. Chtěl, abychom se zvali Ageralican - devět krát devět krát devět, ale vysvětlili jsme mu, že už teď je nás mnohem více, a že kdybychom chtěli být Ageralican, museli by být někteří z nás vyškrtnutí. Zeptali jsme se ho, zda by byl prvním dobrovolníkem, a on od toho nápadu upustil."

"Proč by chtěl vůbec někdo za mazlíčka krokodýla?"

"Je to jedna z věcí, které děláme. Máme rádi za mazlíčky zvířata, která vy lidé neumíte zkrotit. Krokodýli nejsou tak špatní. Alespoň je nemusíš krmit."

"To ne, ale musíš každé ráno spočítat děti. Nyní už chápu, proč je stále předkládána otázka velryb."

"Byl jsi ohledně toho strašně paličatý, Sparhawku. Kdybych měla velrybu, mohla bych svou rodinu opravdu ohromit."

"Myslím, že jsme zabředli někam úplně mimo," řekl Vanion. "Sefrenie mi sdělila, že máte celkem exotická podezření."

"Snažil jsem se vysvětlit něco, čemu ještě dokonale nerozumím, Vanione. Je to jako popsat koně, když vše, s čím pracuješ, je jeho ocas. Mám množství útržků a kousků a přec je toho málo. Jsem přesvědčen, že vše, co jsme dosud viděli - a pravděpodobně hodně věcí, které jsme neviděli - je spjata dohromady a všechno to řídí jeden mozek. Myslím si, že je to bůh, Vanione - nebo bozi."

"Jsi si jistý, že po tvém střetnutí z Azashem nezačínáš vidět nepřátelská božstva pod každou postelí a v tmavých koutech?"

"Mám potvrzeno od té nejlepší autority, že jedině bůh si může z minulosti najmout celou armádu. Autorita, která mi to sdělila, to tvrdila s velikou samolibostí."

"Bud' hodný, tati," řekla Danae upjatě. "Je to velmi složité, Vanione," vysvětlovala. "Když najímáš do vojska, musíš osobně najmout každého vojáka a navíc o něm ještě musíš vše vědět. Takové detaily jsou nad síly lidských mágů."

"Nějaký nápad?" zeptal se Vanion svého přítele.

"Několik," zabručel Sparhawk, "a žádný z nich není nijak příjemný. Vzpomínáš na ten stín, o kterém jsem ti vyprávěl? Ten, který mě sledoval přes celou Eosii poté, co jsem zabil Ghweriga?"

Vanion přikývl.

"Viděli jsme ho znova a tentokrát ho mohli vidět všichni."

"To nezní příliš dobře."

"Ne, to nezní. Naposled byli tím stínem trollí bohové."

Vanion se otřásl a pak oba dva pohlédli na Sefrenii.

"Není to hezké být potřebný?" pravila Danae ke své sestře.

"Promluvím si se Zalastou." Sefrenie si povzdechla. "Z popudu císaře se zajímá o aktuální dění tady v Sarsosu. Asi o tom bude hodně vědět. Zítra se u něj zastavím."

Ozvalo se hlasité šplouchnutí.

"Říkala jsem ti, že tak skončíš, Mmrr," pravila Danae strojeně k vyděšenému koťátku, které se snažilo udržet ve fontáně nad hladinou. Mmrriny problémy byly znásobeny skutečností, že zlaté rybky divoce bránily své hájemství a svými čumáčky jí narážely do tlapek a břicha

"Vylov ji, Danae," nakázal jí Sparhawk.

"Vždyť mě celou znáčí, tati, a mamka mě pak vyhubuje. Mmrr se do té šlamastyky dostala sama. Ať se z ní taky dostane sama ven."

"Utopí se."

"Ale vůbec ne, Sparhawk. Umí plavat. Jen se podívej. Kočičkuje ze všech sil."

"Cože dělá?"

"Kočičkuje. Nemůžeš to přeci nazvat čubičkuje, no ne? Přece jenom to žádný pejsek není. My Styrikové to používáme odjakživa, že ano, Sefrenie?"

"Já nikdy," zamumlala Sefrenie.

KAPITOLA

SEDMNÁCTÁ

VALNÁ ČÁST LEGRACE POCHÁZELA Z FAKTU, že rodiče princezny Danae nemohli předvídat čas jejích časných ranních návštěv. Každopádně nebyly na denním pořádku a byly doby, kdy se celý týden ani jednou neukázala. Tato ranní návštěva byla, jak jinak, stejná jako ty předešlé. Důslednost je jedna z nejdůležitějších božských vlastností. Dveře se s třeskem otevřely a princezna, černé vlasy rozevláté, oči plné veselí, vtrhla do místnosti a velikým, výskotem doprovázeným skokem se k nim přidala do postele. Skok byl jako vždy doprovázen množstvím pelešení a kroucení, dokud se Danae pevně neusadila mezi své rodiče.

Tyhle návštěvy nikdy neudělala sama. Rollo byl nepatrným problémem. Byla to hračka dobrých mravů, dychtivá někoho utěšit, téměř nikdy na obtíž. Zato Mmrr mohla být pravou pohromou. Sparhawk přímo zbožňovala a v pelešení byla učiněný génius. Takové kotě, šplhající ostrými drápkami po holé noze, v době, kdy se člověk ještě plně neprobral, je hroznou zkušeností. Sparhawk zaťal zuby a trpěl.

"Ptáčkové jsou vzhůru." Danae to prohlásila skoro jako výčitku.

"To mě moc těší," řekl Sparhawk a škulbl sebou, když si kotě, kradoucí se pod přikrývkou, začalo rytmicky škrábat drápkami o jeho bok.

"Ty jsi ale dneska mrzutý, tati."

"Až do teďka jsem se cítil skvěle. Požádej prosím tu svou kočku, aby mě nepoužívala místo jehelníku."

"To dělá proto, že tě má ráda."

"To mě tedy chytá za srdce. Byl bych však raději, kdyby si ty své drápkami nechala v sobě."

"To je po ránu vždycky takový, mamí?"

"Občas." Ehlana se rozesmála a dívku objala. "Myslím, že to závisí na tom, co měl k večeři."

Mmrr začala přist. Většina dospělých koček přede s jistou přiměřenou umírněností. Koťata ne. Zvláště tohle ráno vydávala Danaeina kočička zvuky velice připomínající blížící se bouřku nebo mlýn s kolesem mimo osu.

"Vzdávám se," řekl Sparhawk. Odhodil pokrývku, vylezl z postele a oblékl se. "S vámi třemi se tu nedá spát," nařkl je.

"Jdeš, Rollo?" Jeho žena a dcera se na něj rychle, polekaně obrátily a vyměnily si ustaraný pohled. Sparhawk vyhrabal Danaeinu hadrovou hračku a šoural se pryč z pokoje, drže ji za jednu nohu. Mohl slyšet, jak si za ním Ehlana a Danae něco šeptají. Žuchnul hračkou do křesla. "Je to naprosto neskutečné, Rollo, ty starý brachu," pravil, když se ujistil, že ho ty dvě ženské mohou slyšet. "Nechápu, jak to můžeš vystát."

V ložnici nastalo hluboké ticho.

"Myslím, že bychom měli na chvíli vypadnout, příteli," pokračoval Sparhawk. "Začínají s námi zacházet jako s kusy nábytku."

Rollo na to nic neřekl, ale to stejně dělal zřídka.

Avšak Sefrenie, která stála ve dveřích, vypadala kapánek polekaně. "Cítíš se dobře, Sparhawk?"

"Je mi skvěle, matičko. Proč se ptáš?" Vůbec nečekal, že bude někdo svědkem představení, které prvotně zamýšlel hrát pro svou ženu a dcerku.

"Uvědomuješ si, že hovoříš s hadrovou hračkou, že ano?"

Sparhawk pohlédli na Rolla s hraným překvapením. "Vlastně máš asi pravdu, Sefrenie. Jak zvláštní, že jsem si toho nevšiml. Snad je to způsobené tím vyburcováním z postele při prvním rozbřesku." Bez ohledu na to, jak moc se to snažil uvést na pravou míru, příliš se to nezdařilo.

"O čem to proboha mluvíš, Sparhawk?"

"Vidíš, Rollo?" řekl Sparhawk snaže se aspoň něco zachránit. "Prostě nechápu - žádná z nich."

"Ach - princí Sparhawk?" Byla to Ehlanova pokojská, Alean. Vešla nepovšimnutě do místnosti a v jejich velikánských

očí se zračily obavy. "Jste v pořádku?"

Vše se kolem Sparhawka hroutilo. "To je dlouhá, předlouhá historie, Alean." Povzdechl si.

"Neviděl jste princeznu, pane?" Alean na něj podivně civěla.

"Je v posteli se svou matkou." Opravdu mu toho moc nezbyvalo, aby celou situaci zachránil. "Půjdu do lázně - jestli to někoho zajímá." A hrdě vyšel z místnosti, za sebou vlekouce zbytky své důstojnosti.

Styrik Zalasta byl asketicky vyhlížející muž bělostných vlasů a dlouhých, stříbřitých vousů. Jako všichni styričtí muži měl hranatou, nedokončeně vyhlížející tvář, husté černé obočí a hluboký sytý hlas. Byl to dávný Sefreniin přítel a byl obecně považován za nejmoudřejšího a nejmocnějšího mága v celém Styriku. Oděn byl v bílé kutně a v ruce držel hůl - jež byla patrně přetvárkou, neboť byl plný života a při chůzi nepotřeboval žádnou pomoc. Elénštinou hovořil výtečně, byť se silným styrickým přízvukem. To ráno se Sparhawkova skupinka shromáždila v Sefreniině vnitřní zahradě, aby si vyslechla Zalastovo podrobné líčení skutečného dění v Tamuli.

"Nemůžeme si být úplně jisti, jsou-li skuteční či ne," říkal právě Zalasta "Pozorování byla jen náhodná a velice prchavá."

"Jsou to ale každopádně trollové?" tázal se Tynian.

Zalasta přikývl. "Žádný jiný tvor nevypadá stejně jako troll."

"To je Boží pravda," zamumlal Ulath. "Klidně mohli být vidět opravdoví trollové. Před nějakou dobou se prostě všichni sbalili a opustili Thalesii. Nikdo nepomyslel na to, že by je zastavil a zeptal se proč."

"Také byli pozorováni lidé Úsvitu," oznámil Zalasta.

"Co jsou zač, učený?" zeptal se patriarcha Emban.

"Tvorové z počátku věků připomínající člověka, Vaše Milosti. Jsou o něco větší než trollové, ale ne tak inteligentní. Potulují se v houfech a jsou velmi divocí."

"Setkali jsme se už s nimi, příteli Zalasto," pravil krátce Kring. "Ztratil jsem toho dne hodně svých druhů."

"Nemusí však zde být souvislost," pokračoval Zalasta. "Trollové jsou současní tvorové, zatímco lidé Úsvitu pocházejí každopádně z minulosti. Jejich plémě vymřelo již před padesáti eóny. Také přišla neověřená hlášení o výskytu Cyrgai."

"Můžete je pokládat za potvrzená, Zalasto," řekl mu Kalten. "Minulý týden nás v noci trochu zaměstnali."

"Byli to obávaní bojovníci," řekl Zalasta.

"Na své současníky udělat dojem mohli," nesouhlasil Kalten, "ale moderní taktika, zbraně a vybavení poněkud přesahují jejich schopnosti. Zdálo se, že je katapulty a jízda ozbrojených rytířů vyvedly z míry."

"Kým jsou přesně ti Cyrgai, učený?" otázal se Vanion.

"Dala jsem ti svítky, Vanione," řekla Sefrenie. "Nečetl jsi je?"

"Tak daleko jsem se ještě nedostal. Styrický jazyk je na čtení obtížný. Někdo by měl věnovat pozornost zjednodušení vaší abecedy."

"Přestaň," zarazil ho Sparhawk. Pohlédl na Sefrenii. "Nikdy jsem tě nic číst neviděl," obvinil ji. "Píš'alku jsi nenechala na knihu ani sáhnout."

"Ne na elénskou knihu."

"Tedy umíš číst?"

"Ano, ve styričtině."

"Proč jsi nám to neřekla?"

"Protože vám do toho nic nebylo, drahý."

"Tys lhala!" Z jakéhosi důvodu ho to šokovalo.

"Ne, v podstatě ne. Neumím číst elénsky - z větší části proto, že nechci. Je to neřestný jazyk a vaše písmo je ošklivé - jako pavučiny."

"Záměrně jsi nás vedla k přesvědčení, že jsi příliš hloupá, aby ses v něm naučila číst."

"To bylo tak nějak nezbytné. Pandionští rytíři nejsou opravdu příliš chytří a vy musíte mít něco, ohledně čeho byste se cítili lepší."

"Nezlob," zamumlal Vanion.

"Musela jsem se vynasnažit vycvičit tucty generací těch velikých nemotorů, Vanione," řekla s jistou příkroostí, "a v prvé řadě jsem se musela vyrovnat s jejich nesnesitelnou nadutostí. Ano, Sparhawk, umím číst, umím počítat a umím diskutovat o filozofii a i o teologii, když na to přijde, a jsem plně vyškolená v logice."

"Nechápu, proč křičíš na mě," zaprotestoval mírně a políbil ji na dlaně. "Vždycky jsem věřil, že jsi docela hezká žena -" Opět ji políbil na dlaně. "- tedy na Styričku."

Výšklubla ruce z jeho sevření a pak spatřila na jeho tváři úsměv. "Jsi nemožný," řekla a najednou se také rozesmála.

"Myslím, že jsme hovořili o Cyrgai," vmísil se Stragen hladce. "Co jsou přesně zač?"

"Jsou naštěstí vyhynulí," odpověděl Zalasta. "Patřili k rase, jež patrně neměla žádný vztah k ostatním rasám Daresie - ani k tamulské či elénské a určitě ne styrické. Někteří naznačují, že by to mohli být vzdálení příbuzní Valesianů."

"S tím nemohu souhlasit, učený," namítl Oscagne. "Valesiané neměli dokonce ani vládu a neměli žádné ponětí o válce. Byli to nejtěšnější lidé na světě. S Cyrgai nemohli být žádným způsobem spřízněni."

"Temperament občas závisí na podnebí, Vaše Excellence," podotkl Zalasta. "Valesie je ráj a střední Cynesga není až tak příjemná. Každopádně Cyrgai uctívali příšerného boha jménem Cyrgon a jako většina primitivních národů si od něj odvodili jméno. Soudím, že jsou všechny národy sobecké. Všichni jsme přesvědčeni, že náš bůh je lepší než ti ostatní, a že naše rasa je dokonalá. Cyrgai to zahnali do extrémů. Nemůžeme sice probádat, v co vymřelý národ věřil, ale zdá se, že to dohnali až tak daleko, že věřili, že jsou jaksi odlišného druhu od ostatních lidských bytostí. Věřili rovněž, že jim byla Cyrgonem zjevena veškerá pravda, a tak nové ideje silně zamítali. Myšlenku válečného společenství rozvedli do

absurdní podoby a byli posedlí představou rasové čistoty a usilovali o fyzickou dokonalost. Zdeformované děti byly odvečeny do pouště a ponechány smrti. Vojáci, kteří byli zmrazeni v bitvě, byli zabíjeni vlastními přáteli. Kolem oázy v Cyrze ve střední Cynesze si vybudovali městský stát a nekompromisně se izolovali od ostatních národů a jejich idejí. Cyrgai se ideálů hrozně báli. Jejich kultura byla asi jediná v lidské historii, která idealizovala hloupost. Na nadprůměrnou inteligenci pohlíželi jako na vadu a nadmíru chytré děti byly zabíjeny."

"Hezké společenství," zamumlal Talen.

"Samozřejmě si podrobovali a zotročovali své sousedy - povětšinou pouštní nomády neurčitých ras - a nastalo jisté křížení, vojáci jsou všude stejní."

"Ale to bylo naprosto v pořádku, no ne?" dodala ostře baronka Melidere. "Znásilnění je vždycky dovoleno, že ano?"

"V tomto případě tomu tak nebylo, baronko," odpověděl Zalasta. "Každý Cyrgai, přichycení při 'bratříčkování', byl na místě zabit."

"Co za odvážný nápad," zamumlala.

"Jistě, takové jsou ženy. Avšak i přes jejich nejlepší snahu Cyrgai produkovali množství potomků smíšené rasy. V jejich očích to byla ohavnost a kdykoliv to bylo možné, byli tito míšenci zabíjeni. Časem ale Cyrgon zjevně změnil mínění, neboť pro tyto míšence našel využití. Byli vycvičeni a stali se částí armády. Byli přezdívaní 'Cynesgané', a časem došlo k jejich začlenění do té části armády, jež odváděla veškerou špinavou práci a většinou padala v prvních řadách. Víte, Cyrgon měl jistý cíl - obvyklý cíl militantně zaměřených."

"Světovláda?" podotkl Vanion.

"Přesně. Cynesgané byli pobízeni, aby plodili více dětí a Cyrgai je mohli využívat k rozšiřování svých hranic. Brzy ovládli celou poušť a začali dorážet na hranice svých sousedů. Tehdy se střetli s námi. Cyrgai nebyli vůbec připraveni, aby se utkali se Styriky."

"To si dovedu představit." Tynian se rozesmál.

Zalasta se krátce usmál. Byl to takový ten shovívavý úsměv s lehkým nádechem blahosklonnosti. "Cyrgonovi kněží měli jisté omezené nadání," pokračoval Styričan, "ale jinak neměli ani potuchy, do čeho jdou." Poklepával si konečky prstů o sebe. "Snad když se na to podíváme mnohem důkladněji, je to naše skutečné tajemství," zadumal se. "Jiní lidé mají pouze jediného boha - nebo většinou jen malou skupinku bohů. My jich máme tisíce, jež se vzájemně více méně snášejí a celkem se shodují v tom, co by se mělo učinit. Rozhodně se vpád Cyrgai na území Styriků ukázal být pro ně nešťastným. Přišli v podstatě o všechny své Cynesgany a o větší část svých čistokrevných Cyrgai. V naprostém zmatku se stáhli a Mladší bohové usoudili, že by již měli dále pobývat jen ve své domovině. Dodnes nikdo neví, který z Mladších bohů s tím nápadem přišel, ale dozajista byl skvělý jak ve své jednoduchosti, tak ve své účinnosti. Během jednoho dne obletěl celou Cynesgu veliký orel a jeho stín zanechal na zemi neviditelnou stopu. Ta stopa neměla absolutně žádný vliv na Cynesgany či Atany, Tamulce, Styriky, Elény nebo dokonce Arjuny. Byla však strašně důležitá pro Cyrgai, protože po tom dni každý Cyrgai, jenž tu linii překročil, okamžitě zemřel."

"Chvilenu," namítl Kalten. "Střetli jsme se s Cyrgai kousek západně odsud. Jak se dostali přes tu čáru?"

"Pocházeli z minulosti, sire Kaltene," objasnil Zalasta rozpřahuje ruce. "Můžeme předpokládat, že ta čára pro ně ještě neexistovala, neboť v době, kdy vyráželi na sever, orel svůj let ještě nezapočal."

Kalten se poškrábal na hlavě a sraštil obočí. "Nejsem v logice moc dobrý," přiznal, "ale není v tom někde díra?" Také Bevier s tím zápasil. "Myslím, že chápu, jak to funguje," řekl poněkud nejistě, "ale musím si to párkrát projít, abych si tím byl jist."

"Logika nemůže zodpovědět všechny otázky, sire Beviere," radil Emban. Zaváhal. "Nemusíte samozřejmě vykládat Dolmantovi, co jsem řekl," dodal.

"To kouzlo také mohlo pozbyť účinku," nadhodila Sefrenie Zalastovi. "Není ho již vůbec potřeba, jelikož Cyrgai vymřeli."

"A ani žádný způsob, jak to dokázat," dodal Ulath, "ať tak či onak."

Stragen se náhle rozesmál. "Víte, že má pravdu?" řekl. "To strašlivé zakletí může být docela dobře zrušené, aniž by o tom kdokoli věděl, protože lidé, kterých se týkalo, vymřeli před tisíci lety. Co se s nimi nakonec stalo, učený?" otázal se Zalasty. "Pravil jste, že vyhynuli?"

"Oni se vlastně, milorde Stragene, zprovodili míšením ze světa."

"Není v tom rozpor?" zeptal se ho Tynian.

"Ani ne. Cynesgané byli téměř zcela vyhlazeni, ale nyní byli vitálně důležití, jelikož byli jedinými žoldáky, jež měl Cyrgon k dispozici, kteří dokázali překročit hranice. Nařídil, aby se Cyrgai soustředili na zplození nových armád s těmito dříve opovrhovanými poddanými. Cyrgai bývali dokonalými vojáky, kteří rozkazy splnili vždy do písmene. Věnovali svou pozornost cynesganským ženám, i když zanedbávali své vlastní. V době, kdy si svou chybu uvědomili, měly všechny cyrgaické ženy po plodném věku. Legenda praví, že poslední Cyrgai zemřel před nějakými deseti tisíci lety."

"To povzneslo blbost na uměleckou úroveň, že ano?" poznamenal Stragen.

Zalasta se skromně pousmál. "Každopádně to, co bývala Cyrga, je dnes Cynesga. Je obsazena nedokonalou míšeneckou rasou, které se podařilo přežít jen díky tomu, že se nachází stranou hlavních obchodních cest mezi Tamulci na východě a Elény na západě. Zbytek světa pohlíží na ty dědice nepřemožitelných Cyrgai s nehlubším opovržením. Jsou pokrytečtí, zbabělí, zlodějští a nechutně podlézaví - osud, jež se dobře hodí na potomky národa, který si kdysi myslel, že byl božsky předurčen, aby vládl světem."

"Historie je tak skličující předmět," povzdechl si Kalten.

"Cynesga není jediné místo, kde se navrátila minulost, aby nás strašila," dodal Zalasta.

"To jsme si všimli," odpověděl Tynian. "Všichni Eléni v západním Astelu jsou přesvědčeni, že se vrátil Ayachin."

"Pak jste již slyšeli o člověku zvaném Sabre?" otázal se Zalasta. "Párkrát jsme na něj narazili." Stragen se zasmál.

"Nemyslím si, že by příliš pouštěl hrůzu. Je to dětinský komediant."

"Vyhovuje však potřebám západních Astelanů," dodal Tynian. "Nelze o nich říci, že by byli zvlášť bystří."

"Již jsem se s nimi střetl," pravil Zalasta ironicky. "Kimear z Dakonie a jeho mluvčí, baron Parok, jsou však o trochu serióznější. Kimear byl jedním z těch mužů v koňských sedlech, kteří se čas od času objevovali v elénských společnostech. Podmanil si další dvě elénská království a založil jednu z těch říší, které se za posledních tisíc let čas od času vynořovaly a zase rychle upadaly se smrtí zakladatele. V Edomu je hrdinou Incetes - chlapík bronzové éry, kterému se vlastně podařilo udělit Cyrgai jejich první porážku. Ten, jenž hovoří jeho jménem, nazývá sám sebe Rebal. Samozřejmě to není jeho pravé jméno. Političti agitátoři se většinou zaštiťují smyšlenými jmény. Ayachin, Kimear a Incetes apelují na ty nejprimitivnější elénské emoce - v první řadě na svaly. Za nic na světě bych vás nechtěl urazit, přátelé, ale vy Eléni vypadáte jako byste jen ničili a vypalovali vesnice."

"Je to národní vada na krásu," připustil Uloth.

"Arjuni před nás staví trochu jiné problémy," pokračoval Zalasta. "Jsou členy tamulské rasy a jejich zakořeněné pudy jsou o něco více složitější. Tamulci nechtějí vládnout světu, chtějí ho jen prostě vlastnit." Usmál se krátce na Oscagneho. "Arjuni však nejsou jako představitelé rasy příliš přitažliví. Jejich hrdinou je chlapík, jenž vynalezl obchod s otroky."

Mirtai uniklo ostré syknutí a ruka jí sjela k dýce.

"Je v něčem problém, Atano?" zeptal se jí Oscagne mírně.

"Měla jsem jistě zkušenosti s arjuskými obchodníky s otroky, Oscagne," odvětila stručně. "Doufám, že se jednou budou opakovat a tentokrát nebudu dítětem."

Sparhawk si uvědomil, že jim Mirtai nikdy nevyprávěla svůj příběh o tom, jak se stala otrokyní.

"Arjuský hrdina je poněkud mladšího ražení než ti ostatní," pokračoval Zalasta. "Pochází z dvanáctého století. Jmenoval se Sheguan."

"Slyšeli jsme o něm," řekl Engessa smutně. "Jeho otroci často podnikali nájezdy na cvičební tábory atanských dětí. Více méně jsme Arjuny přiměli, aby to již dále nedělali."

"To zní zlověstně," řekla baronka Melidere.

"Bylo to naprostou pohromou, baronko," pravil jí Oscagne. "Někteří arjunští otroci podnikali v sedmáctém století nájezdy na Atan a imperiální správce se snažil vyhnout oprávněné nevoli. Pověřil Atany, aby do Arjuny vykonali trestnou výpravu."

"Náš lid o tom stále pje písně," prohlásil Engessa zasněným způsobem.

"Dopadlo to špatně?" otázal se Emban Oscagneho.

"Hrozně," odpověděl Oscagne. "Ten pitomec, který tu výpravu zorganizoval, si vůbec neuvědomil, že když je Atanům přikázáno, aby něco udělali, musí se rovněž výslovně vymezit jisté měřítko. Ten blázen jim prostě nechal volnou ruku. Ti pověsili samotného krále Arjuny a všechny jeho poddané zahnali do jižních džunglí. Zabralo nám téměř dvě stě let, abychom vytáhli Arjuny ven z lesů. Následný ekonomický otřes byl pohromou pro celý světadíl."

"Tyto události jsou poněkud novějšího data," poznamenal Zalasta. "Arjuni byli odjakživa otroky a Sheguan byl jen jedním z několika působících v severní Arjuně. Více než cokoliv jiného to byl organizátor. Zavedl v Cynesze trhy a ustanovil poplatky, jež chránily otroky. V Arjuně se střetáváme se zvláštní věcí - řečník je mnohem důležitější než hrdina. Jmenuje se Scarpa a je to brilantní a nebezpečný člověk."

"A co samotná Tamuli?" nadhodil Emban. "A Atan?"

"Zdá se, že jsme k té pohromě imunní, Vaše Milosti," odpověděl Oscagne. "Je to zřejmě díky tomu, že jsou Tamulci příliš sobečtí, aby uctívali nějakého hrdinu, a že starověcí Atani byli o mnoho menší než jejich potomci, takže je současní Atani přehlídli." Uličnický se na Engessu pousmál. "Zbytek světa bezduše očekává den, kdy první Atan přesáhne deset stop. Domnívám se, že je to konečný záměr jejich selektivního výběru." Pohlédl na Zalastu. "Vaše informace jsou mnohem konkrétnější než naše, učený," poklonkoval Styrikovi. "Říše s nejlepší snahou vydolovala o tomto národu jen nástin poznatků."

"Měl jsem k dispozici rozdílné zdroje, Excellence," odpověděl Zalasta. "Ty postavičky z minulosti by však sotva stály za povšimnutí. S jakoukoliv čistě vojenskou vzpourou by se Atani mohli lehce vypořádat, ale tohle není tak úplně vojenská situace. Někdo se probírá temnějšími stránkami lidské představitosti a vytahuje na světlo boží hrůzy folklóru. Máme zde upíry, vlkodlaky, ghúly, lidožrouty a dokonce i třicetistopé obry. Oficiální zdroje takové výjevy házejí za hlavu coby pověřivé nesmysly, ale prostý lid v Tamuli je ve stavu nehlubšího zděšení. Nemůžeme si být jisti realitou žádné z těch věcí, ale když ty příšery spřáhnete s trolly, lidem Úsvitu a Cyrgai, máte naprostou demoralizaci. Poté, aby se celá záležitost ještě zostříla, byly do toho rovněž zapřaženy přírodní síly. Nastaly titánské bouře, tornáda, zemětřesení, vulkanické erupce a ojedinelé i zatmění. Prostý lid v Tamuli se stal natolik vystrašeným, že prchá před králíky a hejny vrbců. Tyto záležitosti nemají žádné skutečné ohnisko. Nastávají prostě náhodně a protože se za nimi neskrývá žádný plán, neexistuje způsob, jak předvídat, kdy a kde se přihodí. A tomuhle čelíme, přátelé - celosvětovému tažení hrůzy - z části realitě, z části iluzi a z části ryzí magii. Nepostavíme-li se tomu - a to velmi, velmi brzy - lidé zešílí strachem. Říše se zhroutí a hrůza bude vládnout neomezeně."

"A jaké jsou ty špatné zprávy, které jste pro nás měl, Zalasto?" zeptal se ho Vanion.

Zalasta se krátce usmál. "Jste zvláštní, lorde Vanione," řekl. "Snad budete moci získat více informací dnes odpoledne, přátelé," pravil jim všem. "Byli jste pozváni účastnit se zasedání Tisíce. Z politického hlediska je vaše návštěva velice významná a - třebaže se rada zřídka kdy na něčem shodne - je silně podvědomě přesvědčení, že v této věci můžeme zaujmout společné stanovisko." Odmlčel se a pak si povzdechl. "Myslím, že byste se měli připravit na jisté množství nepřátelských postojů," varoval je. "V radě je reakční frakce, které vyvstává pěna u huby, kdykoliv někdo jen zmíní slovo Elén. Jsem si jist, že se vás pokusí vyprovokovat."

"Děje se něco, čemu nerozumím, Sparhawku," pronesla tiše o něco později Danae. Sparhawk se již dříve uchýlil do jednoho rohu Sefreniiny zahrádky s jedním styrickým pergamenem od Vaniona a pokoušel se rozluštit styrickou abecedu. Tam jej Danae našla a uvelebila se mu do klína.

"Myslel jsem, že jste všichni moudří," řekl. "Je to přece jedna z vašich vlastností?"

"Nech toho. Je zde cosi strašně zlého."

"Proč si o tom nepromluvíš se Zalastou? Je to jeden z tvých ctitelů, nemám pravdu?"

"Co tě na tu myšlenku přivedlo?"

"Napadlo mě, že jsi ty, on a Sefrenie vyrostli společně v nějaké vesnici."

"Co to má s tím co dělat?"

"Jen jsem předpokládal, že tě uctívají všichni vesničané. Je jaksi logické, aby sis za místo svého zrození vybrala vesnici svých vlastních stoupenců."

"Styrikům vůbec nerozumíš, že? To je ten nejhlupejší nápad, jaký jsem kdy slyšela - vesnice plná lidí uctívajících stejného boha. Jak únavné."

"U Elénů je tomu tak."

"Eléni jsou také prasata."

"Co máš proti prasatům?"

Pokrčila rameny.

"Koho tedy uctívá Zalasta, není-li jedním z tvých stoupenců?"

"Sám nám to nesdělil a je hrozně nezdvořilý se ptát."

"Jak se pak mohl stát členem rady Tisíce? Myslel jsem, že je třeba být vysokým knězem, aby byl člověk oprávněn ke členství."

"Není členem. Nechce jím být. Radí jim." Našpulila rty. "Asi bych to neměla říkat, Sparhawku, ale neočekávej od té rady žádnou přehnanou moudrost. Nejvyšší kněží jsou velice zbožní, ale z toho moudrost neplyne. Někteří z Tisíce jsou děsně hloupí."

"Máš aspoň nějaký náznak tušení, který bůh by mohl stát v pozadí všech těch nepokojů?"

"Ne. Ať je to kdokoliv, nechce, aby nikdo z nás ostatních poznal jeho totožnost, a jsou způsoby, jak se můžeme navzájem skrýt. Mohu říct jen to, že to není Styrik. Odpoledne na tom setkání si všeho bedlivě všiměj, Sparhawku. Mám povahu Styrika a může se stát, že některé věci přehlédnu jen proto, že jsem na ně příliš zvyklá."

"Na co chceš, abych dával pozor?"

"To nevím. Použij svou vrozenou intuici. Pátrej po klamných znameních, přehmatech, jakémkoliv náznaku narážejícím na skutečnost, že někdo není zcela tím, čím se zdá být."

"Předpokládáš, že by členem Tisíce mohl být někdo pracující pro druhou stranu?"

"To jsem neřekla. Řekla jsem jen, že se děje něco zlého. Přepadává mě další z těch tušení, jako bylo to, jež jsem měla v Kotykově domě. Cosi zde není takové, jaké by mělo být a za nic na světě ti nedokáži říct co. Zkus to zjistit, Sparhawku. Moc to potřebujeme vědět."

Rada Tisíce se sešla v okázalé mramorové budově v samém středu Sarsosu. Byla to impozantní, téměř strach nahánějící budova, jež se arogantně drala vzhůru. Jako většina veřejných budov naprosto postrádala jakoukoliv známku něhy či lidskosti. Měla široké, ozvěnou znějící mramorové chodby a obrovské bronzové veřeje, které měly za úkol vzbuzovat v lidech pocit malosti a bezvýznamnosti.

Samotné shromáždění se konalo ve veliké půlkruhovitě hale, po jejíchž stranách se řada za řadou zvedaly mramorové lavice. Těch řad bylo vlastně deset a sedátka v každé řadě byla rovnoměrně rozmístěna. Vše to bylo velmi logické. Architekti jsou obvykle logičtí, neboť jinak by jejich budovy měly sklon k hroucení.

Na radu Sefrenie si Sparhawk a ostatní Eléni oblékli prostá bílá roucha, aby tak zabránili těm nepříjemným asociacím v myslích Styriků, když by byli konfrontováni s ozbrojenými Elény. Rytíři však pod svými rouchy měli kroužkové košile a meče.

Síň byla z poloviny plná, jelikož v kteroukoliv určenou dobu měla část rady vždy na práci něco jiného. Členové Tisíce seděli nebo se procházeli, tiše jeden s druhým rozmlouvající. Někteří se záměrně pohybovali mezi svými kolegy a horlivě rozprávěli. Jiní se smáli a vtipkovali. Nemálo jich dřímalo.

Zalasta je dovedl do přední části sálu, kde byly pro ně v jakémsi polokruhu naproti publiku přichystané židle.

"Musím zaujmout své místo," řekla jim Sefrenie tiše. "Prosím, nic neopětujte, když vás někdo urazí. V této síni se po několik tisíc let formovala zášť a chybí málo, aby propukla." Přesla síň a posadila se na jednu z mramorových lavic.

Zalasta vykročil doprostřed místnosti a tam zůstal tiše stát, nijak se nepokoušel navodit pořádek. Tradiční zvyklosti zde byly odlišné. Hovor se postupně zklidňoval a členové rady zaujímali svá místa. "S potěšením rady," pravil Zalasta ve styričtině, "jsme dnes počtení přítomností významných hostů."

"Mě to tedy určitě netěší," odsekl jeden člen. "Tihle 'hosté' jsou z valné části Eléni a já nemám vůbec zájem o bratříčkování se s požírači prasat."

"Tohle neznělo moc pěkně," zamumlal Stragen. "Zdá se, že jsou naši styričtí bratránci schopni stejné neotesanosti jako my."

Zalasta nevychovaného mluvčího ignoroval a pokračoval. "Sarsos náleží Tamulské říši," připomněl jim, "a my z toho přibuzenství nadmíru těžíme."

"A Tamulci si dávají záležet, abychom za to zaplatili," zvolal další účastník.

I tohle Zalasta ignoroval. "Jsem si jist, že všichni společně se mnou přivítáte Prvního tajemníka Oscagneho, hlavu

říšského úřadu pro styk se zahraničím."

"Nevím, co vás k tomu tak jistě vede, Zalasto," křikl někdo s drsným smíchem.

Oscagne povstal. "Jsem dojat tou ukázkou citů," řekl suše dokonalou styričtinou.

Z řad sedadel se ozval pískot. Ten odezněl ihned poté, co se vztyčil Engessa a stál s rukama založenýma na hrudi. Ani se neobtěžoval mračit se na neukázněné radní.

"To je lepší," řekl Oscagne. "Jsem rád, že se legendární shromáždění styrického lidu konečně samo prosadilo. Smím-li, krátce bych představil členy naší skupiny a pak vám předložíme na posouzení naléhavou záležitost." Stručně uvedl patriarchu Embana. Místností přešlo zlostné mumlání.

"To je mířeno na Církev, Vaše Milosti," řekl mu Stragen, "ne na vás osobně."

Když Oscagne představil Ehlanu, jeden člen rady z horní řady šeptl nějakou poznámku druhému vedle sebe, jež vzbudila nesporně vulgární smích. Jak uvolněné péro se vztyčila Mirtai, ruce jí střelily k dýkám.

Engessa jí něco ostře řekl v tamulském jazyce.

Potřásla hlavou. Z očí jí metaly blesky a čelisti měla silně stisknuté. Vytáhla dýku z pochvy. Mirtai nemusela styričtině rozumět, ale aspektům toho smíchu rozuměla jasně.

Sparhawk se postavil. "Odpověď je mou povinností, Mirtai," připomněl jí.

"Neustoupíš mi?"

"Ne, tentokrát ne. Promiň, ale tohle je formální příležitost a měli bychom dodržovat pravidla." Otočil se a vzhledl na drzého Styrika v horní řadě. "Mohl byste o něco hlasitěji zopakovat, co jste právě řekl, sousede?" zeptal se ve styričtině. "Je-li to tak směšné, snad byste se s námi mohl podělit."

"Ale to víš, že jo!" Chlapík se ušklíbl. "Užvaněný pse."

Sefrenie povstala. "Vyzývám radu Tisíce, aby dbala tradičního ticha," zvolala ve styričtině.

"A kdo zemřel?" dožadoval se ten chvastoun.

"Tys zemřel, Camrieli," pravila mu sladce, "a tak náš zármutek nebude přílišný. Tohle je princ Sparhawk, muž, který zničil Staršího boha Azashe, a ty jsi právě urazil jeho ženu. Chceš obvyklý pohřeb? To za předpokladu, že z tebe nalezneme dost, co půjde odevzdat zemi, až s tebou skončí."

Camrielovi poklesla čelist a jeho tvář smrtelně zbledla. Zbytek rady se také viditelně stáhl.

"Zdá se, že má jeho jméno stále nějakou váhu," poznamenal Ulath Tynianovi.

"Evidentně. Táhle náš nestoudný přítel vypadá, že ho čekají dlouhé, chmurné myšlenky ohledně smrtelnosti."

"Radní Camrieli," pravil Sparhawk naprosto formálně, "nerušíme rokování Tisíce čistě osobní záležitostí. Navštívím vás po ukončení schůze a sjednáme nezbytné přípravy."

"Co řekl?" zašeptala Ehlena Stragenovi.

"Nic neobvyklého, Vaše Veličenstvo. Očekávám, že si ten boj bude radní Camriel každou chvíli na onom světě připomínat."

"To rada dovolí, aby mi tenhle barbar vyhrožoval?" prohlásil třesoucím se hlasem Camriel.

Na opačném konci místnosti se posměšně zasmál Styrik se stříbrem prokvetlými vlasy. "Osobně jsi urazil státní návštěvu, Camrieli," prohlásil. "Tisíc nemá žádné závazky tě za těchto okolností chránit. Tvůj bůh byl velice nedbalý, co se tebe týče. Jsi neotesaný, chvástavý imbecil. Rádi se tě zbavíme."

"Jak se opovažuješ se mnou takhle hovořit, Michane?"

"Zdáš se být oslněn faktem, že tě má jeden z bohů trochu v oblíbení, Camrieli," pomalu pravil Michan, "a přehlédl jsi skutečnost, že se nám zde všem dostává téže zvláštní výsady. Můj bůh mě miluje přinejmenším stejně hodně jako tvůj bůh miluje tebe." Michan se odmlčel. "V podstatě asi více. Soudil bych, že se nad tebou tvůj bůh právě znovu zamýšlí. Musíš být pro něj hroznou přítěží. Ale plýtváš drahocenným časem. Jakmile toto jednání skončí, očekávám, že si tě princ Sparhawk vyhledá - s nožem. Máte přece někde u sebe nůž že ano, Vaše Výsosti?"

Sparhawk se zašklebil a lehce rozevřel své roucho, aby odhalil jílec meče.

"Skvělé, starý brachu," řekl Michan. "S radostí bych ti půjčil svůj, ale člověk vždy zachází lépe se svým vlastním vybavením. Tys ještě neodešel, Camrieli? Hodláš-li dožít se západu slunce, měl bys sebou raději hodit."

Radní Camriel prchl.

"Co se stalo?" dožadovala se netrpělivě Ehlena.

"Pohlédneme-li na to v jistém světle, můžeme radního útěk považovat za formu omluvy," řekl jí Stragen.

"My omluvy nepřijímáme," pravila Mirtai nesmířitelně. "Smím ho dohnat a zabít, Ehleno?"

"Proč bychom ho nenechali se na chvíli proběhnout, Mirtai?" usoudila královna.

"Jak dlouho?"

"Jak dlouho byste řekl, že asi poběží, milorde?" zeptala se Ehlena Stragena.

"Zřejmě po zbytek života, královno."

"To mi připadá dostatečné."

Reakce Tisíce na Zalastův popis současné situace se dala celkem očekávat a skutečnost, že všechny proslovy vykazovaly známky veliké uhlazenosti, poukazovala silně na to, že jeho řeč přinesla mírné překvapení. Zdálo se, že je Tisíc rozdělen do tří stran. Jak se dalo tušit, existoval slušný počet radních, kteří zaujímali stanovisko, že se mohou Styrikové bránit sami a že nemají žádný skutečný důvod se do toho zaplétat. Styrikové byli velice podezřívaví, co se týče elénských slibů, neboť elénští vládcí měli sklon zapomínat na sliby, jež Styrikům dali, kdykoliv krize odezněla. Druhá strana byla mnohem rozumnější. Poukazovali na skutečnost, že se krize týká spíše Tamulců než Elénů a že přítomnost malé družiny eosijských rytířů Církve je opravdu bezpředmětná. Jak stříbřitěvlásý Michan poukázal, "Tamulci nemusí být našimi přáteli v celém slova smyslu, ale přinejmenším nejsou našimi nepřáteli. Nepřehlédneme fakt, že jejich Atani udržují vně našich dveří Astelany, Edomiše a Dacity." Michan byl ve veliké vážnosti a jeho názoru

přikládala rada velikou váhu.

Byla zde i třetí strana, halasná menšina tak zuřivě antielénská, že dokonce zašla tak daleko a nadhodila, že by zájmům Styrika mohlo lépe posloužit spojenectví s pachateli toho násilí. Jejich řeči nebyly brány nijak vážně. Řečníci se toliko chopili této příležitosti, aby předložili dlouhý seznamkřivd a rozpoutali tirádu nenávisti a pohany.

"Začíná to být nudné," řekl nakonec Stragen Sparhawkovi a zvedl se.

"Co hodláš udělat?"

"Udělat? Hodlám jen zareagovat, starý brachu." Vykročil do středu půlkruhu a odhodlaně stál čelem jejich pokřikům a kletbám. Hluk se postupně ztišoval, spíše díky tomu, že jeho původcům došla energie, než aby byl někdo zvědav, co chce ten elegantní blondatý Elén říci. "Jsem potěšen zjištěním, že jsou všichni lidé stejně opovrženímhodní," řekl jim Stragen, jehož sytý hlas se nesl do každého koutu sálu. "Vždy jsem byl zoufalý, když jsem našel na charakteru Styriků kaz, ale shledávám, že když jste společně srocní, jste jako všichni ostatní lidé. Otevřená a neskrývaná bigotnost, kterou jste zde dnes odpoledne prokázali, mé zoufalství ještě prohloubilo a mé srdce naplnilo radostí. Kácím se potěšením, že se ve styrické duši skrývá ta žumpa prohnílé špíny, jelikož to jednou provždy dokazuje, že jsou všichni lidé stejní, bez rozdílu rasy."

Opět se zvedla vlna hlasitých protestů. Tentokrát byly doprovázeny kletbami.

Stragen znovu vyčkal. "Zklamali jste mě, drazí bratři," řekl jim konečně. "I sedmileté elénské dítě by dokázalo klít mnohem vynalézavěji. To je opravdu to nejlepší, s čím dokáže spojená moudrost Styrika přijít? Je 'elénský bastard' skutečně vše, jak jste schopni to vyjádřit? Dokonce mě to ani za mák neuráží, protože je to v mém případě pravda." Rozhlédl se kolem, ve tváři uhlazený, nepatrně povýšený výraz. "Jsem také zloděj a vrah a mám přemnoho nechutných zvyků. Spáchal jsem zločiny, pro které ani nejsou jména, a vy si myslíte, že se mě jakkoliv dotknou vaše ubohé, mrzké pomluvy? Má někdo nějaké významné obvinění, než vyjevím vaše nedostatky?"

"Zotročili jste nás!" zvolal kdosi.

"Ne my, starý brachu," pomalu odvětil Stragen. "Nemůžete mi prostě dát otroka. Je třeba ho živit, víte - a to i když nepracuje. Rozeberme si to. Potvrdili jsme fakt, že jsem zloděj, vrah a bastard, ale co jste vy? Překvapilo by vás slovo usmrkanci? Vy Styrikové jste příliš ukňouraní. Obezřetně jste si nahromadili soupis ústrků, které jste protrpěli za posledních pár tisíc let, a máte zvrácené potěšení, když můžete sedět v tmavých, páchnoucích koutech a všechny si je tam předřikávat, přezývajíce je stále dokola jako sousta starých zvratků. Snažíte se obvinít Elény ze všech svých problémů. Překvapuje vás odhalení, že necítím žádnou vinu ohledně vašeho tísnivého postavení? Jsem dostatečně vinen za věci, jež jsem udělal, aniž bych ulevoval svému svědomí věcmi, jež se udály tisíce let před mým narozením. Abych byl upřímný, přátelé, veškeré ty mučednické výlevy mě nudí. To vás ještě nikdy neunavila ta vlastní sebelítost? Teď se vás chystám urazit ještě více a přejdu rovnou k věci. Chcete-li fňukat, dělejte to ve svém vlastním čase. Nabízíme vám možnost připojit se k nám a čelit společnému nepříteli. Berte to jen jako zdvořilost, protože vás skutečně nepotřebujeme. Mějte to silně na paměti. Nepotřebujeme vás. Vlastně byste nám jen překáželi. Zaslechl jsem zde pár mrzkých chytráků, jež navrhovali spojenectví s nepřítelem. Co vás vede k tomu, že vás za spojence bude chtít? Kdybyste se však o to pokusili, byli by tím elénští venkované nadmíru potěšeni, neboť by jim to poskytlo omluvu za vyvraždění Styriků odsud až po Thalesijskou úžinu. Spojení s námi vám nezajistí zmírnění elénských předsudků, ale spojení s nepřítelem by vám téměř zaručilo, že ode dneška za deset let nebude v žádném elénském království jediný živý Styrik."

Zamyšleně se poškrábal na bradě a rozhlédl se kolem. "Domnívám se, že jsem víceméně řekl vše," řekl. "Přeberte si to mezi sebou. Zítra já a má přátelé odjíždíme do Matherionu. Snad byste nám před odjezdem chtěli dát vědět, jak jste se rozhodli. Samozřejmě to plně závisí na vás. Slova nemohou vyjádřit naši lhostejnost k rozhodnutím tak bezvýznamného národa." Otočil se a nabídl rámě Ehlaně. "Půjdem, Vaše Veličenstvo?" navrhl.

"Co jsi jim to jen řekl, Stragene?"

"Urazil jsem je." Pokrčil rameny. "Z tolika hledisek, co jsem jen mohl. Pak jsem jim pohrozil rasovým vyhlazením a nato je pozval přidat se jako spojence."

"To vše v jediném proslovu?"

"Byl brilantní, Vaše Veličenstvo," prohlásil nadšeně Oscagne. "Řekl těm Styrikům pár věcí, které již dlouho, předlouho potřebovali slyšet."

"Mám jisté přednosti, Vaše Excellence." Stragen se pousmál. "Můj charakter je natolik pochybný, že nikdo nečeká, že bych byl zdvořilý."

"Vlastně jsi výtečně dvorný," nesouhlasil Bevier.

"Já vím, sire Beviere, ale lidé to u mě nečekají, takže se nemůžou přimět, aby v to uvěřili."

Jak Sefrenie tak Zalasta měli ten večer ve tvářích chladný, uražený výraz.

"Neměl jsem v úmyslu někoho osobně pohanět," ujistil je Stragen. "Slyšel jsem, jak mnoho osvěcených lidí říká přesně totéž. Sympatizujeme se Styriky, ale ty nekonečné záchvaty sebelítosti shledáváme krajně únavnými."

"Víš, řekl jsi prostě hodně věcí, které nejsou pravdivé," obvinila ho Sefrenie.

"To jistě ano. Byla to politická řeč, matičko. Nikdo nečeká, že by politik říkal pravdu."

"Opravdu jste si zahrával, milorde Stragene," pravil Zalasta kriticky. "Téměř jsem spolkl vlastní jazyk, když jste jim vykládal, že Eléni a Tamulci jim nabízejí spojenectví jednoduše ze zdvořilosti. A když jste jim řekl, že je ve skutečnosti nepotřebujete, mohli se docela dobře rozhodnout, že pustí celou záležitost k vodě."

"Ne, když držel celý zbytek Styrika v šachu, učený," namítl Oscagne. "Byla to skvělá politická řeč. Ten nepřiliš jemný náznak možnosti nové vlny elénské sveřeposti nenechal radě Tisíce v té záležitosti v podstatě žádnou volbu. Jaká byla celková reakce?"

"Zhruba taková, jaká se dala očekávat, Vaše Excellence," odpověděl Zalasta. "Milord Stragen podkopával půdu styrické tradice sebelítosti. Je velice těžké hrát mučedníka, když vám bylo právě řečeno, že tím vypadáte jako hlupák. Mezi Tisícem to vše vzrůstajícím pohoršením. My Styrikové se strašně rádi sami litujeme a to teď bylo zničeno. Nikdo skutečně neuvažoval, že se přidá k nepříteli - i kdybychom věděli, kdo jím je - ale Stragen nás vlastně donutil zajít ještě dále. Neutralita nyní nepřichází do úvahy, jelikož by to elénští vesničané považovali za téměř stejnou věc jako spojení se s naším neznámým nepřítelem. Rada Tisíce vám bude nápomocna, Vaše Excellence. Udělají, co bude v jejich moci - i kdyby jen chránit naše bratry a sestry v Eosii."

"Zvládl si celodenní práci, Stragene," řekl Kalten obdivně. "Mohli jsme zde strávit celý měsíc snažíce se přesvědčit Styriky, že je v jejich nejlepším zájmu přidat se k nám."

"Můj den ještě neskončil," řekl mu Stragen, "a příští skupina, kterou se musím pokusit přesvědčit, je mnohem tvrdohlavější."

"Mohl bych být nějak nápomocen?" nabídl se Zalasta.

"Dosti o tom pochybuji, učený. Jakmile se setmí, musíme s Talenem navštívit sarsoské zloděje."

"V Sarsosu žádní zloději nejsou, Stragene!"

Stragen na sebe s Talenem vzájemně pohlédli a pak propukli v obrovský cynický řehot.

"Prostě mu nevěřím, Sparhawk," řekla Ehlana pozdě večer, když leželi v posteli. "Je na něm něco, co mi nezní upřímně."

"Myslím, že je to jeho přízvuk, lásko. Měl jsem stejný pocit, dokud jsem si neuvědomil, že zatímco je jeho elénština perfektní, klade důraz na špatná slova. Styrikové a Eléni hovoří rozdílně. Tím se však netrap. Kdyby se Zalastovi nedalo věřit, Sefrenie by o tom věděla, Ehlano. Zná ho převelice dlouho."

"Přesto ho nemám ráda," trvala na svém. "Je tak naolejován, že se leskne, sotva na něj dopadne světlo." Pozvedla ruku. "A nesnaž se to odbyť jako předsudek. Pohlížím na Zalastu jako na lidskou bytost, ne jako na Styrika. Prostě mu nevěřím."

"To pomine, až ho lépe poznáme."

Ozvalo se zaklepání na dveře. "Máte čas?" zvolala Mirtai.

"Co bychom tak dělali v tuhle hodinu?" křikla Ehlana rozpustile nazpět.

"Opravdu chceš, abych ti to řekla, Ehlano? Je zde Talen. Přináší informace, které bys asi ráda slyšela."

"Pošli ho dovnitř," řekl jí Sparhawk.

Dveře se otevřely a do kruhu světla jejich jediné svíčky vstoupil Talen. "Je to jako za starých časů, Sparhawkku."

"Jak to?"

"Právě jsme se se Stragenem vraceli ze setkání se zloději, když jsme na ulici spatřili Kragera. Věřil bys tomu? Bylo milé znova ho vidět. Začínal mi vlastně chybět."

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

"JEDNODUŠE NEMÁME ČAS, SPARHAWKU," řekla Sefrenie tiše.

"Udělám si čas, matičko," odvětil zachmuřeně. "Nemělo by mi to trvat příliš dlouho. Zůstanu tady se Stragenem a dostihneme ho. Krager není Styrik, takže by nemělo být těžké ho nalézt. Až ho chytíme a vyždímáme z něj každou kapku informací, můžeme vás dohonit. Zmáčknu ho tak silně, až mu z vlasů poteče krev."

"A kdo dohlédne na matčino bezpečí, zatímco se tady budeš bavit, otče?" otázala se ho Danae.

"Je obklopena vojskem, Danae."

"Ty jsi její ochránce, tati. Je to snad jen pustý titul, který můžeš kdykoliv odložit stranou, když se objeví něco mnohem zábavnějšího než ochrana jejího života?"

Sparhawk bezmocně civěl na svou dcerku. Pak zklamaně udeřil pěstí do zdi.

"Zlomíš si ruku," zamumlala Sefrenie.

Nacházeli se v kuchyni. Sparhawk vstal časně a vydal se hledat svou učitelku, aby ji obeznámil s Talenovým objevem a se svými vlastními plány, jak přinutit Kragera zodpovědět dlouhý, předlouhý seznam hříchů. Přítomnost Danae nebyla opravdu vše, co ho překvapovalo.

"Proč jsi ho neumučil k smrti, když jsi ho měl v Chyrellu po ruce, drahý?" zeptala se Sefrenie klidně.

"Sefrenie!" Sparhawk byl více vyděšen tím chladnokrevným způsobem, jakým to vyslovila, než samotným návrhem.

"No to jsi měl, Sparhawkku. Pak by se již nemohl vrátit, aby nás zase obtěžoval. Víš, co vždy tvrdí Ulath. Nikdy za sebou nenechávej živého nepřítele."

"Začínáš mluvit jako Elénka, matičko."

"Nehraj si na uraženého."

"Přivede tě podobné třískání rukou ke zdravému rozumu, tati?" zeptala se Danae.

Smutně si povzdechl. "Máš samozřejmě pravdu," připustil. "Myslím, že jsem se nechal unést. Z jakéhosi důvodu mě Kragerova pokračující existence leze na nervy. Je to volný konec klubka, ze kterého stále visí kousky Martela. Jaksi bych rád tuhle část svého života dal do pořádku."

"Opravdu bys dokázal, aby někomu tekla krev z vlasů?" otázala se ho dcerka.

"Nejsem si jist. Až Kragera konečně dopadnu, dám ti vědět." Pofoukal si bolavé klouby. "Hádám, že bychom měli brzy vyrazit do Matherionu. Sefrenie, upřímně, jak je na tom Vanion se zdravím?"

"Chtěl bys mé osobní svědectví?" zeptala se ho čtverácky.

"Do toho mi nic není, matičko. Táži se skutečně jen na to, zda je či není schopen cestování."

"Ale je." Usmála se. "Nadmíru schopen."

"Výborně. Bude mi potěšením předat mu zpět klady a výhody vůdcovství."

"To ne. V žádném případě."

"Promiň?"

"Vanion to břímě nesl po mnoho let. V první řadě jej zničilo tohle. Můžeš přijmout fakt, že jsi teď pandionským preceptorem, Sparhawku. Samozřejmě ti bude nápomocen, ale všechna rozhodnutí budou záviset na tobě. Nepřipustím, abys ho zabil."

"Takže s námi do Matherionu půjdete oba?"

"Ovšemže půjdou, Sparhawku," řekla mu Danae. "Už dávno jsme o tom rozhodli."

"Bývalo by milé, kdyby někoho napadlo mi o tom říci."

"Proč? Nemusíš o všem vědět, otče. Prostě dělej, co ti kážem."

"Co tě proboha posedlo, že ses ujala zrovna téhle osoby, Sefrenie?" zeptal se Sparhawk. "To nebyl žádný jiný vhodný bůh - třeba jeden z trolích bohů?"

"Sparhawku!" vydechla Danae.

Zašklebil se na ni.

"Rovněž s námi půjde Zalasta," řekla Sefrenie. "Stejně byl povolán zpátky do Matherionu a jeho pomoc opravdu potřebujeme."

Sparhawk se zamračil. "To může způsobit problémy, matičko. Ehlana mu nevěří."

"To je naprosto absurdní, Sparhawku. Znáš Zalastu od malička. Upřímně věřím, že by i zemřel, kdybych ho o to požádala."

"Udala matka pro ta podezření nějaký důvod?" zeptala se Danae pozorně.

"Snad zášť na první pohled." Sparhawk pokrčil rameny. "Jeho reputace jakožto nejmoudřejšího muže světa věci pravděpodobně nepomůže. Neměla ho zřejmě ráda ještě dříve než se s ním setkala."

"A je to samozřejmě Styrik." V Sefreniině hlase se objevilo lehké ostří.

"Na to znáš Ehlanu moc dobře, Sefrenie. Myslím, že je načase, abychom tě vzali pryč ze Sarsosu. Některé z místních názorů ti začínají lézt na mozek."

"Skutečně?" Tón jejího hlasu byl nebezpečný.

"Je snadné odsoudit jakoukoliv zaujatost prostě jako předsudek, a to je ta nejhorší forma nedbalého myšlení. Víš, že jsou i další důvody, aby člověk k někomu cítil nelibost. Vzpomínáš na sira Antase?"

Přikývla.

"Toho muže jsem šíleně nenáviděl."

"Antase? Myslela jsem, že to byl tvůj přítel."

"Nemohl jsem ho vystát. Pokaždé, když prošel kolem mě, začaly se mi třást ruce. Věřila bys, že jsem byl vlastně šťasten, když ho Martel zabil?"

"Sparhawku!"

"Nemusíš se s tím svěřovat Vanionovi, matičko. Nejsem na to příliš pyšný. Chci tím jen říct, že nás lidé občas nenávidí z osobních motivů, jež nemají vůbec nic společného s naší rasou, postavením nebo s čímkoliv jiným. Ehlana asi Zalastu nesnáší jen proto, že ho nesnáší. Třeba se jí nelíbí způsob, jakým vyčnívá jeho obočí. Měla bys nejprve uvážit to nejjednodušší vysvětlení, než se začneš pít po něčem exotičtějším."

"Je na mně ještě něco, co byste rád změnil, sire rytíři?"

Smutně si ji změřil. "Víš, jsi opravdu velice malá. Uvažovala jsi někdy, že bys trochu povyrostla?"

Skoro něco odsekla, ale pak se najednou rozesmála. "Dokážeš být tím nejodzbrojujícím mužem na světě, Sparhawku."

"Já vím. Proto mě lidé tak milují."

"Teď už chápeš, proč mám tak ráda ty veliké elénské hlupáčky?" prohodila Sefrenie rozpustile ke své sestře.

"Jistě," odpověděla Aphrael. "Je to tím, že jsou to taková velká nemotorná štěňátka." Její tmavé oči zvažněly. "Mnoho lidí ví, kým skutečně jsem," dumala "Vy dva a Vanion jste asi jediní, kteří mě v této inkarnaci poznali. Myslím, že by bylo dobré, kdyby to tak zůstalo. Náš nepřítel - ať je to kdokoliv - může udělat chybičku či dvě, když nebude vědět, co jsem zač."

"Zalastovi to však řekneš, že?" zeptala se Sefrenie.

"Myslím, že zatím ne. Nijak to nepotřebuje vědět, nechme si to tedy pro sebe. Když někomu věříte, stavíte se do pozice, že musíte věřit každému, komu i ta daná osoba věří a to občas zahrnuje lidi, které ani neznáte. Raději bych to zatím nedělala."

"Velice zručně se vyučila logice," poznamenal Sparhawk.

"Já vím." Sefrenie si povzddechla. "Obávám se, že natrefila na špatnou společnost."

Sarsos opustili pozdě ráno, projíždějící východní bránou, kde se k nim připojili rytíři Církve, Peloici a dva legiony Engessových Atanů. Den byl hezký a teplý a obloha přízračně blankytná. Nedávno vyšlé slunce stálo nad pásmem rozeklaných zasněžených vrcholů ležících na východě. Vrcholky se zdvihaly do veliké výšky a jejich vzletná úbočí byla ponořena do temně modrých stínů rána. Krajina, jež se před nimi rozvířala, byla divoká a drsná. Engessa kráčet vedle Sparhawka a ve tváři měl poněkud měkčí výraz než jaký obvykle mívával. Ukázal k hřebenům. "Atan, Sparhawku-rytíři," pravil, "má domovina."

"Užasně vyhlížející země, Atane Engesso," souhlasil Sparhawk. "Jak dlouho jsi byl pryč?"

"Patnáct let."

"To je dlouhé vyhnanství."

"To vskutku je, Sparhawku-rytíři." Engessa vrhl pohled zpět na kočár, jenž se valil za nimi. Stragenovo místo zaujímal Zalasta a Mirtai, tvář rozjasněnou, seděla s Danae na klíně. "Známe jeden druhého, že ano, Sparhawku-rytíři?" řekl Atan.

"To bych řekl," přitakal Sparhawk. "Náš národ má mnoho odlišných zvyklostí, ale zdá se, že jsme většinu z nich překonali."

Engessa se slabě pousmál. "Počínal sis dobře během našich rozhovorů týkajících se Atany Mirtai a Domiho Kringa." "Rozumní lidé mají obvykle vždy dost rozumu, aby jeden s druhým dobře vycházeli."

"Eléni kladou velký důraz na rozum, že ano?"

"Řekl bych, že je to jedna z našich zvláštností."

"Vysvětlím ti něco ohledně jednoho z našich zvyků, Sparhawku-rytíři. Nemusím to podat příliš jasně, protože nejsem zběhlý ve vašem jazyce. Spoléhám na tebe, že to vysvětlíš ostatním."

"Vynasnažím se, co budu moci, Atane Engesso."

"Je obvyčej našeho lidu, že dítě prožije před rituálem vzpomínky na své dětství a pro jeho rodinu je důležité, aby byla u toho. Hovořil jsem s Atanou Mirtai a její dětství nebylo šťastné. Mnoho z jejích vzpomínek bude bolestných a bude u sebe potřebovat ty, kteří ji milují, než je opustí. Řekneš Ehlaně-královně a ostatním, o co kráčí?"

"Řeknu, Engesso-Atane."

"Atana za vámi přijde, až bude připravena. Je její právo vybrat si ty, kteří ji podepřou. Některé její volby tě mohou překvapit, ale mezi mým lidem je pokládáno za čest být zvolen."

"Budeme na to pamatovat, Engesso-Atane."

Sparhawk ostatním krátce sdělil, že Mirtai v době dle vlastního uvážení uspořádá setkání, ale nezacházel do přílišných detailů, neboť sám přesně nevěděl, o co půjde.

Ten večer atanská obryně kvapně procházela táborem, pro ni netypickým ostýchavým způsobem. Nikoho k účasti nenutila, jak by se dalo očekávat, ale spíše žádala, skoro by se dalo říct snažně prosila a v očích se jí zračila bezbrannost. Většinou si volila tak, jak by to Sparhawk očekával. Byli to lidé, kteří ji byli nejbližší v době jejího nedávného otroctví. Byly i překvapivé volby. Navštívila dvojici Pandionských, o kterých Sparhawk ani netušil, že je zná, a rovněž pár Kringových Peloiců a dvě atanské dívky z Engessových legionů. Také požádala Embana a Oscagneho, aby si vyslechli její příběh.

Shromáždili se ten večer u velikého ohně a než Mirtai začla, krátce k nim promluvil Engessa. "Mezi naším lidem je zvyklostí, že než člověk dosáhne dospělosti, odloží své dětství," pravil vážně. "Brzy se Atana Mirtai zúčastní Rituálu Přechodu a tak nás požádala, abychom byli s ní, když bude odkládat svou minulost." Odmkl se a spustil rozjímavým tónem. "Toto dítě není jako ostatní atanské děti," řekl jim. "Pro většinu je dětství, jež odhazují stranou, prosté a v mnohém podobné všem ostatním naší rasy. Atana Mirtai se však navrácí z otroctví. Přežila jej a vrátila se mezi nás. Její dětství bylo delší než u jiných a zahrnovalo události, jež nejsou obvyklé - bolestivé události. Budeme naslouchat s láskou - i přesto, že ne všemu porozumíme." Obrátil se na Mirtai. "Bylo by vhodné začít místem, kde ses narodila, má dcero," navrhl.

"Ano, Otče-Atane," odpověděla zdvořile. Jelikož Engessa, když se poprvé setkali, přijal roli rodiče, odpovídala Mirtai s tradiční úctou. Hovořila teď pokorným hlasem, jenž neodrážel nic z její obvyklé troufalosti. Sparhawk měl silný pocit, že mají najednou před očima jinou Mirtai - laskavou, spíše citlivou dívku, která se skrývala za drsným zevnějškem.

"Narodila jsem se ve vesnici ležící západně od Dirgisu," začala, "poblíž pramenů řeky Sarvy." Hovořila elénsky, protože s výjimkou Oscagneho, Engessy a dvou atanských dívek nikdo z jejích milovaných nehovořil tamulsky. "Žili jsme hluboko v horách. Moje matka a otec si na tom hodně zakládali." Slabě se pousmála. "Všichni Atani věří, že jsou výjimeční, ale my horší Atani věříme, že jsme výjimečně výjimeční. Musíme být nejlepší ve všem, co děláme, neboť jsme komukoliv jinému zjevně nadřazeni." Vrhla na všechny spíše plachý pohled. Mirtai byla velice všímavá a její spatra pronesená poznámka zatahala za nosy Styriky i Elény. "Svá nejranější léta jsem strávila v lesích a horách. Chodit jsem začala dříve než ostatní a běhat téměř tak brzy, jak jsem se naučila chodit. Můj otec na mě byl velice pyšný a často říkával, že jsem se narodila k běhu. Jak je zvykem, často jsem se zkoušela. Když mi bylo pět, dokázala jsem běžet půl dne a v šesti od úsvitu do setmění.

Děti z naší vesnice obvykle začínaly s výcvikem velice pozdě - obvykle když jim bylo skoro osm - neboť výcvikový tábor našeho kraje byl velmi daleko a naši rodiče od nás nechtěli být úplně odloučeni, dokud jsme byli malými dětmi. Horší Atani jsou velmi citově založeni. Je to naše jediná chyba."

"Byla jsi šťastná, Atano?" zeptal se jí Engessa vlídně.

"Převelice šťastná, Otče-Atane," odpověděla. "Moji rodiče mě milovali a byli na mě velice pyšní. Naše vesnička byla malá, jen s pár dětmi. Byla jsem nejlepší a všichni přátelé mých rodičů mě hýčkali."

Odmkl se, do očí jí vstoupily slzy. "A pak přišli arjunští otrokáři. Byli ozbrojeni luky. Zajímali se jen o děti a tak všechny dospělé vyvraždili. Má matka byla zabita prvním šípem."

Hlas se jí zlomil a na chvíli sklonila hlavu. Když tvář opět pozvedla, stékaly jí po lících slzy.

Princezna Danae k ní vážně přistoupila a natáhla k ní ruce. Aniž by o tom vůbec přemýšlela, posadila si Mirtai dívku do klína. Danae ji pohlédla po vlhké tváři a něžně ji políbila.

"Svého otce jsem umírat nespátřila," pokračovala Mirtai. Hlas jí zněl tlumeně, ale po chvíli se opět rozezněl a zaslzené oči ztvrdly. "Prvního Arjuna, který se mě snažil polapit, jsem zabila. Jsou to primitivní lidé, jež nedokáží pochopit, že i dítě může být ozbrojeno. Ten Arjun třímal meč v pravé ruce a levicí mě chytil za paži. Moje dýka byla velice ostrá a hladce prošla, když jsem mu ji zarazila pod paži. Krev mu tryskala z úst jako z fontány. Upadl nazad a já ho znova bodla, tentokrát pod žebra. Mohla jsem cítit, jak se na konci mého ostří chvěje jeho srdce. Zakroutila jsem čepelí a on skonal."

"Ano!" zpola vykřikl Kring. Domi otevřeně plakal a hlas měl chraptivý a hrubý.

"Snažila jsem se utéct," pokračovala Mirtai, "ale další Arjun mi podrazil nohy a pokusil se mi vzít dýku. Usekla jsem mu prsty pravé ruky a bodla ho nízkou do žaludku. Trvalo dva dny než zemřel a celou tu dobu ječel. Jeho jakot mě uspokojoval."

"Ano!" Tentokrát to byl Kalten, v očích mu také stály slzy.

Atanská dívka na něj krátce, smutně pohlédla. "Arjuni viděli, že jsem nebezpečná a tak mě srazili do bezvědomí. Když jsem se probudila, byla jsem v okovech."

"To se vše událo, když ti bylo pouze osm?" otázala se Ehlana pološeptem obryně.

"Sedm, Ehlano," opravila ji Mirtai mírně. "Ještě mi osm nebylo."

"To jsi v tom věku skutečně zabila člověka?" zeptal se jí Emban nevěřicně.

"Dva, Embane. Ten, který po dva dny vřiskal, rovněž zemřel." Atana pohlédla na Engessu, v lesknoucích se očích nepatrné pochyby. "Smím si klást nárok i na toho, Otče-Atane?" zeptala se. "Mohl přece zemřít na něco jiného."

"Můžeš si na něj klást nárok, má dcero," usoudil. "Byla to rána tvého nože, jež ho skolila."

Povzddechla si. "Vždycky jsem nad tímhle mužem přemítala," přiznala. "Mátl moje počty a to se mi nelíbilo."

"Bylo to právoplatné zabití, Atano. Tvé počty nejsou matoucí."

"Díky, Otče-Atane," řekla. "Je zlé, když si je člověk nejistý v tak důležité záležitosti." Odmlčela se, vybavujíc si vzpomínky. "Téměř půl roku jsem znovu nezabila. Arjuni mě vzali na jih do Tiany. Během cesty jsem vůbec neplakala. Je nepatřičné, aby vás vaši nepřátelé viděli truchlit. V Tianě mě moji vězňitelé dali na trh s otroky a prodali mě dacitskému kupci jménem Pelaser. Byl tlustý a špinavý, zle páchl a zbožňoval děti."

"Byl to tedy laskavý pán?" zeptala se baronka Melidere.

"To jsem neřekla, Melidere. Pelaser měl rád chlapečky a holčičky trochu zvláštním způsobem. Arjuni ho ohledně mě varovali, a tak poblíž mě nenechával žádné nože. Musela jsem však jít a tak mi dal lžičku. Vzal mě do svého domu ve Verelu v Daconii a celou cestu tam jsem strávila ostřením drždla své lžice o své okovy. Lžička to byla z dobrého kovu a získala skvělé hrany. Když jsme dojeli do Verelu, připoutal mě ke zdi v malé místnůstce na konci domu. Místnost měla kamennou podlahu a veškerý čas jsem věnovala práci na své lžici. Velice jsem se do ní zamilovala." Lehce se sešla a sklouzla rukou do boty. "Není pěkná?" Nástroj, jenž vytáhla, byla velmi obyčejně vyhlížející lžice s dřevěným držadlem. Podržela jej oběma rukama, lehce jím za kroutila a posléze vysunula. Rukojeť lžice byla úzká a tenká a sbíhala se do špičky. Byla vyhlazena, že zářila jak stříbro. Kriticky na ni pohlédla. "Není dostatečně dlouhá, aby prošla hrdlem," omlouvala ji. "Nemůžete s ní zabít čistě, ale v případě nouze postačí. Natolik se podobala běžné lžici, že nikoho ani nenapadlo mi ji vzít."

"Skvostné," zamumlal Stragen, oči zářící obdivem. "Talene, ukradni pro nás pár lžic a okamžitě se na nich dáme do práce."

"Jednu noc za mnou přišel Pelaser a položil na mě své pracky," pokračovala Mirtai. "Chovala jsem se klidně a tak si pomyslel, že nebudu odporovat. Začal se usmívat. Všimla jsem si, že když se usmívá, tak přitom slintá. Stále se usmíval - a slintal - když jsem mu vypíchla obě oči. Víte o tom, že lidské oči puknou, když do nich strčíte něčím ostrým?" Melidere ze sebe vydala slabý dávivý zvuk a v čiré hrůze civěla na klidnou Atanu.

"Snažil se křičet," pokračovala Mirtai ledově nezaujatým hlasem, "ale omotala jsem mu okovy kolem krku, abych ho umlčela. Chtěla jsem ho ve skutečnosti rozřezat na malé kousíčky, ale musela jsem v obou rukách držet řetěz, aby neřval. Pokoušel se uvolnit, ale jen jsem mu utáhla řetěz těsněji kolem krku."

"Ano!" Tento spíše užaslý, divoký výkřik souhlasu pocházel od pokojské Alean s laníma očima a rychlé objetí, které věnovala překvapeně Ataně, bylo nepopsatelně vášnivé.

Mirtai se něžně dotkla jemné dívčiny tváře a pak pokračovala. "Zpočátku Pelaser usilovně zápasil, ale po chvíli přestal. Zakopl předtím o svícen a v místnosti byla tma, takže jsem si nemohla být jistá, jestli je mrtev. Až do rána jsem mu kolem hrdla pevně držela řetěz. Když vyšlo slunce, byla jeho tvář velice černá."

"Hezké zabití, dcero," řekl jí Engessa pyšně.

Usmála se a pokynula mu hlavou. "Myslela jsem, že mě zabijí, až odhalí, co jsem učinila, ale Dacité z jižních měst jsou podivní lidé. Pelaser nebyl ve městě nijak zvlášť oblíben a myslím si, že mnoho z nich bylo skrytě pobaveno faktem, že ho jedno z dětí, které obvykle obtěžoval, konečně zabilo. Dědicem byl jeho synovec jménem Gelan. Byl velice vděčný, že jsem mu vraždou strýce dopomohla k bohatství a přimluvil se za mě na úřadech." Odmlčela se a pohlédla na princeznu, jež byla stále usazena v jejím klíně a držela malou zářící dýku. "Mohla bys mi donést trochu vody, Danae?" požádala ji. "Nejsem zvyklá tolik hovořit."

Danae poslušně seskočila a zamířila k jednomu z ohnišť.

"Je ještě trochu mladická, aby slyšela o jistých věcech," zamumlala Mirtai. "Gelan byl docela pěkný mladý muž, ale měl podivné chutě. Věnoval svou lásku jiným mladým mužům namísto ženám."

Sir Bevier vydechl překvapením.

"Ale drahý," řekla Mirtai. "To jsi opravdu tak naivní, Beviere? Není to nezvyklé. Každopádně jsem s Gelanem vycházela docela dobře. Rád s někým rozmlouval a tak mě naučil mluvit elénsky a dokonce trochu číst. Lidé jeho slabůstek vedou spíše opatrné životy a on potřeboval stálého přítele. Učili mě, že je zdvořilé naslouchat, když moji starší hovoří, a po čase mi otevřel své srdce. Když jsem trochu povyroستla, kupoval mi pěkné šaty a občas je i sám nosil, ačkoliv jsem si myslela, že jen tak žertuje. Někteří z jeho přátel také nosili ženské šaty, ale nikdo to skutečně nebral příliš vážně. Bylo to něco, čemu se smáli. Stalo se to zhruba v době, kdy jsem začala procházet tím obtížným obdobím v životě dívky, která se začíná stávat ženou. Byl velmi milý a pozorný a vše, co se dělo, mi vysvětlil a tak jsem se nebála. Chtěl, abych si oblékala své nejhezčí šaty a brával mě s sebou, když měl jednat s lidmi, kteří jeho zaměření neznali. Daconie je elénským královstvím a Eléni mají na tuto věc zvláštní názory. Z jakéhosi důvodu se do toho snaží

přimíchat náboženství. Každopádně fakt, že má Gelan při sobě vždycky mladou otrokyni, ztlumil podezření." Bevier měl v očích omráčený výraz.

"Snad bys měl jít princezně pomoci najít nějakou vodu, Beviere," navrhla mu Mirtai téměř laskavě. "Je to součást mého dětství a tak teď o tom musím hovořit. Pokud tě to však zneklidňuje, nemusíš to poslouchat. Pochopím to."

Ve tváři se mu zračil neklid. "Jsem tvůj přítel, Mirtai," prohlásil. "Zůstanu."

Usmála se. "Je to tak milý hoch." Řekla to skoro stejným tónem hlasu, který používala Sefrenie, když pronášela přesně stejnou věc. Sparhawk byl trochu překvapen zjištěním, jak je ta atanská dívka ve skutečnosti pronikavě vnímavá.

Mirtai si povzdechla. "Gelan a já jsme jeden druhého milovali, ale ne způsobem, jak to lidé obvykle myslí, když hovoří o muži a ženě. Hádám, že existuje tolik rozdílných druhů lásky, kolik je lidí. Měl však nepřátele - mnoho nepřátel. Byl to velmi ostrý obchodník a téměř vždy získal z každého obchodu co nejvíc. Na světě jsou lidičky, kteří si takové věci berou moc osobně. Jednou se edomský kupec tak rozzuřil, že se pokusil Gelana zabít a já jsem musela na jeho ochranu použít svou lžici. Jak jsem již řekla, čepel není dost dlouhá, aby čistě zabila, a tak byla ta událost velmi špinavá. Zničila jsem ten večer velice hezké hedvábné šaty. Řekla jsem Gelanovi, že by mi měl každopádně koupit nějaké vhodné nože, abych mohla lidi zabíjet bez potřísnění šatů. Zprvu ho myšlenka mít dvanáctiletou dívku za osobního strážce vylekala, ale pak si uvědomil její výhody. Koupil mi tohle." Dotkla se stříbrné rukojeti jedné z dýk u pasu. "Vždy jsem je chovala jak poklad. Vymyslela jsem způsob, jak je při cestách do města skrýt pod oděvem. Poté, co jsem je použila na pár lidech, vešlo to do povědomí a jeho nepřátelé se ho přestali snažit zabít."

Ve Verelu byli další mladí lidé jako Gelan a ti se navzájem navštěvovali ve svých domovech, kde nemuseli své city skrývat. Všichni byli ke mně velice laskaví. Udíleli mi rady a kupovali hezké dárky. Měla jsem je dosti ráda. Byli veskrze zdvořilí a inteligentní a vždy čistě voněli. Páchnoucí muže jsem nemohla vystát." Významně na Kringa pohlédla.

"Koupu se," protestoval.

"Tu a tam," dodala trochu kriticky. "Hodně jezdíš na koních, Kringu, a koně mají zvláštní odér. Až tě ocejuji, pak si promluvíme o pravidelném koupání." Rozesmála se. "Nechtěla bych tě strašit, dokud nebudeme svoji." Usmívala se ryzí láskou. Sparhawk si uvědomil, že to, co jim vykládala, bylo částí Rituálu Přechodu a že nejspíše už nikdy nebude takhle otevřená. Veškeré její typické atanské zábrany byly odstraněny jen pro tuto jedinou noc. Cítil se hluboce poctěn, že byl přizván k účasti.

Povzdechla si a na tváři jí vyvstal žal. "Gelan měl jednoho velmi neobyčejného přítele, kterého nade vše miloval - pěkného mladého chlapíka jménem Majen. Neměla jsem Majena ráda. Často Gelana využíval a záměrně říkal a dělal věci, které ho zraňovaly. Byl malicherný, sobecký a převelice domýšlivý ohledně svého vzezření. Také byl nevěrný a to je opovrženíhodné. Časem se Gelana nabažil a zamiloval se do jiného bezvýznamného hezouna. Jakmile jsem to zjistila, měla jsem je asi oba zabít. Vždy jsem litovala, že jsem to neučinila. Gelan dal Majenovi bláhově k dispozici celkem skvostný dům na verelském předměstí a řekl mu, že ke své závěti přidal dodatek, že v případě, že by se mu cokoliv stalo, přejde ten dům do Majenova vlastnictví. Majen a jeho nový přítel ten dům chtěli a tak proti Gelanovi nastrojili úklad. Jednu noc jej do toho domu vylákali a trvali na tom, aby přišel sám."

Když tam došel, zavraždili ho a tělo hodili do řeky. Plakala jsem po mnoho dní, neboť jsem měla Gelana opravdu ráda. Jeden z jeho dalších přátel mi prozradil, co se skutečně událo, ale v tu chvíli jsem nic neřekla ani neudělala. Chtěla jsem, aby ti dva získali pocit bezpečí a aby si mysleli, že jsou z vraždy venku. Zdědila mě Gelanova sestra společně s celým jeho dalším majetkem. Byla to celkem milá dáma, ale strašně pobožná. Vůbec ani nevěděla, jak se má vypořádat s faktem, že mě vlastní. Řekla, že chce být mou přítelkyní, ale místo toho jsem jí poradila, aby mě prodala. Pravila jsem jí, že zjistím, kdo Gelana zavraždil a hodlám ho zabít. Řekla jsem to, poněvadž jsem si myslela, že by bylo lepší, kdybych patřila někomu, kdo odjíždí z Verelu, abych se vyhnula všem těm únavným záležitostem kolem nevysvětlených těl a podobně. Myslela jsem, že se bude kvůli tomu hněvat, ale vzala to celkem dobře. Měla svého bratra opravdu hodně ráda a schválila to, co jsem naplánovala. Prodala mě elénskému kupci, jenž se chystal vyplout do Vardenais, a řekla mu, že mu mě předá ráno v den jeho odplutí. Dala mu výbornou cenu, a tak se o ničem nepřel."

Tu noc před odjezdem mého nového vlastníka jsem se převlékla za chlapce a přišla do domu, kde Majen a ten druhý žili. Počkala jsem, až Majen odešel, přešla ke dveřím a zaklepala. Majenův nový přítel přistoupil ke dveřím a já mu řekla, že ho miluji. Žila jsem s Gelanem šest let a tak jsem přesně věděla, jak se chovat, aby mi ten blázeňek uvěřil. Má řeč ho velice vzrušila a několikrát mě políbil." Ušklíbla se hlubokým opovržením. "Někteří lidé prostě nedokáží být věrní. Každopádně poté, co se silně vzrušil polibky, začal s osaháváním. Objevil některé věci, které ho moc překvapily. Ještě víc ho překvapilo, když jsem mu rozřízla břicho těsně nad kyčlemi."

"Tohle se mi líbí," řekl Talen, oči mu silně zářily.

"To věřím," pravila mu Mirtai. "Nikdy se ti žádný příběh nelíbil, pokud v něm nebylo velké množství krve. Každopádně poté, co jsem toho hezouna rozřízla, všechny ty věci vypadly. Doklopýtal k židli a snažil se je nacpat zpátky. Lidské vnitřnosti jsou však velice kluzké a činilo mu to velkánské potíže."

Ehlana ze sebe vydala dávivý zvuk.

"Tos o vnitřnostech nevěděla?" otázala se jí Mirtai. "Ať ti o tom Sparhawk někdy povykládá. Pravděpodobně jich viděl dostatek. Nechala jsem tam toho mladíka sedět a schovala se za dveře. Majen se domů vrátil o chvíli později a situaci svého přítele byl strašlivě rozrušen."

"To si dovedu představit," zasmál se Talen.

"Byl však rozrušen daleko více, když jsem se zezadu natáhla a rozřízla ho přesně stejným způsobem."

"To ale nejsou smrtelná zranění, Atano," řekl kriticky Engessa.

"Nezamýšlela jsem, aby byla, Otče-Atane," odvětila. "S těma dvěma jsem ještě neskončila. Řekla jsem jim, kdo jsem, a dodala, že to, co jsem jim právě učinila, je dárek na rozloučenou od Gelana. To byla asi ta nejlepší část celého večera. Posadila jsem Majena na židli naproti jeho příteli, aby mohli sledovat vzájemné umírání. Pak jsem do nich vrazila ruce a

vyšklubla několik sáhů těch kluzkých věcí, o kterých jsem vám vyprávěla."

"A pak jsi je tam prostě nechala?" zeptal se Talen dychtivě.

Přikývla. "Ano, ale nejdříve jsem ten dům podpálila. Ani Majenovi ani jeho přáteli se nepodařilo sebrat se natolik, aby byli schopni uprchnout. Ječeli však převelice."

"Dobrý Bože!" zalapal po dechu Emban.

"Náležitá odplata, Atano," řekl jí Engessa. "Vyličíme ji dětem v cvičebních táborech, aby získali příklad vhodného chování."

Mirtai se mu uklonila hlavou a pak vzhledla. "Nuže, Beviere?" pravila

Chvíli se s tím vyrovnával. "Hříchy tvého pána byly jeho vlastní. Je to záležitost mezi ním a Bohem. To, co jsi učinila, byl odpovídající akt přátelství. V tom, cos provedla, neshledávám žádný hřích."

"To jsem moc ráda," zamumlala.

Bevier se trochu hloupě rozesmál. "Bylo to trochu okázalé, že?"

"To je v pořádku, Beviere," ujistila ho. "I tak tě mám ráda - ačkoliv bys měl mít na paměti, že znám příběh lásky některých velice zvláštních lidí."

"Dobře řečeno," potvrdil Ulath.

Danae se vrátila se šálkem vody a podala jej Mirtai. "Už jsi skončila s vyprávěním těch věcí, o kterých jsi nechtěla, abych slyšela?" otázala se.

"Myslím, že jsem většinu z nich řekla. Díky, žeš měla takové pochopení - a díky za vodu" Mirtai nevyvedlo nic z míry. Ehlanu však zrudla vzteky.

"Již se připozdívá," řekla jim Mirtai, "a tak to zkrátím. Ten elénský kupec, kterému jsem patřila, mě vzal do Vardenais a prodal Platimovi. Předstírala jsem, že nemluvim elénsky a Platim díky mé velké výšce špatně odhadl můj věk. V jistých věcech je Platim docela vychytralý a v jiných zcela neznalý. Nedokázal prostě pochopit fakt, že atanská žena nemůže být zkrocena, a snažil se mě přimět k práci v jednom ze svých bordelů. Moje dýky mi odebral, ale stále jsem měla lžici. Nezabila jsem příliš mnoho mužů, kteří se mě dotkli, ale všechny jsem docela vážně zranila. Rozneslo se to a obchod v tom bordelu upadl. Platim mě odtamtud vzal, ale vůbec nevěděl, co si se mnou počít. Nežebrala bych a ani bych nekradla a byl opravdu velice zklamán, když zjistil, že lidi zabírám jen z osobních motivů. Ze mě by nájemný vrah nebyl. Pak nastala ta situace v paláci a tak mě dal Ehlaně - pravděpodobně s velkým úlevným povzdechem." Zamračila se a pohlédla na Engessu. "To bylo poprvé, co jsem byla věnována místo prodána, Otče-Atane. Urazil mě Platim? Neměla bych se vrátit do Cimmury a zabít ho?"

Engessa to uvážil. "Myslím, že ne, dcero. Byl to mimořádný případ. Můžeš na to dokonce pohlížet jako na kompliment."

Mirtai se usmála. "To mě těší, Otče-Atane. Mám Platima celkem ráda. Občas je velice zábavný."

"A co cítíš ohledně Ehlany-královny?"

"Miluju ji. Je bezelstná a neumí hovořit řádným jazykem, ale většinu času dělá, co jí řeknu. Je hezká a příjemně voní a je ke mně velice laskavá. Je to ta nejlepší paní, jakou jsem kdy měla. Ano. Miluju ji."

Ehlanu se tiše rozplakala a vrhla se zlatavé obryni kolem krku. "Také tě miluji, Mirtai," pronesla procítěným hlasem. "Jsi má nejdražší přítelkyně." Políbila ji.

"Tohle je mimořádná událost, Ehlanu," pravila Atana, "a tak je protentokrát vše v pořádku." Jemně ze svého krku královny paže odtáhla. "Ale nesluší se ukazovat tolik citů na veřejnosti - a dívky by neměly líbat jiné dívky. Mohlo by to dát lidem špatný příklad."

KAPITOLA

DEVATENÁCTÁ

"VYSVĚTLI TO, ATANE ENGESSO," ŘÍKAL zrovna Kalten, "slyšel jsi stejný příběh jako my ostatní. Říkala, že když ji Arjuni polapili, s výcvikem ani nezapočala. Kde se tedy naučila bojovat takovým způsobem? Od patnácti let jsme se Sparhawkem víceméně nepřetržitě trénovali a přesto pokaždé, když má chuť, se mnou praští jak s hadrovým panákem." Engessa se nepatrně usmíval. Bylo ještě velmi časně a mezi stromy se jako duch vlnil slabý ranní opar, rozmazávající temné obrysy kmenů. Vyrazili za úsvitu a Engessa kráčel společně s jízdou Pandionských. "Viděl jsem tě v boji, Kaltene-rytíři," pravil vysoký Atan. Natáhl ruku a poklepal na jeden z ohybů Kaltanova brnění. "Tvá taktika je silně závislá na tvé výzbroji."

"Asi máš pravdu."

"A tvůj výcvik se soustředil na užití této výzbroje, že ano?"

"No, v jistém směru ano. Cvičili jsme s našimi zbraněmi a učili se využívat výhod brnění."

"A samotné hmoty našich koní," dodal Vanion. Vanion si na cestu oblékl své černé brnění. Než jejich skupina opustila Sarsos, jeho volba ošacení rozpoutala mezi ním a jeho milovanou horlivou diskuzi. Co se Sefrenie odpoutala od svazující ji přítomnosti všech těch Elénů, stala se mnohem výřečnější a vykazovala během rozhovorů udivující nadání pro herectví. Ačkoliv o tom s Vanionem hovořila v soukromí, mohl Sparhawk její komentáře zcela jasně zaslechnout. Každý v domě ji slyšel. Snad každý v Sarsosu.

"Přinejmenším polovina vašeho výcviku se zaměřovala na jezdeckví, Kaltene," pokračoval Vanion. "Ozbrojený rytíř je bez svého koně jako želva na zádech."

"Naprosto stejnou věc jsem říkal svým nováčkům, lorde Vanione," řekl Khalad zdvořile. "Mnozí z nich však měli proti tomu výhrady, a tak jsem to obvykle musel demonstrovat. Z nějaké příčiny je to ještě více uráželo."

Engessa se uchichl. "Cvičíte se svou výzbrojí, Kaltene-rytíři," zopakoval. "Stejně tak i my. Rozdíl je v tom, že naši výzbrojí jsou naše těla. Náš způsob boje je založen na rychlosti, hbitosti a síle a tohle můžeme cvičit i bez kolbišť a velkých výběhů pro koně. Cvičíme se celý život a ve vesnici, kde se narodila, viděla Atana Mirtai téměř každou hodinu,

jak její rodiče a jejich přátelé své umění zdokonalují. Děti se učí napodobováním svých rodičů. Po celou dobu vidíme, jak spolu tři a čtyřleté zápasí a zkoušejí se navzájem."

"V tom musí být něco víc," namítl Kalten.

"Že by přirozený talent, sire Kaltene?" nadhodil Berit.

"Až tak nemotorný nejsem, Berite."

"Byla tvá matka válečnicí, Kaltene-rytíři?" zeptal se ho Engessa.

"Ovšemže ne."

"Nebo tvá babička či babička babičky - po padesát generací nazpět?"

Kalten zmateně koukal.

"Atana Mirtai pochází z válečníků z obou větví rodiny. Má boj v krvi. Je pro to nadaná a pouhým sledováním se dokáže hodně přiučit. Umí zřejmě bojovat v pultuctu různých stylů."

"To je zajímavá myšlenka, Atane Engesso," pravil Vanion. "Kdybychom pro Mirtai dokázali najít dost velkého koně, mohla by se z ní stát skvělá rytířka."

"Vanione!" zvolal Kalten. "To je ten nejnesmyslnější nápad, jaký jsem kdy slyšel!"

"Jen spekulace, Kaltene." Vanion vážně pohlédl na Sparhawk. "Asi bychom měli trochu popřemýšlet nad zavedením boje těla na tělo do našeho výcvikového programu, Preceptore Sparhawku."

"Nemluv tak, prosím, Vanione," odvětil Sparhawk bolestným tónem. "Dokud se Hierokracie nevysloví jinak, jsi stále Preceptorem ty. Já jsem jen prozatímní Preceptor."

"Dobrá, prozatímní Preceptore Sparhawku, až se dostaneme do Atanu, věnujme chvíli pozornosti jejich bojovému stylu. Víš, že ne vždy válčíme v sedle."

"Dám to za úkol Khaladovi," řekl Sparhawk.

"Khaladovi?"

"Vytříboval ho Kurik a lepšího muže na boj tváří v tvář neznám."

"Opravdu byl dobrý. Výborný nápad, prozatímní Preceptore Sparhawku."

"Musíš?" zeptal se ho Sparhawk.

Atanského města dosáhli o dvanáct dnů později - alespoň se to jako dvanáct dnů zdálo. Sparhawk se rozhodl přestat dumat nad rozdílem mezi skutečným a vnímaným časem. Aphrael neměla v úmyslu mu nic vysvětlovat, tak proč by ztrácel čas a trápil se tím? Rád by věděl, zda-li by byl Zalasta schopen tu manipulaci odhalit. Nejspíše ne, usoudil. Bez ohledu na to, jak byl ten styrický mág zručný, byl to přece jen člověk a Aphrael byla božská. Jednu noc však Sparhawk napadla podivná myšlenka. Přemítal nad tím, zda by mohla jeho dcera rovněž způsobit, aby namísto pomaleji ubíhal reálný čas rychleji než obvykle. Když však nad tím chvíli dupal, usoudil, že se jí raději nebude ptát. Celá ta představa mu působila bolení hlavy.

Atana bylo prospěchářské město ležící v hlubokém zeleném údolí. Bylo obehnané zdí, ta ale nebyla ani zvlášť vysoká ani impozantní. Byli to samotní Atani, jež své hlavní město činili nedobytným.

"V tom království je slůvkem 'Atan' nazváno vše, že ano?" poznamenal Kalten, jak sjížděli do údolí. "Království, hlavní město, lidé - i tituly."

"Myslím, že Atan je spíše obecným pojetím než názvem." Ulah pokrčil rameny.

"Co je čini tak vysokými?" zeptal se Talen. "Přináleží tamulské rase, ale ostatní Tamulci se nad nikým netyčí jak stromy."

"Oscagne mi to vysvětlil," řekl mu Stragen. "Zdá se, že jsou Atani výsledkem pokusu."

"Magie?"

"Zas tak moc o tom nevím," přiznal Stragen, "ale hádám, že jejich stav schopnosti magie přesahuje. Kdysi dávno v historii si Atani povšimli, že velcí lidé vyhrávají více bitev než lidé malí. To bylo v době, kdy si rodiče vybírali protějšky svých dětí. Výška se stala tou nejdůležitější věcí, jež byla brána v úvahu."

"Co se stalo s mrňavými dětmi?" podotkl Talen.

"Pravděpodobně tatáž věc, která se děje osklivým dětem v naší společnosti." Stragen pokrčil rameny. "Neožení se."

"To není fér."

Stragen se usmál. "Když se nad tím pořádně zamyslíš, Talene, je ve skutečnosti fér ukradnout něco někomu, kdo nad tím pracoval?"

"To je něco jiného."

Stragen se zaklonil v sedle a rozesmál se. Pak pokračoval. "Atani si také cenili dalších vlastností - hbitosti, síly, průbojnosti a vražedné mstivosti. Je zvláštní, jak kombinace zapracovala. Pokud se nad tím krapet zamyslíš, přijdeš na to, že je Mirtai opravdu docela sladkou dívkou. Je laskavá a něžná, o své přátele se skutečně stará a je neobyčejně půvabná. Má však v sobě jisté zábrany a když někdo některou z nich strhne, začne zabíjet lidi. Řekl bych, že atanský rozmnožovací program zašel příliš daleko. Atani se stali natolik agresivní, že začali zabíjet jeden druhého, a jelikož se taková agresivita nemůže omezovat na jedno pohlaví, byly ženy stejně kruté jako muži. Došlo to do bodu, kdy neměli Atané žádný společný názor. Zabili by jeden druhého kvůli předpovědi počasí." Usmál se. "Oscagne mi sdělil, že si svět nejvíce uvědomil divošskost atanských žen ve dvanáctém století. Velká tlupa arjanských otrokářů zaútočila na výcvikový tábor dospívajících atanských dívek - během výcviku jsou ženské a mužské pohlaví od sebe odděleny, aby se vyhnuly jistým komplikacím. Každopádně ty polodospělé atanské dívky - většina z nich sotva převyšující šest stop - většinu Arjunů pobily a zbytek prodaly Tamulcům jako eunuchy."

"Ti otrokáři byli eunuši?" zeptal se Kalten s jistým překvapením.

"Ne, Kaltene," vysvětloval Stragen trpělivě. "Než je dívky zajaly, eunuši to nebyli."

"To udělaly ty dívenky?" V Kaltenově tváři se zračila čirá hrůza.

"Děti to vlastně nebyly, Kaltene. Byly dost staré, aby věděly, co činí. Každopádně v patnáctém století měli Atani velice moudrého krále. Shledal, že je jeho národ na pokraji sebevyhlazení. Spojil se s tamulskou vládou a svůj lid odevzdal do trvalého otroctví - aby spasil jejich životy."

"Poněkud přehnané," poznamenal Uloth.

"Jsou různé druhy otroctví, Ulathe. Tady v Atanu je to uzákoněno. Tamulci říkají Atanům kam jít a koho zabít a ti si obvykle dokáží najít důvod, aby jistí jedinci mohli porušit petice a jeden druhého zabít. Tak to zhruba chodí. Je to dobře fungující úmluva. Atanský národ přežívá a Tamulci vlastní nejlepší péčotu na světě."

Talen se zakabonil. "Říkal jsi, že Atani kladou strašný důraz na velikost."

"Ano, je to jedna z věcí, které si považují," poopravil Stragen.

"Proč si pak Mirtai chce vzít Kringa? Kring je sice dobrým bojovníkem, ale není o moc vyšší než já a to stále ještě rostu."

"Musí na něm být ještě něco jiného, co ji tolik přitahuje." Stragen pokrčil rameny.

"Co si myslíš, že to je?"

"Nemám ani nejmenší potuchy, Talene."

"Možná to spočívá v tom, že je to básník," řekl jim Sparhawk.

"To by pro někoho jako Mirtai neznamenal až tak velký rozdíl, no ne? Rozpárala přeci dva muže a pak je nechala zaživa uhořet, vzpomínáš? Nepřipadá mi jako typ dívky, kterou by dojímala poezie."

"Mě se neptej, Talene." Stragen se rozesmál. "Jsem světem protřelý, ale o tom, proč si jisté ženy vybírají jisté muže, se nesnažím ani hádat."

"Přesně tak," zamumlal Uloth.

Město bylo o jejich příchodu zpraveno Engessovými posly a tak u brány očekávala královskou skupinu deputace čnicích Atanů ve slavnostních rouchách, což v jejich kultuře znamenalo navléknout si nezdobené, po kotníky sahající pláště z tmavé vlněné tkaniny. Uprostřed těch gigantů stál menší Tamulec ve zlaté róbě. Ve vlasech již měl stříbrné praménky a ve tváři dvorný výraz.

"Co máme udělat?" zašeptal Kalten Oscagnemu.

"Jednejte formálně," poradil Oscagne. "Atani zbožňují formality. Ach, Norkane," pravil Tamulci ve zlaté róbě, "jak je milé tě znova vidět. Fontan ti posílá nejvřelejší pozdravy."

"Jak se má ten starý šibal?" odpověděl Oscagneho kolega.

"Přibral vrásky, ale svou břítkost dosud neztratil."

"Rád to slyším. Proč hovoříme v elénštině?"

"Abys nás všechny mohl krátce seznámit s místními poměry. Jak to tu vypadá?"

"Napjatě. Naše děti jsou kapánek nespokojené. Vyrůstají nepokoje. Poslali jsme je, aby je uhasily, ale hašení odolávaly. Nelíbě to nesou. Víš, jací jsou."

"Ach jo, vím. Už ti císařova sestra odpustila?"

Norkan si povzdychl. "Obávám se, že ne, starý brachu. Už jsem se zcela smířil s tím, že strávím zbytek své kariéry tady."

"Víš, jak mají lidé u dvora rádi drby? Co tě popadlo, žeš tu poznámku vyslovil? Dávám ti za pravdu, že jsou nohy Její Výsosti trochu větší, ale 'sloní hnáta' bylo jaksi indiskrétní, nemyslíš?"

"Byl jsem opilý a trochu naštvaný. Je lepší být tady v Atanu než se snažit v Matherionu unikat její pozornosti. Vůbec jsem netoužil stát se členem imperiální rodiny, neboť by to znamenalo, že bych se za jejím těžkým krokem musel plahočit po celém paláci."

"No dobře. Co je zde na pořadu?"

"Formality. Oficiální uvítání. Proslovy. Oslavy. Obvyklé nesmysly."

"Skvěle. Naši přátelé ze západu bývají občas maličko bujaří, ale ve formalitách jsou zběhlí. Potíže jsou s nimi jen tehdy, když se situace stane volnější. Mohu představit královnu Elenie?"

"Už jsem myslel, že se nikdy nezeptáš."

"Vaše Veličenstvo," pravil Oscagne, "toto je můj starý přítel, Norkan. Je zde v Atanu imperiálním zmocněncem, nadaným mužem, kterého postihla zlá doba."

Norkan se uklonil. "Vaše Veličenstvo," uvítal Ehlanu.

"Vaše Excellence," odpověděla. Pak se usmála. "Jsou nohy Její Výsosti opravdu tak obrovské?" zeptala se ho šibalsky.

"Lyžuje jen s výbavou, jakou jí bůh nadělil, Vaše Veličenstvo. To bych ještě dokázal snést, ale dostává nálevy zlosti, když není po jejím, a to mi jaksi leze na nervy." Vrhhl pohled na mohutné Atany v tmavých pláštích, kteří obklopovali kočár. "Smím navrhnout, abychom se přesunuli do toho, co mé děti zde nazývají palácem? Král a královna nás očekávají. Nevadí Vašemu Veličenstvu veřejné proslovy? Pár poznámek by bylo na místě."

"Obávám se, že tamulštinou hovořit nebudu, Vaše Excellence."

"To je naprosto v pořádku, Vaše Veličenstvo. Budu vám překládat. Můžete říkat cokoliv, co vám přijde na mysl. Upravím to po vás."

"Jak je to od vás laskavé." V jejím hlase bylo jen nejslabší ostří.

"Žiji toliko, abych sloužil, Vaše Veličenstvo."

"Obdivuhodné, Norkane," zamumlal Oscagne. "Jak se ti podařilo udělat zároveň dvě společenské boty?"

"Je to nadání." Norkan pokrčil rameny.

Král Atanu Androl byl sedm stop vysoký a jeho žena, královna Betuana byla jen o něco málo nižší. Oba byli velice impozantní. Místo korun měli zlaté helmice a jejich temně modrá hedvábná roucha byla vepředu rozevřená, odhalující

tak, že jsou oba silně ozbrojeni. Královnu Elenie a její družinu přivítali na nádvoří před královským palácem, jenž v podstatě nebyl ničím více než jejich soukromým příbytkem. Jak se zdálo, probíhaly atanské ceremonie přede dveřmi. S královniným kočárem v čele a její ozbrojenou eskortou seřazenou za ním, vjeli návštěvníci pomalým a okázalým krokem na nádvoří. Bez pozdravných pokřiků, bez fanfár, žádný z těch umělých projevů nadšení, které jsou pro státní návštěvy obvykle nachystány. Respekt Atani prozrazovali mlčením a nehybností. Stragen s kočárem obratně zajel na místo před mímě se zdvihající kamennou plošinu před královským příbytkem a Sparhawk sesedl, aby své královně nabídl oceli vyztužené rámě. Ehlanina tvář majestátně zářila a její radost byla viditelně nepředstíraná. Přestože se o podobných obřadech příležitostně nechvalně zmiňovala, pokládajíc je za únavné, ve skutečnosti ceremonie zbožňovala.

Velvyslanec Oscagne předstoupil před královskou rodinu Atanu, uklonil se a dosti obsírně promluvil květnatým, libozvučným jazykem všech Tamulců. Mirtai stála za Ehlanou a simultánně překládala slova Jeho Excellence. Ehlaně se velice leskly oči a na jejich alabastrových tvářích se udělaly dvě tmavší skvrny, znamení, která hlasitěji než slova vypovídala o tom, že skládá proslov.

Poté král Androl pronesl spíše kratší uvítací řeč a královna Betuana se k ní ve své o něco delší řeči připojila. Sparhawk Mirtaiin překlad neslyšel a tak vše, co vyrozuměl, bylo, že atanský král a královna probírají počasí na měsíci.

Pak Ehlanu vykročila vpřed, pro zvýšení dojmu na chvíli vyčkala a začala hovořit jasným hlasem, jenž se rozléhal po celém nádvoří. Stranou od kamenné plošiny stál Norkan a její slova tlumočil.

"Mí drazí bratři a sestry z Atanu," začala, "nelze slovy vyjádřit mou srdečnou radost z tohoto shledání." Sparhawk svou ženu dobře znal a tak věděl, že je to klamné tvrzení. Slova její pocity vyjádřit mohla a každému na nádvoří by řekla úplně vše. "Na toto šťastné setkání jsem přijela z dalekého konce světa," pokračovala, "a mé srdce bylo naplněno úzkostí, když jsem plula přes vínově temné moře v ústretu neznámé zemi obývané cizinci, ale vaše půvabná slova přátelského - až milujícího - uvítání zahнала mé dětinské obavy a získala jsem zde ponaučení, které si ponesu po všechny dny svého života. Na tomto světě cizinci neexistují, mí drazí bratři a sestry. Jsou toliko přátelé, které jsme ještě nepotkali."

"To má opsané z knih," zamumlal Stragen Sparhawkovi.

"Tu a tam to používá. Když narazí na frázi, která se jí líbí, nevidí důvod proč ji nepřejmout."

"Má pouť do Atanu byla samozřejmě vykonána ze státních důvodů. My z královských rodů světa nemůžeme jako ostatní svobodně dělat věci z osobních pohnutek." Králi a královně Atanu předvedla malý žalostný úsměv.

"Nemůžeme si ani zívnout, aniž by to nebylo podrobeno rozsáhlé diplomatické analýze. Nikoho ještě nenapadla možnost, že by to mohlo být prostě z ospalosti."

Poté, co to Norkan přeložil, se král Androl doopravdy usmál.

"Má návštěva Atanu však měla osobní důvod stejně jako oficiální," pokračovala Ehlanu. "Před nějakou dobou se mi poštěstilo získat drahocennost, která náleží atanskému lidu, a já jsem projela půl světa, abych vám ten poklad vrátila, třebaže je mi dražší než vůbec dokážu říci. Před mnoha, přemnoha léty, se ztratilo jedno atanské dítě. To dítě je pokladem, o kterém hovořím." Natáhla se a chytila Mirtai za ruku. "Je mou drahou, nejdražší přítelkyní a já ji miluji. Cesta, kterou jsem vykonala, je proti tomu ničím. Ochotně bych putovala dvakrát tak daleko - desetkrát tak daleko - pro tu radost, jež teď cítím, při opětovném shledání tohoto drahocenného atanského dítěte se svým lidem."

Stragen si přešel hřbetem ruky přes oči. "Pokaždé mě donutí k slzám, Sparhawk." Rozesmál se. "Vždycky. Myslím, že kdyby chtěla, mohla by i skály rozplakat. Vypadá to vždy tak hodnověrně."

"Je to část jejího tajemství, Stragene."

Ehlanu v tom dále pokračovala. "Jak většina z vás asi ví, má elénský lid nějaké ty chybičky - mnoho chybiček, třebaže se rdím, když to přiznávám. S vaším drahým dítětem jsme nezacházeli dobře. Jistý Elén ji koupil od bezcitného Arjuna, který vám ji ukradl. Ten Elén ji koupil, aby uspokojil své neřestné tužby. Naše dítě - neboť je teď stejně tak mým dítětem jako vaším - ho naučilo, že Atany nesmí být takto zneužíváno. Byla to pro něj tvrdá lekce. Skonal během výuky."

Překlad doprovázelo souhlasné mručení.

"Naše dítě prošlo rukama několika Elénů - mnoho z nich mělo ty nejhorší záměry - až se nakonec dostalo ke mně. Zpočátku jsem se ho bála." Ehlanu se usmála svým okouzlujícím úsměvem. "Možná jste si povšimli, že nejsem nijak vysoká osoba."

Davem se neslo tiché zachichotání.

"Myslím, že jste si toho patrně všimli," řekla, připojujíc se k jejich veselí. "Je to jeden z nedostatků naší kultury, že je náš národ tvrdohlavý a krátkozraký. Není mi dovoleno cvičit se v používání zbraní. Vím, že to zní směšně, ale své nepřátele jsem nikdy nesměla ani osobně zabít. Nebyla jsem zvyklá na ženy, jež se dokáží samy bránit a tak jsem se mého atanského dítěte bláhově bála. To však pominulo. Shledala jsem, že je věrná a poctivá, laskavá a něžná a velmi, velmi moudrá. Přišli jsme do Atanu, aby zde toto naše drahé dítě mohlo odhodit stříbro dětství a přijmout zlato, které jí náleží, v Rituálu Přechodu. Spojme své ruce a svá srdce, Eléni a Atani, Styrikové a Tamulci, v obřadu, jenž pozdvihne naše dětství do dospělosti a nechť jsou v tomto obřadu naše srdce sjednocena, neboť v tomto dítěti jsme všichni v jednotě stvoření."

Během Norkanova překladu se davem Atanů linulo souhlasné mumlání, které zmohutnělo do řevu a královna Betuana, oči plné slz, sestoupila ze stupínku a světlovlasou královnu Elenie objala. Pak velmi krátce promluvila k davu.

"Co říkala?" otázal se Stragen Oscagneho.

"Oznámila svým lidem, že každý, kdo by se vaší královny jakkoliv dotkl, se bude zodpovídat přímo jí osobně. To není planá hrozba. Královna Betuana je jedna z nejlepších válečnic v celém Atanu. Doufám, Sparhawk, že si své ženy náležitě vážíš. Právě se jí povedl diplomatický tah toho nejvyššího ražení. U kterého d'asa zjistila, že jsou Atani

sentimentální? Kdyby hovořila po další tři minuty, bylo by celé nádvoří zalito slzami."

"Naše královna je vnímavá mladá žena," pravil Stragen s trochou pýchy. "Dobrý proslov je základem k vlídnému přijetí ve společnosti. Když se jedná o hledání věcí, které má s publikem společné, je v tom naše Ehlanu učiněný přeborník."

"Vypadá to tak. Pojistila si jednu věc, to vám tedy řeknu."

"Jakoupak?"

"Atani uspořádají Ataně Mirtai takový Rituál Přechodu, který se koná jen jednou za dvě či tři generace. Po takovém představení se stane národní hrdinkou. Ovace budou bouřlivé."

"Něco takového měla má žena víceméně v úmyslu," řekl mu Sparhawk. "Svým přátelům ráda dělá hezké věci."

"A ne tak hezké věci svým nepřátelům," dodal Stragen. "Vybavuji si některé z plánů, jež měla nachystány pro primase Annia."

"Tak to má být, milorde Stragene." Oscagne se pousmál. "Jediný skutečný důvod, jenž ospravedlňuje nesnáze panování, jsou odměny našim přátelům a tresty našim nepřátelům."

"Nemohu než s vámi souhlasit, Vaše Excellence."

Engessa rozmlouval s králem Androlem a Ehlanu s královnou Betuanou. Nikoho příliš nepřekvapilo, když Sefrenie posloužila královnám jako tlumočnicka. Ta malá Styrička, jak se zdálo, hovořila většinou jazyků známého světa. Norkan Sparhawkovi a ostatním vysvětlil, že se rodiče dítěte Rituálu Přechodu přímo účastní. Engessa poslouží jako její otec a Mirtai spíše plaše požádala Ehlanu, aby byla její matkou. Ta žádost mezi oběma vyvolala citovou podívanou. "Je to vlastně spíše dojemný obřad," řekl jim Norkan. "Rodiče mají za povinnost prohlásit, že je jejich dítě zdravé a připravené přijmout odpovědnost dospělosti. Pak nabídnou boj každému, kdo by s tím nesouhlasil. Buď bez obav, Sparhawk," dodal s úsměvem. "Je to jen formalita. Ta výzva není téměř nikdy přijata."

"Téměř nikdy?"

"Samozřejmě žertuji. Nikdo s tvou ženou bojovat nehodlá. Ten její, proslov je úplně odzbrojil. Zbožňuji ji. Doufám, že se rychle učí. Bude muset pronést řeč v tamulštině."

"Učení se cizímu jazyku trvá poměrně dlouho," řekl Kalten pochybovačně. "Studoval jsem styričtinu po několik let a nikdy jsem ji nepřišel na kloub."

"Nemáš pro jazyky vloh, Kaltene," řekl mu Vanion. "Občas tě zmatou i Eléni."

"Nemusiš urážet, lorde Vanione."

"Domnívám se, že bude Sefrenie maličko podvádět," dodal Sparhawk. "Spolu s Aphrael mě v Ghwerigově jeskyni naučili hovořit trollsky během pěti vteřin." Pohlédl na Norkana. "Kdy se ten obřad uskuteční?" zeptal se.

"O půlnoci. Dítě přechází do dospělosti, když jeden den přechází do dalšího."

"Má to neobyčejnou logiku," podotkl Stragen.

"Ruka Boží," zamumlal Bevier zbožně.

"Prosím?"

"I pohané reagují na ten jemný vnitřní hlas, milorde Stragene."

"Obávám se, že mi to stále nedochází, sire Beviere."

"Logika je to, co našeho Boha staví stranou," vysvětloval Bevier trpělivě. "Je to jeho zvláštní dar elénskému národu a dosahuje s ním ke všem ostatním, volně udělujícím jeho požehnání neosvíceným."

"Je to skutečně částí elénské doktríny, Vaše Milosti?" otázal se Stragen patriarchy z Ucery.

"Pokusně," odpověděl Emban. "Toto pojetí je ve větší šíři uplatňováno v Arciu než kdekoli jinde. Za posledních tisíc let se je snažili arcijší duchovní zavést do článků víry, ale Deifané byli proti. Hierokracie se nad tím zamyslí, až nebudeme mít nic jiného na práci."

"Myslíte si, že to bude vůbec někdy vyřešeno, Vaše Milosti?" zeptal se ho Norkan.

"Dobrotivý Bože, jen to ne, Vaše Excellence. Kdybychom tu otázku jednou provždy rozhodli, neměli bychom se o co přít."

Z opačné strany náměstí přicházel Oscagne. Vzal si Sparhawk a Vaniona stranou, ve tváři ustaraný výraz. "Jak dobře pánové znáte Zalastu?" zeptal se jich.

"Potkal jsem se s ním jen jednou před Sarsosem," odpověděl Sparhawk. "Lord Vanion ho zná mnohem lépe než já."

"Začínám o jeho legendární moudrosti trochu pochybovat," řekl jim Oscagne. "Styrická enkláva ve východním Astelu sousedí s Atanem, a tak by o těch lidech měl vědět více, než dává najevo. Právě jsem ho přichytil, jak Peloicům a mladším rytířům Církve navrhuje turnaje."

"To není nic neobvyklého, Vaše Excellence." Vanion pokrčil rameny. "Mladí muži se rádi chlubí."

"Přesně na to jsem narážel, lorde Vanione." Oscagnemu se ve tváři zračily obavy. "Tady v Atanu to není zvykem."

Podobné projevy vedou ke krveprolití. Na takové věci pohlíží Atani jako na výzvu. Přišel jsem tam právě včas, abych zabránil pohromě. Co tím ten člověk sledoval?"

"Občas se Styrikové stávají kapánek zmatenými," vysvětlil Vanion. "Dokážou být občas nadmíru roztržití. Řeknu Sefrenii, ať si s ním promluví a připomene mu, aby si dával pozor."

"Ach, je tu ještě něco, pánové." Oscagne se usmíval. "Nenechte sira Berita, aby se sám potloukal po městě. Jsou zde celé čety neprovdaných atanských děvčat, které po něm touží."

"Berit?" Vanion vypadal překvapeně.

"Už to tu jednou bylo, Vanione," řekl mu Sparhawk. "Náš mladý přítel má v sobě něco, z čeho mladé dívky divočí. Hádám, že to má něco do činění s jeho řasami. V Darsasu se mi to Ehlanu s Melidere pokoušely vysvětlit. Co se mi snažily říct, jsem sice nepochopil, ale dal jsem na jejich slovo."

"To je ale převápko," řekl Vanion.

Pochodně plály všude kolem a lehký, voňavý noční vánek si s jejich čadícími žlutými plameny pohazoval jako s polem žhnoucí pšenice. Rituál Přechodu se konal na rozlehlé louce mimo město. Uprostřed louky stál mezi dvěma rozložitými duby starobylý kamenný oltář, ověnčený lučními květinami. Na každé z jeho stran zářila jedna bronzová, míse podobná olejová lampa.

Na vršku městské zdi stál osamělý Atan se sněhobílými vlasy a upřeně sledoval zář měsíce přecházející úzkou vodorovnou štěrbinou v jednom z cimbuří a dál po ploše bližší zdi, na níž byly v pravidelných intervalech hluboké rovné vrypy. Nebyl to ten nejpřesnější způsob, jak určit čas, ale pokud každý souhlasil s tím, že o půlnoci dosáhne měsíční paprsek jedné z těch čar, byla přesnost nepodstatná. Půlnoc nastala jen za všeobecného souhlasu. Noc byla ničím nerušená kromě popraskávání pochodní a kvílení vánku v temném lese obklopujícím louku. Vyčkávali, zatímco se stříbrná nitka měsíčního světla plazila po zdi. Pak dal staříček Atan signál a tucet trubačů pozvedlo bronzové rohy, aby pozdravilo nový den a ohlásilo začátek rituálu, který ukončí Mirtaino dětství. Atani se rozezpívali. Byl to zpěv beze slov, neboť tento rituál byl pro slova příliš posvátný. Jejich píseň začala jediným hlubokým mužským hlasem a zdvihala se a mohutněla, jak se k ní přidávaly další hlasy ve vyšších a složitějších harmoniích.

Král Androl a královna Betuana pomalu vyšli důstojným krokem širokou, pochodněmi ozářenou uličkou k letitým stromům a květy ozdobenému oltáři. Jejich bronzové tváře byly klidné a jejich zlaté helmice se leskly ve svitu pochodní. Když došli k oltáři, otočili se a vyčkávali.

Po nějakou dobu se za pableskování pochodní toliko zdvihala a mohutněla sborová píseň Atanů. Pak nápěv přešel do tichého mumlání, sotva více než pouhého šepotu.

Engessa a Ehlana, oba v temně modrých róbách, vyvedli Mirtai ze stínu u městské zdi. Mirtai byla celá v bílém a havraní vlasy měla neozdobené. Jak ji její rodiče vedli k oltáři, měla oči pokorně sklopené.

Píseň se opět zvedla s odlišnou melodií a odlišným kontrapunktem. "Dítě přichází," zamumlal Norkan ke Sparhawkovi a ostatním. Hlas toho blazeovaného, až cynického Tamulce byl uctivý, téměř posvátný, a jeho světem znavené oči zářily. Sparhawk ucítil lehké zatahání za ruku a zvedl svou dcerku, aby lépe viděla.

Mirtai a její rodina dorazily k oltáři a poklonili se Androlovi a Betuaně. Píseň se ztišila na šepot.

Engessa promluvil ke králi a královně Atanů. Hlas měl silný a působivý. Tamulský jazyk se libozvučně nesl z jeho úst, jak oznamoval dobrý zdravotní stav své dcery. Pak se otočil, rozevřel roucho a vytáhl meč. Opět se rozhovořil a v jeho hlase byl náznak výzvy.

"Co říkal?" šeptl Talen Oscagnemu.

"Pohrozil násilím každému, kdo by něco namítal k přechodu jeho dcery," odpověděl Oscagne. Rovněž jeho hlas byl uctivý, dokonce nepatrně podbarven emocemi.

Pak promluvila Ehlana, také v tamulštině. Její hlas zvučel jak stříbrná trumpeta, když také prohlašovala, že je její dítě zdrávo a připraveno zaujmout své místo jako dospělá osoba.

"Ten poslední kousek neměla říkat," zašeptala Danae Sparhawkovi do ucha. "Přidává si."

"Znáš svou matku." Usmál se.

Pak se královna Elenie otočila, pohlédla na shromáždění a její hlas zazněl ostrým tónem výzvy, jak rovněž rozevřela roucho a vytáhla meč se stříbrnou rukojetí. Sparhawka polekal zkušený způsob, jakým ho držela.

Pak ke králi a královně promluvila Mirtai.

"Dítě žádá o přechod," řekl jim Norkan.

Král Androl vyřkl silným a pánovitým hlasem svou odpověď a jeho královna se k souhlasu přidala. Pak také oni vytáhli své meče, vykročili vpřed a postavili se po boku rodičů dítěte, připojující se k jejich výzvě.

Píseň Atanů vysoko vzlétla a trumpety k tomu spustily břešnou fanfáru. Pak zvuk opět odezněl.

Mirtai pohlédla na svůj národ a vytáhla své dýky. Promluvila k lidu a Sparhawk nepotřeboval překlad. Dobře tón toho hlasu znal.

Zvedla se triumfální píseň a pětice u oltáře se tváří otočila k hrubě otesanému kamennému bloku. Uprostřed oltáře ležel černý sametový polštář a na něm spočíval prostý zlatý kruh.

Píseň mohutněla a odrážela se ozvěnou od blízkých hor. A pak, ze sametově černého jícnu noci, začala padat hvězda. Bylo to žhnoucí, nádherně bělostné světlo letící po obloze. Neslo se níž a níž, načež vybuchlo do gejzíru brilantových jisker.

"Přestaň!" sykl Sparhawk ke své dceři.

"To jsem nebyla já," protestovala. "Mohla bych, ale ani jsem na to nepomyslela. Jak to oni udělali?" Vypadala opravdu zmateně.

Poté, co se zářící střípky hvězdy pomalu snášely k zemi, naplňující noc blikajícími jiskrami, zlatý kruh na oltáři se sám od sebe zvedl a plul vzduchem jako obláček kouře. Zaváhal, jak píseň Atanů zesílila až k bolestné touze, načež se jako pavučina babího léta usadil na hlavě dítěte. A když se Mirtai s rozjásanou tváří otočila, už nebyla více dítětem.

Od hor se ozvěnou vrátil radostný jásot Atanů.

KAPITOLA

DVACÁTÁ

"O MAGII NIC NEVĚDÍ," PRAVIL ZALASTA naprosto důrazně.

"Ten kroužek se sám od sebe do vzduchu nevznese, Zalasto," namítl Vanion, "a příchod padající hvězdy v přesně pravý okamžik by musela být strašně náhodná shoda okolností, více než jsem ochoten připustit."

"Že by nějaký trik?" nadhodil patriarcha Emban. "Když jsem byl malým chlapcem, vyskytoval se v Uceře jeden

šarlatán, který byl ohledně takových věcíček velmi obratný. Spíše bych se poohlížel po skrytých drátech a hořících šípech." To ráno se nacházeli mimo město, v táboře Pelloiců, a přemítali nad okázalým završením Mirtaina Rituálu Přechodu.

"Proč by něco takového dělali, Vaše Milosti?" otázal se ho Khalad.

"Možná, aby učinili dojem. Jak to mám vědět?"

"A na koho by se snažili udělat dojem?"

"Ovšemže na nás."

"To na charakter Atanů moc nesedí," řekl Tynian a zamračil se. "Znesvětili by Atani ten rituál takovým bezdůvodným trikem, velvyslanče Oscagne?"

Tamulský emisar potřásl hlavou. "To je naprosto vyloučené, sire Ulathe. Ten rituál je pro jejich kulturu stejně důležitý jako svatba nebo pohřeb. Nikdy by ho neponížili, aby udělali dojem na cizince - a on nebyl zahrán pro naši podívanou. Ta slavnost byla určena Ataně Mirtai."

"Přesně tak," souhlasil Khalad, "a kdyby z větví tamtěch stromů visely nějaké skryté provázky, ona by o tom věděla. To by jí prostě nemohli udělat. Takový laciný trik by byl chápán jako urážka a my všichni víme, jak se Atani k urážkám staví."

"Norkan tu bude za chvíličku," řekl jim Oscagne. "Pobývá u Atanů již drahnou dobu. Určitě to bude schopen vysvětlit."

"To nemůže být magie," trval na svém Zalasta. Z jakéhosi důvodu to pro něj mělo velký význam. Sparhawk se zamyslel nad tím, zda to má co do činění s rasovým egem toho mága s hustým obočím. Dokud byli Styrikové jediným národem, který dokáže užívat magii nebo to učit jiné, byli ve světě jedineční. Kdyby mohla stejnou věc dělat kterákoliv jiná rasa, důležitost Styriků by silně klesla.

"Jak dlouho zde asi zůstaneme?" zeptal se Kalten. "Je to znepokojující místo. Dřív či později se některému mladému rytíři či Pelloici povede udělat nějakou chybu. Jestli se někdo přetřekne a někoho smrtelně urazí, myslím, že všechny ty dobré pocity přijdou vniveč. Moc by se nám nehodilo, abychom si museli cestu z města probojovávat."

"O tom nám povykládá Norkan," odpověděl Oscagne. "Nebylo by rovněž vhodné, abychom Atany urazili příliš brzkým odchodem."

"Jak daleko je odsud do Matherionu, Oscagne?" otázal se Emban.

"Kolem čtyř set legií."

Emban si povzdechl. "Skoro dva další měsíce," zalátelel. "Mám pocit, jakoby už ta cesta trvala celé roky."

"Vypadáte však o mnoho lépe, Vaše Milosti," řekl mu Bevier.

"Nechci vypadat lépe, Beviere. Chci vypadat tlustě, líně a zhýčkaně. Chci být tlustý, líný a zhýčkaný - a chci pořádná jídla s množstvím másla, šťávy, cukroví a dobrých vín."

"Šel jste s námi z vlastní vůle, Vaše Milosti," připomněl mu Sparhawk.

"Musel jsem se pomást na rozumu."

Tábořištěm Pelloiců k nim došel velvyslanec Norkan s pobaveným výrazem ve tváři.

"Co je tak k smíchu?" zeptal se ho Oscagne.

"Sledoval jsem vynikající taneček, kámo," odpověděl Norkan. "Už jsem pozapomněl, jak dokáží být Eléni silně doslovní. Kolem mladého sira Berita se ochomýtl velký počet atanských děvčat a velice živě se zajímají o západní zbraně. Zřejmě tajně doufají v soukromé lekce na nějakém odloučeném místě, kde by mohl demonstrovat, jak se svým vybavením zachází."

"Norkane," vyplísnil ho Oscagne.

"Řekl jsem něco špatného, starý brachu? Obávám se, že je má elénština poněkud těžkopádná. Každopádně sir Berit přichystal podívanou pro celou skupinu. Je hned za městskou zdí a celé té tlupě uděluje lučištnické lekce."

"Budeme si muset s tím hochem popovídat," řekl Kalten Sparhawkovi.

"Bylo mi řečeno, abych tak nedělal," pravil Sparhawk. "Má žena a další dámy ho chtějí ponechat nevinného. Patrně to uspokojuje jakési jejich nejasné potřeby." Pohlédl na Norkana "Snad byste mohl ten spor za nás vyřešit, Vaše Excellence."

"Jsem dobrý v usmírování, Sparhawku. Není to sice tak zábavné jako rozpoutat válku, ale císař tomu dává přednost."

"Co se v noci opravdu přihodilo, velvyslanče Norkane?" otázal se ho Vanion.

"Atana Mirtai se stala dospělou." Norkan pokrčil rameny. "Však jste tam byl, lorde Vanione. Viděl jste totéž, co já."

"Ano, to viděl. Teď bych si to rád osvětlil. Opravdu při vyvrcholení slavnosti spadla hvězda? A opravdu se ten zlatý kroužek vznesl z oltáře a sám se usadil Mirtai na hlavě?"

"Ano. Byly s tím nějaké nejasnosti?"

"Nemožné!" prohlásil Zalasta.

"Vy to dokážete, že ano, učený?"

"Řekl bych, že ano, ale já jsem Styrik."

"A tohle jsou jenom Atani?"

"To mám přesně na mysli."

"Když jsme se s tím fenoménem střetli poprvé, byli jsme také šokováni," řekl mu Norkan. "Atani jsou naši příbuzní. Stejně tak, bohužel, i Arjuni a Tegani. Jak nepochybně víte, jsme my Tamulci světským národem. Máme panteon bohů, kterých si všímáme jen o svátcích. Atani mají jen jednoho a ani nám neřeknou, jak se jmenuje. Obracejí se na něj stejným způsobem, jakým se vy Styrikové obracíte na své bohy, a on jim ve stejném stylu odpovídá."

Zalastovi najednou zbělely tváře. "Nemožné!" řekl opět potlačovaným hlasem. "Věděli bychom o tom. Atani se nacházejí i v Sarsosu. Cítili bychom, kdyby užívali magii."

"Ale v Sarsosu to nedělají, Zalasto," pravil Norkan trpělivě. "Užívají ji jen tady v Atanu a to pouze během svých slavností."

"To je ahsurní!"

"Své mínění byste jim dávat najevo neměl. Víte, že vámi Styriky tak trochu pohrdají. Myšlenku přetvářet si boha na svého sloužícího shledávají jaksi bezbožnou. Atani mají přístup ke svému bohu a jejich bůh dokáže dělat stejné věci, jako jiní bohové. Rozhodli se nezatahovat svého boha do každodenních záležitostí a tak ho vzývají pouze během svých náboženských obřadů - svateb, pohřbů, Rituálů Přechodu a pár dalších. Nedokáží pochopit vaši ochotu urážet své bohy žádostmi o věci, které byste si mohli klidně udělat sami." S lehoučkým úsměvem pohlédl na Embana. "Tak mi přišlo na mysl, že by váš elénský Bůh mohl zřejmě učinit přesně stejnou věc. Napadlo vás někdy požádat ho o to, Vaše Milosti?"

"Kacířství!" vydechl Bevier.

"Vůbec ne, sire rytíři. To slovo se používá k popisu někoho, kdo zbloudil z cesty své vlastní víry. Nevyznávám elénskou víru, a tudíž mé úvahy nemohou být ve skutečnosti kacířské, že ano?"

"Dostal tě, Beviere," řekl Ulath. "Jeho logika je nezvratitelná."

"Vystaly tím velice zajímavé otázky," dumal Vanion. "Je docela možné, že Církev chybila, když založila vojenské řády. Pro výuku magie jsme asi nemuseli zacházet mimo naši vlastní víru. Kdybychom ho požádali odpovídajícím způsobem, mohl by nám dát náš vlastní Bůh pomoc, jež jsme potřebovali." Trochu nepříjemně si odkašlal. "Věřím vám, pánové, že Sefrenii nebudete říkat, s čím jsem přišel. Kdybych začal podotýkat, že není nepostradatelná, mohla by si to vyložit špatným způsobem."

"Lorde Vanione," pravil Emban zcela formálně. "Jakožto představitel Církve vám zakazují v těchto úvahách pokračovat. Je to nebezpečná půda a než tu záležitost dále rozvedeme, chtěl bych mít Dolmantovo pověření - a proboha, nezačínějte experimentovat."

"Ach - patriarcho Embane," upozornil ho jemně Vanion, "myslím, že zapomínáte na skutečnost, že jakožto Preceptor pandionského řádu, je mé postavení v Církvi stejné jako vaše. Prakticky řečeno, nemůžete mi nic zakazovat."

"Momentálně je Preceptorem Sparhawk."

"Ne, dokud to nepotvrdí Hierokracie, Embane. Nesnažím se znevažovat vaši autoritu, starý brachu, ale dbejme slušného chování, že ano? To je to nejmenší, co nás civilizuje, když jsme daleko od domova."

"Nejsou ti Eléni zábavní?" prohlásil Oscagne k Norkanovi.

"Právě jsem se chystal říci stejnou poznámku."

Před polednem se setkali s králem Androlem a královnou Betuanou. Velvyslanec Oscagne vysvětloval jejich misi v květnatém tamulském jazyce.

"Přechází tvé spíše jedinečné schopnosti, Sparhawk," řekla Sefrenie šeptem. Na rtech jí pohrával lehoučký úsměv.

"Císařovi úředníci se zdají být malíčko neochotní připustit, že jsou bezmocní a že museli žádat o pomoc zvenčí."

Sparhawk přikývl. "Už jsme to probírali dříve," zamumlal. "Oscagne na to kladl zvlášť důraz když k nám promlouval v Chyrellu. Za této situace se to však zdá být poněkud krátkozraké. Atani tvoří tamulskou armádu. Skutečně nedává příliš moc smyslu držet před nimi tajemství."

"A co tě vede k tomu, Sparhawk, že politici dělají věci, které dávají smysl?"

"Chybělas mi, matičko." Rozesmál se.

"V to doufám."

Když mu Oscagne líčil, co objevili v Astelu, byla tvář krále Androla vážná, až přísná. Výraz královny Betuany byl poněkud vlnivější - z větší části proto, že jí v klíně seděla Danae. Sparhawk věděl, že to jeho dcerka dělá mockrát. Kdykoliv se naskytla potenciální možnost napjaté situace, začínala se Danae poohlížet po klíně. Aniž by o tom vůbec uvažovali, reagovali lidé na její nevyřčené prosby o chování v klíně stejným způsobem. "Dělá to úmyslně, že ano?" zašeptal Sefrenii.

"Šel na to poněkud zhurta, Sparhawk."

"Myslím Aphrael. Šplhá lidem do klína, aby je mohla ovládat."

"Samozřejmě. Blízký kontakt to vše daleko více usnadňuje - a zpřesňuje."

"To je důvod, proč stále zůstává dítětem, že? Aby ji lidé zvedali, chovali a ona je tak mohla přimět dělat to, co chce?"

"No, je to jeden z důvodů."

"Víš, kdyby vyrostla, nebyla by schopna to dělat."

"Ano, já vím, Sparhawk, a velice mě zajímá sledovat, jak ovládá situaci. Teď přechází Oscagne ke stěžejnímu bodu. Ptá se Androla na jakékoliv události podobné těm, se kterými jsme se střetli."

Norkan ukročil vpřed, aby Androlovi tlumočil, a Oscagne se vrátil na elénskou stranu místnosti, aby posloužil stejným způsobem. Tamulci tu únavnou, ale nezbytnou tlumočnickou činnost zdokonalili do té míry, aby byla co nejvíce plynulá a nepřekážela.

Král Androl tu záležitost chvíli zvažoval. Pak se na Ehlanu usmál a promluvil k ní v tamulštině. Hlas měl velice vlnivý.

"Takto praví král," začal Norkan svůj překlad. "Ještě jednou Ehlanu-královnu vřele vítáme, neboť její přítomnost je jako slunce, jež přichází po dlouhé zimě."

"Och, to je velice milé," zamumlala Sefrenie. "Zdá se, že vždycky zapomínáme na poetickou stránku atanské povahy."

"Nadto," pokračoval Norkan ve svém překladu, "potěšení jsme návštěvou těchto legendárních válečníků západu a toho moudrého muže z Církve Chyrellské." Norkan zjevně překládal doslovně.

Emban zdvořile pokynul hlavou.

"Jasně vidíme náš obecný zájem v předložené záležitosti a neochvějně se připojíme k válečníkům západu v činech, jež

budou potřebné."

Androl znova promluvil, čas od času se odmlčuje kvůli překladu. "Naše mysli byly v minulých obdobích neklidné, neboť jsme selhali v úkolech, jež nám nařídili naši matherionští pánové. Znepokojilo nás to, neboť nejsme na selhání zvyklí." Při prohlášení tohoto přiznání se tvářil lehce zahanbeně. "Jsem si jist, Ehlano-královno, že vám Oscagne-Císařův-Mluvčí vyličil naše obtíže v částech Tamuli za našimi vlastními hranicemi. Stydíme se, že to, o čem mluvil, je pravdou."

Královna Betuana něco krátce prohodila ke svému choti.

"Řekla mu, aby přešel k věci," zašeptala Sefrenie Sparhawkovi. "Zdá se, že ji dráždí jeho sklon ke květnatosti - alespoň takového jsem nabyla dojmu."

Androl něco řekl Norkanovi omluvným tónem.

"To je překvapení," řekl Norkan, který nyní zjevně mluvil sám k sobě. "Král právě připustil, že měl přede mnou tajnosti. Obvykle tak nečiní."

Androl znova promluvil a Norkanův překlad se stal mnohem hovorovějším, jak zřejmě atanský král odhodil formality stranou. "Říká, že i zde v samotném Atanu se vyskytly jisté incidenty. Je to vnitřní záležitost a tak mi o ní prakticky nemusel nic sdělovat. Říká, že se střetli se stvořeními, která nazývají 'huňáci.' Jak jsem vyrozuměl, jsou ta stvoření ještě větší než nejvyšší z Atanů."

"Dlouhé paže?" tázal se Ulathe dychtivě. "Ploché nosy a mohutné obličejové kosti? Špičaté zuby?"

Norkan to přeložil do tamulštiny, načež král Androl pohlédl s jistým úžasem na Ulathe. Pak přikývl.

"Trollové!" oznámil Ulathe. "Zeptejte se ho, kolik jich viděli pohromadě."

"Padesát či víc," přišla odpověď.

Ulathe potřásl hlavou. "To je velice nepravděpodobné," řekl přesvědčivě. "Lze ještě tak spatřit pracovat společně jednu rodinu trollů, ale nikdy ne čtyřicet."

"Nelhal by," zdůraznil Norkan.

"Neřekl jsem, že lže, ale nikdy předtím se trollové takhle nechovali. Kdyby tomu tak bylo, už by nás dávno vyhnali z Thalesie."

"Zdá se, že se změnila pravidla, Ulathe," podotkl Tynian. "Vyskytly se nějaké další případy, Vaše Excellence? Věci, které se netýkají trollů?"

Norkan promluvil ke králi a pak přetlumočil odpověď. "Střetli se s válečníky v podivných brněních a s podivnou vyzbrojí."

"Zeptejte se ho, zda by to mohli být Cyrgai," navrhl Bevier, "přilbice s opeřenou chocholkou? Velké kulaté štíty?"

Dlouhá kopí?" Norkan položil otázku, přestože měl zmatený výraz. Odpověď překládal s jistým ohromením. "To byli oni!" zvolal. "To byli Cyrgai! Jak je to možné?"

"Vysvětlíme to později," řekl Sparhawk stručně. "Ještě nějaké další?"

Norkan teď otázku rychle přeložil, zjevně zaujat těmi novinkami. Královna Betuana se naklonila lehce vpřed a pokračovala za manžela. "Arjuni," řekl Norkan stručně. "Byli silně ozbrojeni a nijak se nepokoušeli skrýt, jak mají obvykle zvykem. A jednou se objevila armáda Elénů - většinou nevolníků." Pak se jeho oči rozšířily úžasem. "To je naprosto nemožné! To jsou jen pověry!"

"Můj kolega ztratil sebekontrolu," řekl jim Oscagne. "Královna pravila, že se jednou střetli se Zářícími."

"Co jsou zač?" otázal se Stragen.

"Norkan má pravdu," odpověděl Oscagne. "Zářící jsou mytologická stvoření. Je to další z těch věcí, o kterých jsem vám vykládal v Chyrellu. Náš nepřítel si z folklóru vytáhl hrůzy. Zářící jsou něco jako vampíři, vlkodlaci a obři-lidožrouti. Nemělo by Vaše Veličenstvo nic proti tomu, kdybychom to s Norkanem probrali a pak vás s tím seznámili?" zeptal se Ehlany.

"Pusťte se do toho, Vaše Excellence," souhlasila.

Oba Tamulci teď hovořili mnohem rychleji a královna Betuana důkladně odpovídala. Sparhawk nabyl jasného dojmu, že je daleko chytřejší a mocnější než její manžel. Princeznu Danae stále držíc v klíně, odpovídala na otázky řízně, v očích soustředěný výraz.

"Zdá se, že náš nepřítel provádí tady v Atanu stejné věci, které dělá kdekoli jinde," řekl jim konečně Oscagne, "a navíc přidal pár úprav. Ty síly z minulosti se chovají stejně jako vaši starobylí Lamorkané v Eosii a stejným způsobem jako Cyrgai a jejich cynesganští spojenci v tom lese na západ od Sarsosu. Zaútočí, nastane boj, a posléze zmizí, když padne jejich vůdce. Zůstanou jen jejich mrtví. Trollové nemizí. Musí být všichni zabiti."

"A co ti 'Zářiví'?" otázal se Kalten.

"Není způsob, jak to s jistotou zjistit," odpověděl Oscagne. "Atani před nimi prchli."

"Cože udělali?" polekaně zvolal Stragen.

"Zářivých se každý bojí, milorde," pravil mu Oscagne. "Povídačky o vampírech, vlkodlacích a obrech-lidožroutech jsou oproti nim pouhými dětskými pohádkami."

"Připustil byste lehké poopravení, Vaše Excellence?" otázal se Ulathe vlídně. "Nechci vás poplašit, ale obři-lidožrouti jsou skuteční. V Thalesii je běžně vidáme."

"Vy žertujete, sire Ulathe."

"Vůbec ne." Ulathe si sundal svou rohatou přilbici. "To jsou rohy obrů," pravil a poklepal na zahnuté přináležitosti své hlavové pokrývky.

"Možná, že v Thalesii nazýváte obry-lidožrouty nesprávná stvoření," řekl Oscagne váhavě.

"Dvacet stop vysoký? S rohy? Tesáky? Pařáty místo prstů? Je to obr-lidožrout, no ne?"

"No -"

"Právě tak je známe v Thalesii. Jestliže to obři nejsou, budeme je za ně brát, dokud nám neukážete nějakého opravdového."

Oscagne na něj upřeně civěl.

"Nejsou až tak zlí, Vaše Excelence. Trollové nás znepokojují mnohem víc - asi proto, že jsou to masožravci.

Obři-lidožrouti žerou všechno. V podstatě dávají na oběd přednost stromům před lidmi. Z jakéhosi důvodu mají zvláště v oblíbené javory - snad proto, že jsou sladké. Hladový obr si probourá cestu rovnou vaším domem, aby se dostal k javoru, který vám roste na zadním dvorku."

"Opravdu mluví vážně?" obrátil se Oscagne na ostatní. Ulat v lidech občas takový dojem vyvolával.

Tynian poklepal klouby ruky na obři rohy na Ulatových helmici. "Tyhle mi připadají docela skutečné, Vaše Excelence," řekl. "A tím vyvstávají další otázky. Jsou-li obři-lidožrouti opravdoví, můžeme rovněž změnit náš názor ohledně vampírů, vlkodlaků a těch Zářících. Za těchto okolností můžeme prozatím slovo nemožné odložit."

"Ale ty ano, Mirtai," naléhala princezna Danae.

"To je trochu jiná záležitost, Danae," řekla jí Atana. "V mém případě to je symbolické."

"Všechno je symbolické, Mirtai," pravila jí Danae. "Vše, co děláme, značí něco jiného. Symboly jsou všude kolem nás. Bez ohledu na to, jak se k tomu postavíš, máme stejnou matku a to z nás dělá sestry." Z nějakého důvodu se to pro ni zdálo být velice důležité. Sparhawk se Sefrenii seděli v rohu jedné velké místnosti domu krále Androla. Jeho dcera zrovna potvrzovala svou příbuznost s Mirtai, zatímco baronka Melidere a Ehlanina komorná přihlížely.

Mirtai se vlnitě usmála. "Dobře, Danae," přistoupila na to, "chceš-li na to pohlížet takhle, jsme sestry."

Danae potěšeně vypískla, skočila Mirtai do náručí a zavalila ji polibky.

"Není ta malá roztomilá?" rozesmála se baronka Melidere.

"To je, baronko," zamumlala Alean. Dívčino obočí se však lehce stáhlo chmurami. "Nikdy tomu neporozumím," řekla.

"Bez ohledu na to, jak pozorně ji sleduji, vždycky se jí podaří ušpinit si nohy." Ukázala na Danaeiny trávy potřísněné nohy. "Začínám si skoro myslet, že má mezi svými hračkami ukrytou krabici plnou trávy, a když se k ní otočím zády, šoupe si v ní nohama, jen aby mě soužila."

Melidere se usmála. "Běhá prostě ráda bosa, Alean," řekla. "Neměla jsi nikdy chuť odhodit své pantoflíčky a rozběhnout se trávou?"

Alean si povzdechla. "Jsem ve službě, baronko," odpověděla. "Nečekají se ode mne takové rozmáry."

"Jsi moc slušná, Alean," řekla medově blondatá baronka. "Pokud dívka tu a tam nepopustí uzdu svým rozmárům, nikdy se pořádně nepobaví."

"Nejsem tady, abych se bavila, baronko. Jsem zde, abych sloužila. Můj první pán mi to dal velice jasně najevo." Přešla místností k těm dvěma "sestrám" a dotkla se Danaeina ramene. "Čas ke koupání, princezno," řekla.

"Opravdu musím?"

"Ano."

"Je to tak nepříjemné. Víš, že se stejně zase ušpiním."

"Je naší povinností tomu předejít, Vaše Výsosti."

"Udělej, co ti říká, Danae," pravila Mirtai.

"Ano, sestřičko." Danae si povzdechla.

"To byla zajímavá diskuze, že?" prohodil Sparhawk k Sefrenii.

"Ano," souhlasila malá žena. "Často takhle zahazuje situaci?"

"Zcela jsem to nepochopil."

"Neměla by takto hovořit o symbolech, zvláště je-li mezi pohany."

"Rád bych, abys na nás tohle slovo nepoužívala, Sefrenie."

"Ale, opravdu?"

"Závisí to na tvém úhlu pohledu. Co je tak důležitého na symbolech, že by je měla skrývat?"

"Nejsou to symboly samotné, Sparhawk. Když se však o nich hovoří takovým způsobem, mohou něco odhalit."

"Ale? A co?"

"Skutečnost, že na svět nepohlíží nebo o něm nesmýšlí stejným způsobem jako my. Svět má pro ni skrytý řád, který ani náhodou nedokážeme pochopit."

"Beru tě za slovo. Jsi teď i ty Mirtaina sestra? Chci říct, jestliže je ona Danaeinou sestrou, stejně jako ty, neměla bys být její sestrou?"

"Všechny ženy jsou sestry, Sparhawk."

"To je přílišné zobecňování, Sefrenie."

"Jak jsi vnímavý, že sis toho všiml."

Do místnosti vešel Vanion. "Kde je Ehlanina?" otázal se.

"Jedná zrovna s Betuanou," odpověděl Sparhawk.

"Kdo jim překládá?"

"Jedno z Engessových děvčat z Darsasu. O čem si s ní chceš pohovořit?"

"Myslím si, že bychom měli už zítra odjet. Engessa, Oscagne a já jsme rozmlouvali s králem Androlem. Oscagne má pocit, že bychom si měli pospíšet do Matherionu. Nechce nechat císaře čekat. Engessa posílá své legiony zpátky do Darsasu; sám bude pokračovat s námi, z větší části proto, že hovoří elénsky lépe než většina Atanů."

"To mi jen vyhovuje," řekla Mirtai. "Je teď mým otcem a opravdu bychom měli jeden druhého lépe poznat."

"Těší tě to, že ano, Vanione?" řekla mu Sefrenie zpola obviňujícím tónem.

"Chybělo mi to," přiznal. "Po většinu života jsem byl uprostřed veškerého dění. Nemyslím si, že mi bylo souzeno sedět

na zadku."

"Nebyl jsi šťastný, když jsme byli my dva sami?"

"Ovšemže byl. Byl bych dokonale spokojen, kdybych zbytek svého života strávil s tebou o samotě, ale o samotě již nejsme. Svět se nám vnucuje, Sefrenie, a oba za to neseme zodpovědnost. Stále však máme čas jeden na druhého."

"Jsi si jistý, Vanione?"

"Ujistím se o tom, láske."

"Nemáme vás dva nechat o samotě?" zeptala se jich Mirtai se čtveráckým úsměvem.

"Snad později," odpověděla Sefrenie zcela potichu.

"Nebudou nám bez Engessových Atanů chybět lidské síly?" zeptal se Sparhawk.

"O to se postará král Androl," řekl Vanion. "Neměj starost, Sparhawk. Tvá žena je pro nás ostatní téměř tak důležitá jako pro tebe. Nedopustíme, aby se jí cokoliv stalo."

"Možnost nadsázky můžeme zanedbat," řekla Sefrenie. "Povaha Atanů to silně vylučuje."

"S tím souhlasím," přitakal Sparhawk. "Jsou to válečníci a jsou vycvičení, aby podávali přesná hlášení."

Vanion se Zalastou přikývl. Byl večer a čtveřice se procházela mimo město, aby probrala situaci bez Norkana a Oscagneho. Ne, že by těm dvěma Tamulcům nedůvěřovali, chtěli mít prostě možnost otevřeně hovořit o jistých věcech, které by Tamulci nemuseli z kulturního hlediska přijmout.

"Náš soupeř je zcela zjevně bůh," pravil Zalasta rozhodně.

"Říká to tak lhostejně," poznamenal Vanion. "To jste tak zvyklí střídat se s bohy, že jste ohledně nich tak blazeovaný, Zalasto?"

Zalasta se usmál. "Jen definuji problém, lorde Vanione. Vzkříšení celé armády je zcela mimo dosah lidských schopností. Dávám vám na to své slovo. Jednou jsem se o to pokusil a způsobil přitom strašný zmatek. Týdny mi trvalo, než jsem je všechny dostal znovu na zem"

"Už jsme bohům čelili dříve." Vanion pokrčil rameny. "Po pět set let jsme nakukovali Azashovi do rájůnu."

"Kdo je blazeovaný teď?" prohodila Sefrenie.

"Jen definuji řešení, láske," odvětil. "Rytíři Církve byli založeni právě pro takové situace. Našeho nepřítele však nutně potřebujeme poznat. Bohové mají své uctíváče a náš nepřítel je ve svém plánu každopádně využívá. Musíme zjistit kým je a tak poznáme, kdo jsou jeho přívrženci. Nemůžeme zničit jeho plán, dokud nebudeme vědět, na koho útočit. Říkám to jasně?"

"Ano," řekl Sparhawk, "ale logika je vždy na prvním místě. Líbí se mi nápad zaútočit na jeho uctíváče. Pokud tak učiníme, bude muset přestat s tím, co dělá a soustředit se na ochranu svých vlastních lidí. Síla boha zcela závisí na jeho věřících. Jestli začneme zabíjet jeho lidi, oslabíme ho každým úderem meče."

"Barbare," obvinila ho Sefrenie.

"Nemůžeš ji přimět, aby s tím přestala, Vanione?" apeloval Sparhawk. "Jenom pro dnešek mě nazvala jak pohanem tak i barbaram."

"A nejsi jimi?" řekla.

"Možná, ale není hezké s tím takhle vyrukovat."

"Od chvíle, kdy jste mi o všem pověděli v Sarsosu, mě znepokojuje přítomnost trollů," řekl jim Zalasta. "Ti nejsou vytaženi z minulosti a do této části světa přišli zcela nedávno ze svých původních domovů v Thalesii. O trollech toho vím málo, ale měl jsem za to, že jsou se svou domovinou silně spjati. Co mohlo způsobit takovou migraci?"

"Ulath byl zmaten," odpověděl Sparhawk. "Domnívám se, že jsou Thalesiané z odchodu trollů natolik šťastní, že se s tím ani nezaobírali."

"Trollové nemají ve zvyku spolupracovat jeden s druhým," řekla jim Sefrenie. "Jeden z nich by ještě mohl sám pojmout úmysl odejít z Thalesie, ale nikdy by nepřesvědčil ostatní, aby ho následovali."

"Nadhodila jsi velice nepříjemnou možnost, láske," řekl Vanion. Všichni hleděli jeden na druhého.

"Existuje nějaký způsob, jak by se mohli dostat ven z Bhelliomu?" zeptal se Vanion Sefrenie.

"To nevím, Vanione. Přesně tutéž otázku mi položil Sparhawk před nějakou dobou. Nevím, jaké kouzlo Ghwerig použil, aby je zapečetil uvnitř toho drahokamu. Trollí kouzla nejsou stejná jako ta naše."

"Takže netušíme, zda jsou dosud uvnitř nebo zda se jim nějak podařilo dostat se ven?"

Zasmušile přikývla.

"Skutečnost, že se všichni trollové sebrali a opustili své dědičné domovy ve stejnou dobu, vypovídá o tom, že jim někdo s dostatečnou autoritou nařídil odejít," dumal Zalasta.

"To by mohli být jejich bohové." Tvář Vaniona byla stejně zasmušilá jako Sefreniina. "Nikoho jiného by trollové neuposlechli." Povzdech si. "Nu, chtěli jsme vědět, kdo proti nám stojí. Myslím, že jsme to asi právě zjistili."

"Dneska jen hýřím optimismem a veselím, Vanione," poznamenal Sparhawk kysele, "ale než vyhlásím válku trollům, rád bych měl něco maličko více konkrétního."

"Jak jste donutil trollí bohy, aby na vás v Zemochu přestali útočit, principi Sparhawk?" tázal se ho Zalasta.

"Použil jsem Bhelliom."

"Vypadá to, že ho budete muset znovu použít. Hádám, že jste ho s sebou nevzal, že?"

Sparhawk pohlédl rychle na Sefrenii. "Neřekla jsi mu o tom?" zeptal se s jistým překvapením.

"Nebylo nezbytné, aby o tom věděl, drahý. Dolmant chtěl, abychom to všichni drželi víceméně v tajnosti, vzpomínáš si?"

"Soudím, že ho tedy s sebou nemáte, principi Sparhawk," odtušil Zalasta. "Nechal jste ho na nějakém bezpečném místě v Cimmuře?"

"Je na bezpečném místě, učený," odpověděl Sparhawk smutně, "ale není v Cimmure."

"Kde je tedy?"

"Poté, co jsme ho použili ke zničení Azashe, vrhli jsme ho do moře."

Zalastova tvář křídově zbledla.

"Na nejhlubším místě nejhlubšího oceánu světa," dodala Sefrenie.

KAPITOLA

JEDNADVACÁTÁ

"JE TO PODĚL SEVERNÍHO POBŘEŽÍ, Ehlano-královno," přeložil Norkan odpověď královny Betuany. "Ti huňáci, které nazýváte trolly, přešli v průběhu dvou let ve velkých skupinách zimní ledu. Zprvu si naši lidé mysleli, že to jsou medvědi, ale nebylo tomu tak. Zpočátku se nám vyhýbali a díky sněhu a zimním mlhám je náš lid stěží viděl zřetelně. Když jich ale přibýlo, stali se odvážnějšími. Že to nejsou medvědi, jsme si však uvědomili až po zabití jednoho z nich." Král Androl nebyl přítomen. Intelektuální nadání Androla nebylo příliš velké a jednat o státních záležitostech nechával raději svou choť. Atanský král vyhlížel velice impozantně, ale nejlépe se hodil ke slavnostním situacím, kde nehrozila přijít žádná překvapení.

"Zeptej se jí, zda viděli trolly více na jihu," zašeptal Sparhawk své ženě.

"Proč se jí nezeptáš ty?"

"Dodržujeme formality, Ehlano. Je to v podstatě konverzace mezi vámi dvěma. Nemám pocit, že bychom se my ostatní do ní měli vměšovat. Nezavdávejme příčinu k porušení zásad, o kterých nic nevíme."

Ehlana položila otázku a Oscagne ji přeložil.

"Ne," opakoval Norkan Betuaninu odpověď. "Zdá se, že se trollové usadili v lesích podél severských svahů. Pokud je nám známo, hlouběji do Atanu nevstoupili."

"Upozorněte ji, že se trollové umějí v lesích velice dobře skrývat," poradil Uloth.

"My také," zněla přeložená odpověď.

"Zeptejte se jí, zda by ji neurazilo pár taktických rad," řekl pak genidiánský rytíř. "My Thalesané máme s trolly hodně zkušeností - převážně špatných."

"Vždy jsme ochotni vyslechnout si hlas zkušeností," přišla odpověď atanské královny.

"Když jsme čelili trollům v Thalesii, obvykle jsme zůstávali v pozadí a pálili do nich šípy," poučil Uloth Ehlanu. "Je těžké je šípy zabít, protože jejich kožešina a kůže jsou příliš hrubé, ale je dobré je co nejvíce zpomalit. Trollové jsou mnohem hbitější, než na co vypadají, a mají velice dlouhé paže. Dokáží strhnout člověka ze sedla rychleji než bys řekla švec."

Ehlana z formality zopakovala jeho slova.

"Co činí trollové potom?" Betuana měla ve tváři zvědavost.

"Nejprve utrhnou člověku hlavu. Zbytek těla pak sežerou. Z jakéhosi důvodu nemají hlavy rádi."

Ehlana při tom mírně polkla.

"My v boji luky nepoužíváme," tlumočil Norkan Betuaninu květnatou tamulštinu. "Užíváme je pouze při lovu tvorů, které hodláme sníst."

"Nu," pravil Uloth kapánek pochybovačně, "myslím si, že kdybyste chtěli, mohli byste sníst i trolla. Dobrou chuť bych ale nezaručoval."

"Tohle odmítám opakovat, sire Ulathe!" zvolala Ehlana.

"Zeptej se jí, zda by ve své atanské kultuře přijali oštěpy," navrhl Tynian.

"Oštěpy by byly zcela v pořádku," odpověděl Norkan. "Viděl jsem, jak s nimi Atani cvičí."

Betuana s ním po jistou dobu kvapně hovořila.

"Její Veličenstvo mě požádalo, abych tlumočil během řeči," řekl jim Norkan. "Slunce je již vysoko a ona ví, že byste měli být na cestě. Oscagne mi sdělil, že plánujete vyrazit na cestu vedoucí do Lebasu v tamulských horách. Atanská společnost je organizovaná po klanových liniích a každý klan má své vlastní území. Cestou na východ budete přecházet od klanu ke klanu. Vniknout na území jiného klanu je porušením etikety a tomu se tady v Atanu snažíme za každou cenu vyhnout."

"Rád bych věděl proč," zamumlal Stragen.

"Oscagne," řekl mu pak Norkan, "jakmile dosáhnete civilizace, pošli mi takový tučet imperiálních posílů s rychlými koňmi. Její Veličenstvo chce během té krize udržovat s Matherionem blízké styky."

"Výborný nápad," souhlasil Oscagne.

Betuana povstala, tyčíc se nade všemi. Procitčně objala Ehlanu a pak Mirtai, dávajíc jasně najevo, že nastal čas, aby pokračovali ve své cestě na východ.

"Budu opatrovat vzpomínku na tuto návštěvu, drahá Betuano," řekla jí Ehlana.

"Já rovněž, draze milovaná sestro-královno," odpověděla Betuana téměř bezchybnou elénštinou.

Ehlana se usmála. "Byla jsem zvědavá, jak dlouho máte v úmyslu skrývat znalost našeho jazyka, Betuano," řekla.

"Věděla jste?" Betuana se zdála být překvapena.

Ehlana přikývla. "Je velice těžké neprozradit to tváří a očima v době, kdy čekáte na překlad. Proč jste vaši znalost elénštiny držela v tajnosti?"

"Čas, který tlumočnickovi zabralo přeložení vašich slov do lidské řeči, mi dával čas na promyšlení si odpovědi." Betuana pokrčila rameny.

"To je velmi užitečná taktika," pravila Ehlana obdivně. "Přála bych si, abych to mohla používat v Eosii, ale každý tam hovoří elénsky a tak s tím nemohu ve skutečnosti uspět."

"Ucpi si uši," navrhl Ulat.

"Musí to dělat?" postěžovala si Ehlana Sparhawkovi.

"Byl to jen návrh, Vaše Veličenstvo." Ulat pokrčil rameny. "Předstírej, že jsi hluchá a měj kolem sebe lidi, kteří na tebe budou třepetat prsty jako by tlumočili."

Upřeně se na něj zahleděla. "To je absurdní, Ulathe. Máš vůbec ponětí, jak by to bylo nešikovné a nepohodlné?"

"Řekl jsem přece, že to byl jen návrh, Vaše Veličenstvo," pravil vlídně. "Neřekl jsem, že by to bylo dobré."

Následovalo formální sborem, jež se zejména týkalo Mirtai, načež královna a její družina vyrazili cestou na východ do Lebasu. Když jim město zmizelo z dohledu, Oscagne, který trval na tom, že ten den pojede na koni, navrhl Sparhawkovi, Stragenovi a Vanionovi, aby popojeli vpřed a poradili se s ostatními rytíři. Nalezli je poblíž čela kolony. Tynian je právě bavit hodně vyšperkovaným příběhem pravděpodobně smyšleného milostného dobrodružství.

"Co se děje?" zeptal se Kalten, když se k nim Sparhawk a ostatní připojili.

"Spolu se Sparhawkem jsme se v noci radili se Sefrenií a Zalastou," odpověděl Vanion. "Mysleli jsme, že bychom se mohli podělit o plody naší diskuze - mimo doslech Ehlany."

"To zní zlověstně," podotkl blondatý Pandionský.

"Ne tak docela." Vanion se pousmál. "Naše závěry jsou však trochu mlhavé a dokud si nebudem o něco více jisti, není důvod znepokojovat královnu."

"Pak se tedy něco znepokojujícího vyskytlo, že ano, lorde Vanione?" otázal se Talen.

"Vždycky se najde něco, co je znepokojující," řekl Khalad svému bratru.

"Došli jsme jaksi k závěru, že čelíme bohu," oznámil jim Vanion. "Jsem si jist, že jste to již víceméně sami odhalili."

"To jsi mě skutečně musel na tuto výpravu zvat, Sparhawk?" zanařikal Khalad. "V jednání s bohy nejsem moc dobrý."

"A kdo je?"

"Ty sis v Zemochu až tak špatně nepočínal."

"Zřejmě štěstí."

"Tak nějak se ubíraly naše úvahy," pokračoval Vanion. "Už jste opět viděli ten stín i ten mrak, Přinejmenším na první pohled se to zdálo být božskou manifestací a ty armády z minulosti - ti Lamorkané a Cyrgai - nemohly být vyvolány smrtelníkem. Zalasta nám sdělil, že se o to jednou pokoušel, a že se to vše obrátilo proti němu. Jestliže to nedokázal on, můžeme si být celkem jisti, že to nedokáže ani nikdo jiný."

"Logické," přisvědčil Bevier.

"Díky. Takže, všichni trollové opustili před nedávnem Thalesii a začali se objevovat tady v Atanu. Víceméně jsme souhlasili, že by to neudělali, kdyby jim to nepřikázal někdo, koho by poslouchali. Spojme ten fakt s tím stínem a vyjdou z toho trollí bohové. Sefrenie si není jista, zda jsou v Bhelliomu uvěznění nastálo, a tak musíme víceméně přijmout fakt, že se jim nějak podařilo uniknout."

"Řekl bych, že to nevypadá na jeden z dobrých příběhů," pravil Talen zachmuřeně.

"Je trochu ponurý, že?" souhlasil Tynian.

Vanion pozvedl ruku. "Bude horší," oznámil jim. "Došli jsme k názoru, že celé to spiknutí, zahrnující starobylé hrdiny, zuřivé vlastenectví a podobně, je jaksi mimo schopnosti trollích bohů. Není pravděpodobné, že by zvládali tak složité politické pojetí, a tak si myslím, že musíme uvážit možnost jistého spojenectví. Někdo - buď člověk nebo nadpřirozená bytost - se stará o politiku a trollí bohové dodávají svaly. Poroučeji trollům a mohou vyvolat z hrobu ty figury."

"Jsou využíváni?" nadhodil Ulat.

"Vypadá to tak."

"To neseď, lorde Vanione," řekl Thalesan stroze.

"Jak to?"

"Co z toho mají trollové? Proč by se trollí bohové s někým cizím spojovali, jestliže z toho ujednání neplyne pro trolly žádný užitek? Trollové nemůžou ovládnout svět, protože nemohou sestoupit z hor."

"Proč ne?" zeptal se Berit.

"Jejich kožešina - a ta jejich hrubá kůže. Musí zůstat tam, kde je chladno. Necháš-li trolla venku na přímém letním slunci po dva dny, zemře. Jejich těla jsou stavěna tak, aby držela teplo uvnitř, ne aby se ho zbavovala."

"To je celkem vážná trhlina ve vaší teorii, lorde Vanione," souhlasil Oscagne.

"Myslím, že k tomu mohu podat vysvětlení," řekl jim Stragen. "Náš nepřítel - či nepřátelé - chtějí přeuspořádat svět, pravda?"

"Nu, alespoň jeho hořejší část," poopravil ho Tynian. "Nikdo, koho znám, dosud nenavrhl převrátit ho vzhůru nohama a předat vládu vesničanům."

"Snad to přijde později," usmál se Stragen. "Náš bezejmenný přítelíček chce změnit svět, ale nemá dostatečnou moc, aby to dokázal sám. Aby to dovedl do konce, potřebuje moc trollích bohů, ale co by mohl trollům výměnou za jejich pomoc nabídnout? Co ve skutečnosti trollové chtějí?"

"Thalesii," odpověděl Ulat mrzutě.

"Přesně. Neskočili by trollí bohové po příležitosti vyčistit Thalesii od Elénů a Styriků a navrátit trollům úplnou nadvládu nad poloostrovem? Kdyby někdo přišel se způsobem, jak vyhnat Mladší bohy Styrika - nebo by alespoň tvrdil, že to dokáže - nepřivábilo by to trollí bohy? Byli to Mladší bohové, kteří je původně vypudili a proto museli odejít do ústraní. Je to samozřejmě čirá spekulace, ale řekněme, že ten náš přítelíček přišel na způsob, jak trollí bohy osvobodit. Pak nabídl spojenectví, přičemž přislíbil vyhnat Elény a Styriky z Thalesie - a snad i ze severních částí obou světadílů - výměnou za pomoc, kterou potřebuje. Trollové získají sever a náš přítelíček dostane zbytek světa. Kdybych byl trollem, znělo by to jako velice lákavá nabídka, co vy na to?"

"Možná na to kápl," uznal Ulat.

"Jeho řešení každopádně odpovídá na mé námitky," shodl se Bevier. "Možná to není přesné znění dohody mezi naším přítelíčkem a trollími bohy, ale jasně to napovídá, že něco ujednáno bylo. Co teď bude naším cílem?"

"Musíme to spojenectví zničit," odpověděl Sparhawk.

"To je chytré, když ani nevíš, kdo je ten spojenec," pravil mu Kalten.

"Něco málo víme o jednom z nich a na to se budeme muset soustředit. Tvoje teorie zúžila moje volby, Vanione.

Domnívám se, že budu muset trollům přece jenom vyhlásit válku."

"To zcela nechápu," přiznal se Oscagne.

"Bohové odvozují svou sílu od svých přívrženců, Vaše Excellence," vysvětloval Bevier. "Čím více uctívačů, tím silnější bůh. Začne-li Sparhawk trolly zabíjet, trollí bohové to pocítí. Když jich zabije dostatečné množství, od spojenectví ustoupí. Budou-li chtít přežít, nebudou mít jinou možnost, a v Zemochu jsme zjistili, že si svého přežití velice cení: úplně se zhroutili, když jim Sparhawk pohrozil zničením Bhelliomu a spolu s ním i jich."

"Od té chvíle začali velmi spolupracovat," řekl Sparhawk.

"Čeká vás, pánové, opravdové potěšení," řekl jim Ulath. "Bojovat s trolly je velice, převelice veselá záležitost."

Ten večer rozdělali tábor na louce vedle dravého horského potoka, jenž si v horách prorazil hlubokou rokli. Spodní úbočí rokle bylo zalesněné a strmě se vzpínalo k příkrým útesům tyčícím se sto či více stop nad jejím okrajem. Byla to dobrá obranná pozice, jak poznamenal Sparhawk, když zkoumal tábor. V těchhle kaňonech přicházel večer velice záhy a ohně žlutě zářily do snášejšího se soumraku, jejich kouř se v nočním vánku linul ve skrovných modravých stroužkách.

"Můžeme si promluvit, princí Sparhawku?" Byl to Zalasta a jeho bílé styrické roucho v šeru zářilo.

"Samozřejmě, učený."

"Obávám se, že mne vaše žena nemá ráda," prohodil mág. "Snaží se být zdvořilá, ale její nelibost je celkem zjevná. Urazil jsem ji nějak?"

"Myslím, že ne, Zalasto."

Přes Styrikovy rty přelétl náznak trpkého úsměvu. "Pak je to 'elénská předujatost,' jak to nazývají mí lidé."

"O tom spíše pochybuji. Více méně jsem ji vychoval a vštípl jsem jí, že běžné elénské předsudky nemají opodstatnění. Její postoj je do jisté míry odvozen od mého a rytíři Církve mají Styriky vlastně docela rádi - Pandionští obzvláště, neboť naši učitelkou byla Sefrenie. Velice ji milujeme."

"Ano, všiml jsem si toho." Mág se usmál. "My sami nejsme na tomto poli bez vlastních nedostatků. Naše předsudky proti Elénům jsou právě tak iracionální jako ty vaše proti nám. Nelibost vaší choti vůči mé osobě musí tedy pocházet od něčeho jiného."

"Může to být něco tak prostého, jako váš přízvuk, učený. Má žena je rozporuplná osoba. Je velice inteligentní, ale občas má své iracionální chvíle."

"Pak snad bude nejlepší, budu-li se jí vyhýbat. Od teďka pocytuji na koňském hřbetě. Soudím, že ji naše blízkost v kočáře jen dráždí. Už dříve jsem pracoval s lidmi, kteří mě neměli rádi a není to tak velká nesnáze. Až budu mít volno, nakloním si ji." Tváří mu bleskl úsměv. "Když si na tom dám záležet, dokáží být velice přesvědčiví." Pohlédl dolů strží, kde se v nastávající tmě bíle vířil a pěníl potok. "Je nějaká možnost, že byste mohl znovu získat Bhelliom, princí Sparhawku?" zeptal se vážně. "Obávám se, že jsme bez něj v jisté nevýhodě. Abychom se skupinou bohů dosáhli jistého rovnocenného postavení, potřebujeme něco dosti mocného. Můžete mi svobodně říci, na kterém místě jste ho hodil do moře? Snad bych vám mohl pomoci ho znovu získat."

"Ohledně Bhelliomu na mne nebyla kladena žádná omezení, učený," pravil Sparhawk smutně. "Nebylo to vůbec potřeba, jelikož nemám ani to nejmohavější ponětí o jeho poloze. Místo vybrala Aphrael a vše bedlivě zařídila tak, aby nikdo z nás nemohl to místo identifikovat. Můžete se jí zeptat, ale jsem si jist, že vám to nepoví."

Zalasta se zakřenil. "Je trochu podivínská, nemám pravdu?" řekl. "Avšak i přesto ji máme všichni rádi."

"To je pravda, vyrostl jste společně s ní a Sefrenií ve stejné vesničce, že ano?"

"Ach, ano. Jsem pyšný, že je mohu nazývat svými přáteli. Bylo velice podnětné snažit se držet krok s Aphrael. Má velice hbitou mysl. Učila vás nějaký důvod, proč si přeje podržet to místo v tajnosti?"

"Moc se o tom nezmiňovala, ale myslím si, že ten drahokam brala za příliš nebezpečný, aby byl jen tak pohozen do světa. Je ještě mnohem věcnější než samotní bohové a pravděpodobně daleko mocnější. Neodvážuji se ani hádat, odkud pramení jeho původ, ale zdá se být tvořen těmi elementárními dušemi, které se podílely na stvoření vesmíru." Sparhawk se pousmál. "Docela mě to vyvedlo z míry, když jsem si to uvědomil. Nesl jsem něco, co mohlo stvořit celé slunce, ani ne šest palců od mého srdce. Myslím, že chápu Aphraelinu starost ohledně Bhelliomu. Jednou nám řekla, že bohové dokáží nahlížet do budoucnosti jen nedokonale a že ona skutečně nedokáže zjistit, co by se mohlo stát, kdyby Bhelliom padl do nepravých rukou. Tím, že jsme ho vzali z rukou Azashe, jsme ona a já uvrhli svět do vážného nebezpečí. Rozhodla se ho dát na místo, kde by ho nikdy nikdo nemohl znovu použít."

"V tomhle se zmýlila, princí Sparhawku."

"Na vašem místě bych jí to neřikal. Mohla by to brát jako kritiku."

Zalasta se usmál. "Zná mě, a tak ji moje kritika nerozčiluje. Je-li Bhelliom, jak jste řekl, jednou z těch energií, která se podílela na stavbě vesmíru, musí jí být dovoleno v té práci pokračovat. Jinak bude vesmír chybny."

"Řekla, že tento svět nebude trvat věčně." Sparhawk pokrčil rameny. "Včas bude zničen a Bhelliom bude volný. Rozum se té myšlence jaksi přičí, ale domnívám se, že prostor času, táhnoucí se od okamžiku, kdy byl Bhelliom uvězněn na tomto světě, do okamžiku, kdy svět shoří, až naše slunce exploduje, není pro ducha, jenž ho obývá, ničím více než mrknutím oka."

"I mě samotného myšlenka na věčnost a nekonečnost jaksi neseď, princí Sparhawku," připustil Zalasta

"Myslím, že budeme muset přijmout fakt, že je Bhelliom nadobro ztracen, učený," řekl mu Sparhawk. "Jsme dozajista v

nevýhodě, ale nevidím žádné jiné východisko. Obávám se, že se s touto situací budeme muset vypořádat sami." Zalasta si povzdechl. "Asi máte pravdu, princí Sparhawku, ale my Bhelliom skutečně potřebujeme. Na tom kameni může záviset náš úspěch či nezdar. Myslím, že bychom měli vyvinout nátlak na Sefrenii. Musíme ji přesvědčit, aby se přimluvila u Aphrael. Má na svou sestřičku nesmírný vliv."

"To ano," souhlasil Sparhawk. "Všiml jsem si toho. Jaké byly v dětství?"

Zalasta pohlédl vzhůru do houstnoucí tmy. "Když se Aphrael narodila, naše vesnička se hrozně změnila," zavzpomínal. "Ihned jsme věděli, že to není obyčejné dítě. Všichni Mladší bohové ji mají převelice v oblíbě. Je z nich všech jediná dítětem a celé věky jimi byla strašlivě rozmazlována." Lehce se pousmál. "Své umění být dítětem dovedla k dokonalosti. Všechny děti jsou pomilováníhodné, ale Aphrael dokáže v lidech vzbudit takovou lásku, že přiměje roztát i ta nejtvrdší srdce. Bohové dostanou vždy co chtějí, ale Aphrael nás dokáže přimět, abychom udělali to, co chce, z lásky."

"I toho jsem si všiml," řekl Sparhawk kysele.

"Sefrenii bylo devět, když se jí sestřička narodila, a od toho okamžiku, kdy dětskou bohyni poprvé spatřila, zasvětila celý svůj život její službě." V mágově řeči zazněl podivný bolestný tón. "Zdalo se, že Aphrael nemá téměř žádné dětství," pokračoval. "Už od narození uměla mluvit - aspoň tak to připadalo - a během neuvěřitelně krátké doby začala chodit. Nehodilo se pro ni procházet normálním raným dětstvím, a tak takové věci jako růst zubů nebo plavání jednoduše přeskočila. Chtěla být dítětem, ne batoletem. Byl jsem o několik let starší než Sefrenie a již ponořen do studií, ale celkem důkladně jsem se jim přihlížel. Nebývá zvykem, aby měl člověk příležitost sledovat růst boha."

"Bývá to velmi vzácné," souhlasil Sparhawk.

Zalasta se usmál. "Sefrenie se svou sestrou trávila každíčkou chvíli. Od samého začátku bylo zjevné, že je mezi nimi zvláštní pouto. Je to jedna z Aphraeliných vlastností, že přijala užitečné postavení malého dítěte. Je bohyní a dokáže rozkazovat, ale nedělá to. Téměř se zdá, že ji těší, když je vyhubována. Je poslušná - když se jí to hodí - ale stejně tak často provede něco hrozně neskutečného - asi zřejmě proto, aby lidem připomněla, kým opravdu je."

Sparhawk si vybavil roj víl opylujících květiny v palácové zahradě v Cimnuře.

"Sefrenie byla vnímavým dítětem a vždycky jednala jako by byla o několik let starší. Podezřívám jsem Aphrael, že svou sestru připravovala na celoživotní úkol, ještě dříve než se sama narodila. V jistém smyslu se Sefrenie stala Aphraelinou matkou. Starala se o ni, krmila ji, koupala ji - ačkoliv to bylo příčinou pár velice nepříjemných sporů. Koupání Aphrael z celého srdce nenáviděla - a ani ho vlastně nepotřebovala, jelikož dokázala způsobit, aby z ní špína opadala, kdykoliv se jí zachtělo. Nevím, zda jste si toho všiml, ale její nohy jsou stále potřísněné trávou, i přesto, že pobývá v paláci, kde žádná tráva není. Zdá se, že z jakéhosi důvodu, který se neodvážuji ani hádat, ty travnaté skvrny potřebuje." Styrik si povzdechl. "Když měla Aphrael zhruba šest let, musela se Sefrenie ve skutečnosti stát její matkou. My tři jsme byli zrovna v lese a zatímco jsme byli pryč, zaútočila na naši vesnici tlupa opilých elénských vesničanů a všechny tam vyvraždila."

Sparhawk ostře vtáhl dech. "To pár věcí vysvětluje," řekl. "Samozřejmě to staví další věci do ještě více nepochopitelného světla. Co mohlo po takovéto tragédii Sefrenii vůbec přimět, aby se pustila do výcviku generací pandionských rytířů?"

"Asi ji tak řekla Aphrael." Zalasta pokrčil rameny. "Neučíte žádnou chybu, princí Sparhawku. Aphrael může předstírat, že je dítětem, ale ve skutečnosti jím není. Bude poslouchat, když se jí to hodí, ale nikdy nezapomínejte, že ona je tou, která rozhoduje o základních věcech, a že vždy dosáhne toho, co chce."

"Co se stalo po zničení vaší vesnice?" otázal se Sparhawk.

"Nějakou dobu jsme se toulali po lesích a pak nás přijala jiná styrická vesnice. Jakmile jsem se ujistil, že jsou dívky zaopatřené a v bezpečí, odešel jsem dohánět svá studia. Neviděl jsem je pak po mnoho let a když jsme se konečně znova setkali, byla Sefrenie překrásnou ženou, jakou je teď. Aphrael však byla stále dítětem, ani o den starší, než když jsem ji viděl naposled." Opět si povzdechl. "Dny, které jsme společně strávili jako děti, byly ty nejšťastnější v mém životě. Vzpomínky na ty chvíle mě ve zlých dobách posilovaly a podpíraly."

Pohlédl na noční oblohu, kde se začaly objevovat první hvězdy. "Omluvte mě, prosím, princí Sparhawku. Cítím, že bych dnes v noci rád zůstal se svými myšlenkami o samotě."

"Ovšem, Zalasto," odpověděl Sparhawk a přátelsky spočinul rukou na Styrikově rameni.

"Máme ho rádi," řekla Danae.

"Proč pak před ním tajíte tvoji totožnost?"

"Nevím, otče. Snad proto, že dívky prostě potřebují mít tajemství."

"Víš, že to nedává smysl."

"Vím, ale nemusím dělat věci, co mají smysl. Společně s všeobecným uctíváním je to ta nejhezčí věc."

"Zalasta si myslí, že budeme potřebovat Bhelliom," Sparhawk se rozhodl přejít přímo k věci.

"Ne." Aphrael to prohlásila rezolutním hlasem. "Věnovala jsem příliš mnoho času a úsilí, abych ho dostala na bezpečné místo, než abych ho vytahovala pokaždé, když se změní počasí. Zalasta chce v podobných situacích vždycky rozpoutat více síly, než je nezbytně nutné. Jsou-li trollí bohové vše, čemu čelíme, můžeme uspět i bez Bhelliomu." Když chtěl Sparhawk něco namítnout, pozvedla ruku. "Moje rozhodnutí, Sparhawku," pravila.

"Stále ti mohu naplácat a přimět tě změnit názor," pohrozil jí.

"Nemůžeš, pokud ti to nedovolím." Poté si povzdechla. "Trollí bohové už moc dlouho problémy činit nebudou."

"Ale?"

"Trollové jsou odsouzeni k záhubě," řekla spíše smutně, "a jakmile zmizí, budou jejich bohové bez síly."

"Proč jsou trollové odsouzeni?"

"Protože se nedokáží přizpůsobit, Sparhawku. Nemusí se nám to vždycky líbit, ale tak už to na světě chodí. Tvorové tohoto světa se musí přizpůsobit - nebo zemřít. Právě to se přihodilo Lidu úsvitu. Trollové je vytlačili, protože se nedokázali změnit a teď je řada na trollech. Je v jejich nátuře, že potřebují příliš prostoru. Osamělý troll potřebuje kolem padesáti čtverečních leguí krajiny a tu oblast nebude sdílet s žádným jiným trollem. Už pro ně prostě nezbyvá dostatek místa. Na světě jsou teď rovněž Eléni a vy podtínáte stromy na stavbu vašich domů a mýtíte pole pro svou úrodu. Trollové by mohli přežít, kdyby museli žít jen se Styriky. Styrikové stromy nekácejí." Usmála se. "To není proto, že bychom stromy ve skutečnosti tak milovali. Je to prostě proto, že nemáme ostré sekery. Když jste vy Eléni objevili, jak získat ocel, byli trollové ztraceni - a s nimi i jejich bohové."

"To jen přidává na váše názoru, že se trollí bohové mohli s někým dalším spojit," poznamenala Sefrenie. "Jestliže dokáží pochopit, co se děje, jsou z toho pravděpodobně zoufalejší a zoufalejší. Jejich přežití závisí na uchránění trollů a jejich území."

Sparhawk zabručel. "To možná přispívá k vysvětlení něčeho, co mě trápilo," řekl.

"A to?" otázala se ho Sefrenie.

"Je-li do toho kromě trollích bohů zapleten ještě někdo jiný, mohlo by to vysvětlovat ten rozdíl, který jsem cítil. Měl jsem tíživý pocit, že věci nejsou naprosto stejné, jako byly naposledy - drobné skřípající nesrovnalosti, jestli víte, co mám na mysli. Hlavní nesrovnalost plyne z faktu, že ta důmyslná schémata s lidmi jako Drychtnath a Ayachin jsou prostě příliš složitá, aby je mohli trollí bohové pochopit." Žalostně se zatvářil. "Ale ihned tím vyvstává další problém. Jak ten někdo další může s trollími bohy spolupracovat, jestliže nedokáže vysvětlit, co dělá a proč?"

"Neurazilo by tou ješitností, kdybych ti podala jednoduché řešení?" zeptala se ho Danae.

"Myslím, že ne."

"Trollí bohové vědí, že jsou ostatní chytřejší než oni, a ten, kterého nazýváš 'naším přítelíčkem', má na ně jistý vliv.

Když nebudou spolupracovat, může je vždycky nacpat zpátky do Bhelliomu a nechat je strávit několik miliónů let v té krabici na dně moře. Možná, že jim prostě řekl, co chce, aby udělali, aniž by se trápil jim něco vysvětlovat. A po celou tu dobu je může tahat za nos. Všechno to divočení by mu dozajista pomohlo zastřít, co dělá, no ne?"

Dlouhou dobu na ni upřeně hleděl. Pak se rozesmál. "Miluji tě, Aphrael," řekl, zvedl ji do náručí a políbil.

"Je to tak roztomilý hoch," prohodila rozzářeně ta malá bohyně ke své sestře.

O dva dny později se počasí překotně změnilo. Daleko z východu se od Tamulského moře přihnala těžká mračna a obloha náhle vypadala ponuře a výhružně. A jako by té skličenosti nebylo málo, nastala jedna z těch "ponorkových nemocí", tak běžná ve všech vládních akcích. Kolem poledne se dostali na hranici klanu, označenou několik set sáhů širokým pruhem holé půdy, kde pouze zjistili, že je nečeká žádná eskorta. Klan, který je dosud doprovázel, nemohl tu hranici překročit a vskutku se nervózně poohlížel po bezpečí lesa.

"Mezi těmi dvěma klany panují špatné vztahy, Sparhawku-rytíři," oznámil Engessa smutně. "Pro každý klan je vážným porušením zvyků a slušnosti přiblížit se na pět set kroků k dělicí čáře."

"Sděl jim, ať jdou domů, Atane Engesso," řekl mu Sparhawk. "Je nás zde dost, abychom královnu ochránili, a my nemáme v úmyslu rozpoutat kvůli lepšímu zdání klanovou válku. Ten další klan by se zde měl brzo objevit a tak žádné vážné nebezpečí nehrozí."

Engessa se tvářil trochu pochybovačně, ale promluvil s vůdcem jejich eskorty a Atani vděčně zmizeli v lese.

"Co teď?" otázal se Kalten.

"Co takhle poobědvat?" navrhl Sparhawk.

"Už jsem myslel, že si na to nikdy nevzpomeneš."

"Ať se rytíři a Peloici stáhnou kolem kočáru a rozdělají pár ohňů. Půjdu to oznámit Ehlane."

Vyrazil zpátky ke kočáru.

"Kde je eskorta?" zeptala se Mirtai příkře. Nyní, když byla dospělá, byla Mirtai ještě více rozkazovačná než dříve.

"Obávám se, že se zpozдили," řekl jí Sparhawk. "Myslel jsem si, že bychom mohli čekání vyplnit obědem."

"Naprosto skvělý nápad, Sparhawku." Emban se rozzářil.

"Mysleli jsme si, že budete souhlasit, Vaše Milosti. Eskortu by měla dorazit než dojdeme."

Avšak nedorazila. Sparhawk přecházel sem a tam, popuzen tím zpožděním, a nakonec mu došla trpělivost. "To je ono!" vykřikl nahlas. "Připravme se vyrazit."

"Měli bychom počkat, Sparhawku," řekla mu Ehlana.

"Ne v otevřené krajině, jako je tato. A neholdám tu dva dny trčet a čekat, až se nějaký atanský klanový vůdce dobelhá se zprávou."

"Myslím si, přátelé, že bychom ho měli raději poslechnout," pravila Ehlana ostatním. "Znám ta znamení a má drahá polovička začíná být podrážděna."

"-nější," dodal Talen.

"Co jsi říkal?" zeptala se ho Ehlana.

"Podráždě-nější. Sparhawk je podrážděný stále. Teď je to jen o maličko horší. Musíte ho znát velice dobře, abyste byla schopna ten rozdíl rozpoznat."

"Jsi právě teď podráždě-nější, lásko?" škádlila svého manžela.

"Nemyslím, že takové slovo existuje, Ehlano. Připravme se a vyrazme. Cesta je dobře značená a tak se sotva můžeme ztratit."

Stromy za otevřenou krajinou byly tmavé cedry se svěšenými větvemi, které spadaly až na zem a skrývali vše na pár sáhů od lesa. Mraky valící se z východu houstly a světla mezi stromy pomalu ubývalo. Vzduch houstl a nehybně se tetelil a pištění moskytů jakoby zesílilo, jak vešli hlouběji do lesa.

"Zbožňuji brnění v krajích moskýtů," prohlásil Kalten zvesela. "Vidím obrázek celých hord těch malých krvežiznivců, jak vysedávají kolem se svými maličkými kladívky a snaží se znova a znova prodrat zobáky dovnitř."

"Skrze tu ocel se vás ani nepokusí kousnout, sire Kaltene," řekl mu Zalasta. "Přitahuje je zápach a nemyslím si, že by byl zápach elénského brnění nějakému živému stvoření vůbec po chuti."

"Zbavil jste to veškeré legrace, Zalasto."

"Promiňte, sire Kaltene."

Daleko na východě zahřmělo.

"Skvělý závěr mrzutého dne," podotkl Stragen. "A k tomu hezoučká bouře s množstvím blesků, krupobitím, lijákem a skučící vichřicí." Pak se z hloubi lesa, odrážejíc se od nějakého neviditelného kaňonu, ozvalo drsné ječivé zahřmění.

Téměř okamžitě přišla z opačné strany odpověď.

Sir Ulath zaklel, vyštěkl to, jako když pes uškube kus masa.

"Nějaký problém?" tázal se Sparhawk.

"Nevšiml sis toho, Sparhawk?" řekl Thalesan. "Už jsme to kdysi slyšeli - u jezera Venne."

"Co je to?" zeptal se Khalad v obavách.

"Je to signál, že je načase postavit obranu! Jsou to trollové!"

KAPITOLA

DVAADVACÁTÁ

"NENÍ TO DOKONALÉ, PŘÍTELI SPARHAWKU," prohlásil Kring krapet pochybovačně, "ale myslím si, že nemáme moc času se poohlížet po něčem lepším."

"V tomhle má pravdu, Sparhawk," souhlasil Ulath. "Čas je právě teď hlavní starostí."

Peloiči byli předtím vysláni do okolních lesů, aby pátrali po nějakém obranném místě. Vykázali tak velkou odvahu, neboť zalesněných terénů se vždy obávali.

"Můžeš mi o tom místě říct něco bližšího?" zeptal se Sparhawk holohlavého Domiho.

"Je to slepý kaňon, příteli Sparhawk," odpověděl Kring, nervózně prsty přejíždějící po rukojeti své šavle. "Jeho středem se táhne vyschlé koryto. Řekl bych, že potok tam proudí v době jarních tání. Na hořejším konci to vypadá, že tam bývá vodopád. Na jeho úpatí se nachází jeskyně, která by měla skýtat trochu ochrany pro ženy a bude to dobré místo k obraně, když věci dostanou špatný průběh."

"Myslel jsem, že už ho dávno mají," poznamenal Tynian.

"Jak široké je ústí toho kaňonu?" zeptal se Sparhawk naléhavě. "Samotné ústí kaňonu má asi dvě stě kroků napříč," řekl mu Kring, "ale když jím popojdeš kousek dál, zužuje se na dvacet kroků. Pak se opět rozšiřuje do jakési nádrže, odkud začínají vodopády."

"Kaňony mají tu špatnou vlastnost, že jste dole v díře," pravil Kalten. "Trollům nezabere moc dlouho vyšplhat na jeho okraj a začít nám shazovat na hlavu balvany."

"Máme na výběr?" zeptal se ho Tynian.

"Ne, ale myslel jsem, že bych na to měl poukázat."

"Není jiné místo?" zeptal se Sparhawk Domiho.

"Pár mýtin." Kring pokrčil rameny. "Jeden či dva kopce, které bych mohl přeplivnout."

"Vypadá to tedy na ten kaňon," řekl Sparhawk ponuře. "Radši půjdeme tam a začneme stavět přes to úzké místo nějaké opevnění." Semknuli se kolem kočáru a razili si cestu lesem. Kočár sebou házel po nerovném povrchu a několikrát musely být z cesty odstraněny padlé kmeny. Avšak asi po pěti stech sázích začala zem stoupat a stromy mizet. Sparhawk přijel s Faranem vedle kočáru.

"Před námi je jeskyně, Ehlano," oznámil své ženě. "Kringovi muži neměli čas ji prozkoumat, a tak nevíme, jak je hluboká."

"Jaký by to přineslo rozdíl?" zeptala se ho. Ehlanina tvář byla ještě bleďší než obvykle. Skučení trollů daleko vzadu v lesích ji očividně rozrušilo.

"Mohlo by to být velice důležité," odpověděl. "Až tam budeme, pošlu Talena, aby to místo prozkoumal. Potáhne-li se dostatečně daleko nebo bude-li se větvit, máme skvělý úkryt. Bude s tebou Sefrenie a ta bude schopna zablokovat vchod a skrýt každou postranní sluj, takže trollové tě nenajdou, i kdyby se jim podařilo se přes nás dostat."

"Proč do té jeskyně jednoduše nezajdem všichni? Ty a Sefrenie můžete užít magie a zatarasit vchod a prostě tam posedíme než se trollové znudí a odejdou."

"Podle Kringa není ta jeskyně příliš velká. Jeho muži pátrají po nějaké jiné, ale o téhle víme. Vyskytne-li se něco lepšího, změníme plán, ale právě teď je tím nejlepším, co máme. Vezmeš ostatní dámy, patriarchu Embana a velvyslance Oscagneho a vlezete dovnitř. S vámi půjde Talen a Berit a osm či deset rytířů se postaví ke vchodu do jeskyně. A prosím, nehádej se, Ehlano. Tohle je jedna z těch situací, kde rozhodují já. Souhlasila si s tím v Chyrellu."

"Má pravdu, Vaše Veličenstvo," řekl jí Emban. "Zrovna teď potřebujeme generála, ne královnu."

"Překážím vám, pánové?" zeptala se kousavě.

"Ani v nejmenším, má královno," pravil Stragen uhlazeně. "Vaše přítomnost nás bude povzbuzovat k vyššímu úsilí. Oslníme vás svou srdnatostí a odvahou."

"Ráda bych předstírala oslnění, kdybychom se tomu všemu mohli vyhnout," řekla ustaraným hlasem.

"Obávám se, že k tomu budeš muset přesvědčit trolly," řekl jí Sparhawk, "a trollové se velice těžce přesvědčují - obzvláště jsou-li hladoví." I přes vážnost té situace si Sparhawk nedělal tak zoufalé starosti o bezpečí své ženy, jaké normálně mívál. Bude tam Sefrenie, aby ji ochránila, a pokud by vše nabralo opravdu zoufalý průběh, mohla by v té záležitosti zakročit i Aphrael. Věděl, že jeho dcera by nepřipustila, aby bylo její matce jakkoliv ublíženo, i kdyby to

znamenal, že odhalí svou totožnost.

Kaňon měl své nevýhody, o tom nebylo pochyb. Ta nejočividnější byla ta, kterou nadhodil Kalten. Kdyby trollové dosáhli horního okraje kaňonu, stala by se situace vbrzku neudržitelnou. Kalten uhodil hřebík na hlavičku. Jeho "já jsem to říkal" nápadně figurovalo v jeho poznámkách.

"Myslím, že přeceňuješ inteligenci trollů, Kaltene," nesouhlasil Ulathe. "Půjdou přímo na nás, protože na nás myslí jako na jídlo, ne jako na nepřátele. Večeře je pro ně mnohem důležitější než válečné vítězství."

"Tys dneska přímo nabit povzbuzujícími nárážkami, že ano, Ulathe?" řekl Tynian upjatě. "Kolik myslíš, že jich tam je?"

"Těžko říct." Ulathe pokrčil rameny. "Zatím jsem zaslechl deset rozdílných hlasů - zřejmě hlavy rodin. Je jich tam přinejmenším kolem stovky."

"Mohlo to být horší," řekl Kalten.

"Už o moc ne," namítl Ulathe. "Stovka trollů by mohla dělat vážné problémy i celé Wargunově armádě."

Bevier, jejich odborník přes opevnění a obranné pozice, prozkoumával kaňon. "V korytu je množství kamenů pro stavbu náspu," poznamenal, "a celé houštiny stromků pro kůly. Ulathe, jak dlouho asi potrvá než zaútočí?"

Ulathe se poškrábal na hlavě. "Skutečnost, že jsme se zastavili, nám poskytne trochu více času," dumal. "Kdybychom se stále pohybovali, zaútočili by rovnou, ale teď si pravděpodobně dávají na čas a sbírají síly. Snad bys mohl znova promyslet svou strategii, Beviere. Trollové na nás nehodlají střílet šípy, a tak náspy nejsou příliš nezbytné. V podstatě by překážely více nám než trollům. Naše výhoda spočívá v našich koních - a našich kopích. Co opravdu potřebujeme, je udržet trolly co nejvíce v povzdálí. Budou se však hodit ty naostřené kůly. Troll si na to, co chce - v tomto případě na nás - vybírá tu nejkratší cestu. Jestliže zaplníme strany toho úzkého místa a přinutíme je tak, aby jich náraz prošlo jen pár, ovládneme každopádně situaci. Nepotřebujeme, abychom najednou čelili většímu počtu než je nezbytně nutné. Co bych opravdu uvítal, by byl takový tucet Kurikových kuší."

"Já jednu mám, sire Ulathe," hlásil se Khalad.

"A hodně rytířů má velké luky," dodal Bevier.

"Zpomalíme je těmi kůly a pak je budeme moci odstřelovat šípy?" odušil Tynian.

"To bude nejrozzumnější," souhlasil Ulathe. "Není dobré utkat se s trollem přímo, pokud se tomu dá vyhnout."

"Pusťme se raději do toho," řekl jim Sparhawk.

Následující hodina byla vyplněna horečnatou prací. Úzký průchod byl ještě více stažen balvany z koryta a vepředu vyrostl les naostřených kůlů, špičatým ostřím mířících ven. Ježil se po obou stranách otvoru tak hustě, že byl téměř neprostupný, ale průchod vedoucí k nádrži u úpatí kaňonu byl osázen jen spoře, aby ty příšery navedl jít touto cestou. Kringovi Peloici objevili rozsáhlé houští ostružin, které vytrhali a rozmístili mezi hustě osázené kůly, aby překážku více ztížili.

"Co tam ten Khalad dělá?" zeptal se Kalten, supící a potící se, jak nesl v náručí veliký kámen.

"Něco staví," odpověděl Sparhawk.

"Teď opravdu není vhodná doba na stavbu táborových doplňků, Sparhawku."

"Je to vnímavý mladík. Jsem si jistý, že se zaobírá něčím užitečným."

Ke sklonku hodiny přerušili práci a prohlíželi si plody svého úsilí. Mezera byla zúžena na necelých osm stop a zem po obou stranách skuliny byla do výše hrudi poseta vysokými kůly, které byly nakloněny tak, aby udržovaly trolly ve správném směru. Tynian však přidal jednu malou okrasu. Větší skupina jeho Alcionských zarazila doprostřed stezky kolíky, načež jejich vyčnívající části zaostřila.

"Trollové nenosí boty, že?" otázal se Ulathe.

"Vzal bych pro ně kravské kůže, aby měli na boty," Ulathe pokrčil rameny. "Ale oni by všechny kůže stejně snědli a tak ji nemají nazbyt."

"Dobře. Potřebujeme, aby se drželi uprostřed kaňonu, ale nechceme, aby to měli příliš lehké. Bosí trollové přes to strniště nepřeběhnou - nanejvýš prvních pár sáhů."

"Líbí se mi tvůj styl, Tyniane." Ulathe se zakřenil.

"Mohli byste pánové přejít laskavě na jednu stranu?" zvolal Khalad. Držel v ruce dva docela silné mladé stromky, useknuté do výše člověka, ke kterým byl napříč připevněn třetí. Přes konce vodorovných kmínků pak byl napjat provaz až se vytvořil obrovitý luk. Ten byl prohnut až na doraz připoután k dalšímu kmínku vzadu a osazen desetistopým oštěpem.

Sparhawk a ostatní se přesunuli na strany úzké soutěsky a Khalad přeseknutím lana uvolnil tětivu. Oštěp vystřelil vpřed s ostrým zasyčením a zabořil se hluboko do stromu dobrou stovku sáhů daleko.

"Ten hoch se mi začíná líbit." Kalten se usmíval. "Je v těchto věcech skoro tak dobrý jako byl jeho otec."

"Od té rodiny se toho dá hodně očekávat," souhlasil Sparhawk. "Umístíme naše lučištníky tak, aby měli na tu soutěsku volný výhled."

"Dobrá," řekl Kalten. "Co pak?"

"Pak počkáme."

"Tuhle část strašně nenávidím. Proč si nechytíme něco k jídlu? Samozřejmě jenom proto, abychom zabili čas."

"Samozřejmě." Bouře, která se po celé ráno tvořila na východě, byla teď blíže, mraky byly purpurově černé a kypící. Hluboko uvnitř hradby mračna jiskřily blesky a hrom se rozléhal od obzoru k obzoru, otřásaje zemí každým zarachocením.

Vyčkávali. Panoval mrtvolný klid a bylo dusno a rytíři se ve svých brnění nepříjemně potili.

"Můžeme vymyslet ještě něco jiného?" zeptal se Tynian.

"Vyrobil jsem pár primitivních katapultů," odpověděl Bevier. "Jsou sotva více než sehnutými kmeny, takže velké kameny vrhat nebudou a mají omezený rozsah."

"Když přijde na boj s trolly, hodí se každá i sebemenší pomoc," řekl mu Uloth. "Každý, kterého srazíme dříve než se k nám dostane, snižuje počet těch, se kterými budeme muset bojovat."

"Dobrotivý Bože!" zvolal Tynian.

"Cože?" tázal se Kalten s jistým zděšením.

"Myslím, že jsem právě jednoho spatřil na okraji lesa. Jsou všichni tak velicí?"

"Asi devět stop na výšku?" zeptal se Uloth docela lhostejně.

"Přinejmenším."

"To je pro trola běžný standart, a váha kolem třiceti pěti až čtyřiceti kamenů."

"To nemyslíš vážně!" prohlásil Kalten nevěřicně.

"Chvilíčku počkej a budeš si moci jednoho potězkat." Uloth se rozhlédl po ostatních. "Trollové se špatně zabíjejí," varoval je. "Jejich pokožka je velice tuhá a jejich lebeční kosti skoro půl palce hrubé. Když jsou rozzuřeni, vydrží i velkou bolest. Dostaneme-li se do jejich blízkosti, pokuste se je zmrzačit. U trollů nemůžete počítat s čistým zabitím, takže s každou paží, kterou odseknete, jich bude méně, kterými vás může troll popadnout."

"Budou mít nějaké zbraně?" zeptal se Kalten.

"Vše, co mají, jsou kyje. S kopími neumějí dobře zacházet. Jejich paže nejsou pro bodání vhodně zahnuté."

"Aspoň něco."

"Zas tak moc ne," řekl mu Tynian.

Vyčkávali, zatímco se k nim těžkopádně blížila bouře.

Během následujících deseti minut spatřili na okraji lesa několik dalších trollů a dunivý řev jejich zvědů zjevně svolával zbytek tlupy. Jediný troll, kterého kdy předtím Sparhawk viděl, byl Ghwerig a ten byl zakrslý a silně deformovaný. Brzy si začal ohledně těch tvorů poopravovat mínění. Byli, jak již oznámil Uloth, kolem devíti stop vysokí a pokrytí hustou, tmavě hnědou kožesinou. Paže měli velice dlouhé a jejich obrovité pracky jim visely až pod kolena. Tváře byly zvířecí, se silným srostlým obočím, veliký čenich a vystupující tesáky. Oči byly malé, hluboko posazené a žhnul v nich strašlivý hlad. Se svěřenými hlavami se pohybovali u okraje lesa, nijak se nesnažíce skrýt a Sparhawk zřetelně viděl, že jejich dlouhé paže hrají v jejich pohybu důležitou roli, občas sloužíce jako dodatečná noha, občas se chytajíce stromů, aby si pomohli protáhnout se kolem. Pohyby měli plynulé, téměř graciózní, což svědčilo o enormní hbitosti.

"Jsme víceméně připraveni?" zeptal se Uloth.

"Vydržel bych ještě chvilku déle," odpověděl Kalten.

"Jak dlouho?"

"Příhodných mi připadá tak čtyřicet či padesát let. Co jsi měl na mysli?"

"Spatřil jsem patnáct rozdílných jedinců," poznamenal velký Thalesan. "Přicházejí jeden po druhém, aby se porozhlédli a to značí, že jsou shromážděni hned pod stromy. Myslím, že bych je měl trochu urazit. Když se troll rozzuří, přestává úplně myslet. Samozřejmě, že v první řadě toho nemají trollové moc na přemýšlení. Rád bych je, pokud možno, vyprovokoval k neuváženému útoku. Kdybych je nadmíru urazil, ječeli by a vřískali, načež by s pěnou u úst vyrazili z těch lesů. Byli by takto pro naše lučištníky snadným cílem a kdyby pár z nich prošlo, mohli bychom je dorazit našimi koňmi a kopími. Měli bychom být schopni jich tak pobít pěknou řádku, než jim to dojde. Moc rád bych jejich počet snížil a rozzuření trollové jsou snadnými cíli."

"Myslíš si, že jich budeme schopni pobít dostatečné množství, aby ostatní zbaběle prchli?" zeptal se Kalten.

"Příliš bych s tím nepočítal, ale možné je vše. Dříve bych přísahal, že stovka trollů nedokáže jít společně ani stejným směrem, a tak je současná situace pro mě zcela nová."

"Nechte mě promluvit si s ostatními, než se v něčem ukvapíme," řekl mu Sparhawk. Otočil se a přešel k místu, kde u svých koní čekali rytíři s Peloici. Vanion stál v hloučku se Stragenem, Engessou a Kringem. "Jsme připraveni začít," řekl jim Sparhawk.

"Máš v plánu navštívit trolly?" zeptal se ho Stragen. "Nebo máme v úmyslu začít bez nich?"

"Uloth je chce vyprovokovat, aby se bezhlavě rozběhli," odpověděl Sparhawk. "Ty kůly by je měly dostatečně zbrzdit, aby se do nich mohli pustit naši lučištníci. Chceme, aby jejich řady trošku prořídly. Pokud se jim podaří prorazit, vrhneme se na ně kopími." Pohlédl na Kringa. "Nechci tě urazit, Domi, ale mohli byste se držet trochu v pozadí? Uloth nám sdělil, že při boji s trolly je hodně mrtvých. Je to špinavá záležitost, ale někdo bude muset po našem útoku pokračovat a dobít raněné."

Kringova tvář jasně odrážela jeho nechuť. "Uděláme to, příteli Sparhawk, souhlasil nakonec, "ale jen díky přátelství."

"Oceňuji to, Kringu. Jakmile je Uloth dostatečně rozzuří, aby se dali do pohybu, ti z nás, kteří jsou na barikádě, se stáhnou a nasednou na koně, aby se připojili k útoku. Ach, jedna věc - jen proto, že z trola vyčnívá zlomené kopí, ještě neznamená, že je vyřazen z boje. Prostě ho bodněte několikrát - jen pro ujištění. Půjdu teď dát dámám na vědomí, že se chystáme začít a pak se do toho můžeme pustit."

"Půjdu s tebou," řekl Vanion a oba dva zamířili zpátky kaňonem k ústí jeskyně.

U vstupu do jeskyně stál na stráž Berit a malá skupinka mladých rytířů. "Už přicházejí?" zeptal se nervózně hezký mladý muž.

"Viděli jsme pár zvědů," odpověděl Sparhawk. "Pokusíme se je přimět k útoku. Pokud s nimi máme bojovat, byl bych raději, kdyby to bylo za denního světla."

"A než udeří ta bouře," dodal Vanion.

"Nečekám, že se přes nás dostanou," řekl Sparhawk mladistvému rytíři, "ale buďte na pozoru. Začnou-li věci vyhlížet zle, stáhněte se do jeskyně."

Berit přikývl.

Pak se z jeskyně vynořili Ehlena, Talen a Sefrenie.

"Už přicházejí?" zeptala se Ehlena, hlas se jí lehce chvěl.

"Ještě ne," odpověděl Sparhawk. "Je to však jen otázka času. Pokusíme se je trochu vydráždit. Ulath se domnívá, že by se mu mohlo podařit některé z nich dostatečně rozzuřit, aby zaútočili než bude zbytek z nich připraven. Pokud se tomu můžeme vyhnout, raději bychom jim nečelili všem najednou." Pohlédl na Sefrenii. "Jsi ochotna k nějakému kouzlu, Sefrenie?"

"Podle toho na jaké."

"Dokázala bys zatarasit ústí jeskyně, aby se trollové nemohli na tebe a ostatní dostat?"

"Snad a kdyby ne, můžu je nechat vždy zhroutit."

"K tomu bych se uchýlil jen jako k poslední možnosti. Vyčkej s tím ale, aby byli Berit a ostatní s vámi uvnitř."

Talenovy skvělé šaty byly poněkud ušpiněny blátem. "Byl jsi úspěšný?" zeptal se ho Sparhawk.

"Našel jsem místo, kde přezímoval medvěd." Hoch pokrčil rameny. "Neobešlo se to bez nějaké té tahanice. Chci ještě prozkoumat pár dalších chodeb."

"Vyber tu nejlepší, co můžeš. Bude-li Sefrenie muset zbortit ústí jeskyně, byl bych rád, kdybyste byli na bezpečném místě někde vzadu." Talen přikývl.

"Buď opatrný, Sparhawk," řekla mu Ehlena a vroucně jej objala.

"Vždycky, láske."

Rovněž Sefrenie objímala Vaniona, její napomenutí souzněla s Ehlaninými. "Běžte už, vy dva," dodala.

"Ano, maticko," řekli Sparhawk s Vanionem jednohlasně.

Oba rytíři se vraceli zpátky kaňonem. "Neschvaluješ to, že, Sparhawk?" otázal se Vanion vážně.

"To není moje věc, příteli."

"Neptal jsem se tě, jestli to je či není tvá věc, ale ptal jsem se, jestli souhlasíš. Víš, že žádný jiný způsob neexistoval.

Naše manželství zakazují zákony obou zemí."

"Nemyslím si, že by se ty zákony týkaly vás dvou, Vanione. Oba máte neobyčejnou přítelkyni, která přehlíží zákony, jak se jí to hodí." Usmál se na svého starého přítele. "Vlastně mě to docela těší. Už mě celkem unavovalo vidět, jak se vy dva svým stavem soužíte."

"Díky, Sparhawk. Chtěl jsem to dát otevřeně najevo. Myslím, že už nikdy nebudu schopen vrátit se zpět do Eosie."

"Řekl bych, že to za těchto okolností není až tak velká ztráta. Ty a Sefrenie jste šťastni a to je hlavní."

"To máš pravdu. Až se však vrátíš zpátky do Chyrellu, pokus se to ukázat v co nejlepším světle. Obávám se, že až se o tom doví Dolmant, vybuchne vzteky."

"Možná tě překvapí, Vanione."

Sparhawk byl trochu polekán, když zjistil, že si stále pamatuje pár trollích slov. Ulath stál uprostřed jejich úzkého průsmyku a cosi v tom vrčivém jazyce hulákal na lesy.

"Co říká?" ptal se Kalten zvědavě.

"Nepřeložil bych to dobře," odpověděl Sparhawk. "Trollí nadávky se silně opírají o tělesné funkce."

"Ach. Promiň, že se ptám."

"Kdybych to mohl přeložit, moc bys toho litoval," řekl Sparhawk a oťásl se při výjimečně sprosté kletbě, kterou právě Ulath vyřkl na trollu.

Trollové, jak se zdálo, brali urážky velice vážně. Na rozdíl od lidí nebyli zřejmě schopni je přejít jako běžnou předbitevní záležitost. Po každém novém výpadu genidiánského rytíře mohutně zařvali. Na kraji lesa se jich objevila pěkná řádka, s penou u huby a dupající vzteky.

"Jak dlouho potrvá než vyrazí?" zeptal se svého vysokého blondatého přítele Tynian.

"U trollů člověk nikdy neví," odpověděl Ulath. "Nečekám, že by byli zvyklí bojovat ve skupinách. Netvrdím to s jistotou, ale mám pocit, že jeden z nich ztrácí trpělivost rychleji než ostatní a brzy se na nás vrhne. Zda ho budou ostatní následovat, to nevím jistě." Na obrovitá stvoření u kraje lesa vykřikl cosi dalšího.

Jeden z trollů zuřivě zavyl a přešel do klátivého, třínohého běhu, volnou rukou mávaje obrovitým klackem. Za ním se rozběhl jeden troll, pak několik dalších.

Sparhawk se rychle rozhlédl kolem a zkontroloval postavení svých lučištníků. Khalad, jak si všiml, předal svou kuši dalšímu mladému Pandionci a nyní stál vedle dřívku oštěpu, spočívajícího uprostřed jeho improvizovaného stroje, a chladným zrakem zaměřoval.

Vedoucí troll svým kyjem divoce mlátil po špičatých kulech, ale jarní kmínky se pod jeho ranami jen prohnuly a zase sebou švihly nazpět. Rozzuřený troll pozvedl čenich a zavyl zklamáním.

Khalad přesekl lano, jež drželo jeho maxiluk. Ramena luku sebou švihla vpřed s téměř hudebním zadrnčením a oštěp vystřelil, aby se po dlouhém hladkém oblouku zabořil do trollovy široké chlupaté hrudi s masitě znějícím Plesk!

Trollem to škusblo dozadu, stál tak a hloupě civěl na šíp trčící mu z hrudi. Zkusmo se jej dotkl jedním prstem, jako by ani nedokázal pochopit, kde se tam vzal. Pak ztěžka dosedl na zem, krev mu prýštila z tlamy. Malátně popadl šíp oběma rukama a zakroutil jím. Z úst mu vytryskl čerstvý proud krve, načež vydechl a překotil se na bok.

"Dobrá rána," uznale zvolal Kalten na Sparhawkova panoše, který s pomocí dvou dalších mladých Pandionců měl již znova nabito.

"Dejte vědět ostatním lučištníkům," křikl Khalad nazpět, "že se trollové u těch kúlů zastavují. Nezdá se, že by pochopili jejich účel a když tak krásně stojí, jsou skvělými cíli."

"Jasně." Kalten přešel k lučištníkům na jedné a Bevier na druhé straně kaňonu, aby jim to sdělili.

Asi půltuctu trollů, kteří následovali toho prvního, nevěnovali jeho pádu žádnou pozornost a zaútočili na pole

naostřených kůlů.

"Možná budeme mít problém, Sparhawku," řekl Tynian. "Nejsou zvyklí válčit ve skupinách a tak nevěnují obětem žádnou pozornost. Ulathe tvrdí, že neumírají z přirozených příčin, a tak v podstatě nechápou, co to smrt je. Nemyslím si, že se otočí nazpět jen proto, že zabijeme všechny jejich kámoše. Obávám se, že to není jako boj s lidskými bytostmi. Zaútočí a v útoku budou pokračovat, dokud nebudou všichni mrtvi. Budeme tomu muset přizpůsobit svou taktiku." Zpoza stromů vyběhli další trollové a Ulathe neustával v pokřikování svých obscenností.

Kalten s Bevierem se vrátili. "Jen mě tak napadlo," prohlásil Kalten. "Ulathe, budou útočit i jejich ženy?"

"Pravděpodobně."

"Jak bys odlišil ženskou od mužského?"

"Jseš nadřžený?"

"Jsi nechutný. Prostě bych nerad zabil ženskou, toť vše."

"Ženskou? Tohle jsou trollové, Kaltene, ne lidé. Nemůžeš poznat ženskou od mužského, pokud s sebou nemá mládě - nebo pokud se k ní nedostaneš velmi, velice blízko - a to není dobrý nápad. Ta sviňka ti utrhne hlavu stejně rychle jako by to udělal kanec." Genidian se otočil, a dál hulákal urážky.

K útoku se připojili další trollové a pak, s nesmírným řevem, se ty příšery vyřítily ze všech koutů lesa. Nezastavovali se, ale úprkem se přidávali k útoku.

"To je ono," pravil Ulathe s jistým uspokojením. "Konečně se celá ta tlupa odvázá. Nasedněme na koně."

Rozutíkali se nazpět, aby se přidali k ostatním, zatímco několik Cyriniků vybavených Bevierovými improvizovanými katapulty a Pandionců obsluhujících Khaladův stroj, začalo na blížící se trolly vrhat střely. Lučištníci u zdí kaňonů zasypávali jejich chundelaté řady sprškami šípů. Někteří trollové padli, prostříleni šípy, ale další v útoku pokračovali, ignorující střely, které z nich trčely.

"Řekl bych, že nemůžeme počítat, že by se zalekli a utekli jen proto, že byli zabiti jejich přátelé," řekl Sparhawk Vanionovi a ostatním, jak se vyšvihával na Faranův hřbet.

"Přátelé?" prohlásil Stragen klidně. "Trollové nemají přátel, Sparhawku. Nemají ani nijak zvláště rádi své druhy."

"To, na co narážím, je skutečnost, že se zřejmě vše rozhodne v jedné bitvě," řekl jim Sparhawk. "Druhý útok asi nenastane. Poběží prostě tak dlouho, dokud neprorazí nebo nepadnou mrtví k zemi."

"Je to tak lepší, příteli Sparhawku," řekl Kring s vlčím úsměškem. "Prodlužované boje jsou nudné, nemyslíš?"

"To bych řekl. Co ty na to, Ulathe?" zeptal se Tynian mírně.

Rytíři vytvořili formaci, kopí připravená. Hulákající trollové mezitím stále pokračovali ve svém běhu.

Zhruba prvního půltuctu trollů, kteří byli v čele útoku, nyní leželo na zemi, buď mrtví nebo zmírající po zraněních šípy a přední řady řvoucí hordy zaklopýtaly, jak se do nich opřel déšť šípů. Trollové vzadu však své smrtelně zraněné spolence jednoduše přeskročili. Tlamy rozevřené, z tesáků kapající sliny, hnali se dál a dál.

Naostřené kůly svému účelu dobře posloužily. Trollové byli po pár marných snahách prorazit naježeným lesem donuceni pustit se úzkým průchozem, kde byli namačkáni na sebe a netrpělivě se tlačili na zvířata, která útok vedla. Zběsilý úprk vůdců byl tak Tynianovými nabroušenými kolíky, vyčnívajícími ze země, podstatně zpomalen. Ani to nejrozzuřenější stvoření na světě se na bolavých tlapkách do útoku moc neženě.

Sparhawk se rozhlédl kolem. Rytíři byli zformováni čtyřřadově do pilíře a jejich kopí byla všechna lehce povysunuta.

Trollové pokračovali ve svém belhavém útoku soutěskou, dokud první řada, rovněž v čtyřřadě, nedosáhla konce kůly lemovaného průchodu, jenž se otevíral do kotliny. "Řekl bych, že je čas," pravil. Pak se zdvihl ve třmenech a zvolal:

"Do útoku!"

Taktika, kterou Sparhawk pro rytíře Církve naplánoval, byla prostá. Jakmile trollové vyběhnou do kotliny, měli rytíři čtyřřadově vyrazit proti nim, prohnat první řadu trollů svými kopími a pak se po dvojicích přesunout po obou stranách soutěsky, aby mohla zaútočit následující čtveřice. Poté, co uhnou z cesty, se měli vrátit na začátek kolony, vzít si nová kopí a tímto stylem se opět dostat do přední řady. Byl to ve skutečnosti takový nekonečný útok. Sparhawk byl na svůj nápad docela pyšný. Proti lidem by asi nefungoval, ale v boji s trolly byl velice účinný. Na konci soutěsky se po čase začaly hromadit chlupaté mrtvolky. Jak se zdálo, nebyl troll dostatečně lživý, aby hrál mrtvého. Pokračoval v útoku, dokud nezemřel nebo nebyl tak těžce zraněn, že pokračovat nemohl. Poté, co několik řad rytířů udeřilo do čela trollů, z některých bestií trčely až čtyři zlomená kopí. Příšery však stále přicházely, šplhající po krvácejících tělech svých druhů.

Sparhawk, Vanion, Kalten a Tynian vyrazili do svého druhého útoku. Nabodli vzteklé trolly v popředí na svá kopí, která z nich posléze zkušeným pohybem paží vyškubli a odsunuli se na bok.

"Zdá se, že tvůj plán skvěle vychází," pogratoval Kalten svému příteli. "Mezi těmi útoky mají koně dostatek času na odpočinek."

"Tak to bylo mimo jiné zamýšleno," odpověděl Sparhawk trošičku samolibě, zatímco si bral nová kopí z hromady na konci řady.

Bouře již byla téměř u nich. Vyjící vítr skučel mezi stromy a z purpurových mračen se v zářivých záblescích klikatily k zemi blesky.

Pak se zpoza stromů ozval strašlivý řev.

"Co to proboha bylo?" vykřikl Kalten. "Takový hluk nedokáže nic způsobit!"

Ať to bylo cokoli, bylo to obrovské a mířilo to na ně, drtící za pochodu les. Divoký vítr přinesl ohavný, hadí zápach, jenž pronikal hledími obrněných rytířů.

"Páchne to jak v psinci!" přehlušil Tynian hluk bouře a bitvy.

"Dokážeš říct, co to je, Vanione?" otázal se Sparhawk.

"Ne," odpověděl Preceptor. "Ať je to cokoli, je to každopádně velikánské - větší než vše, s čím jsem se kdy střetl."

Pak se do cestovních plášťů opřel déšť, zamlžil rytířům výhled a zpola skryl útočící trolly. "Neustávejte!" přikázal Sparhawk silným hlasem. "Najíždějte dál!"

Metodické útoky pokračovaly, zatímco se trollové tvrdohlavě drali bahnem do vražedné zóny. Strategie vycházela dobře, ale neobešla se bez obětí. Padlo několik koní, sraženo kyji zraněných a rozružených trollů a na deštěm skrápěné zemi leželo nehybně pár rytířů.

Vítr náhle ustal a déšť ochabl, jak je právě míjel klidný střed bouře. "Co je to?" křikl Tynian a ukázal za vřiskající trolly. Byla tam jediná žhnoucí jiskra, jasnější než slunce, jež visela hned nad korunami stromů. Začala zlověstně růst, nadýmat se, bobtnat a obklopovalo ji plamenné haló purpurového světla.

"Uvnitř toho cosi je!" vyjekl Kalten.

Sparhawk mhouřil oči a snažil se prohlédnout třpytivé purpurové světlo, jež ozařovalo bitevní pole. "Je to živé," řekl stručně. "Hýbe se to."

Koule purpurového světla se nadýmala rychleji a rychleji a z jejích okrajů začaly vystřelovat oslnivé oranžové plameny. Uprostřed té žhnoucí koule kdosi stál - kdosi v rouchu v kápi a v hořící zeleni. Postava pozvedla ruku, doširoka ji rozevřela a z otevřené dlaně vystřelil spalující světelný blesk. Najíždějící cyrinický rytíř a jeho kůň byli spáleni na zuhelnatělé kousky.

A pak, za tím spalujícím světlem, vyrazil z lesa obrovitý tvar. Bylo nemožné, aby mohlo být cokoliv živého tak ohromné. Hlava nenechávala pochyby, že to stvoření je plaz. Obrovitá hlava byla dokonale hladká, šupinatá a měla vystupující bezertou tlamu, plnou řad zpětně zakřivených zubů. Měla krátký krk, úzká ramena a maličké přední tlapy. Zbytek těla byl naštěstí zakryt stromy.

"Proti té věci nemůžeme bojovat!" křikl Kalten.

Postava v kápi v kouli purpurového a oranžového ohně pozvedla opět paži. Zdálo se, jakoby se sevřela, načež z otevřené dlaně znova vystřelil blesk - a zastavil se vysoko nad zemí, vybuchujíc v oslnivém gejzíru jisker.

"Tos udělal ty?" zvolal Vanion na Sparhawka.

"Já ne, Vanione. Nejsem tak rychlý."

Pak zaslechl hluboký, rezonující hlas, prozpěvující ve styřičtině. Sparhawk se s Faranem otočil.

Byl to Zalasta. Stříbrovlasý Styrik stál zčásti na strmém svahu na severní straně kaňonu, jeho bílé roucho zářilo v bouřkovém šeru. Obě ruce měl vztaženy nad hlavu a jeho hůl, o které se Sparhawk domníval, že není ničím více než přetvářkou, zářila energií. Máchl holí dolů, mříc na postavu v kápi obklopenou svou žhavou aureolou. Z konce hole vyšlehl oslnivý výboj, se sykotem přeletěl nad hlavami Peloiců a rytířů a explodoval na ohnivé kouli.

Postava v ohni couvla a z její otevřené dlaně ještě jednou vyšlehl blesk, tentokrát směřován na Zalastu. Styrik jej pohrdavě smetl svou holí na stranu a okamžitě odpověděl dalším z těch oslnivých výbojů světla, jež opět udeřil o povrch ohnivé koule.

Opět ten v kápi uvnitř svého ochranného ohně couvl, tentokrát mnohem prudčeji. To gigantické stvoření za ním zaječelo a stáhlo se zpět do temnoty. Rytíři Církve, ohromení tím strašným soubojem, stáli nehybně na místě.

"Máme na práci svůj vlastní úkol, pánové!" zahřimal Vanion napomenutí. "Vpřed!"

Sparhawk potřásl hlavou, aby si pročistil mysl. "Díky, Vanione," řekl svému příteli. "Byl jsem na chvíli mimo."

"Dávej pozor, Sparhawku," řekl oště Vanion přesně tím stejným tónem, který užíval na kolbišti léta před tím, než se Sparhawk s Kaltenem stali novici.

"Ano, můj Preceptore," odpověděl Sparhawk automaticky v tomtéž rozpačitém tónu, jež používal jako výrostek.

Pohlédli jeden na druhého, načež se oba rozesmáli.

"Jako za starých časů," pravil Kalten vesele. "Nuže, proč nehoníme trolly a nepřenecháme nepodstatné věci Zalastovi?"

Rytíři se opět pustili do svého nekonečného útoku a dva mágové pokračovali ve svém litém vzdušném duetu. Trollové teď byli neméně diví, ale jejich počet se snižoval a obrovitá hromada jejich mrtvých jim bránila v útoku.

Krvavá řež pokračovala na zemi dál a dál, zatímco vzduch nad bojištěm syčel a praskal strašlivým ohněm.

"Je to jen má představivost, nebo je náš purpurový přítel stále bledší a unavenější?" podotkl Tynian, když si opět brali nová kopí.

"Jeho oheň začíná kapánek slábnout," souhlasil Kalten. "A trvá mu déle a déle, než vyšle další blesk."

"Nebudme příliš sebejistí, pánové," napomenul je Vanion. "Stále máme co na práci s trolly a předpokládám, že je ta přerostlá ještěrka stále někde v lese."

"Moc jsem se snažil na to nemyslet," odpověděl Kalten.

Pak, velice náhle, tak náhle, jak se rozšířila, se koule purpurové oranžového světla začala stahovat. Zalasta svůj útok zintenzivnil, žhnoucí výboje vystřelovaly z jeho hole v rychlém sledu a posléze vybuchovaly o vnější povrch té rychle se stahující aureoly jako lité krupobití.

Pak ta plamenná koule zmizela.

Od Peloiců přišlo radostné zvolání a trollové zaklopýtali.

Khalad, tvář podivně ztuhlou, nasadil do svého improvizovaného stroje další oštěp a přesekl lano, aby střelu uvolnil. Oštěp vyrazil z obrovitého luku a jak se dral kupředu, zdálo se, že plane, a jak se klenul výše a dále než všechny předchozí výstřely mladíka, světelně zářil.

Velikánská ještěrka zářvala, vzepjala se nad lesem, strašlivou tlamu rozevřenou. A pak se jí hořící oštěp vnořil do hrudi. Zabořil se hluboko a z ohybného stvoření se vydralo hlasité zaječení agónie a hněvu, její pařáty marně svíraly planoucí násadu. A pak následovalo těžké, tlumené žuchnutí těla příšery, menší exploze, jež otfásla samotnou zemi. Obrovitý ještěr vybuchl ve spršce krvavého ohně a jeho rozervané zbytky dopadly do lesa, stále sebou škubající.

Nad lesním příkrovem se objevilo jakési mlhovinové mihotání, v mnohém podobné tetelení vzduchu za horkého letního

dne, načež všichni spatřili, jak z toho chvění cosi vyvstává. Byla to toliko tvář, zvířecí, šeredná a plná hněvu a zoufalství. Chundelatá tvář, s tlamou plnou tesáků, se ostře zaklonila dozadu a prasečí očka vzplála v důlcích. Zavýlo to - širé zavytí, jež trhalo samotný vzduch. Zavýlo to znova a Sparhawk sebou škubl. Mihotavé zjevení řvalo v trollštině! Opět zavýlo, hromový hlas ohýbal okolní stromy jak vichřice.

"Co to proboha je?" křikl Bevier.

"Ghworg," odpověděl Uloth napjatě, "trollí bůh Zabíjení."

Nesmrtelná bestie ještě jednou zavýla a pak zmizela.

KAPITOLA

TŘIADVACÁTÁ

SE ZMIZENÍM GHWORGA SE MEZI TROLLY ztratilo veškeré zdání spolupráce. Nebyla to, jak Uloth často připomínal, stvoření, jež by se normálně sdružovala v tlupách, a bez přítomnosti boha, jenž by je přinutil k polojednotě, se navrátili ke svému obvyklému vzájemnému antagonismu. Jejich útok se měnil na řadu velice ošklivých bitev ve vlastních řadách. Tyto bitky se rychle šířily a během pár okamžiků se za ústím kaňonu rozpoutala všeobecná mela.

"Nuže?" zeptal se Kalten Ulatha.

"Je po všem." Genidianský rytíř pokrčil rameny. "Alespoň co se nás týče. Ta vřava mezi trolly však může pokračovat docela dlouho."

Kring, jak se zdálo, došel ke stejnému závěru, a jeho Peloici se cíleně pohybovali po hromádách trollích mrtvol, šavle a kopí neustále po ruce.

Khalad stále stál za svým nahrubo zhotoveným strojem, tvář netečnou a zrak rozostřený. Pak jakoby se probudil. "Co se stalo?" zeptal se a unaveně se rozhlížel kolem.

"Zabil jsi toho velkého plazu, mladý příteli," pravil mu Tynian. "Byla to obdivuhodná rána."

"To jsem byl já? Nepamatuji se, že bych na něj vůbec střílel. Myslel jsem, že jsem přestřelil."

Ze šikmé strany kaňonu sešel Zalasta, ve tváři s hustým obočím spokojený výraz "Omlouvám se, že jsem na pár chvil musel uchvátit tvé myšlenky, mladý sire," vysvětlil Sparhawkovu panoši. "Abych se s tou hromskou bestii vypořádal, potřeboval jsem tvůj stroj. Doufám, že mi to promineš, ale nebyl čas, abych to s tebou probral."

"To je naprosto v pořádku, učený. Jen jsem si přál, abych ten výstřel mohl vidět. Co to bylo za bestii?"

"Její druh vyřvával na zemi před milióny lety," odpověděl Styrik, "dříve než se vůbec objevili lidé či dokonce trollové. Zdá se, že je náš soupeř velice zdatný v oživování starobyklých mrtvých."

"Kdo byl ten člověk uvnitř ohnivě koule?" zeptal se Kalten.

"Nevím to přesně, sire Kaltene. Zdá se, že máme mnoho forem nepřátel. Nebyl-li však ten v té kouli našim hlavním nepřítelem, byl v soupeřově radě pravděpodobně velmi vysoko. Byl velice zručný."

"Pojďme se podívat na zraněné," řekl Vanion rázně. I přes své protesty, že nyní Pandionským velí Sparhawk, v jeho krvi stále koloval zvyk rozkazovat.

"Mohli bychom také zatarasit soutěsku," navrhl Uloth, "aby k nám přeživší trollové nechodili v noci potají na návštěvu."

"Půjdu oznámit dámám, že nejhorší je za námi," řekl jim Sparhawk. Otočil Farana a odjel nazpět k jeskyni. Byl trochu překvapen a mnohem více rozhořčen, když nalezl Ehlanu a ostatní stát venku před jeskyní. "Říkal jsem, abyste zůstali uvnitř," připomněl ostře své ženě.

"Nečekal jsi ale, že to skutečně udělám, že ne?"

"Vlastně ano, nečekal."

"Život je prostě plný takových malých zklamání, že?" Měla vyzývavý tón.

"To stačí, děti," řekla Sefrenie unaveně. "Domácké hašteření by nemělo být prováděno na veřejnosti. Své hádky řešte v soukromí."

"My jsme se nehádali, že ne, Sparhawk?" řekla Ehlanu.

"Právě jsme se k tomu chystali."

"Promiň, drahý," omluvila se kajicně. "Nemohla jsem vydržet zůstat uvnitř, když jsi ty v tak strašném nebezpečí."

Uškříbala se. "Zrovna teď musím potlačit svou královskou pýchu a spolknout velice hořkou pilulku. Strašně jsem Zalastovi ukřivdila. Vyhráli jsme díky němu, že ano?"

"Každopádně nás nezranil," souhlasil Talen.

"Byl úžasný!" zvolala královna

"Je velice, přelice zručný," pravila Sefrenie pyšně. Snad nevědomky chovala Danae v náručí. Staletí jejich sesterství způsobily, že reakce malé styrické ženy byly instinktivní.

"Co byla zač ta hrozná tvář na kraji lesa?" zeptal se sir Berit a otřásl se.

"Uloth tvrdí, že to byl Ghworg, trollí bůh Zabíjení," odpověděl Sparhawk. "Trochu si ho vybavuji z chrámu Azashe v Zemochu. Příliš důkladně jsem si ho však neprohlížel. Byl jsem v té době maličko zahloubán." Protáhl obličej. "Nuže, matičko," řekl Sefrenii, "vypadá to, že bychom mohli mít pravdu. Říkal jsem, že to Ghwerigovo kouzlo není tak docela nezlomné, jak jsme si původně mysleli. Trollí bohové jsou volní - alespoň Ghworg je. Ale mate mě, proč neunikli dříve. Jestliže se mohli kdykoliv dostat ven, proč se neosvobodili, když jsem v chrámu hrozil, že rozbiji Bhelliom?"

"Možná potřebovali pomoc." Pokrčila rameny. "Je docela možné, že náš nepřítel byl schopen získat jejich pomoc výměnou za příspěví k úniku z jejich vězení. Zeptáme se Zalasty. Snad to bude vědět."

Během boje s trolly bylo zraněno více rytířů, než si Sparhawk původně myslel a asi patnáct jich bylo zabito. Jak v kaňonu nastal večer, přišel za Sparhawkem Engessa, v očích tvrdý výraz. "Odejdu teď, Sparhawk-rytíři," řekl stroze. Sparhawk na něj překvapeně pohlédl.

"Musím prohodit pár slov s klanem této oblasti. Jejich opomenutí, že nečekali na hranicích, je neomluvitelné."

"Zřejmě byl pro to důvod, Atane Engesso."

"Není důvodu, který bych uznal. Vrátil se ráno s dostatečným počtem válečníků, aby Ehlanu-královnu ochránili."

"Víš, že jsou v lesích trollové."

"Nebudou mě moc obtěžovat, Sparhawku-rytíři."

"Prostě buď opatrný, Atane Engesso. Pohrbívání přátel mě začíná unavovat."

Engessa se na něj najednou usmál. "Boj s trolly má jednu dobrou výhodu, Sparhawku-rytíři. Nemusíš pohrbívat mrtvé přátele. Trollové je sežerou."

Sparhawk se otřásl.

Zalasta byl jednoznačně hrdinou dne. Všichni Peloici a většina rytířů Církve byli k němu očividně naplněni bázní.

Vidina jeho výbušného duelu s postavou v kápi a v plamenné purpurové kouli a okázalá smrt velikánského plaza se živě zapsaly do mysli celé skupiny. On sám se však choval skromně a své omračující zásluhy přecházel jakoby nebyly nijak důležité. Avšak zdál se být potěšen, že Ehlanina zaujatost zmizela a že teď byla vůči němu z celého srdce přátelská. Jeho poněkud upjaté chování se zmírnilo - a stal se tak jaksi méně rezervovaný a více lidský.

Engessa dorazil následující ráno společně s tisíci atanských bojovníků. Tváře jejich důstojníků jasně prozrazovaly, že si s nimi Engessa přísně promluvil o jejich selhání dostavit se na klanovou hranici v dohodnutý čas. Zranění rytíři byli umístěni na nosítka nesená atanskými válečníky a silně rozrostlá výprava se pomalu vydala zpátky k cestě a dále pokračovala východně směrem na Lebas v Tamuli. Jelikož je brzdili ranění, nebyli na tom časově dobře - či se tak zdálo. Po tom, co očividně připadalo jako dva dny cestování, Sparhawk krátce promluvil se svou dcerkou, sděluje jí, že by si s ní potřeboval o něčem popovídat, zatímco budou mysli ostatních spát. Když netečné tváře jeho společníků naznačily, že Aphrael opětovně stlačuje čas, přijel zpět ke kočáru.

"Přejdi, prosím, hned k věci, Sparhawku," řekla mu malá bohyně. "Je to tentokrát velice obtížné."

"Liší se to nějak?"

"Ovšemže liší. Prodlužuji bolest raněných a to je velmi nepříjemné. Co možná nejvíce je nechávám spát, ale má to jisté omezení."

"Dobrá tedy, kolik z toho, co se stalo, bylo skutečné?"

"Jak bych to mohla vědět?"

"Má to znamenat, že to nedokážeš říct?"

"Samozřejmě, že nedokážu, Sparhawku. Nikdo nedokáže říct, kdy vytváříme iluzi. Nebyla by to žádná iluze, kdyby ji někdo mohl odhalit."

"Řekla jsi 'my'. Jestli to byla iluze, pak byl za tím bůh?"

"Ano - ať už přímo či nepřímo. Bylo-li to však nepřímo, musel mít někdo na toho boha, ať to byl kterýkoliv, velký vliv. Tolik moci nevydáváme příliš často - nebo příliš ochotně. Nechoď kolem horké kaše, Sparhawku. Co tě trápí?"

"Opravdu nevím, Aphrael," připustil. "Něco se mi na tom nezdá docela v pořádku."

"Upřesni to, Sparhawku. Potřebuji více informací, abych nad tím mohla uvažovat."

"Prostě mi připadalo, že to bylo přehnané, to je vše. Měl jsem jasný pocit, že se někdo prostě předváděl. Bylo to dětinské."

Přemítala nad tím, maličké rtíky našpuleny. "Možná jsme dětinští my, Sparhawku. Je to jedno z nebezpečí naší situace. Neexistuje nic dostatečně mocného, co by nás přimělo dosáhnout dospělosti, a tak jsme poněkud rozmazlení. Všimla jsem si toho i ve své vlastní povaze."

"Ty?"

"Nech toho, tati." Řekla to téměř nepřítomně, malé černé obočí sraštěné soustředěním. "To celkem odpovídá," dodala.

"V Astelu ten chlapík Sabre projevil dosti hluboký nedostatek zralosti a byl docela pevně ovládan. Asi jsi prostě vystihnul jednu z našich slabostí, Sparhawku. Byla bych ráda, kdybys ten nápad nepřipisoval přímo mně, ale měl na paměti, že my všichni jsme jen trošku nezralí před tvou myslí. Obávám se, že to nebudu schopna sama uzříti. Je-li to jedna z našich chyb, jsem jí právě tak nakažena jako ostatní. My všichni rádi činíme jeden na druhého dojem a je zdvořilé být ohromen, když se někdo jiný předvádí." Maličko se zakřenila. "Obávám se, že je to bezděčné. Drž se pevně svého skepticismu, Sparhawku. Tvůj chladně nazíraný nedostatek důvěřivosti může být užitečný. Jdi teď, prosím, spát. Jsem teď velice zaneprázdněna."

Překročili hřeben atanských hor a východním svahem sestupovali k hranici. Demarkační čára mezi Atanem a Tamuli byla strohá a zřetelně viditelná. Atan byla divočina stromů a rozeklaných vrcholků; Tamuli byla pečlivě šlechtěným parkem. Pole byla nesmírně úhledná a zdálo se, že i kopce jsou umělecky vytvarovány, aby skýtaly oku lahodící podívanou. Venkované se zdáli být pracovití a neměli ten výraz beznadějně bídy, jenž byl tak běžný ve tvářích vesničanů a nevolníků v elénských královstvích.

"Organizovanost, milý Embane," říkal právě Oscagne malému tlustému duchovnímu. "Klíč k našemu úspěchu spočívá v organizovanosti. Všechna moc v Tamuli pochází od císaře a veškerá rozhodnutí jsou činěna v Matherionu. Svým vesničanům dokonce říkáme, kdy sázet a kdy sklízet. Připouštím, že má centrální plánování své nevýhody, ale zdá se, že to povaha Tamulců vyžaduje."

"Eléni jsou bohužel mnohem méně disciplinováni," odpověděl Emban. "Církev by byla šťastnější s mnohem učenlivější kongregací, ale musíme pracovat s tím, co nám Bůh nadělil." Usmál se. "Život je o to zajímavější."

Do Lebasu dorazili jedno pozdní odpoledne. Bylo to malé úhledné městečko s odlišnou, cize vyhlížející architekturou, jež se silně přiklápěla k uměleckým ozdobám. Domy byly nízké a široké, s nádhernými krovky, jež se stáčely vzhůru až k

hřebenům střech, jako by stavitelé jaksi cítili, že by strohé přímé linie byly poněkud nedokonalé. Dlážďené ulice byly široké a rovné, plné obyvatel oděných do jasných odstínů hedvábí.

Příchod západanů vyvolal jistý rozruch, jelikož Tamulci nikdy dříve elénské rytíře neviděli. Byla to však královna Elenie, která je udivovala nejvíce. Tamulci byli tmavovlasý národ se zlatavou pokožkou a jak se její kočár téměř slavnostně šinul ulicemi, naplňovala je bledá, plavovlasá královna bázní.

Jejich první starostí byli samozřejmě ranění. Oscagne je ujistil, že tamulští lékaři patří mezi ty nejlepší na světě. Mimoto se zdálo, že velvyslanec zastává v říši celkem vysoké postavení. Pro zraněné rytíře byl neprodleně poskytnut jeden dům a lékařský personál se na jeho rozkaz jakoby zhmotnil. Další domy byly přichystány pro zbytek jejich družiny a ty domy byly plně vybaveny sloužícími, kteří z elénského jazyka neznali ani slovíčko.

"Zdá se, že svého vlivu silně zneužíváte, Oscagne," řekl Emban poté, co povečeřeli exotické jídlo sestávající z nekonečných chodů nedefinovatelných pochoutek a občas překvapujících vůní.

"Nijak to nepřeháním, příteli." Oscagne se usmál. "Mé zplnomocnění je podepsáno samotným císařem a jeho ruka vládne veškerou mocí nad celým daresijským kontinentem. Nařídil, aby každý v Tamuli učinil vše možné - i nemožné - aby byl pobyt královny Ehlany co nejpříjemnější a nejpohodlnější. Jeho rozkazy byly zatím vždy uposlechnuty."

"To by se nesměly dostat ke trollům," řekl Ulath ironicky. "Trollové mají samozřejmě na svět jiný náhled než my. Snad si mysleli, že bude královna Ehlana jejich přivítáním potěšena."

"Musí být takový?" postěžoval si Oscagne Sparhawkovi.

"Ulath? Myslím, že musí, Vaše Excellence. Je to cosi v povaze Thalesijců - obávám se, že hrozně nejasné a pravděpodobně zvrácené."

"Sparhawku!" ohradil se Ulath.

"Neber to osobně, starý brachu." Sparhawk se zašklebil. "Dávám tím jen najevo, že jsem ti ještě zcela nezapomněl ty doby, když jsem s tebou prohrál a musel vařit, i když na mě nebyla řada."

"Drž," přikázala Mirtai.

"Mázneš mi tím do oka," strachoval se Talen.

"To ti neublíží. A teď se už necukej." Pokračovala v nanášení masti na jeho tvář.

"Co je to, Mirtai?" tázala se zvědavě baronka Melidere.

"Šafrán. Užíváme ho při vaření. Je to druh koření."

"Co se to tady děje?" zeptala se Ehlana zvědavě, jak se Sparhawkem vstoupila do místnosti a spatřila Atanu roztírat koření po Talenově obličeji.

"Upravujeme vaše páže, královno," vysvětlil Stragen. "Musí vyjít do ulic a potřebujeme, aby byl nenápadný. Mirtai mění barvu jeho pokožky."

"Mohl jsi to udělat s pomocí magie, že ano, Sparhawku?" zeptala se Ehlana.

"Asi ano," řekl, "a kdyby ne, určitě by to dokázala Sefrenie."

"To mi říkáte až teď?" pravil Talen lehce vyčítavým tónem. "Mirtai už mě takhle koření celou půlhodinu."

"Voniš však skvěle," řekla mu Melidere.

"Nejsem připravován někomu k večeři. Au."

"Promiň," zamumlala Alean a opatrně vyprostila svůj hřeben z jeho spletených vlasů. "Musím to ale obarvit, jinak to nebude vypadat důvěryhodně." Alean natírala mladíkovy vlasy na černo.

"Jak dlouho mi potrvá, než to žluté svinstvo smyju?" zeptal se Talen.

"Nejsem si jistá." Mirtai pokrčila rameny. "Může už to být nastálo, ale mělo by to jít sundat zhruba během měsíce."

"Máš to u mne, Stragene," zahrozil Talen.

"Drž," řekla znova Mirtai a pokračovala v nanášení.

"Musíme se spojit s místními zloději," vysvětlil Stragen. "Zloději v Sarsosu příslibili, že zde v Lebasu získáme konečnou odpověď."

"V tom plánu shledávám velkou mezeru, Stragene," poznamenal Sparhawk. "Talen nehovoří tamulsky."

"To není vážný problém." Stragen pokrčil rameny. "Šéf místních zlodějů je Cammorian."

"Jak k tomu došlo?"

"Je velice kosmopolitní, Sparhawku. A konec konců, všichni zloději jsou bratři a my uznáváme sílu talentu.

Každopádně, jakmile bude Talen připomínat Tamulce, vyrazí do místního zlodějského doupěte popovídat si s Caaladorem - tak se ten Cammorian jmenuje. Dovede ho sem a my si s ním budeme moci soukromě pohovořit."

"Proč vlastně nejdeš ty?"

"A nechat si naplácat šafrán přes celou tvář? Neblázni, Sparhawku."

Cammorian Caalador byl zavalitý, růžolící muž s kudrnatými černými vlasy a upřímným přátelským vzezřením. Vypadal spíše jako žoviální hostinský než vůdce zlodějů a hrdlořežů. Choval se otevřeně a s dobrým rozmarem a hovořil s typickým cammorijským protahováním a nedbalou gramatikou, jež prozrazovala jeho venkovský původ. "Tak tu je ten, kerý všechny daresijský zloděje tak pomát," řekl Stragenovi, když mu ho Talen představil.

"Budu muset v té věci přiznat vinu, Caaladore." Stragen se usmál.

"To nikdá nedělej, kámo. Všeci sa snažíme lhát, co můžem."

"Budu si to pamatovat. Co děláš tak daleko od domova, brácho?"

"Moh bych ti dát tu samú otázku, Stragene. Je to odsad' pěkný kus do Thalesie."

"A stejně tak daleko do Cammorie."

"Ech, to sa dá lehkonc objasnit, ogare. Začal sem v životě jako pytláčisko, chytal králíky po keřach v kraji, kerý nebyl

po právu můj, akorát že to je taká nevďačná tvrdá robota, v keré sa moc riskuje a zisk je pranepatrnej, tak sem sa pustil do lapání kuřat rovnú z hřadu - kuřata neutíkaj tak rychlej jak králíci, obzvláště po nocach. Pak sem sa vrhnul na kradění lodí - jednu noc sem měl čmajznout kocábku se psama, keři mňa dosti drsně podrazili, dyž nešli uplatit."

"Jak uplácíte psa?" zeptala se Ehlena zvědavě.

"Najjednodušša věc na světě, paničko. Datě jim pár kusu masa, by přitáhlo jejich pozornost'. Inu, tamti psi sa do mňa dosti šeredně pustili a tak sem zdrh - a jako na potvoru sem tama nechal svú hučku, kerú sem měl moc v oblíbě a po kerý mě znala půlka osady. A já, vesnickej hošan, neznalej městskejch způsobů, bych sa ve městě neschoval a tak sem sa vydal na moře a abych to skrtil, octl sem sa na tomto dálném pobřeží a protlúkal sem sa dál do nitra, hledán chlápky z tej lodi, na keré sem plul, ohledně nákyho nákladu kerej zmizel." Odmčel se.

"Nenudímt'a zatím, milorde Stragene?" zašklebil se.

"Zdaleka ne, Caaladore," zamumlal Stragen. "Je to velice přesvědčivé - ačkoliv maličko přehnané."

"Chyba, milorde. Je to moc srandovní, abych si to vymyslel. Vlastně sem švindlíř. Zjistil sem, že vydávat sa za tupého křupana lidi odzbrojuje. Žádnýho hen na tem světě nelze oblbnút' snaze, než člověka, kerej si myslí, že je chytřejší než ste vy."

"Ach." Ehlena to vyslovila hluboce zklamaným tónem.

"Rozumí Vaše Veličenstvo způsobu mé mluvy?" zeptal se Caalador soucitně. "Esli ne, podám to eště raz - zabere to šak šíleně moc času, než sa všeckému doberem."

Rozkošně se zasmála. "Myslím, že byste svým šarmem mohl vytáhnout i ptáky z keřů, Caaladore," řekla mu.

"Děkuji, Vaše Veličenstvo," pravil, ukláněje se s prchavou grácií. Pak se otočil zpět ke Stragenovi. "Vaše nabídka velice zmátla naše tamulské přátele, milorde," řekl. "Dělicí čára mezi korupcí a otevřeným zlodějstvím je v tamulské kultuře velmi jasně určena. Tamulští zloději jsou dosti tříděně uvědomělí a myšlenka, že by měli v podstatě spolupracovat s úřady, je z jakéhosi důvodu pobuřuje jakožto nepřírozená. Naštěstí jsou Eléni daleko více zkorumpovaní než naši prostí žlutí bratři a navíc se zdá, že se Eléni v naši svěbytné společnosti vyšplhali až nahoru - nejspíše přirozený talent. My jsme výhody vaší nabídky shledali okamžitě. Kondrak z Darsasu ten návrh předložil velice výmluvně. Zdá se, že jste na něj udělali obrovský dojem. Roztržky tady v Tamuli byly pro obchod velikou pohromou, a když jsme Tamulcům začali předhazovat zisky a ztracené částky, začali těm důvodům naslouchat. Se spoluprací souhlasili - sice neochotně, to vám řeknu, ale pomohou vám získat informace."

"Díky Bohu!" zvolal Stragen s úlevným povzdechem. "To protahování mě začínalo znervózňovat."

"Dal si slib svú královně a nebyl sis jistej, zda jej můžeš dodržat, že je to tak?"

"Jsí velice, převelice blízko, přáteli."

"Dam vám mena pár lidí v Matherionu." Caalador se rozhlédl kolem. "Chovajte je v súkromí, chápete-li, co myslím," dodal. "Je moc dobrý poudat o pomocný ruce a podobně, ale nechťel bych menovat žádný mena před žádnýma královnama a rytíři a podobně." Nestydatě se na Ehlanu zakřenil. "A včil, vaša královskosti, jak by se vám líbilo, kdybich vám poudal dlouhej, předlouhej příběh o mojich dobrodružstvách v tom šedivym světě zločinu?"

"Bylo by mi potěšením, Caaladore," odpověděla dychtivě.

Tu noc zemřel další z raněných rytířů, ale dva tucty vážně pošramocených se začaly uzdravovat. Jak jim Oscagne sdělil, tamulští lékaři byli výjimečně zruční, třebaže byly některé z jejich metod Elénům neznámé. Po krátké poradě se Sparhawk a jeho přátelé rozhodli pospíšet do Matherionu. Jejich cesta kontinentem jim poskytla značné množství informací a všichni již cítili, že je načase, skloubit ty informace se závěry imperiální vlády.

A tak z Lebasu vyrazili časně zrána a pod příjemně letní oblohou se pustili na jih. Krajina byla hezká, s úrodou rostoucí v rovných řádcích na vyplevelených polích, ohraničených nízkými kamennými zidkami. I stromy v té lesnaté krajině rostly v přímých řádách a zdálo se, jakoby všechny známky nespoutané přírody byly vyhlazeny. Vesničané na polích byli oděni ve volně padnoucích kalhotách, košilích s bílého plátna a pevně spletených slaměných kloboucích, ne nepodobným vrškům hřibů. Velká část úrody, pěstovaná v této cizí zemi, byla Elénům neznámá - podivně vyhlížející fazole a zvláštní obilí. Minuli jezero Sama, kde spatřili rybáře vrhající sítě z nezvykle vyhlížejících člunů s vysokou přídí a zádí, člunů, které Khalad hluboce pohanil. "Jedno silnější zadutí větru z boku by je převrátilo" byl jeho verdikt. Dojeli do Tosy, vzdálené nějakých šedesát legií od hlavního města, s pocitem netrpělivosti, jaký vždy přicházel na sklonku každé dlouhé poutě.

Počasí bylo stále příznivé a tak každého dne vyjížděli časně zrána a cestovali až do soumraku, počítaje každou legii, jež nechali za sebou. Cesta se vinula podél pobřeží Tamulského moře, kde z širých pláží bělostného písku vyvstávaly oblé pahorky, zalévané táhlými vlnami, které posléze sklouzly zpět do temně modré vody.

Zhruba osmého dne jejich odchodu z Tosy se na noc utábořili v jakémsi parčíku, všichni v téměř sváteční náladě, neboť je Oscagne ujistil, že se nacházejí ne více než pět legií od Matherionu.

"Mohli bychom jet dál," navrhl Kalten. "Byli bychom tam hned zrána."

"Ani za nic, sire Kaltene," pravila Ehlena neoblomně. "Začněte ohřívát vodu, pánové, a postavte stan, ať se můžeme vykoupat. Dámy a já nehodláme přijet do Matherionu, když máme na sobě půlku špíny celé Daresie - a natáhněte nějaké šnůry, ať můžeme rozvěsit prádlo a nechat větřík ať ho vyhladí." Kriticky se rozhlédla kolem. "A pak, pánové, ráda bych, abyste se zaměřili na sebe a svou výzbroj. Než zítra ráno vyrazíme, tak si vás prohlédnu a běda, když na vás najdu jediné smítko prachu."

Kalten si smutně povzdechl. "Ano, královno," odpověděl rezignovaně.

Následující ráno vyrazili ve slavnostním průvodu s kočárem poblíž čela. Kráčeli pomalu, aby nezvířovali prach, a Ehlena, oděna v modré, ozdobená zlatem a diamanty, seděla majestátně v kočáře a rozhlížela se po širém světě, jako by jí patřilo vše v dohledu. Než se však vydali na pochod, odehrála se jedna malá, ale napjatá rozepře. Její královská

Výsost, princezna Danae, se silně bránila, když jí bylo sděleno, že si má vzít vhodný obleček a rozkošný malý diadém. Ehlana svou dcerku nijak nepřemlouvala, ale místo toho provedla jednu věc, kterou nikdy dříve neudělala. "Princezno Danae," řekla naprosto formálně, "jsem královna. Budeš mě poslouchat."

Danae zamrkala překvapením. Sparhawk si byl docela jistý, že k ní takovým způsobem ještě nikdo nikdy nepromluvil. "Ano, Vaše Veličenstvo," odpověděla nakonec přiměřeně poslušným hlasem.

Jejich příchod byl samozřejmě předem znám. Postaral se o to Engessa, a tak když v půli odpoledne vyjízďeli na táhlý pahorek, spatřili jízdní regiment slavnostního vojska, celý v černě nalakovaném ocelovém brnění se zlatými intarziemi, kterak je čeká na hřebeni. Po obou stranách cesty byla rozestavěna čestná stráž. Obešlo se to zatím bez uvítání a když průvod vyšplhal na kopec, Sparhawk ihned zjistil proč.

"Dobrotivý Bože!" vydechl Bevier v posvátné úctě.

Město ve tvaru půlměsíce obepínalo v hloubi pod nimi temně modrý přístav. Slunce již prošlo svým zenitem a ozařovalo korunu Tamuli. Architektura byla nádherná a každá budova měla kopulovitou, kulatou střechu. Město nebylo tak velké jako Chyrell, ale nebyla to velikost, jež sira Beviera přiměla k tomu posvátnému výdechu. Město bylo oslnivé, ale jeho zář nebyla září mramoru. Město pokrýval třpytivý lesk; přelévající se duhově zbarvený oheň, jenž plál pod povrchem samotných kamenů, oheň, jenž svou omračující velkolepostí občas oslňoval zrak.

"Zřete!" zanotoval Oscagne zcela formálně. "Zřete to sídlo krásy a pravdy! Zřete ten příbytek moudrosti a moci! Zřete Matherion plamenných chrámů, střed světa!"

DÍL ČTVRTÝ

MATHERION

KAPITOLA

ČTYŘIADVACÁTÁ

"TAK TOMU BYLO OD DVANÁCTÉHO STOLETÍ," sdělil jim velvyslanec Oscagne, když scházeli dolů z kopce k zářícímu městu.

"To byla magie?" zeptal se Talen. Oči zlodějčeka byly naplněné údivem.

"Můžeš to tak nazývat," řekl Oscagne s úšklebkem, "ale taková ta magie, která se tvoří spíše nezměřitelnými financemi a mocí než zaklínáním. Jedenácté a dvanácté století byly v naší historii bláznivým obdobím. Byla to doba Micaenské dynastie a to byla zřejmě ta nejhlupejší rodina, jaká kdy vládla trůnu. Prvnímu Micaenskému císaři byla zhruba ve čtrnácti letech věnována velvyslancem z ostrova Tegy zdobená perleťová dóza. Historie nám říká, že na ni celé hodiny hledival, omámen přecházejícími barvami. Byl perleť tak okouzlen, že tou látkou pokryl svůj trůn."

"To musela být pěkně velká ústřice," poznamenal Ulathe.

Oscagne se usmál. "Ne, sire Ulathe. Nasekali ulity na malé dlaždice a ty k sobě velice pevně spojili. Pak celý povrch měsíce vyhlazovali. Je to velice únavný a drahý postup. Každopádně druhý Micaenský císař zašel o krok dále a pokryl sloupky v trůnní místnosti. Třetí pokryl zdi a tak to šlo dál a dál. Pokryli palác, pak veškeré královské stavby. Pak přešli na veřejné budovy. Za dvě stě let obložili těmi dlaždičkami veškerý povrch budov v Matherionu. Hluboko pod vodou jsou potopeny další, jež jsou mnohem skvostnější než Bazilika v Chyrellu. Naštěstí ta dynastie vymřela dříve, než stihla obdobně vydláždit chodníky ulic. Účinně tím procesem říši zbankrotovali a ostrov Tega enormně zbohatl. Teganští lovci perel se stali pohádkově zámožní plundrující mořské dno."

"Není perleť skoro stejně křehká jako sklo?" zeptal se ho Khalad.

"To vskutku je, mladý sire, a cement, který se používá jako pojivo, není až tak stálý. Po pořádné vichřici jsou ulice plné lesklých úlomků a všechny budovy vypadají jako by dostaly neštovice. Je národní hrdost, aby byly dlaždice vyměněny. Průměrný hurikán může říši uvrhnout do velké finanční krize, ale s tím jsme se smířili. Oficiální dokumenty se tak dlouho odkazují na "Matherion plamenných chrámů", že se z toho stalo klišé. Ať se to někomu líbí či ne, musíme tu absurditu podporovat."

"Je to ale úžasné," žasla Ehlana lehce hloubavým tónem.

"Nic si z toho nedělej, drahá," řekl jí Sparhawk pevně.

"Cože?"

"Nemůžeš si to dopřát. Lenda a já se každý rok téměř pobijem, když přijde na rozpočet."

"Nemyslela jsem to vážně, Sparhawk," odpověděla. "No - každopádně ne až tak vážně," dodala.

Široké ulice Matherionu byly lemovány rozjařenými davy, které v okamžiku, kdy je Ehlanin kočár míjel, utichaly. Když kolem nich královna Elenie projížděla, obyvatelé jí přestávali provolávat slávu, neboť byli příliš zaměstnáni klaněním. Formální klanění sestávalo z pokleku a doteku čela o dlažební kameny.

"Co to dělají?" zvolala Ehlana.

"Domnívám se, že se podrobují císařovu příkazu," odpověděl Oscagne. "Je to obvyklé znamení respektu pro císařskou osobu."

"Ať přestanou!" nakázala.

"Odvolat císařský příkaz? Já, Vaše Veličenstvo? To nepřichází v úvahu. Promiňte mi, královno Ehlano, ale rád bych měl

hlavu tam, kde je. Nerad bych ji měl vystavenou na žerdi u městské brány. Přesto, že to je jistá čest. Sarabian obyvatelstvu nařídil, aby vás považovali za jemu rovnou. Žádný císař to nikdy dříve neučinil."

"A lidé, kteří nepadnou tváří k zemi, jsou potrestáni?" odtušil Khalad s ostřím v hlase.

"Samozřejmě, že ne. Konají tak z lásky. To je samozřejmě oficiální prohlášení. V podstatě je to zvyk, jehož původ sahá tisíce let do minulosti. Tehdy jakýsi opilý dvořan klopýtl a padl na tvář, když císař vstoupil do místnosti. Císař tím byl nesmírně nadšen a jako obvykle to vůbec nepochopil. Toho dvořana na místě odměnil vévodstvím. Lidé netřískají hlavami o dlaždice ze strachu, mladíku. Konají tak v naději, že budou odměněni."

"Jste cynik, Oscagne," obvinil Emban velvyslance.

"Ne, Embane, jsem realista. Dobrý politik hledá v lidech vždy jen to nejhorší."

"Jednoho dne vás mohou překvapit, Vaše Excellence," předpovídal Talen.

"Zatím to neudělali."

Palácové pozemky byly jen nepatrně menší než město Demos ve východní Elenii. Daleko nejrozsáhlejší stavbou byl samozřejmě zářící centrální palác. Byly zde však další paláce - lesklé stavby v rozmanitých architektonických stylech. Sir Bevier se zhluboka nadechl. "Pane Bože!" zvolal. "Támhle ten hrad. je téměř přesnou replikou paláce krále Dregose v Lariu."

"Zdá se, že je plagiátorství hříchem páchaným nejenom mezi básníky," zamumlal Stragen.

"Toliko malý krůček ke světu, milorde," osvětlil Oscagne. "Jsme konec konců říši a pod náš krov jsme přijali mnoho rozličných národů. Eléni zbožňují hrady a tak zde máme hrad, aby se u nás elénští vládci cítili jako doma, když nás obdaří návštěvou."

"Hrad krále Dregose dozajista nezáří ve slunci tak, jako tehle," poznamenal Bevier.

"Tak to bylo zamýšleno, sire Beviere." Oscagne se usmál.

Sesedli na dlážděném polouzavřeném nádvoří před hlavním palácem, kde byli očekáváni davem servilních sloužících.

"Co po mně chce?" zeptal se Kalten odstrkující vyhlížejícího Tamulce, oděného v rudém hedvábí.

"Vaše boty, sire Kaltene," vysvětlil Oscagne.

"Co je na mých botách divného?"

"Jsou z oceli, sire Kaltene."

"No a? Mám na sobě brnění. Je přirozené, že jsou mé boty z oceli."

"Do paláce nemůžete vstoupit s ocelovými botami. Nejsou dovoleny ani kožené střevíce - kvůli podlaze, rozumíte?"

"I podlahy jsou z ulit?" zeptal se Kalten nevěřičně.

"Bohužel ano. My Tamulci uvnitř domů žádné střevíce nenosíme, a tak stavitelé vyšli vstříc a stejně jako zdi a stropy vydělali i podlahy imperiálních budov. Nepředvídali návštěvy rytířů ve zbroji."

"Nemůžu si boty sundat," namítl Kalten se zarděním.

"V čem je problém, Kaltene?" otázala se Ehlana.

"V jedné z ponožek mám díru," zašeptal se strašnými rozpaky. "Nemůžu se setkat s císařem, když mi čouhá palec." Rozhlédl se po svých společnících, ve tváři bojovný výraz. Pozvedl ocelovou pěst. "Jak se někdo zasměje, půjde o život," zahrozil.

"Vaše důstojnost je v bezpečí, sire Kaltene," ujistil ho Oscagne. "Sluhové pro nás připravili bačkory."

"Mám hrozně velkou nohu, Vaše Excellence," poukázal Kalten znepokojeně. "Jste si jist, že mají boty, které mi padnou?"

"Buď bez obav, Kaltene-rytíři," řekl Engessa. "Jestli padnou mně, pak tobě určitě."

Jakmile byli návštěvníci přezuti, byli uvedeni do paláce. Ze stropů visely na dlouhých řetězech olejové lampy, jež ozařovaly vše kolem. Měnící se, duhově zbarvené zdi, podlahy a stropy širokých chodeb Elény oslňovaly a ti zadumaně kráčeli za sloužícími.

Byli zde samozřejmě i dvořané - žádný palác není úplně bez nich - a jako občané venku na ulicích se i oni královně Elénie klaněli.

"Nenech se formou jejich uvítání moc unést, lásko," varoval Sparhawk svou ženu. "Obyvatelé Cimmury by to nepřijali, ať bys jim nabídla cokoli."

"Nebud' bláhový, Sparhawk," odvětila kousavě. "Ani jsem nad tím neuvažovala. V podstatě si přeji, aby toho ti lidé nechali. Je to skutečně poněkud nepřijemné."

"Ty moje holko." Usmál se.

Bylo jim nabídnuto víno a chladivá, vonná voda, aby si navlhčili tváře. Rytíři víno s nadšením přijali, zatímco dámy se povinně navlhčily.

"Opravdu bys měl něco z toho zkusit, tati," podotkla princezna Danae, ukazujíc na jednu z porcelánových mis s vodou.

"Může to zakrýt západ tvého brnění."

"Má pravdu, Sparhawk," přitakala Ehlana.

"Od brnění se očekává, že bude čpět," odpověděl, krče rameny. "Má to jistou výhodu, když začnou nepříteli uprostřed boje slzet oči."

"Věděla jsem, že si to nějak zdůvodníš," zamumlala princeznička.

Pak procházeli dlouhou chodbou, kde byly stěny ozdobeny mozaikovými portréty: upjaté, pravděpodobně idealizované podoby dávno mrtvých císařů. Podlahu té zdánlivě nekonečné chodby chránil široký pruh rudého koberce se zlatými proudy na okrajích.

"Velice úchvatné, Vaše Excellence," tiše pronesl po chvíli Stragen Oscagnemu. "Kolik dalších mil je to ještě do trůnní místnosti?"

"Jste čtverák, milorde." Oscagne se krátce pousmál.

"Je to dovedně provedeno," poznamenal zloděj, "ale není to velkým plýtváním místa?"

"Skvělý postřeh, milorde Stragene."

"Co se děje?" zeptal se Tynian.

"Ta chodba zahýbá doleva," odpovídal Stragen. "Je to díky způsobu, jak zdi odrážejí světlo, těžké zjistit, ale podíváš-li se pozorněji, můžeš to spatřit. Uplynulou čtvrthodinku jsme chodili v kruhu."

"Vlastně ve spirále, milorde Stragene," poopravil ho Oscagne. "Bylo to navrženo tak, aby to budilo dojem obrovitosti. Tamulci jsou malého vzrůstu a obrovitost nás uchvacuje. Proto jsme tak naklonění Atanům. Teď jsme se dostali do vnitřního prstence spirály. Trůnní místnost je již nedaleko."

Záři přecházející chodby se náhle rozezněly břesknou fanfárou skrytých trubačů, kteří tímto pozdravili královnu a její družinu. Na fanfáru navázalo strašlivé pištění přerušované plechově řinčivým zvukem. Mmrr, uhnížděná v náruči své mladičké paní, sklopila uši a zaprskala.

"Ta kočka má výtečný hudební sluch," poznamenal Bevier, škubaje sebou při zvláště neladících pasážích v "hudbě".

"Na to jsem zapomněla," omlouvala se Sefrenie Vanionovi. "Zkus to přehlížet, drahý."

"To dělám," odpověděl s bolestivým výrazem v obličeji.

"Vzpomínáš si na tu lidožravou obryni, o které jsem ti vykládal?" zeptal se Ulath Sparhawk. "Na tu, která se daleko v Thalesii zamilovala do chudého chlapíka."

"Tak trochu."

"Když mu zpívala, znělo to skoro stejně jako tohle."

"Aby se jí zbavil, odešel do kláštera, že?"

"Moudré rozhodnutí."

"Je to naše vyumělkovanost," vysvětloval jim Oscagne. "Tamulský jazyk je sám o sobě velice hudební. Hezká hudba by připadala všední, i až světská - a tak se naši skladatelé snaží o opačný účinek."

"Řekla bych, že v tom překonali veškerou lidskou představivost," pravila baronka Melidere. "Zní to, jako by někdo mučil tucet prasat v železářství."

"Sdělím váš postřeh skladateli, baronko," řekl jí Oscagne. "Jsem si jist, že bude potěšen."

"Já bych byla potěšena, kdyby ta jeho píseň skončila, Vaše Excellence."

Zdánlivě nekonečná chodba byla konečně přerušena ohromnými dveřmi jež byly pokryté tepaným zlatem a které se těžkopádně rozevřely do obrovské síně. Jelikož byla klenba místnosti vyšší než okolní budovy, byla síň prosvětlována z jak palec hrubých křišťálových oken vysoko nad jejich hlavami. Skrze ta okna se linuly sluneční paprsky a zářivě se odrážely od podlahy a zdi trůnního sálu císaře Sarabiana. Síň měla přiměřeně zarážející rozměry a její perleťová bělost byla zdůrazněna rudou a zlatou. Na plamenných stěnách visely v rozestupech těžké červené sametové drapérie, lemující opěrné pilíře zdobené zlatem. Od obrovitých dveří až k patě trůnu se táhl široký rudý koberec a místnost byla plná dvořanů, jak Tamulců, tak Elénů.

Příchod návštěvníků ohlásila další fanfára a rytíři Církve a Peloici se kolem královny Ehlany a její družiny rozestavěli s vojenskou přesností. Slavnostním krokem vykročili po širokém koberci ke trůnu Jeho Imperiálního Veličenstva, tamulského Sarabiana.

Panovník půlky světa měl na hlavě těžkou zlatou korunu osázenou diamanty a jeho rudý plášť, zepředu rozevřený, byl lemován širokými pásky, prošitými zlatou nití. Jeho roucho zářilo bělostí, v pase sepjaté širokým zlatým pásem. I přes nádheru jeho trůnní místnosti a jeho oděvu byl Sarabian z Tamuli celkem obyčejně vyhlížejícím člověkem. Jeho pokožka byla v porovnání s kůží Atanů bledší - hlavně proto, vytušil Sparhawk, že zřídka kdy vychází ven. Byl středního vzrůstu a postavy a jeho tvář nebyla ničím pozoruhodná. Jeho oči však byly daleko bystřejší, než Sparhawk čekal. Když do trůnní místnosti vstoupila Ehlana, poněkud váhavě se postavil.

Oscagne vypadal trošičku překvapeně. "To je podivuhodné," řekl. "Císař nikdy nevstává, aby své hosty přivítal."

"Kdo jsou ty dámy vedle něj?" zeptala se Ehlana tiše.

"Jeho ženy," odpověděl Oscagne, "císařovny Tamuli. Je jich devět."

"Monstrózní!" vydechl Bevier.

"Politická účelnost, sire rytíři," vysvětlil velvyslanec. "Obyčejný muž má jen jednu ženu, ale císař musí mít jednu z každého království říše. Konec konců, nemůže dávat nikomu přednost."

"Vypadá to, jako by si jedna z císařoven zapomněla dodělat šaty," řekla kriticky baronka Melidere, hledíc upřeně na jednu z imperátorových žen, usměvavou mladou dívku, jež stála do pasu nahá, bez jakékoliv známky, že by jí její nahota vadila. Sukně, která jí obepínala pás, byla leskle šarlatová a ve vlasech měla rudou růži.

Oscagne se pro sebe usmál. "To je naše Elysoun." Zachichotal se. "Je z ostrova Valesie a ten kostým - či spíše jeho nedostatek - je mezi ostrovany obvyklý. Je to velice prostá dívka a všichni ji moc milujeme. Běžná pravidla určující manželskou věrnost se té valesijské císařovny nikdy netýkaly. Valesiané představu věrnosti nedokáží pochopit.

Myšlenka hříchu je jim cizí."

Bevier se nadechl.

"To se je nikdo nepokoušel poučit?" zeptal se Emban.

"Ach, to víte, že ano, Vaše Milosti." Oscagne se zazubil. "Duchovní z Elénských království v západní části Tamuli v tuctech odcházeli do Valesie, aby ostrovany přesvědčili, že je jejich oblíbená zábava skandální a hříšná. Zpočátku jsou duchovní plni horlivosti, ale obvykle jim to dlouho nevydrží. Všechny valesijské dívky jsou velice sličné a velice přátelské. Jsou to skoro vždy Eléni, kteří jsou obráceni. Valesijské náboženství má patrně jen jedno přikázání být šťastný."

"Jsou horší věci." Emban si povzddechl.

"Vaše Milosti!" zvolal Bevier.

"Kdy už dospěješ, Beviere," řekl mu Emban. "Občas mám pocit, že je naše Svatá Matka Církev ohledně jistých aspektů lidského chování poněkud posedlá."

Bevier zrudl, ve tváři přísně odsuzující výraz.

Dvořané v trůnní místnosti zjevně na císařův příkaz před Ehlanou ještě jednou poklekli. Častým opakováním byli již natolik zruční, že padání na kolena, bouchání čely o podlahu a opětné zvedání bylo prováděno jen s minimální nešikovností.

Ehlana, oděná v královské modři, došla ke trůnu a obřadně se uklonila. Odměřený výraz její tváře jasně hovořil o tom, že to neměla v úmyslu.

Císař se jí rovněž uklonil a davem to překvapeně zašumělo. Imperiální úklona byla adekvátní, leč maličko ztrnulá.

Sarabian dozajista cvičil, ale úklony mu byly zjevně cizí. Pak si odkašlal a jistou dobu hovořil tamulským jazykem, čas od času s přestávkami, aby ty řeči mohl jeho oficiální tlumočník přeložit do elénštiny.

"Dívej se, kam máš," zašeptala Ehlana Sparhawkovi. Tvář měla klidnou a její rty se sotva pohybovaly.

"Nedíval jsem se na ni," ohradil se.

"Ale, opravdu?"

Císařovna Elysoun se ve skutečnosti těšila soustředěné pozornosti rytířů Církve a Peloiců a zcela zjevně tím byla nadšena. Tmavé oči jí jiskřily a její úsměv byl lehoučce rozpustilý. Od svého imperiálního manžela stála nedaleko, zhluboka dýchala, zjevně způsob cvičení mezi jejím národem. V pohledu, který vracela velkému počtu svých obdivovatelů, jež si nezaujatě prohlížela, byla jistá výzva. Stejný pohled vídával Sparhawk na Ehlanině tváři, když si vybírala klenoty či šaty. Došel k závěru, že císařovna Elysoun bude zřejmě činit potíže.

Proslov císaře Sarabiana byl plný formálních, otřepaných frází. Že je jeho srdce naplněno. Že omdlévá radostí. Že je oněmělý Ehlaninou krásou. Že se úplně zalývá poctou z její návštěvy. Že si myslí, že má velice nádherné šaty.

Ehlana, světově proslulý řečník, rychle odložila stranou řeč, kterou si připravovala už od jejich odjezdu z Chyrellu, a improvizovala. Shledala Matherion nadmíru hezkým. Sdětila Sarabianovi, že její život došel vrcholu - Ehlanin život se zdál docházet nového vrcholu pokaždé, když vedla proslov. Zmínila se o nevyslovitelné kráse imperiálních manželek, přestože nijak nezareagovala na bolestně viditelné atributy císařovny Elysoun. Také jej ubezpečila, že omdlévá radostí, jelikož se zdálo, že je to tady v módě. Štědře mu poděkovala za jeho milostivé uvítání. Nehovořila však o počasí.

Císař Sarabian se viditelně uvolnil. Byl si jasně vědom, že by se královna Elenie mohla ve své řeči případně překnout, což by jej pak zavazovalo bez přípravy odpovídat.

Poděkoval jí za její díky.

Ona poděkovala jemu za jeho díky na její díky.

Pak se upřeně zahleděli jeden na druhého. Aniž by došlo k zesměšnění, mohou být díky za jiné díky předkládány jen do jisté míry.

Pak si jeden úředník s přehnaně znuděným výrazem ve tváři odkašlal. Byl o něco vyšší než průměrný Tamulec a jeho obličej nevykazoval žádné známky toho, na co myslí.

S nesmírným ulehčením představil císař Sarabian svého ministerského předsedu, Pondia Subata.

"Zvláštní jméno," zašeptal Ulathe poté, co byla císařova poznámka přeložena. "Rád bych věděl, zda ho jeho blízcí přátelé nazývají Pondy."

"Pondia je jeho šlechtický titul, sire Ulathe," vysvětlil Oscagne. "Je to hodnost zhruba odpovídající vikomtovi, i když ne tak docela. Dejte si na něj kapánek pozor, pánové. On není vaším přítelem. Také tvrdí, že nerozumí elénsky, ale mám silné podezření, že to jen předstírá. Subat byl silně proti myšlence pozvat Sparhawka do Matherionu. Zastával názor, že by tento krok císaře ponížil. Rovněž jsem se doslechl, že císařovo rozhodnutí považovat královnu Ehlanu za sobě rovnou, téměř přivedlo našemu ministerskému předsedovi záchvat mrtvice."

"Je nebezpečný?" zeptal se Sparhawk.

"V tom si nejsem tak úplně jistý, Vaše Výsosti. Je vůči císaři fanaticky loajální a nedokáže s přesností říci, kam až to může vést."

Pondia Subat pronesl pár vět.

"Říká, že ví, jak jste unavena z dlouhé cesty," tlumočil Oscagne. "Naléhá, abyste využila imperiální pohostinnosti a odpočinula si a nabyla čerstvých sil. Je to spíše decentní výmluva, jak zakončit slyšení, než by někdo mohl říci cokoliv, co by císaře donutilo k odpovědi dříve, než by měl Subat možnost mu napovědět."

"Nemusel by to být tak špatný nápad," usoudila Ehlana. "Dosud šlo vše hladce. Snad bychom měli prozatím prostě nechat vše tak, jak je."

"Jak je libo, Vaše Veličenstvo," řekl Oscagne s květnatou úklonou.

Ehlana to mlčky přešla.

Po další vášnivé diskusi mezi Jejich Majestáty vyprovodil ministerský předseda návštěvníky ze sálu. Hned za dveřmi z trůnní místnosti vystoupali jedním schodištěm a pokračovali chodbou přímo na opačnou stranu paláce, zřikajíc se potěšení vracet se stejnou cestou dokola nekonečnou spirálou.

Pondia Subat, jenž hovořil skrze tlumočníka, je během chůze upozorňoval na různé zajímavosti. Tón jeho mluvy byl schválně nenucený, považujíc ty divy za všednosti. Nebyl ve své snaze ani natolik důvtipný, aby těm elénským barbarům vše řádně vysvětlil. Tak úplně se jim nevysmíval, ale byl tomu velice blízko. Krytým chodníkem je zavedl do toho zářícího elénského hradu, kde je ponechal v péči velvyslance Oscagneho.

"Převládá zde v Matherionu stejný postoj, jaký má on?" zeptal se Emban velvyslance.

"To sotva," odpověděl Oscagne. "Subat je zde u dvora vůdcem jen velmi malé strany. Jsou to arcikonzervativci, jež za posledních pět set let nepřišli s žádným novým nápadem."

"Jak se stal ministerským předsedou, když je jeho strana tak malá?" otázal se Tynian.

"Tamulští politici jsou velice tajnůstkářští, sire Tyniane. Sloužíme pro císařovo potěšení a on se žádným způsobem nemusí našimi radami řídit. Subatův otec byl velice blízkým přítelem otce císaře Sarabiana a jmenování Subata ministerským předsedou bylo spíše gestem synovské úcty než uznáním jeho výtečných zásluh, třebaže je Subat adekvátním předsedou - pokud nenastane něco neobvyklého. Pak má sklon se dokonale zhroutit. Bratříčkování je hlavním zápořem naší formy vlády. Hlava naší Církve neměla za svůj život jedinou zbožnou myšlenku. Dokonce ani nezná jména našich bohů."

"Chvilenu," pravil Emban, v očích omráčený výraz. „Chcete říci, že duchovní postavení zastává císař?"

"Ovšem. Je to konec konců autoritativní postavení a tamulští císaři neradi nechávají podobné posty mimo svou pravomoc."

Vstoupili do hlavního hradního sálu, který s výjimkou lesklé perleti, jež pokrývala každíčký jeho povrch, v mnohém připomínal hlavní sál všech elénských hradů na světě.

"Sloužící jsou zde Eléni," řekl jim Oscagne, "takže byste neměli mít těžkosti jim vysvětlit, co po nich chcete. Věřím, že mě teď omluvíte. Musím jít podat hlášení Jeho Imperiálnímu Veličenstvu." Ušklíbl se. "Abych k vám byl upřímný, vůbec se na to netěším. Jeho Veličenstvu bude stát po boku Subat a bagatelizovat vše, co řeknu." Uklonil se Ehlaně, načež se otočil a odešel.

"Myslím, že nás zde čekají problémy," podotkl Tynian. "Všechny ty formality mají za cíl držet nás od císaře a jestliže mu nesdělíme, co jsme odhalili, zřejmě nám neposkytne takovou svobodu pohybu, jakou bychom potřebovali."

"A nepřátelství ministerského předsedy to jen vše zhoršuje," dodal Bevier. "Spíše to vypadá jako bychom s nabídkou pomoci procestovali půlku světa jen proto, abychom byli spoutáni v tomto velice promyšleném vězení."

"Než však začneme být předpojatí, vše si dobře promysleme," radil Emban. "Oscagne ví, co dělá a viděl téměř vše, co my. Myslím si, že v otázce sdělení této naléhavé situace Sarabianovi se na něj můžeme spoléhat."

"Pokud nás již nebudete potřebovat, Vaše Veličenstvo," řekl Stragen Ehlaně, "měli bychom já a Talen jít zkontaktovat místní zloděje. Budeme-li zde i nadále svázáni bezvýznamnými formalitami, budeme potřebovat ve shromažďování informací trochu pomoci."

"Jak se s nimi hodláš dorozumět?" otázal se ho Khalad.

"Matherion je nadmíru kosmopolitní místo, Khalade. Caalador mi dal tip na několik Elénů, kteří se u místních zlodějů těší poměrně velké vážnosti."

"Dělej, co uznáš za vhodné, Stragene," pravila mu Ehlan, "ale nevyvolej žádné mezinárodní incidenty."

"Věřte mi, Vaše Veličenstvo." Zakřenil se.

Královská apartmá se v hradu nacházela vysoko ve střední věži. Hrad byl samozřejmě dokonale vyzdobený, ale ježto to byla věrná reprodukce elénské pevnosti, stavitelé do ní nevědomky zahrnuli praktické rysy, jež byly nepostřehnutelné. Bevier byl jimi nadmíru potěšen. "To místo bych mohl ubránit," usoudil. "Vše, co bych potřeboval, by bylo pár kádí smoly a nějaké stroje a pak bych ten hrad mohl udržet celé roky."

"Doufejme, že k tomu nedojde, Beviere," odpověděla Ehlan.

Později toho večera, poté co Sparhawk a jeho rozvětvená rodina popřáli ostatním dobrou noc a odebrali se do královských apartmá, lenošil princ manžel v křesle u okna, zatímco dámy prováděly všechny ty maličkosti, které dámy dělají, než jdou do postele. Některé z těch ceremonií měly praktické opodstatnění, jiné byly naprosto nepochopitelné.

"Promiň, Sparhawk," říkala právě Ehlan, "ale znepokojuje mne to. Je-li císařovna Elysoun tak bezuzdně urputná, jak Oscagne naznačuje, mohla by nám přivodit velké nesnáze. Vezmi si, například, Kaltenu. Věřil bys, že natolik klesl, že by přijal její možnou nabídku zvláště se zřetelem na její kostým?"

"Promluví si s ním," přislíbil Sparhawk.

"Důrazně," nabádala Mirtai. "Občas je trochu těžké získat Kaltenovu pozornost, když je rozptýlen."

"Ta ženská je vulgární." Baronka Melidere se ušklíbla.

"Je však velice hezká, baronko," dodala Alean. "A svým tělem se nikterak nehonosí. Samozřejmě, že ví, jaké je má, ale myslím si, že se jí prostě líbí sdílet ho s jinými lidmi. Je spíše štědrá než vulgární."

"Mohli bychom se bavit o něčem jiném?" zeptal se jich Sparhawk bolestným tónem.

Ozvalo se slabé zaklepání na dveře a Mirtai se šla podívat, kdo se dožaduje vpuštění. Jako vždy měla Atana při otevírání dveří jednu ruku na jílcí dýky.

Byl to Oscagne. Měl na sobě plášť s kapucí a doprovázel ho další, podobně oděný muž. Oba dva rychle vstoupili dovnitř. "Zavři dveře, Atano," sykl Oscagne naléhavě, jeho obvykle neochvějná tvář byla plná napětí a oči se mu divoce leskly.

"Co se ti stalo, Oscagne?" zeptala se stroze.

"Prosím, Atano, zavřete dveře. Jestliže někdo zjistí, že jsme já a můj přítel tady, zřítí se nám palác na hlavu."

Zavřela dveře a zajistila je západkou.

Sparhawk najednou získal jistotu a povstal. "Vítejte, Vaše Imperiální Veličenstvo," pozdravil v kápi skrytého Oscagneho společníka.

Císař Sarabian si stáhl kapuci. "Jak jste k čertu věděl, že jsem to já, princ Sparhawk?" zeptal se. Jeho elénština měla jen slaboučký přízvuk. "Vím, že jste mou tvář nemohl vidět."

"Ne, Vaše Veličenstvo," odpověděl Sparhawk, "ale mohl jsem vidět tvář velvyslance Oscagneho. V mnohém připomínal člověka držícího živého hada."

"Nazývali mne svého času různými jmény," zasmál se Sarabian, "ale nikdy ne takhle."

"Vaše Veličenstvo je velice dovedné," řekla mu Ehlan s maličkou poklonou. "Nedal jste ani náznakem najevo, že rozumíte elénštině. Z tváře královny Betuany jsem to vyčíst dokázala, ale vy jste mi nedal ani sebenepatrnější

možnost."

"Betuana hovoří elénštinou?" Zdál se být ohromen. "Co za překvapení." Sundal si plášť. "Vlastně, Vaše Veličenstvo," řekl Ehlane, "umím hovořit všemi jazyky říše - tamulsky, elénsky, styricky, tegansky, arjunsky, valesijsky a dokonce i tím hrozným jazykem, kterým mluví v Cynesze. Je to jedno z našich nejpřísněji střežených tajemství. Je dokonce tajemstvím pro mou vládu, jen kvůli bezpečí." Vypadal lehce pobaveně. "Soudím, že jste všichni došli k závěru, že nejsem příliš chytrý," poznamenal.

"Dokonale jste nás zmátl, Vaše Veličenstvo," ujistila ho Melidere.

Rozzářil se na ni. "Rozmilé děvče," pravil, "zbožňuji dělat si z lidí blázny. K úskokům vede množství důvodů, přátelé, ale většinou jsou politické a zdaleka ne příliš hezké. Přejdeme k věci? Mohu být nepřítomen jen po krátkou dobu, jinak by to bylo nápadné."

"Jsme, jak se říká, k okamžité dispozici, Vaše Veličenstvo," řekla mu Ehlana.

"Nikdy jsem tu frázi nepochopil, Ehlano," přiznal. "Nebude vám vadit, když se budeme nazývat jmény, že ne? Všechna ta 'Vaše Veličenstva' jsou prostě příliš nemotorná. Kde jsem to skončil? Ach, ano - u okamžité dispozice. Zní to, jako by někdo utíkal vynést smetí." Slova mu těžkopádně plynula z úst, jako by měl jeho jazyk těžkosti držet krok s myšlenkami. "Důvod vaší návštěvy, drazí přátelé, je ten, že jsem zde v Matherionu víceméně vězněm zvyků a tradic. Má role je striktně určena a překročit jisté hranice by pro mě znamenalo vyvolat zemětřesení, jež by byla patrná až po daconský záliv. Mohl bych ta zemětřesení ignorovat, ale náš veřejný nepřítel by je zřejmě mohl také rozeznat a my nechceme, aby zoztražitel."

"Pravda," přitakal Sparhawk.

"Prosím, necivte na mě takhle, Oscagne," pravil Sarabian velvyslanci. "Neříkal jsem vám, že jsem vzhůru, když si většina z vás myslela, že spím, protože předtím nebylo nutné, abyste to věděli. Teď to nutné je. Nechte už toho, člověče. Ministr zahraničí musí být schopen brát tyhle malá překvapení s přehledem."

"Prostě mi chvíli zabralo, než jsem se zorientoval, Vaše Veličenstvo."

"Myslel jste si, že jsem blbec, nemám pravdu?"

"No -"

"Očekává se, že tak smýšlíte, Oscagne - vy, Subat a všichni ostatní ministři. Byla to jedna z mých hlavních obranných taktik - a kratochvilí. V podstatě, starý brachu, jsem do jisté míry génius." Usmál se na Ehlanu. "Zní to trochu chvástavě, že ano? Nicméně je to pravda. Váš jazyk jsem se naučil během tří týdnů a styričtinu za čtyři. Dokáži nalézt logické přehmaty ve většině hlubokomyslných pojednáních elénské teologie a pravděpodobně jsem přečetl - a porozuměl - bezmála všemu, co kdy bylo napsáno. Mým nejskvělejším úspěchem však je, že jsem to vše podržel v tajnosti. Lidé, jež sami sebe nazývají mou vládou - bez urážky, Oscagne - se patrně účastní jakési nesmírné konspirace, aby mě drželi v nevědomosti. Říkají mi toliko věci, o kterých si myslí, že budu chtít slyšet. Abych získal přesný přehled o momentálním počasí, musím se podívat z okna. Mají samozřejmě ty nejšlechetnější motivy. Chtějí mě ušetřit všech nesnází, ale opravdu si myslím, že by mi někdo měl oznámit, až se bude loď, kterou řídím, potápět, že ano?" Sarabian mluvil stále velice rychle, myšlenky z něj tryskaly tak hbitě, jak ho napadaly. Oči mu zářily a zdál se být téměř na pokraji hlasitého rozesmání. Byl zjevně strašně vzrušený. "Takže," pokračoval bryskně, "musíme vymyslet způsob komunikace, aniž bychom někoho v paláci upozornili - včetně umývačů nádobí - na to, co děláme. Zoufale se potřebuji dozvědět, co se skutečně děje, abych na to mohl vrhnout svůj ohromný intelekt." To poslední bylo proneseno se sebeodsuzující ironií. "Nějaký nápad?"

"Jak smýšlíte o magii, Vaše Veličenstvo?" zeptal se ho Sparhawk.

"Ještě jsem si neutvořil názor, Sparhawku."

"Pak to nebude fungovat," řekl mu Sparhawk. "Musíte věřit, že kouzlo funguje, jinak selže."

"Snad bych byl schopen se přimět v to uvěřit," řekl Sarabian jen krapet nedůvěřivě.

"To pravděpodobně nepostačí, Vaše Veličenstvo," pravil mu Sparhawk. "Zda kouzla uspějí či ne závisí na vaší náladě. Potřebujeme něco jistějšího. Věci, které vám potřebujeme říci, jsou natolik důležité, že se prostě nebudeme moci spoléhat na štěstí."

"Přesně tak to vidím, Sparhawku. To určuje náš problém. Potřebujeme absolutně jistou metodu týkající se přenášení informací sem a tam, jež by nemohla být odhalena. Má zkušenost mi praví, že to musí být něco tak běžného, že tomu nebude nikdo věnovat pozornost."

"Výměna darů," navrhla baronka Melidere pohotově.

"Těšilo by mne věnovat vám dárky, drahá baronko," Sarabian se usmál. "Z vašich očí mi plesá srdce, ale -"

Pozvedla ruku. "Promiňte, Vaše Veličenstvo," řekla mu, "ale není nic běžnějšího než výměna dárek mezi vládnoucími monarchy. Mohu přenášet malé upomínky od královny k vám a tady velvyslanec může přenášet vaše k ní. Poté, co se párkrát projdeme sem a tam, nebude nám nikdo věnovat pozornost. Můžeme v těch dárcích skrývat zprávy a nikdo se neopovází je tam hledat."

"Kde jste objevila tak skvělou dívku, Ehlano?" tázal se Sarabian. "Vzal bych si ji do minuty - kdybych již neměl devět žen - ach, mimochodem, Sparhawku, potřeboval bych si s vámi o tom promluvit - zřejmě soukromě." Rozhlédl se kolem.

"Shledává někdo v plánu baronky nějakou chybu?"

"Jen jednu," řekla Mirtai, "ale o tu se mohu postarat."

"A to je co, Atano?" zeptal se vzrušeně císař.

"Někdo může mít přesto o té výměně dárku podezření - zvláště, když bude neustále pokračovat. Mohl by se v tom pokusit Melidere zabránit, ale budu ji cestou doprovázet. Osobně se zaručím, že ji nebude nikdo obtěžovat."

"Výborně, Atano! Znamenitě! Raději se vrátíme, Oscagne. Strašně Subatovi chybím, když nejsem tam, kde očekává, že budu. Ach, Sparhawku, určete, prosím, několik ze svých rytířů, aby pobavili mou ženu Elysoun."

"Prosím, Vaše Veličenstvo?"

"Mladé, nejlépe hezké a s přebytkem energie - znáte ty typy."

"Hovoříme o tom, o čem si myslím, že hovoříme, Vaše Veličenstvo?"

"Ovšemže ano. I Elysoun má ráda výměnu dárků a laskavostí a zničilo by ji, kdyby si s ní nikdo nechtěl hrát. Hrozně ječí, když je nešťastná. A kvůli mým uším na to, prosím, dohlédněte, starý brachu."

"Ehm - a kolik, Vaše Veličenstvo?"

"Domnívám se, že takový tučet by mohl stačit. Půjdem, Oscagne?" A tamulský císař vyrazil ke dveřím.

KAPITOLA

PĚTADVACÁTÁ

"JE TO PRO LIDI S JISTOU ÚROVNÍ inteligence příznačné, Vaše Veličenstvo," sděloval Zalasta Ehlaně. "Hovoří velice rychle, neboť jejich nápady se jen rojí. Císař Sarabian možná není docela tak skvělý, jak si o sobě myslí, ale je na něm, aby to posoudil. Podivuhodné je, že se mu podařilo udržet to před každým ve vládě v tajnosti. Ti lidé jsou obyčejně natolik podivínští a popudliví, že na to sami skočí."

Byli všichni shromážděni v královském apartmá, aby probrali tu překvapivou novinku z předešlé noci. Velvyslanec Oscagne dorazil brzy a přinesl s sebou schéma tajných chodeb a skrytých odposlouchávacích míst uvnitř elénského hradu, jenž byl teď jejich dočasným domovem. Bylo odvoláno půltuctu špehů, kteří byli zdvořile leč důrazně vyzváni k odchodu. "Není v tom nic skutečně osobního, Vaše Veličenstvo," omlouval se Oscagne Ehlaně. "Je to prostě politická záležitost."

"Naprostě to chápu, Vaše Excellence," odpověděla blahosklonně. Ehlaně byla to ráno oděna do smaragdově zelených šatů a vypadala obzvláště nádherně.

"Je váš špiónážní systém na úrovni, Vaše Excellence?" zeptal se Stragen.

"Ani ne, milorde. Každý vládní úřad má své špehy, ale ti tráví většinu svého času špehováním jeden druhého.

Mnohem více nás znepokojují naši kolegové, než cizí návštěvníci."

"Není zde tedy žádná soustředěná výzvědná služba?"

"Bohužel ne, milorde."

"Jsme si jisti, že jsou všichni špehové odvoláni?" zeptal se Emban, trochu nervózně se rozhlížeje po lesklých zdech.

"Věřte mi, Vaše Milosti." Sefrenie se usmála.

"Obávám se, že jsem to nepochopil."

"Luskla prsty, patriarcho Embane," pravil Talen suše, "a všechny špióny, které jsme nemohli chytit, proměnila v žáby."

"No, ne tak docela," doplnila, "ale skrývají-li se za těmito zdmi nějakí špehové, nemůžou nic slyšet."

"Je velice užitečné mít vás po ruce, Sefrenie," poznamenal ten malý tlustý duchovní.

"Moje řeč," souhlasil Vanion.

"Pohněme se z místa," podotkla Ehlaně. "Nechceme náš úskok moc přehánět, ale budeme si muset se Sarabianem předat pár dárků, abychom se prostě ujistili, že se naše zprávy nedostanou do nepovolaných rukou, a také aby si dvořané zvykli na Melidere, jak bude sem a tam klusat se šperky."

"Já klusat v žádném případě nebudu, Vaše Veličenstvo," namítla Melidere. "Budu se nésti - svůdně. Zjistila jsem, že muž, který je zaujat sledováním vašich boků, nevěnuje příliš pozornosti tomu ostatnímu, co děláte."

"Opravdu?" řekla princezna Danae. "To si musím zapamatovat. Ukážeš mi, jak se mám nésti, baronko?"

"To si musíš nejprve nechat narůst nějaké boky, princezno," řekl jí Talen.

Danaeiny oči získaly náhle nebezpečný odstín.

"Nic si z toho nedělej," pravil jí Sparhawk.

Ignorovala ho. "Za tohle tě dostanu, Talene," zahrozila.

"O tom pochybuji, Vaše Výsosti," odvětil drze, "stále dokážu běžet rychleji než vy."

"Máme jiný problém," řekl jim Stragen. "Ten absolutně nádherný plán, který jsem před pár měsíci vymyslel, se mi přes noc rozpadl na kousky. Místní zloději nemají bohužel ochotu nám pomoci. Jsou ještě horší, než jak nám je Caalador v Lebasu vyličil. Tamulská společnost je tak nesmlouvavá, že mí kolegové z ulic nemohou svobodně rozhodovat.

Očekává se, že se zde budou zloději chovat jistým způsobem a ti, se kterými jsme se v noci setkali, jsou tak úzkoprsí, že se nedokáží zbavit stereotypů. Eléni jsou v místní zlodějské komunitě ještě celkem tvůrčí, ale Tamulci jsou beznadějně neschopní."

"To je naprostá pravda," souhlasil Talen. "Dokonce se ani nesnaží utéct, když jsou přistiženi u krádeže. Prostě jen stojí a čekají, až je zatknou. To je ta nejnemorálnější věc, jakou jsem kdy slyšel."

"Možná se nám podaří ještě něco zachránit," pokračoval Stragen. "Poslal jsem pro Caaladara. Snad se mu podaří přivést je k rozumu. Co mě však tíží nejvíce, je jejich naprostý nedostatek jakéhokoliv druhu organizace. Zloději se nebaví s vrahy, děvky se nebaví s žebráky a nikdo se nebaví s podvodníky. Za živého Boha nechápu, jak přežívají."

"To jsou zlé zprávy," poznamenal Ulath. "Počítali jsme s tím, že ti zloději budou naší špiónážní sítí."

"Doufejme, že to Caalador dokáže napravit," řekl Stragen.

"Skutečnost, že ve vládě neexistuje žádný centrální aparát výzvědné služby, činí ty zloděje pro naše plány nezbytnými."

"Caalador bude schopen je přivést k rozumu," řekla Ehlaně. "Naprostě v něj spoléhám."

"To asi proto, že se ti tak líbí jeho mluva," pravil jí Sparhawk.

"Třesky plesky," řekla Sefrenie. "Myslím si, že jsou zde naše snahy omezené faktem, že většina z vás nehovoří tamulsky. Budeme s tím muset něco udělat."

Kalten zasténal.

"Tentokrát to nebude tak úmorné, drahý." Usmála se. "Opravdu nemáme moc času, abyste se ten jazyk normálně naučili, a tak budeme Zalasta a já trošku podvádět."

"Mohla byste mi to kapánek objasnit, Sefrenie?" řekl Emban se zmateným výrazem.

"Použijeme kouzlo." Pokrčila rameny.

"Chcete tím říct, že dokážete někoho naučit cizímu jazyku za pomoci magie?" tázal se.

"No jistě," ubezpečil ho Sparhawk. "V Ghwerigově jeskyni mě naučila mluvit trollscky během pěti sekund a soudím, že naučit se trollsčinu je mnohem těžší než tamulštinu. Tamulci jsou alespoň lidé."

"Musíme však být opatrní," varovala je ta malá Styrička. "Ukáže-li se, že jste všichni lingvističtí géniové, bude to vypadat velice podezřele. Uděláme to po troškách - nejprve základní slovní zásobu a gramatiku a pak to budeme rozšiřovat."

"Mohl bych vám poslat lektory, lady Sefrenie," nabídl Oscagne. "Ach, ne - nicméně vám děkuji, Vaše Excellence. Vaši lektori by byli poplašení - a získali podezření - kdyby náhle našli celou četou výjimečně nadaných studentů. Abychom se tomu vyhnuli, uděláme to sami. Hned na začátku nadělím svým žákům ohavný přízvuk a ten pak budeme postupně vyhlazovat."

"Sefrenie?" řekl Kalten lehce rozmrzelým tónem.

"Ano, drahý?"

"Umíš naučit cizímu jazyku pomocí magie?"

"Ano."

"Proč ses mě pak po všechny ty roky snažila naučit styričtinu? Když jsi viděla, že to nebude fungovat, proč jsi na mě jednoduše neudělala rukama čáry máry?"

"Kaltene, drahoušku," řekla rozně, "proč jsem se tě snažila naučit styricky?"

"Asi proto, abych mohl dělat magické kousky." Pokrčil rameny. "Pokud ti však nedělá radost, když jiní lidé trpí."

"Ne, drahý. Bylo to pro mne stejně úmorné jako pro tebe." Otrásla se. "Spíše ještě úmornější. Ve skutečnosti ses učil styričtinu, abys mohl užívat kouzla, ale abys toho dosáhl, musel jsi být schopen myslet styricky. Nestačí jen pronést vhodná slova a nechat je účinkovat tak, jak chceš."

"Momentíček," namítl. "Chceš říct, že lidé, kteří mluví jinými jazyky, nemyslí stejně jako my?"

"Mohou myslet stejně, ale nemyslí ve stejných slovech."

"Máš tím na mysli, že my v podstatě myslíme ve slovech?"

"Samozřejmě, že ano. Co sis myslel, že jsou myšlenky?"

"Nevím. Ale jsme všichni lidské bytosti. Neměli bychom všichni myslet stejným způsobem a ve stejném jazyce?"

Zamrkala. "A který jazyk by to měl být, drahý?"

"Přirozeně elénština. Proto nejsou cizinci tak chytří jako my. Musí se vždy zastavit a přeložit své myšlenky z elénštiny do té barbarské hatmatilky, kterou nazývají jazykem. Dělalí to samozřejmě jen díky své tvrdohlavosti."

Podezířavě na něj hleděla. "Mluvíš teď vážně?"

"Ovšem. Myslel jsem, že každý ví, proč jsou Eléni chytřejší než všichni ostatní." Jeho tvář odrážela ryzí upřímnost.

"Ach, drahý," povzddechla si v čirém zoufalství.

Melidere si oblékla levandulový plášť a houpavou chůzí se nesla do císařových soukromých komnat, přes ruku přehozenou modrou saténovou elénskou kazajku. Mirtai ji následovala. Nehoupala se v bocích. Oči Melidere byly naivně rozevřené, ve tváři bezduchý výraz. Spodní ret držela rozkošně sevřený mezi zuby, jako by byla u vytržení. Dvořané císaře Sarabiana sledovali její kroucení boků s největším zájmem. Nikdo nevěnoval ani nejmenší pozornost tomu, co drží v ruce.

Předala císaři dar s malým proslovem, který Mirtai přetlumočila. Císař odpověděl zcela formálně. Melidere se uklonila a vznešeně se nesla zpět do elénského hradu. Dvořané se stále soustřeďovali na její pohyby - přestože již měli dost příležitostí se na ně vynadávat.

"Obešlo se to bez nesnází," hlásila baronka samolibě.

"Líbilo se jim kroucení boků?" zeptal se Stragen.

"Proměnila jsem celý dvůr na kámen, milorde Stragene." Rozesmála se.

"Opravdu to učinila?" zeptal se Mirtai.

"Ne tak docela," odpověděla Atana. "Řada z nich ji následovala, aby více viděla. Melidere se umí nést velice dobře. To, co se dělo pod jejím pláštěm, připomínalo v mnohém souboj dvou koček uvnitř pytle."

"Měli bychom používat talent, jenž nám Bůh nadělil, nemám pravdu, Vaše Milosti?" otázala se s klamnou vážností blondýna Embana.

"Absolutně, mé dítě," souhlasil, aniž by se jen pousmál.

Asi o patnáct minut později přikvačil velvyslanec Oscagne, přinášeje alabastrovou pokladnici na modré sametové podušce. Ehlana vytáhla z klenotnice císařovo psaní.

"Ehlano," četla nahlas. "Vaše zpráva dorazila v bezpečí. Nabyl jsem dojmu, že členové mého dvora nebudou baronce při promenádování sály nikterak překážet, nýbrž budou toto její právo vášnivě hájit. Jak se tomu děvčeti podařilo uvést zároveň tolik věcí do pohybu? Podepsán: Sarabian."

"No," zeptal se Stragen medově blondě dívky, "jak?"

"Je to talent, milorde Stragene."

Následujících pár týdnů dávali elénští návštěvníci okázale najevo své lekce z tamulského jazyka a Oscagne jejich úskoku ještě napomohl tím, že příležitostně mezi různé členy vlády prohodil, že návštěvníky učil jazyku během jejich dlouhé pouti. Na jednom z banketů, jež pro své hosty uspořádal ministerský předseda, pronesla Ehlana krátkou řeč v

tamulštině, aby tak dala najevo fakt, že ona a její doprovod nabyli jistě úrovně té cizí řeči.

Byly samozřejmě i nepříjemné okamžiky. Při jedné příležitosti Kalten vysoce urazil dvořana, když zvesela vyslovil poznámku, o které se domníval, že je vybroušeným komplimentem. "Co se mu stalo?" tázal se blondatý Pandionský, rozpačitě sledující, jak dvořan hrdě odchází pryč.

"Co ses mu snažil říct?" zeptala se Mirtai, zadržujíc smích.

"Řekl jsem mu, že rád vidím, jak se směje," odpověděl Kalten.

"To není to, cos řekl."

"No a co jsem tedy řekl?"

"Řekl jsi: Necht' všechny vaše zuby vypadnou."

"Použil jsem špatné slovo pro 'smát se', pravda?"

"Řekla bych, že ano."

Záminka učení se novému jazyku poskytla královně a její družině spoustu volného času. Oficiální činnosti a zábavy, kterých byli povinni se účastnit, se obvykle odehrávaly po večerech a tak dny zůstávaly obecně volné. Zabíjeli ty hodiny planou konverzací - vedenou z větší části v tamulštině. Kouzlo, které Sefrenie se Zalastou seslali, je všechny obdařilo docela slušnou znalostí slovní zásoby a gramatiky, ale vyhlazování výslovnosti zabralo poněkud více času. Jak Oscagne předpovídal, ministerský předseda jim při každé příležitosti házel klacky pod nohy. Jak mohl, vyplňoval jim dny únavnými a z převážné části bezvýznamnými činnostmi. Účastnili se otevření dobytčí výstavy. Byl jim udělen čestný titul na univerzitě. Navštívili vzorové farmy. Kdykoliv opouštěli imperiální budovy, doprovázela je početná eskorta - které obvykle hodiny trvalo, než se seřadila. Agenti Pondia Subata ten čas výhodně využili, odstraňující z ulic přesně ty lidi, které by návštěvníci rádi viděli. Mnohem rušivější však byl fakt, že jim přísně zabránil v přístupu k císaři Sarabianovi. Subat sám se snažil být co nejvíce na obtíž, ale nebyl připraven na elénskou důmyslnost a na skutečnost, že většina jejich družiny nebyla tak docela tím, čím se zdála být. Zvláště Talen patrně dokonale zmátl agenty ministerského předsedy. Jak již Sparhawk dávno zjistil, bylo téměř nemožné sledovat Talena v jakémkoliv městě na světě. Ten mladík znal množství úskoků a získal množství informací.

Jedno ospalé odpoledne, když byly Ehlana a dámy v královském apartmá a právě hovořila královnina pokojská Alean, tiše vstoupili do místnosti Sparhawk s Kaltenem.

"Není to neobvyklé," říkala právě tiše okatá dívka. "Je to jedna z nesnází povolání služebné." Jako obvykle měla Alean na sobě upjaté šedivé šaty.

"Kdo to byl?" Ehlany oči byly jako blesky.

"To skutečně není důležité, Vaše Veličenstvo," odpověděla Alean, trošku na rozpacích.

"Ale ano, Alean," nesouhlasila Ehlana, "je."

"Byl to hrabě Osril, Vaše Veličenstvo."

"Už jsem o něm slyšela," pronesla Ehlana mrazivě.

"I já." Hlas Melidere byl stejně tak chladný.

"Hádám správně, že je jeho reputace nechvalná?" otázala se Sefrenie.

"Je tím typem, o němž se hovoří jako o prostopášníkovi, lady Sefrenie," odpověděla Melidere. "Libuje si v těch nejhorších smilstvech. Chvástá se, že ušetřil Bohu veškeré nepříjemnosti se zatracením, neboť byl již stejně zrozen pro peklo."

"Mí rodiče byli vesničtí lidé," pokračovala Alean, "a tak o jeho pověsti nic nevěděli. Mysleli si, že když mě k němu dají do služby, bude to pro mě životní příležitost. Je to jediná možná šance, jak může vesničan něčeho dosáhnout. Bylo mi čtrnáct a byla jsem velice nezkušená. Hrabě se zdál být zprvu přátelský a považovala jsem to za štěstí. Pak jednu noc přišel domů opilý a já jsem zjistila, proč byl ke mně tak milý.

Nezískala jsem takový výcvik, jaký měla Mirtai, a tak jsem nemohla nic dělat. Samozřejmě jsem později plakala, ale on se mým slzám jen smál. Naštěstí z toho nic nevzešlo. Hrabě Osril obvykle těhotné dívky vyhnal jen v šatech, co měly zrovna na sobě. Po nějaké době začal být tou hrou unaven. Zaplatil mi a dal mi dobré doporučení. Měla jsem veliké štěstí, že jsem nalezla zaměstnání v paláci." Bolestně se pousmála. "Jelikož nebylo žádných pozdějších následků, nepovažuji to za nic skutečně důležitého."

"Ale já ano," řekla Mirtai ponuře. "Máš mé slovo, že můj návrat do Cimmury nepřetržuje o více než týden."

"Má-li ti to trvat tak dlouho zmeškáš svou příležitost, Mirtai," řekl jí Kalten téměř nedbale. "Hrabě Osril nespatří západ slunce toho dne, kdy se já vrátím do Cimmury, to ti slibuji."

"Nebude s tebou bojovat, Kaltene," pravil Sparhawk svému příteli.

"Nebude mít jinou možnost," odvětil Kalten. "Znám tolik urážek, že je žádný člověk nemůže spolknout - a nebudou-li fungovat ony, začnu ho po kouskách odkrajovat. Jestliže člověku uříznete uši a nos, musí skoro vždy sáhnout po meči - nejspíše proto, že neví, co zamýšlíte ušmíknout dál."

"Zavřou tě."

"To není problém, Sparhawk," řekla Ehlana temně. "Udělím mu milost."

"Nemusíte to dělat, sire Kaltene," zašeptala Alean, oči sklopené.

"Ale ano," odpověděl Kalten kamenným hlasem, "udělám to právě tak. Až s ním skončím, přinesu ti jedno z jeho uší - abych ti dokázal, že své sliby dodržuji."

Sparhawk bezvýhradně očekával, že se ta jemná dívka proti takové brutální nabídce silně ohradí. Avšak neučinila to. Vřele se na Sparhawkova přítele usmála. "To by od vás bylo velice milé, sire Kaltene," řekla.

"No tak, Sefrenie," řekl Sparhawk své učitelce. "Obrať oči v sloup a povzdechni si. Tentokrát bych s tebou i souhlasil."

"Proč bych to dělala, Sparhawk?" otázala se. "Myslím si, že sir Kalten přišel s velmi přiměřeným trestem."

"Jsi surová, matičko," nařkl ji.

Později toho odpoledne se Sparhawk a Kalten připojili k ostatním rytířům ve velikém zářivém sálu falešného elénského hradu. Rytíři již odložili svá formální brnění a chodili teď v kabátcích a nohavicích. "Nemělo by to zabrat moc práce," říkal sir Bevier. "Zdi jsou opravdu velmi pevné a příkop již stojí. Padací most je funkční, i když vratidlo, kterým se zvedá, potřebuje trochu promazat. Vše, co skutečně potřebujeme zařídit, jsou ostré kůly pro ten příkop."

"A pár sudů smoly?" navrhl Uloth. "Vím, jak vás Arciany hrozně těší vylévat na lidi vřící smolu."

"Pánové," pravil Vanion odmítavě, "začnete-li zesilovat obranu tohoto místa, může si to náš hostitel špatně vysvětlit." Chvilí nad tím uvažoval. "Nemuselo by však vadit, zásobit se v tichosti pěknou hromádkou kůlů," dodal, "a možná i řádkou sudů s olejem do lamp. Není až tak dobrý jak smola, ale až je poneseš dovnitř, nevzbudí velkou pozornost. Myslím, že bychom také mohli nenápadně začít dělat zásoby. Je nás zde docela pěkný počet, a tak by nemělo být těžké zakrýt skutečnost, že doplňujeme zásobárny. Moc to však nepřehánějme."

"Co zamýšlíš, Vanione?" zeptal se Emban.

"Jen pár preventivních opatření, Vaše Milosti. Věci jsou zde v Tamuli nejisté a nevíme, co by se všechno mohlo stát. Jelikož máme k dispozici docela slušný hrad, chceme provést pár konečných úprav jen pro sichr."

"Je to jen moje představivost, nebo i všem ostatním připadá, že je to převelice dlouhé léto?" zeptal se znenadání Tynian.

Sparhawk zoztražil. Někdo si toho nakonec všimnout musel a kdyby se toho opravdu chytli a začali počítat dny, dozajista by odhalili skutečnost, že si někdo zahrával s časem. "Je to jiná část světa, Tyniane," řekl lehkovážně.

"Podnebí zde musí být odlišné."

"Léto je léto, Sparhawk, a nečeká se, že bude trvat věčně."

"O počasí je marné diskutovat," nesouhlasil Uloth, "zvláště v přímořských oblastech. Kolem západního pobřeží Thalesie tečou teplé proudy. V Yosutu na východním pobřeží může být krutá zima, zatímco v Horsetu je teprve půle podzimu."

Starý dobrý Uloth, pomyslel si Sparhawk s úlevou.

"Stále se mi to ale zdá trochu divné," řekl Tynian pochybovačně.

"Tobě připadá divná řada věcí, příteli." Uloth se usmál. "Zamítl jsi tolik mých pozvání k lovu obrů-lidožroutů."

"Proč je zabíjet, když je pak stejně nesníš?" Tynian pokrčil rameny.

"Žádného z těch Zemochů, cos zabil, jsi nesnědl."

"Neměl jsem žádný dobrý recept na jejich přípravu."

Všichni se smáli a nechali téma plavat a Sparhawkovi se hned dýchalo o něco lehčeji.

Pak do sálu vstoupil Talen. Jako obvykle, rutinně seřásl to ráno agenty ministerského předsedy a vyrazil do města.

"Překvapení," oznámil suše. "Krager se konečně ukázal v Matherionu. Už jsem si o něj začínal dělat starosti."

"To už je moc!" vybuchl Sparhawk a udeřil pěstí o opěradlo židle. "Ten člověk mě už začíná velice unavovat."

"Předtím jsme neměli čas, abychom ho honili, pane," naznačil Khalad.

"Asi si na něj budeme muset čas udělat. Měl jsem to již v úmyslu, když jsme ho spatřili v Sarsosu. Teď jsme však již zabydlení a tak věnujme trochu času a energie a pojďme ho vyšťárat. Nakresli pár jeho obrázků, Talene. Rozhod' je po městě a slib odměnu."

"Vím, co mám dělat, Sparhawk."

"Pak to udělej. Rád bych toho malého opilého chytrolína dostal do rukou. Pod tou jeho nasáklou kůží se skrývají všemožné informace a mám v úmyslu jej ždímat tak dlouho, dokud z něj nedostanu i tu poslední kapičku."

"Je horkokrevný, co?" prohodil Tynian ke Kaltenovi.

"Měl špatný den." Kalten pokrčil rameny. "Objevil v ženských stopu brutality a to ho rozrušilo."

"Och?"

"V Cimmure se nachází jeden šlechtic, kterého je potřeba zabít. Až se dostanu domů, tak se mu chystám odseknout tu jeho radost, předtím než ho zamorduji. Všechny dámy to považovaly za skvělý nápad. Jejich nadšení oťráslou řadou Sparhawkových iluzí."

"Co ten chlapík provedl?"

"To je soukromá záležitost."

"Oh. Ale alespoň Sefrenie s našim proslaveným vůdcem souhlasila?"

"Ne, byla vlastně ještě více krvežíznivější než ostatní. Zašla tak daleko, že později navrhla pár vylepšení, při kterých i Mirtai zbledla."

"Ten chlapík musel udělat něco skutečně strašného."

"Vskutku ano, příteli, a já mu poskytnu hodiny a hodiny, aby toho litoval." Kaltenovy modré oči byly jak led a chřípí měl bílé a sevřené potlačovaným vztekem.

"Já jsem to nebyl, Kaltene," řekl mu Tynian, "a nedívej se tak na mne."

"Promiň," omluvil se Kalten. "Stačí, že na to pomyslím, a už mi vše krev v žilách."

"Pak na to nemysli."

Jejich přízvuky byly stále hrozné - o to se Sefrenie postarala - ale jejich znalost tamulského jazyka byla skoro dokonalá.

"Jsme připraveni?" zeptal se Sparhawk jednoho večera své učitelky.

"Pokud nezamýšlíte pronášet projevy, princí Sparhawk, " řekl císař Sarabian, který je obdařil další z těch kratičkových návštěv. "Víte, váš přízvuk je opravdu příšerný."

"Budu naslouchat, Vaše Veličenstvo," řekl mu Sparhawk, "ne rozmlouvat. Tím přízvukem zakryli Sefrenie se Zalastou

naši zběhllost."

"Kéž bych dříve věděl, že to dokážete, Zalasto," řekl Sarabian kapánek zasněně. "Víte, mohl jste mi ušetřit měsíce strávené učením jazyků."

"Vaše Veličenstvo drželo svá studia v tajnosti," připomněl mu Zalasta. "Netušil jsem, že jste se chtěl naučit cizím jazykům."

"Nachytán na vlastní lstivost." Sarabian pokrčil rameny. "Nuž dobrá. Co přesně podnikneme?"

"Hodláme prosit váš dvůr, Vaše Veličenstvo," pravil mu Vanion. "Vaše vláda je rozškatulkovaná a vaši ministři drží tajnosti jeden před druhým. To znamená, že nikdo ve skutečnosti nemá představu o celkové situaci. Máme v úmyslu se rozptýlit po rozličných úřadech a shromáždit vše, co najdeme. Když to pak dáme dohromady, mohl by nám z toho vyvstat nějaký zajímavý obrazec."

Sarabian se kysele zatvářil. "Je to má vlastní chyba," přiznal.

"Prosím, nemluv v šifrách, Sarabiane," řekla mu Ehlana. Oba monarchové již byli dobrými přáteli, z větší části proto, že císař jednoduše odložil veškeré formality. Hovořil přímo a trval na tom, aby se i Ehlana zachovala obdobně.

"Mýlil jsem se, Ehlano," pronesl žalostně. "Nikdy dříve ještě Tamuli skutečné krizi nečelila. Naši byrokrati jsou mnohem chytřejší než poddaní a mají na podporu své Atany. Imperiální rodina se vždy více obávala své vlastní vlády než cizích. Mezi rozličnými ministry spolupráci nepodporujeme. Zdá se, že teď sklízím ovoce své pomýlené politiky. Až bude po všem, myslím, že vše budu muset napravit."

"Moje vláda přede mnou nic netají," pravila mu Ehlana samolibě.

"Prosím nerozmazávejme to," řekl. "Po čem přesně pátráme, lorde Vanione?"

"Cestou do Matherionu jsme zaznamenali řadu fenoménů. Domníváme se, že čelíme jakési alianci. Víme - či alespoň o tom máme dobré svědectví - o jednom členu toho společenství. Teď se potřebujeme soustředit na ty další. Jsme v určité nevýhodě, než se nám je podaří identifikovat. Čtíte-li se dobře, Vaše Veličenstvo, budou s vámi královna Ehlana a princ Sparhawk trávit hodně času. To bohužel znamená, že si budete muset dlouze promluvit se svým ministerským předsedou. Pondia Subat začíná být velice nepřijemným."

Sarabian tázvavě nadzvedl jedno obočí.

"Dělá vše, co může, aby nám zabránil dostat se k tobě, Sarabiane," objasnila Ehlana

"Bylo mu řečeno, aby nic podobného nečinil," řekl Sarabian bezútěšně.

"Zjevně neposlouchá, Vaše Veličenstvo," řekl Sparhawk. "Kdykoliv se přiblížíme k hlavnímu paláci, musíme se prodírat spoustou jeho lidí a pokaždé, když jeden z nás povystrčí hlavu z okna, začne ho sledovat celá četa špehů. Soudím, že s námi ministerský předseda moc nesouhlasí."

"Spíše to vypadá, že budu muset tomu váženému Pondiu Subatovi pár věcí vysvětlit," řekl Sarabian. "Myslím, že zapomněl na skutečnost, že jeho úřad není dědičný - a že jeho hlava nesedí tak pevně na krku, abych ji nemohl sundat, začne-li mě rozčilovat."

"Jakou pokutu mu uložíš, Sarabiane?" zeptala se zvědavě Ehlana.

"Pokutu? O čem to proboha hovoříš, Ehlano? Tohle je Tamuli. Můžu mu hlavu useknout, když se mi znelíbí jeho vlasy. O Pondia Subata se již postarám, přátelé. Od nynějška vám mohu slíbit jeho naprostou spolupráci - buď jeho nebo jeho nástupce. Prosím pokračujte, lorde Vanione."

Vanion se opět rozpovídal. "Patriarcha Emban soustředí svou pozornost na ministerského předsedu," řekl, "ať už jím bude kdokoliv. Sir Bevier bude svůj čas trávit na univerzitní fakultě. Učenci bývají dobře informovaní a vláda má sklon jejich zjištění přehlížet - dokud není pozdě. Ulath, Kring a Tynian budou sledovat obecný stav armády - spíše tamulský štáb než atanský. Atan Engessa pokryje svůj vlastní národ. Milord Stragen a Talen poslouží jako spojení mezi matherionskými zloději a Alean s Khaladem se vmísí mezi palácové sloužící. Sefrenie a Zalasta si promluví s místní styrickou komunitou a Melidere se sirem Beritem okouzlí všechny dvořany."

"Není sir Berit kapánek mladý?" zeptal se Sarabian. "Moji dvořané jsou rafinovaná sorta lidí."

"Sir Berit má jisté zvláštní schopnosti, Vaše Veličenstvo." Melidere se usmála "Mladší ženy ze dvora - a některé ne úplně tak mladé - učiní pro něj téměř vše. Možná bude muset párkrát obětovat svou cudnost, ale je to velice taktičtí mladý muž, a tak jsem si jista, že se na něj můžeme spolehnout."

Berit se začervenal. "Proč musíš vždycky říkat podobné věci, baronko?" zeptal se vyčítavě.

"Jen tě škádlím, Berite," řekla laskavě.

"To je něco, čemu muži nerozumějí, Vaše Veličenstvo," řekl císaři Kalten. "Berit má na mladé dívky z nějakého důvodu zvláštní vliv."

"Kalten a Mirtai se přidají ke Sparhawkovi a královně," pokračoval Vanion. "Nevíme přesně, kam až budou naši nepřátelé ochotni zajít, a tak vás vybavíme dodatečnou ochranou."

"A vy, lorde Vanione?" otázal se císař.

"Vanion s Oscagnem se pokusí dát to vše dohromady," odpověděla Ehlana. "Vše, co my ostatní zjistíme, předáme rovnou jim. Všechno to uspořádají a vydělí mezery, abychom věděli, kam máme soustředit své další úsilí."

"Vy Eléni jste velice metodický národ," poznamenal Sarabian.

"To je důsledek jejich závislosti na logice, Vaše Veličenstvo," řekla mu Sefrenie. "Jejich úmorné pídění se po důkazech je občas šilené, ale dává výsledky. Zkušený Elén stráví polovinu dne pozorováním, než je ochoten připustit, že prší."

"Ach," pravil Emban, "ale když Elén řekne, že prší, můžeš si být naprosto jistá, že mluví pravdu."

"A co vy, Vaše Výsosti?" usmál se Sarabian na malou dívenku sedící mu v klíně. "Jakou roli budete hrát v tom grandiózním plánu?"

"Budu tě rozptylovat, abys neměl tolik otázek, Sarabiane," odpověděla Danae velice tiše. "Tví noví přátelé budou dělat věci, které nejsou příliš slušné, a tak se ode mě očekává, že zabráním přílišnému vyptávání."

"Danae!" zvolala její matka.

"A není to tak? Budete lidem lhát, špehovat je a pravděpodobně zabijete každého, kdo se vám postaví do cesty. Je to přeci to, co máš na mysli, když používáš slovo politika?"

Sarabian se rozesmát. "Myslím, že tě dostala, Ehlano." Vítězoslavně se zachichotal. "Její definice politiky je maličko mylná, ale je velice blízko pravdy. Bude z ní výborná královna."

"Díky, Sarabiane," řekla Danae sladce a políbila ho na tvář.

Pak Sparhawk opět pocítil ten chlad a i když věděl, že to je zbytečné, sjel rukou na jílec meče, když mu na samém okraji vidění vyvstal záblesk temnoty. Začal klít - zpola v elénštině a zpola v tamulštině - když si uvědomil, že vše, co doposavad řekli, bylo právě odhaleno té stinné přítomnosti, která po všechny ty měsíce sledovala jejich kroky.

KAPITOLA

ŠESTADVACÁTÁ

"PROSÍM, POVAŽUJTE TO ZA JISTÉ, VAŠE Veličenstvo," pravil Zalasta skeptickému Sarabianovi. "S největší pravděpodobností to není normální fenomén."

"Vy jste odborník, Zalasto," řekl Sarabian pochybovačně. "Všechny mé instinkty mi však praví poohlížet se nejprve po přirozeném vysvětlení - snad mrak zaclánějící slunce."

"Je večer, Sarabiane," podotkla Ehlana. "Slunce již zapadlo."

"To mé vysvětlení poněkud popírá, že ano? Vy všichni jste to již dříve viděli?"

"Valná většina, Vaše Veličenstvo," ujistil ho Oscagne. "Jednou jsem to spatřil i já - na palubě lodi - a mezi mnou a sluncem nestálo nic. Myslím, že budeme muset přijmout prohlášení tady našich elénských přátel. Mají už z dřívějšíka s tím zvláštním zjevením jisté zkušenosti."

"Stupidí," zamumlal Sparhawk.

"Prosím?" otázal se Sarabian nesměle.

"Promiňte, Vaše Veličenstvo," omlouval se Sparhawk. "To samozřejmě nepatřilo vám. Týká se to nepříliš velké inteligence našeho návštěvníka. Rozhodnete-li se někoho špehovat, určitě nebudete svou přítomnost dávat najevo vířením bubnů a vytrubováním fanfár."

"Už to udělal dříve, Sparhawk," připomněl mu patriarcha Emban. "Pokud si vzpomínáte, dal o sobě vědět v pracovně Arcimandrity Monsela v Darsasu."

"Možná, že netuší, že je vidět," nadhodil Kalten. "Když se z počátku pouštěl do práce pro Martela, plížil se Adus kolem a špehoval lidi. Proto musel nakonec Martel najmout Kragera."

"Kdo je Adus?" zeptal se Sarabian.

"Jeden chlapík, kterého jsme znali, Vaše Veličenstvo," odpověděl Kalten. "Jako špeh nebyl k ničemu. Že se Adus motá kolem, věděli všichni v okruhu sta sáhů. Nedůvěřoval koupání, a tak šířil pronikavý pach."

"Je to vůbec možné?" zeptal se Vanion Sefrenie. "Mohla skutečně Kaltena napadnout správná odpověď?"

"Vanione!" ohradil se Kalten.

"Promiň, Kaltene. Vyznělo to jinak než jsem původně zamýšlel. A teď vážně, Sefrenie, mohl by si náš návštěvník nebyt vědom toho, že vrhá stín?"

"Řekla bych, že možné je vše, drahý."

"Vizuální zápach?" podotkl Ulathe nevěřicně.

"Nevím, zda bych takový termín použila, ale -" Sefrenie pohlédla na Zalastu. "Je to možné?"

"Měl bych vysvětlení toho fenoménu," odpověděl, když tu myšlenku chvíli rozvažoval. "Bohové jsou pozoruhodní - nejen hloubí svého intelektu, ale také svými omezeními. Docela dobře se může stát, že náš návštěvník neví, že smrdí, když k nám zavítá - smím-li využít metafory sira Ulathe. Může se v podstatě domnívat, že je pro nás naprosto neviditelný - že je jeho špiclování nepostřehnutelné."

Bevier potřásl hlavou. "Vždycky o tom mluvíme hned, jak se to stane," namítal. "Slyšel by nás, takže musí vědět, že je prozrazen."

"Ne tak nutně, Beviere," nesouhlasil Kalten. "Adus také nevěděl, že smrdí jak cap. Navíc to nepatří k věcem, které by si člověk sám připouštěl. Možná je ten stín něčím podobným - jakousi společensky nepřijatelnou nepřistojností, jako je zkažený dech nebo špatné stolovací manýry."

"To je úžasný nápad." Patriarcha z Embanu se rozesmál. "Z toho prostého incidentu můžeme odvodit kompletní knihu božské etikety."

"K jakému účelu, Vaše Milosti?" zeptal se ho Oscagne.

"K tomu nejslechetnějšímu, Vaše Excellence - k většímu porozumění Bohu. Není to důvod, proč jsme zde?"

"Nejsem si jist, zda by pojednání o stolovacích zvycích bohů významně pozvedlo hodnotu lidského vědění, Embane," poznamenal Vanion. "Mohli bychom Vaše Veličenstvo požádat, aby nám usnadnilo přístup do vnitřních kruhů své vlády?"

"Usnadnit i ztížit, lorde Vanione," zakřenil se Sarabian, "zařadím vás mezi ministry. Poté, co jsem se vypořádal s Pondiem Subatem, budu přijímat další ministry - jednoho po druhém nebo i více naráz. Myslím si, že je načase, aby všichni zjistili, kdo je tady pánem." Náhle se potěšeně rozesmál. "Jsem tak rád, že ses rozhodla se stavět, Ehlano. Díky tobě a tvým přátelům jsem si uvědomil, že po všechna ta léta vládnou neomezenou mocí a ještě mě nikdy nenapadlo ji použít. Myslím, že je načase s ní vyrukovat a trochu s ní zamávat."

"Jejda," zvolal Oscagne, ve tváři náhle zarmoucený výraz. "Co jsem to učinil?"

"Máme tu problém, Stragene," pravil Caalador v elénštině. "Tu ti naši žlutí chachaři sa nechcú smířit s myšlenkou, že

by přestúpili sociální bariéry."

"Prosím, Caaladore," řekl Stragen, "ušetři mě té lidové předmluvy. Přejdi k věci."

"To vůbec nejní přirozený, Stragene."

"Opravdu?"

Stragen, Talen a Caalador se nacházeli ve sklepení poblíž nábřeží. Byla půle dopoledne a začínali se trousit místní zloději. "Jak jste již zajisté odhalili, je zde v Matherionu bratrství postiženo kastovním systémem," pokračoval Caalador. "Zlodějský cech se nebaví s podvodníky a žebrácký cech se nebaví s děvkami - samozřejmě s výjimkou obchodu - a cech vrahů je úplně vyvržen."

"Teď to vůbec nejní přirozený," poznamenal Talen.

"Ještě ty s tím začínej, Talene," pravil mu Stragen, "jeden takový je ažaž. Dva už bych nesnesl. Proč je vrahy tak opovrhováno?"

"Protože porušují jedno ze základních pravidel tamulské kultury." Caalador pokrčil rameny.

"Jsou to v postatě námezdní zabijáci a dříve než svým obětem podříznou hrdla, se jim neuklání a nepoklonují. Tamulci se zalykají pojetím zdvořilosti. Vůbec nic nenamítají proti tomu, má-li někdo za úplatu zavraždit šlechtice. Je to nechutnost samotného činu, která je všechny pobuřuje." Caalador opět potřásl hlavou. "To je jeden z důvodů, proč se tolik tamulských zlodějů nechává chytit a stít. Považují útěk za nezdvorný."

"Neuvěřitelné," zaseptal Talen. "Je to horší, než jsme si mysleli, Stragene. Pokud se ti lidé nebaví jeden s druhým, nikdy z nich žádnou informaci nevytáhneme."

"Myslím, že jsem vás varoval, abyste toho od Matherionu moc neočekávali, přátelé," připomněl jim Caalador.

"Bojí se ostatní cechy vrahů?" zeptal se Stragen.

"Ach, ano," odpověděl Caalador.

"Pak začneme odsud. Jaké je obecné smýšlení o císaři?"

"Obecně je v úctě hraničící s vyloženým zbožňováním."

"Dobře. Zkontaktujme se s cechem vrahů. Až ti dá Talen vědět, přiměj hrdlořezy, aby shromáždili vůdce ostatních cechů a dovlekli je do paláce."

"I o co tam pojde, ogare?"

"Promluví si s císařem a snad se mi ho podaří přesvědčit, aby k našim bratřím pronesl řeč." Stragen pokrčil rameny.

"Zbláznil ses?"

"Samozřejmě, že ne. Tamulci jsou dokonale svázáni obyčejí a jeden z těch obyčejů je ten, že se jich císař nemusí držet."

"Pochopil to?" zeptal se Caalador Talena.

"Myslím, že sem se ztratil při té kličce hned na konci."

"Uvidíme, jestli to dobře chápu," řekl Caalador blondatému Thalesanovi. "Máš v úmyslu porušit tady v Tamuli veškeré známé zásady slušnosti zločinné kultury tím, že necháš vrahy unést vůdce ostatních cechů."

"Ano," připustil Stragen.

"Pak je chceš všechny dovést na palácovou půdu, kam mají absolutně zapovězený přístup."

"Ano."

"Pak hodláš požádat císaře, aby pronesl řeč ke skupině lidí, o jejichž samotné existenci by se vůbec nemělo vědět."

"To je víceméně to, co jsem měl na mysli."

"A císař jim přikáže, aby zapomněli na tisícileté zvyky a tradice a začli jeden s druhým spolupracovat?"

"Je v tom něco nejasného?"

"Ne, vůbec ne. Jen jsem se chtěl ujistit, zda jsem tomu všemu správně porozuměl, toť vše."

"Dohlédneš na to, kámo, že?" otázal se Stragen. "Já si půjdu raději promluvit s císařem."

Sefrenie si povzddechla "Začínáš dětinstět, víš o tom?" řekla.

Salla vyvalil oči. "Jak se opovažuješ?" Téměř křičel. Tvář styrického staršího dočista zbělela.

"Zapomínáš se, Starší Sallo," pravil Zalasta tomu rozčilenému muži. "Radní Sefrenie hovoří za Tisíc. Chceš je popřít a tím i bohy, které reprezentují?"

"Rada Tisíce je pomýlená!" zuřil Salla. "Mezi Styrikem a vepřozrouty nemůže ke kompromisu nikdy dojít!"

"To je na Radě Tisíce, aby posoudila," řekl mu Zalasta tvrdým tónem.

"Ale pohleďte na to, co nám ti elénští barbaři udělali," řekl Salla, hlas přeskakující hněvem.

"Celý svůj život jsi prožil ve styrické čtvrti tady v Matherionu, Starší Sallo," pravil Zalasta. "Patrně jsi ani žádného Eléna neviděl."

"Umím číst, Zalasto."

"To rád slyším. Nejsme zde však, abychom se přeli. Nejvyšší kněžka Aphrael zastupuje Tisíc. Ať se ti to líbí nebo ne, jsi nucen uposlechnout."

Sallovi vstoupily do očí slzy. "Vraždili nás!" vyrazil ze sebe.

"Na zavražděného člověka vypadáš ve výjimečně dobré kondici, Sallo," řekla mu Sefrenie. "Řekni mi, bolelo to?"

"Víš, co tím myslím, Kněžko."

"Ach, ano," pravila, "to únavné styrické nutkání přivlastňovat si bolest. Někdo na druhé straně světa bodne Styrika a ty začneš krváčet. Sedíš zde v Matherionu obklopen přepychem, lituješ sám sebe a tajně se užíráš hlodající závistí, že ti bylo odepřeno mučednictví. No, chceš-li být tak usilovně mučedníkem, Sallo, mohu ti to zařídít." Sefrenii s tím žvatlajícím bláznem začala docházet trpělivost. "Tisíc se již rozhodl," řekla kategoricky. "Vlastně ti to ani nemusím vysvětlovat, ale udělám to - abys to rozhodnutí mohl sdělit svým přívržencům - a ty jim to sdělíš, Sallo. Budeš ohledně toho velice přesvědčivý, jinak tě nahradím někým jiným."

"Své pozice se nevzdám, i kdyby mi šlo o život," prohlásil vzdorně.

"Jsem přesně téhož názoru," řekla zlověstně.

Upřeně se na ni zahleděl. "To bys neudělala!" vydechl.

"Mám tě přesvědčit?" Sefrenie už to celá léta chtěla někomu říct. Zjistila, že je to velice uspokojujivé. "Jde o to, Sallo - klidně mě přeruš, bude-li to na tebe moc rychlé. Eléni jsou divoši, kteří hledají výmluvu, aby mohli zabít každého Styrika, kterého uvidí. Pokud jim v téhle krizi nepomůžeme, podáme jim tu omluvu na sametovém polštářku. Budeme jim pomáhat, protože v opačném případě by skolili každého Styrika na eosijském kontinentu. A to nechceme, aby udělali, že ne?"

"Ale -"

"Sallo, jestli mi ještě jednou řekneš 'ale', tak tě uškrtím." Byla překvapena zjištěním, jaký požitek působí chovat se jako Elén. "Oznámila jsem ti nařízení Tisíce a Tisíc hovoří ústy bohů. Není čas na rozepře, a tak přestaň mňukat a nesnaž se z toho vykroutit. Buď poslechněš nebo zemřeš. To jsou tvé možnosti. Vyber si rychle, neboť mě poněkud tlačí čas."

I Zalasta tím byl šokován.

"Tvá bohyně je krutá, radní Sefrenie," obvinil ji Salla.

Uhodila ho dřívě, než o tom stačila zapřemýšlet, její ruka a paže vyrazily zcela automaticky. Strávila s pandionskými rytíři celou věčnost a věděla, jak se má k ráně postavit. Byl to více než jen planý pohlavek. Zasáhla jej hřbetem ruky razantně rovnou do brady a Salla zavravoral, oči zakalené.

Sefrenie začala vyslovovat smrtící zakletí, její ruce zcela volně gestikulovaly.

To bych nedělala, Sefrenie! ostře jí zazněl v mysli Aphraelin hlas.

Já vím, vrhla Sefrenie svou mysl nazpět. Snažím se jen upoutat jeho pozornost, to je vše.

Salla se zhluboka nadechl, když si uvědomil, co udělala. Pak vyjel a padl na kolena, breče a škemraje o slitování.

"Uděláš, co jsem ti přikázala?" vyštěkla.

"Ano, kněžko! Ano! Prosim, nezapíjej mě!"

"Kletbu jsem pozdržela, ale nezrušila ji. Mohu ji kdykoliv dokončit. Tvé srdce spočívá v mé pěsti, Sallo. Měj to usilovně na paměti, až budeš mít příště zase chuť urážet mou bohyni. Nyní vstaň a učiň, jak ti bylo kázáno. Pojďme, Zalasto. Přichuť sebelítosti mě silně znechucuje."

"Přitvrdila jsi, Sefrenie," nařkl ji Zalasta, když se úzkými uličkami vraceli ze styrické čtvrti.

"Jen jsem blafovala, starý příteli," řekla mu. "Aphrael by na to zakletí nikdy nezareagovala." Dotkla se opatrně svého předloktí. "Nevíš náhodou, kde bych mohla najít dobrého lékaře, Zalasto? Myslím, že jsem si vymkla zápěstí."

"Nejsou nic moc, že?" podotkl Ulathe, když společně s Tynianem a Kringem mířili přes hezky upravené imperiální pozemky zpět do elénského hradu.

"Pravda," souhlasil Kring. "Zdá se, že celý svůj život strávili přemítáním o přehlídkách." Trojice se vracela z jejich setkání s Nejvyšším Imperiálním Velením. "Všichni jsou jen na ozdobu," uzavřel to Domi. "Není v nich nic solidního."

"Uniformovaní dvořané," pomluvil Ulathe hlavní tamulský štáb.

"S tím souhlasím," přitakal Tynian. "Skutečnou vojenskou silou jsou v Tamuli Atani. Rozhodnutí činí vláda a hlavní štáb ta rozhodnutí jednoduše předává atanským vůdcům. Začínám mít o účinnosti imperiální armády jisté pochybnosti, zvláště když mi bylo řečeno, že jsou funkce dědičné. Nechtěl bych být na nich za výjimečného stavu závislý."

"Pravda boží, příteli Tyniane," řekl Kring. "Generál jejich kavalérie mě zavedl do stáji a ukázal mi to, co nazývají koňmi." Otřásl se.

"Hrozné?" zeptal se Ulathe.

"Mnohem horší, příteli Ulathe. Jejich oři by se nehodili ani k pluhům. Nikdy bych nevěřil, že mohou být koně tak vypasení. Cokoliv rychlejšího než chůze by ta ubohá zvířata zabilo."

"Vidíme to tedy stejně?" zeptal se jich Tynian. "Je imperiální armáda naprosto neschopná?"

"Myslím si, že jí lichoťíš, Tyniane," odpověděl Ulathe.

"Naše hlášení budeme muset stylizovat dosti opatrně," řekl svým společníkům alcionský rytíř. "Nechceme císaře nijak urazit. Mohli bychom ji nazvat 'podtrénovanou'?"

"To je dozajista pravdivé," odpověděl Kring.

"Co třeba 'neznalou moderní taktiky a strategie'?"

"Jsem pro," zabručel Ulathe.

"Chabě vyzbrojenou?"

"To není tak zcela pravda, příteli Tyniane," nesouhlasil Kring. "Jejich vybavení je velmi dobré kvality. Je to patrně nejlepší vybavení dvanáctého století, jaké jsem kdy viděl."

"Dobrá." Tynian se rozesmál. "Co takhle 'zastaralá výzbroj'?"

"S tím bych souhlasil," připustil Domi.

"Zatím ses nezmínil o přívlastcích jako jsou 'vyžraný, líný, hloupý nebo nejapný'," podotkl Ulathe.

"To by mohlo být kapánek nediplomatické, Ulathe."

"Ale pravdivé," řekl Ulathe smutně.

Pondia Subat nesouhlasil. Emban a Vanion to mohli vytušit, ačkoliv tvář a způsoby ministerského předsedy zůstaly diplomaticky uhlažené. Císař Sarabian, jak slíbil, si sice se svým ministrem obšírně promluvil, ale Pondia Subat se ani neobtěžoval vyjít jakkoliv vstříc či skrývat své pravé přesvědčení. "Podrobnosti jsou velice všední, pánové," řekl omluvně, "jak už to u každodenního řízení vlády bývá, že ano?"

"Ovšem, Pondio." Emban pokrčil rameny. "Ale z obecného hlediska, nárůst detailů vypovídá o stylu vlády, nemám

pravdu? Z toho, co jsem dnes ráno viděl, jsem již došel k jistým závěrům."

"Oh?" Subatův tón byl neutrální.

"Vůdčím principem se zde jeví ochrana císaře," pravil mu Emban. "Ten princip je mi dobře znám, jelikož se shoduje s tím, jenž převládá v našem smýšlení v Chyrellu. Vláda Církve existuje téměř jen proto, aby chránila arcipreláta."

"Snad, Vaše Milosti, ale musíte přiznat, že existují jisté odlišnosti."

"Ach, samozřejmě, ale fakt, že císař Sarabian není tak mocný jako arciprelát, na věci moc nemění."

Subatovy oči se lehce rozšířily, ale okamžitě se ovládl.

"Chápu, že je to pojetí pro vás cizí, Pondio," navázal plynule Emban, "ale arciprelát hovoří ústy Boha a to jej činí nejmocnějším člověkem na světě. Je to samozřejmě toliko elénská představa a může to mít jen málo či vůbec nic společného s realitou. Pokud v to však všichni věříme, pravda to je. Právě tohle my z církevní vlády děláme. Věnujeme velké množství úsilí tomu, abychom zajistili, že všichni Eléni i na dále věří, že Dolmant hovoří za Boha. Dokud tomu věří, je arciprelát v bezpečí." Malý tlustý duchovní nad tím zauvažoval. "Dovolíte-li malý postřeh, Pondio Subate, váš hlavní problém tady v Tamuli pramení ze skutečnosti, že vy Tamulci jste světsky založení. Vaše církev zaostala, zřejmě díky tomu, že jste nemohli přenést přes srdce myšlenku, že by se nějaká jiná autorita mohla císaři rovnat či ho převýšila. Ze svého národního charakteru jste element víry vymazali. Skepticismus je dobrá věc, ale má sklon se vymanout z rukou. Poté, co jej použijete na Boha - nebo na vaše bohy - začne se šířit a lidé se začínají rovněž ptát na další věci - poctivost vlády, imperiální moudrost, spravedlnost systému daní a podobné záležitosti. V nejdokonalejších světech by měl být císař prohlášen, načež by se církev a stát staly jednotou." Zasmál se svým sebeodsuzujícím způsobem. "Promiňte, Pondio Subate. Neměl jsem v úmyslu kázat. Je to holt má profesionální deformace. Jde o to, že jak Tamulci, tak Eléni udělali stejnou chybu. Vy jste neučinili svého císaře bohem a my jsme neučinili našeho arcipreláta císařem. Oba jsme podvedli lid předkládající mu neúplnou autoritu. Zasloužili by si od nás něco lepšího. Ale vidím, že jste zaneprázdněn a můj žaludek mi celkem důrazně dává najevo, že je čas k obědu. Ještě si promluvíme - brzy. Půjdem, lorde Vanione?"

"Nevěříš skutečně tomu, co jsi právě říkal, že ne, Embane?" pravil tiše Vanion, když oba Eléni odcházeli z ministerstva.

"Nejspíše ne." Emban pokrčil rameny. "Ale budeme muset něco udělat, aby se ta trhlina v kamenné uliti kolem Subatovy mysli rozšířila. Jsem si jist, že mu císařova nabídka ohledně stětí hlavy trošku otevřela oči, ale než začne opravdu myslet hlavou namísto prostého trmácení se po prošlapaných stezkách svých předsudků, nic s ním nesvedeme. I když s námi obecně nesouhlasí, je to stále nejdůležitější osoba ve vládě a raději bych viděl, kdyby pracoval pro nás než proti nám. Mohli bychom přidat do kroku, Vanione? Jsem úplně vyhladovělý."

"Měla by být modrá," řikala Danae. Seděla s Mmrr císaři Sarabianovi na klíně a hleděla mu přímo do očí.

"Pro Eléna ano, ale -" začal císař pochybovačně.

"Dobrá," souhlasila. "Odstín tamulské pokožky by nejlépe ladil -"

"Avšak ne červeně - červená Spiše nachová, možná i -"

"Ne. Kaštanová je moc tmavá. Je to bál, a ne -"

"My při pohřbech nenosíme tmavý oděv. My nosíme -"

"Opravdu? To je velice zajímavá myšlenka. Proč -"

"Je to považováno za znesvěcení -"

"Mrtvým na tom skutečně nesejde, Sarabiane. Ti jsou zaneprázdnění někde zcela jinde."

"Dokážeš je vůbec sledovat, Sparhawku?" zašeptala mu Ehlana.

"Tak trochu. Oba přemýšlejí o stejné věci a tak věty nemusí dokončovat."

Císař Sarabian se radostně rozesmál. "Jste ta nejpodnětější společnost, s jakou jsem se kdy setkal, Vaše královská Výsosti," řekl té dívence v klíně.

"Děkuji vám, Vaše Imperiální Veličenstvo," odpověděla. "Víte, ani vy nejste tak špatný."

"Danae!" zvolala Ehiana ostře.

"Ach, mámi. Sarabian a já se právě navzájem poznáváme."

"Nedomnívám se -" Sarabianův tón byl hloubavý.

"Bohužel ne, Vaše Veličenstvo," odvětila Danae. "Nejsem neuctivá, ale korunní princ je pro mě příliš mladý. Lidé mají řeči, když je žena starší než její manžel. Je to však roztomilé dítě. Ale já už jsem se rozhodla, koho si -"

"Rozhodla ses? Tak mladičká?"

"Vyhnu se tak pozdějším zmatkům. Děvčata šílí, když dosáhnou věku na vdávání. Je lepší se o těchto věcech rozhodnout, dokud je člověk ještě při smyslech - že ano, mámi?"

Ehlana najednou zčervenala

"Matka začala na mého otce líčit pasti, když byla zhruba v mém věku," svěčila Danae císaři Tamuli.

"Opravdu, Ehlano?" zeptal se Sarabian.

"No, ano, ale není zdivořilé se o tom bavit na veřejnosti."

"Nic proti tomu nenamítal, mámi," řekla Danae, "alespoň ne poté, co si na ten nápad zvykl. Celkem vzato, tvoří docela pěkný pár rodičů - kromě dnů, kdy matka trvá na svém postavení."

"To stačí, princezno Danae," řekla jí Ehlana oficiálním tónem.

"Chápeš, co tím myslím?" zakřenila se Danae na císaře.

"Vaše dcera bude výjimečně nadanou královnou," zalichotil jim Sarabian. "S vámi dvěma na trůně, jedna hned po druhé, bude Elenie šťastným královstvím. U dědičného následnictví byl vždy značný problém s úpadkem talentu. Veliký král či císař je téměř nevyhnutelně nahrazován beznadějným tupcem."

"Jak to obvykle probíhá tady v Tamuli, Sarabiane?" zeptala se Ehlana. "Vím, že máš devět chotí. Stává se korunním

princem tvůj prvorozený - bez ohledu na původ jeho matky?"

"Ach, ne. Vůbec ne. Trůn přináleží prvorozenému synu první ženy. Ta je vždy Tamulkou, protože tamulská princezna je vždy tou první, se kterou se korunní princ žení. Já jsem se vlastně ženil, když mi byly dva roky. Své další ženy jsem si vzal hned poté, co jsem byl korunován císařem. Byla to hromadná oslava - osm nevěst a jeden ženich. To zabraňuje žárlivosti a třenicím ohledně postavení. Následující ráno jsem byl zcela vyčerpan."

"Chceš říci, že -"

"Ach, ano. Je to vyžadováno. Je to další způsob, jak se vyhnout té žárlivosti, o které jsem se zmiňoval. A vše to musí být stihnuto do úsvitu."

"Jak se rozhodují, která bude první?" Zdálo se, že to Ehlanu velice zajímá.

"Nemám ponětí. Možná si o to privilegium házejí kostkou. Na každé straně dlouhé chodby byly čtyři královské ložnice. Musil jsem tou nekonečnou chodbou projít a každou z mých nových nevěst navštívit. Mého otce to zabilo. Když usedal na trůn, nebyl žádným mladíkem a to vypětí na něj bylo příliš."

"Myslíte, že bychom mohli změnit téma?" zeptal se Sparhawk.

"Puritáne," vyplísnila ho Ehlanu.

"Ráda bych věděla, zda by mi Dolmant dovolil mít více než jednoho manžela," dumala Danae.

"Nestarej se," řekl jí Sparhawk velice důrazně.

Dorazili ostatní a všichni se usadili kolem velkého stolu, na kterém čekal oběd skládající se z neznámých dobrot. "Jak jste našli Subata, Vaše Milosti?" zeptal se Sarabian primase z Ucery.

"Odešel do svého úřadu a tam zůstal, Vaše Veličenstvo."

"Embane," pokárala Sefrenie malého tlustého duchovního, který podezřívavě hleděl na nedefinovatelný jídelní chod.

"Promiňte, Vaše Veličenstvo," omluvil se Emban. "Váš ministerský předseda se ve svých způsobech zdá být stále kapánek odměřený."

"Všimli jste si," řekl Sarabian suše.

"Rozhodně jsme si toho všimli, Vaše Veličenstvo," odpověděl Vanion. "Tady Jeho Milost mu však trošičku nabourala myšlení. Navrhoval, že to, co svět opravdu potřebuje, je Božský císař nebo imperiální Arciprelát. Oba úřady jsou v jejich současném stavu nedokonalé."

"Já? A Bůh? Nebud'te směšný, Embane. Mám už dost problémů s vládou. Prosím, nepřikládejte na tu hromadu ještě kněžství."

"To nebylo myšleno vážně, Vaše Veličenstvo," odpověděl Emban. "Chtěl jsem mu jen krapet rozházet myšlení. To, jak jste s ním promluvil, mu celkem dost otevřelo oči, ale stále mu ještě musíme otevřít mysl."

"Co se ti stalo s rukou?" zeptal se Vanion své milované. Sefrenii se zrovna vyhrnul rukáv a odhalil její obvázané zápěstí.

"Vymkla jsem si ji," odpověděla.

"O neústupnou styrickou hlavu," dodal Zalasta a zachichotal se.

"Sefrenie!" Vanion na ni zaraženě civěl.

"Užila jsem svůj pandionský výcvik, drahý." Usmála se. "Nikdo mi však neřekl, že musím pořádně sevřít ruku v pěst."

"Tys někoho skutečně uhočila?" zeptal se Kalten nevěřičně.

"Vskutku ano, sire Kaltene." Zalasta se zazubil. "Odletěl po tom úderu přes půl místnosti. Rovněž mu pohrozila zabitím a dokonce zašla tak daleko, že začala vyslovovat smrtící zakletí. Od toho okamžiku se jeho ochota ke spolupráci velice zvýšila."

Všichni na ni s nedůvěrou zírali.

"Ach, přestaňte," řekla jim. Pak se slabounce rozesmála. "V podstatě to byla velká legrace. Nikdy dříve jsem nikomu nevrázila. Je to velice uspokojující, že ano?"

"Nám se to líbí." Ulath se zašklebil.

"Styrikové budou každopádně spolupracovat," pravila jim.

"A co armáda?" otázal se Emban Tyniana.

"Nemyslím, že bychom toho od ní mohli moc čekat, Vaše Milosti," odpověděl opatrně Tynian, kradmo se poohlížeje po císaři. "Její funkce je hlavně slavnostního rázu."

"Vojáci pochází z těch nejlepších rodin, sire rytíři," hájil se Sarabian.

"To může být částečně příčinou toho problému, Vaše Veličenstvo - toto a skutečnost, že vlastně nikdy nemuseli s nikým bojovat. Budeme se každopádně spoléhat na Atany, takže imperiální armádu nebudeme skutečně potřebovat." Pohlédl na Engessu. "Je místní posádka ve standardní kondici?" zeptal se.

"Trošku změkčilejší. Vzal jsem je dnes ráno na běh a po dvaceti mílích začali klopýtat. Vydal jsem příslušné rozkazy. Koncem týdne budou fit."

"Věci zapadají na své místo," schválil Vanion.

"Palácoví sloužící mají všechny obvyklé neřesti, lorde Vanione," hlásil Khalad. "Zbožňují klevety. Mnohem více než já toho zjistila Alean - asi proto, že je hezčí."

"Děkuji," zašeptala dívka klopíc zrak.

"To není žádný velký kompliment, Alean," řekl jí Talen. "Můj bratr není žádný šílený krasavec - žádný z nás. Naše obličeje máme na nošení, ne na ukazování."

"Domnívám se, že ke konci týdne bychom mohli dostatečně získat jejich důvěru, aby se daly sbírat tajnosti," odušil Khalad.

"Vy Eléni mě ohromujete," žasl Sarabian. "Zdá se, že všichni máte skvělé nadání na intriky."

"Tohle je poněkud vybraná společnost, Vaše Veličenstvo," řekl mu Emban. "Před odjezdem z Chyrellu nám bylo jasné,

že náš hlavní úkol zde bude představovat sbírání informací. Zvolili jsme takové osoby, které v tom mají cvik."

"Hovořil jsem na univerzitě s jedním z učenců z fakulty současných záležitostí," hlásil Bevier. "Většina osazenstva fakulty si reputaci vybudovala na té či oné minulé události. Spaní na něčích vavřínech je jeden z poklesků akademie. Celá desetiletí těží z jediné monografie. Každopádně ten chlapík, o kterém chci mluvit, je mladý a dychtivý. Přišel s teorií, které se drží zuby nehty. Je naprosto přesvědčen, že současný zmatek vychází z Arjuny - snad proto, že se na fakultě ještě nenašel nikdo, kdo by se na tu zvláštní půdu pustil. Je také přesvědčen, že za celým tím spiknutím stojí muž zvaný Scarpa."

"Kdo je Scarpa?" zeptal se Kalten.

"Zalasta nám již o něm říkal," připomněl mu Ulat. "Zastává v Arjuně stejnou funkci, jakou má Sabre v Astelu a Gerrich v Lamorkandu."

"Ach ano, už si vzpomínám."

"Každopádně," pokračoval Bevier, "ten náš učenec shromáždil obrovské množství usvědčujících důkazů, přestože jsou některé velice chatrné. O své teorii vydrží celé hodiny vykládat každému, kdo je ochoten poslouchat."

"Pracuje někdo jiný na univerzitě na nějakých alternativách?" zeptal se ho Emban.

"Nijak zvlášť, Vaše Milosti. Nechtějí chybnými úvahami riskovat svou reputaci. Akademická ostýchavost je nutí zaujímat vyčkávací pozice. Ten můj mladý nadšenec žádnou reputaci neměl, takže byl ochoten trochu zariskovat."

"Zůstaňte s ním, Beviere," řekl Vanion. "I falešné závěry nám mohou pomoci zúžit pátrání."

"Jsem stejného názoru, lorde Vanione."

"Domníváte se, že bych Vaše Veličenstvo mohl vyslyšet?" zeptal se Stragen císaře.

"Od toho host je, milorde." Sarabian se zazubil. "Vyslychejte, co vám hrdlo ráčí."

"Víte o tom, že jsou v Matherionu zločinci, že ano?"

"Myslíte tím jiné, než členy mé vlády?"

Stragen se rozesmál. "Jedna nula pro vás, Vaše Veličenstvo," řekl. "Každé důležité město na světě skrývá pod povrchem jiný svět," vysvětloval. "Je to svět zlodějů, kapsářů, lupičů, žebráků, děvek, podvodníků a zabijáků. Svou pochybnou existencí se přizívají na zbytku společnosti."

"Jsme si samozřejmě vědomi, že taková lidé existují," pravil Sarabian. "Proto máme policii a vězení."

"Ano, Vaše Veličenstvo. To jsou některé drobné nevýhody zločinného života. Co však není obecně známo je fakt, že spolu zločinci na celém světě vzájemně do jisté míry spolupracují."

"Pokračujte."

"V minulosti jsem měl s těmito lidmi jisté styky, Vaše Veličenstvo," pokračoval Stragen, opatrně vybíraje slova.

"Mohou být velice užiteční. Ve městě se nestane téměř nic, o čem by tito zločinci nevěděli. Pokud jim dáte na vědomí, že se nebudete zajímat o jejich činnosti, obvykle vám prodají informace, které posbírali."

"Obchodní ujednání?"

"Přesně tak. Je to něco jako kupování kradeného zboží. Není to příliš hezké, ale dělá to hodně lidí."

"Ovšem."

"Takže. Ten duch vzájemné spolupráce, který jsem zmiňoval, tady v Matherionu neexistuje. Z nějakého důvodu Tamulci jaksi nespolečně spolupracují. Každá profese se striktně drží svého. Dokonce vytvořili cechy, které na jiné zločinecké profese pohlížejí s pohrdáním a nedůvěrou. Mají-li nám ti lidé být k nějakému užitku, musíme mezi nimi ty zábrany zbořit."

"To zní rozumně, milorde."

Zdála se, že se Stragenovi dýchá o něco lehčeji. "Provedl jsem pár příprav, Vaše Veličenstvo," řekl. "Přijdou sem vůdcové rozličných zločinných cechů. Nesmíte si vás vážit a když jim řeknete, aby něco udělali, poslechnou vás."

Odmlčel se. "To samozřejmě jen v případě, že jim nepřikázete, aby se stali počestnými."

"Jistě. Nemůžete po člověku žádat, aby se vzdal své profese."

"Přesně tak. Co jim však můžete nařídít, Vaše Veličenstvo, je zrušit ty kastovní bariéry a začít se bavit jeden s druhým. Mají-li být k užitku, budou muset být ochotni donášet informace na jedno centrální místo. Kdybychom museli kontaktovat vůdce každého cechu, byla by informace zastaralá dříve, než by se nám dostala do rukou."

"Chápu. Opravte mě, pokud se mýlím, milorde Stragene. Chcete tedy po mně, abych sloučil matherionské zločince, takže by se mohli na počestných občanech přizívat mnohem účinněji, výměnou za nespecifikované informace, které mohou anebo nemusí být schopni zjistit na ulicích. Je to tak?"

Stragen sebou trhl. "Bohužel na to Vaše Veličenstvo může pohlížet i takto," řekl.

"Nemusíte se obávat, milorde Shagene. Rád si s těmi loajálními zločinci poklábosím. Za současné krize převyšuje můj vrozený odpor k jednání s darebáky a pobudy. Řekněte mi, milorde, jste dobrý zloděj?"

"Myslím, že jsem Vaše Veličenstvo podcenil." Stragen si povzdychl. "Ano, jsem v podstatě výborný zloděj. Nechci, aby to vyznělo drze, ale jsem asi nejlepší zloděj na světě."

"Jak jdou obchody?"

"Poslední dobou ne moc dobře, císaři Sarabiane. Rozbouřené časy jsou pro zločin velice zlé. Počestní lidé jsou nervóznější a začínají své cennosti chránit. Ach, jedna maličkost, Vaše Veličenstvo. Ti zločinci, ke kterým budete promlouvat, budou všichni maskovaní. Nesmíte si vás vážit, ale nejspíše budou chtít své tváře před vámi skrýt."

"Myslím, že to chápu. Celkem se těším, až si s vašimi přáteli promluví, Stragene. Dáme hlavy dohromady a přijdeme na způsob, jak obelstít úřady."

"To vůbec není dobrý nápad, Vaše Veličenstvo," řekl mu Talen. "Nikdy si nepouštějte zloděje k tělu blíže než na deset stop." Pozvedl ruku a ukázal Sarabianovi náramek s drahokamy.

Překvapený císař rychle pohlédl na své holé pravé zápěstí.

"Pouze ukázka, Vaše Veličenstvo." Talen se zakřenil. "Neměl jsem vážně v úmyslu si ho ponechat."

"Vrat' mu také zbytek, Talene," řekl Stragen chlapci.

Talen si povzdychl. "Tvoje oči jsou nezdravě ostré, Stragene." Sáhł dovnitř své kazajky a vytáhl několik dalších klenotů. "Když hovoříte se zloději, je nejlepší taktikou nemít na sobě nic cenného, Vaše Veličenstvo," radil.

"Jste výborný, mistře Talene," pochválil Sarabian chlapce.

"Všechno je to v zápěstí." Talen pokrčil rameny.

"Já vás Elény prostě zbožňuji," pravil Sarabian. "Tamulci jsou tupci, nudný národ, ale vy jste plní překvapení."

Čtverácky se usmál na Melidere. "A jaké překvapivé novinky máte pro mě vy, baronko?" otázal se jí.

"Nic až tak překvapivého, Vaše Veličenstvo." Usmála se. "Houpavou chůzí sem a tam chodbami jsem si vydělala několik docela čekaných nabídek - a pěkný počet štípanců. Tamulci mají štípání více v oblíbenosti než Elény, že ano? Naučila jsem se však držet své pozadí u zdi. Domnívám se, že štípanec či dva v duchu dobré zábavy je v pořádku, ale trvá dlouho než zmizí modřiny."

Pak všichni pohlédli na Berita. Mladý pandionský rytíř silně zrudl. "Já vlastně nemám nic co hlásit, dámy a pánové," zamumlal.

"Berite," pravila mu Ehlana mírně, "víš, že není pěkné takhle lhát."

"Skutečně nic nemám, Vaše Veličenstvo," ohradil se. "Jsem si jist, že to bylo vše nerozumění - asi proto, že nehovořím dobře tamulsky."

"Co se přihodilo, můj mladý příteli?" zeptal se ho Sarabian.

"Inu, Vaše Veličenstvo, byla to vaše žena, císařovna Elysoun - ta s těmi neobvyklými šaty."

"Ano, znám ji."

"Tedy, Vaše Veličenstvo, přistoupila ke mně v jedné z chodeb a pravila, že vypadám poněkud unaveně - snad proto, že jsem držel oči zavřené."

"A proč jsi tak činil?"

"Ach - její kostým, chápete, Vaše Veličenstvo. Měl jsem za to, že by bylo nezdvořilé se dívat."

"V případě Elysoun je nezdvořilé se nedívat. Je na své vnady náležitě pyšná."

Beritův ruměnec se ještě prohloubil. "Každopádně," tápal dál, "řekla, že vypadám unaveně a pravila mi, že má ve svých komnatách velice pohodlnou postel, kterou mohu použít, budu-li si chtít odpočinout."

Kalten na mladistvého rytíře závistivě civěl s otevřenou pusou. "Co jsi to říkal?" zeptal se sotva dýchaje.

"Samozřejmě jsem jí poděkoval a řekl jí, že si ve skutečnosti odpočinout nepotřebuji."

Kalten si rukama zakryl tvář a zasténal.

"Ale no tak," řekl Ulath a povzbudivě ho poklepal po rameni.

KAPITOLA

SEDMADVACÁTÁ

"PÁNOVÉ, VAŠE KRÁLOVSKOSTI," PRONESL Caalador svým hovorovým dialektem, "hen ty ozdůbky sú ubohosti, to vám povdám, avšak pro nich sa vůbec nehodily." Podal Ehlaně pár vyřezávaných slonovinových figurek.

"Jsou nádherné, Caaladore," zajásala

"Je už ten strážce pryč?" zašeptal Caalador ke Sparhawkovi.

Sparhawk přikývl. "Mirtai ho právě vyprovodila ze dveří."

"Už jsem myslel, že tam hodlá zůstat celý den."

"Měl jste nějaké potíže dostat se sem?" zeptala se ho Ehlana.

"Ani v nejmenším, Vaše Veličenstvo."

"Moc jsem v to nedoufala - po všem tom zmatku, který jsem způsobila."

Důkladně si figurky prohlédla. "Jsou skutečně překrásné, Caaladore," řekla. "Kde jste je získal?"

"Ukradl jsem je z muzea na univerzitě." Pokrčil rameny. "Jsou z devátého století, teganská kultura - převelice vzácné a cenné." Rozpustile se na ni zakřenil. "Ešli má vaše Královskost slabost' na históriu, mohla by získat' opravdový věcičky."

"Zbožňuji, jak ten člověk mluví," řekla Ehlana.

Baronka Melidere doprovodila ostatní do královských apartmá.

"Nějaké problémy?" zeptal se Stragen svého bratra zloděje. "Vklúzli sme jak lasica do slepičince."

"Prosím, Caaladore, ušetři mě toho."

Caalador sloužil královně Elenie jakožto "dodavatel starožitností," a dle jejího nařízení získal tu čest být k ní kdykoliv neprodleně uveden. Ten či onen z rytířů ho během několika uplynulých týdnů doprovázeli na palácové pozemky, aby s jeho tvářmi obeznámili strážce u bran, ale tentokrát to bylo poprvé, co se pokusil projít sám. Jejich úskoky se stávaly víc a více důmyslnými. "Přihodilo se něco významného, mistře Caaladore?" zeptal se Zalasta.

"Nejsem si úplně jistý, učený." Caalador svažtil čelo. "Stále se ženem do čehosi maličko podivného."

"Ach?"

"Všech sorty lidí se baví o něčem zvaném 'Skryté město.' Jsou to přímo lidé, které sledujeme a tak si myslíme, že by to mohlo být důležité."

"Krapet neobvyklé to je," souhlasil Zalasta. "Nejsou to řeči, jaké by se daly čekat, že člověk uslyší na ulici."

"Znamená to tedy něco?"

Zalasta přikývl. "Je to stará tamulská otřepaná fráze, která má co do činění s duchovním životem. Říkají 'Cesta do Skrytého města je dlouhá, ale odměnou jsou poklady nevyčísitelné ceny?'"

"Přesně, učený. Na ulici se setkají dva lidé, jeden z nich odříká první půlku a druhý ten zbytek."

Zalasta přikývl. "Ta fráze se vztahuje na odměnu při hledání vědění a osvícení. Slyšeli to vaši lidé od někoho jiného než od Tamulců?"

Caalador přikývl. "Zrovna včas se tak na rohu ulice přivítali dva elénští kupci."

"Velice to připomíná jakési heslo a protiheslo," dumal Vanion.

"Velice nerad bych veškeré naše úsilí věnoval něčemu, jako je tohle, na úkor všemu ostatnímu," pravil Zalasta obezřetně.

"Ech, to nejní žádný velký problém, Vaše Čarodějnictvo," ujistil ho Caalador. "Od toho sú mí žebráci, děvčice, dlouhoprstáci i tak. Dalo by sa povdat', že mám v tem ohledu majlant bohatství."

Zalasta vypadal zmateně.

"Říká, že má k dispozici více než dostatek lidí, Zalasto," tlumočila Sefrenie.

"Je to barvitý dialekt, že ano?" podotkl Zalasta nesměle.

Ulath byl zamračen. "Není to úplně tak jisté," řekl, "ale vzpomínám si, že jsem před pár dny slyšel, jak se o 'Skrytém městě' baví dva palácoví strážníci. Může být do toho zapleteno více lidí, než jsme si mysleli."

Vanion přikývl. "Nemusí to nikam vést," řekl, "ale neuškodí, když všichni budeme mít uši otevřené. Jestliže Caalador narazil na heslo té druhé strany, pomůže nám to zjistit totožnost spiklenců. Sestavme seznam. Posbírejte jména všech lidí, kteří v myslí hladoví a žijí po Skrytém městě. Jestli to je heslo a protiheslo a je-li to jakýmkoliv způsobem spjato s tím, co hledáme, mějme připravenou skupinu jmen."

"Začínáte se silně chovat jako policajt, lorde Vanione," pravil zpola vyčítavě Talen.

"Můžeš mi to vůbec odpustit?"

"Ach, mimochodem, viděl jsem na univerzitě starého přítele," řekl jim Bevier s pousmáním. "Zdá se, že do Matherionu přicestoval švagr barona Kotyka, aby zahrnul fakultu současné literatury svým nevýslovným uměním."

"Nehodilo by se lépe slovo obtěžoval, Beviere?" zeptal se Ulath. "Slyšel jsem něco z Elronovy poezie."

"Kdo je Elron?" zeptala se Sefrenie.

Sparhawk si s Embanem vyměnili dlouhý pohled. Stále byli svázáni přísahou, jež dali Arcimandritovi Monselovi. "Ale -" začal, nevěda přesně, jak pokračovat, "je to Astelan - takový ten poloaristokrat s literárními ambicemi. Nevíme jistě, jak hodně je zapleten do výtržností v Astelu, ale jeho názory a sympatie naznačují, že je velký stoupenec muže zvaného Sabre."

"Není to shoda okolností, že si udělal výlet do Matherionu ve stejnou dobu, kdy jsme na ulicích zachytili silný zápach čehosi zkaženého?" zeptal se Tynian. "Proč by přijížděl do samého středu kultury těch bezbožných žlutých zloduchů, které veřejně haní?"

"Podivné," přitakal Ulath.

"Vše, co je podivné, je podezřelé," prohlásil Kalten.

"To je přehnané zevšeobecnění," namítl Sparhawk.

"A není to tak?"

"V tomto případě můžeš mít pravdu. Asi na něj raději dohlédneme. Nejlépe, když znova vytáhneš svůj kreslicí blok, Talene."

"Víš, Sparhawku," řekl hoch, "mohl bych si kreslením obrázků vydělat množství peněz, kdybyste se ze mě tak úpěnlivě nesnažili udělat Pandionce a uvalit na mě všechny ty vznešené ideály."

"Služba je hlavní odměnou, Talene," odvětil Sparhawk zbožně.

"Caaladore," pravila Sefrenie zahloubaně.

"Ano, Vaše Čarodějnictvo?"

"Prosím, přestaň s tím," řekla unaveně. "V Tamuli se potlouká hodně takzvaných buřičů. Je vůbec možné, aby je někteří ze zlodějů mohli poznat?"

"Poptám se, lady Sefrenie. A když bude třeba, můžu pro lidi, kteří je viděli, poslat do dalších království. Nevím však jistě, jak moc dobrý bude jejich fyzický popis. Když řeknete, že je to člověk střední postavy, bude to dle této definice zahrnovat půlku populace."

"Dokáže něco víc než jen prostý fyzický popis, Caaladore," ujistil ho Talen. "Udělá na tvé svědky rukama čáry máry a vtiskne obraz osoby, kterou viděli, do vědra s vodou. A z něho pak nakreslím obrázek."

"Nemuselo by být špatné mít v oběhu obrázky těch rozličných vlastenců," dumala Sefrenie. "Jsou-li zde Elron a Krager, mohou se rovněž i ostatní rozhodnout, že navštíví Matherion. Mají-li zde mít shromáždění, bylo by záhodno o tom vědět, co říkáte?"

"Neměl bys přidat i obrázek hraběte Gerricha?" navrhla Danae.

"Ale ten je na druhý straně světa v Lamorkandu, princezno," namítl Kalten.

"Přesto je to jeden ze zúčastněných, Kaltene," řekla. "Máš-li něco udělat, udělej to pořádně. Kolik to bude stát? Snad pár archů papíru? A půlhodinové použití Talenovy tužky?"

"Dobrá, přidejme ho. Je mi to fuk. Nemyslím, že se zde vůbec ukáže, ale když chcete, klidně nechte Talena, ať ho nakreslí."

"Ach díky, Kaltene. Díky, díky, díky."

"Neměla by už jít spát?" zeptal se Kalten kysele.

"Když už hovoříme o Kragerovi," řekl Sparhawk, "byl od té doby ještě viděn?"

"Nic nového, jen to, o čem jsem se už zmínil," odpověděl Caalador. "Je to ten chlapík, co se rád zahrabává pod zem?"

"To je přesně on," řekl Kalten. "Doma se cítí nejraději s kanálními krysy - sám je totiž minimálně napůl krysa. Kdyby se našel někdo, kdo by mu donášel víno, s radostí by v té krysi dříve zůstal půl roku."

"Nutně jej potřebuji, Caaladore," zaskřípal zuby Sparhawk. "Všichni mí přátelé se skvěle baví, když mi říkají stále totéž."

"Teď jsem to nepochopil," řekl Caalador se zmateným výrazem.

"Všichni si myslí, že bych ho měl zabít. Dokonce i Sefrenie žízni po jeho krvi."

"Inu, ogare," převaloval Caalador slova v ústech, "bylo od teba moc pěkný, žes ho neodkrúh. Ty a hen ti kámoši, všeci toho chlopa Kragera znáte a on je asi akýsi vysoký neřád na tý druhý straně - i to enem díky tomu, poněvač si mu chřtána nepodříz. Teho Kragera známe a dřív či pozděj ho lapnem a dokud sa nerozkecá, tož mu budem připýkat hnáty. Keby to byl úplný cizák, neměli bysme ani tucha, koho hledat, že jo?"

Sparhawk se na své přátele blaženě usmál. "Vidíte," řekl jim. "Říkal jsem vám, že vím, co dělám."

Později toho dne se Sparhawk a Ehlana setkali s císařem Sarabianem a ministrem zahraničních věcí Oscagnem, aby probrali dosavadní odhalení. "Je vůbec možné, aby si někdo ve vládě nevšiml lidí používajících tohle heslo a protiheslo, Vaše Excellence?" zeptal se Sparhawk Oscagneho.

"Docela možné, principi Sparhawku," odpověděl Oscagne. "Ministerstvo vnitra má špehy všude, leč jejich hlášení nepokryje ani šest měsíců z roku. Na ministerstvu jsou velcí papíroví flákači."

"Subat má své vlastní špehy," pravil Sarabian mrzutě, "ale kdyby něco objevil, nic by mi neřekl. Pochybuji, zda by mi vůbec oznámil, kdyby někdo odřízl ostrov Tega a odtáhl ho pryč."

"Všechny tradice vládního kabinetu mu velí vás chránit, Vaše Imperiální Veličenstvo," řekl mu Oscagne. "I přes ten malý pohovor, který jste s ním měl, stále z něj zřejmě budete muset informace páčit. Upřímně věří, že je jeho povinností ušetřit vás trýzně z vyslechnutí nepříjemných zpráv."

"Pokud mi začne hořet dům, byl bych nerad ušetřen trýzně toho odhalení," řekl Sarabian kousavě.

"Mám informátory na dalších ministerstvech, Vaše Veličenstvo. Nechám je na tom pracovat. Mimochodem, když o tom mluvíme, Vnitro získalo pěknou řádku hlášení o výtržnostech - mnohem více než jsme dříve dostávali. Kolata je s rozumem v koncích."

"Kolata?" zeptal se Sparhawk.

"Ministr vnitra," řekl Sarabian, "šéf imperiální policie. Ukrývá přede mnou tajnosti téměř stejně tak dobře jako Subat. Co se děje teď, Oscagne?"

"Hřbitovy vyplivují své mrtvé, Vaše Veličenstvo. Někdo vykopává nedávno zemřelé a křísí je. Belhají se kolem s bédováním a prázdnými očima. Byly kvůli nim opuštěny všechny vesnice v Edomu. V Daconii se v tlupách prohánějí vlkodlaci, v džunglích Arjuni se jako ptačí hejna shlukují upíři a Zářící terorizují oblast v okolí Dasanu. Když se k tomu přidá skutečnost, že severním Atanem táhnou trollové a že na město Sarna byl dvakrát podniknut útok vedený patrně Cyrgai, máme tu jasný důkaz toho, že události spějí do kritického stavu. V minulosti byly ty výtržnosti sporadické a lokální. Teď dostávají globální charakter."

"Skvělé," řekl Sarabian kysele. "Začínám pomýšlet, že asi odejdu někam do exilu."

"Nedošla vám celá ta legrace, Vaše Veličenstvo," řekl mu Sparhawk.

"Jaká legrace?"

"Ještě jsme ani nezačali pracovat na opatřeních. S vampíry a podobně toho asi nebudeme moci příliš udělat, ale rozhodně vyrazíme na trolly a Cyrgai. Engessa trénuje místní Atany v jistých elénských taktikách. Myslím, že budou schopni se s trolly a Cyrgai vypořádat."

Sarabian vypadal trochu překvapeně. "Atan Engessa je velitelem posádky v Canae v Astelu," řekl. "Nemá zde v Matherionu žádnou pravomoc."

"V podstatě má, Vaše Veličenstvo," namítl Sparhawk. "Domnívám se, že dostal zvláštní pověření od krále Androla - či spíše královny Betuany. Ostatním atanským velitelům bylo nakázáno, aby se drželi jeho příkazů."

"Proč mi o těch věcech ještě nikdo neřekl?"

"Imperiální politika, Vaše Veličenstvo," Oscagne se usmál. "Kdybyste toho věděl příliš, mohl byste se začít vměšovat do vlády."

"Každopádně," pokračoval Sparhawk, "byl Engessa velice uchvácen naší taktikou souboje, který jsme vedli cestou sem. Některé z jeho Atanů jsme vycvičili v západních technikách boje."

"To je neuvěřitelné," pravil Sarabian. "Nikdy bych nečekal, že budou Atani kohokoliv poslouchat, co se týče vojenských záležitostí."

"Engessa je profesionál, Vaše Veličenstvo," řekl mu Sparhawk. "A profesionálové se vždycky zajímají o technické vymoženosti ve výzbroji a taktice. Sehnali jsme pár hodně velkých tažných koní, které tak můžeme poskytnout jeho Atanům, a Kalten s Tynianem jim udělují lekce s kopím. Jak jsme zjistili, je to nejbezpečnější způsob, jak se s trolly vypořádat. Další skupinu má na starost Bevier a učí je, jak stavět a používat obléhací stroje. Když jsme se s těmi Cyrgai střetli mimo Sarsos, zničily Bevierovy katapulty jejich falangu. Je velice těžké udržet bojové sestavení, když na vás prší kameny. Ach, je zde ještě něco, co bychom měli mít na paměti. Khalad objevil mimo město strom, jenž byl obsypán krátkými ocelovými šípy. Někdo asi cvičil se samostřilem."

"Co je to samostříl?" otázal se Sarabian.

"Je to lamorská zbraň, Vaše Veličenstvo." Sparhawk hbitě narýsoval skicu. "Vypadá to zhruba takhle. Ramena jsou o mnoho silnější než u obyčejného luku, takže má větší dostřel a průraznost. Je pro rytíře v brnění vážnou hrozbou. Kdosi tady v Matherionu pracuje na způsobu, jak čelit výhodě, kterou nám poskytuje naše brnění."

"Vypadá to, jako bych na trůnu setrval drže se jen konečky prstů," řekl Sarabian. "Mohl bych se na tebe obrátit o politický azyl, Ehlano?"

"Ráda bych tě uvítala, Sarabiane," odpověděla, "ale ještě se nevzdáváme naděje. Sparhawk je strašlivě vynalézavý."

"Jak už jsem říkal," pokračoval Sparhawk, "s ghúly, vlkodlaky, Zářícími nebo vampíry toho moc nenaděláme, ale myslím, že trollům a Cyrgai můžeme přichystat nová překvapení. Rád bych, aby se Atani ještě o trochu více pocvičili v

práci s kopími a v používání Bevierových strojů a pak bude myslím načase, aby náš nepřítel poznal, že neztvrděl na jeden záta. Obzvláště rád bych zdecimoval trolly. Náš nepřítel se na trollí bohy silně spoléhá a ti z té aliance vystoupí, bude-li zabito příliš hodně jejich uctívačů. Myslím, že počátkem příštího týdne bychom mohli vyslat pár výprav - jednu na trollí území a další do Samy. Je čas dát o sobě vědět."

"A ta místní záležitost?" zeptal se Oscagne. "Veškeré to nadšení ohledně Skrytého města?"

"Na tom bude pracovat Caalador. Získali jsme teď jejich heslo a to nám může otevřít všechny druhy dveří. Vanion sestavuje seznamy. Zanedlouho budeme znát v Matherionu každého, kdo jen čeká o Skrytém městě." Pohlédl na Sarabiana "Mám svolení Vašeho Veličenstva zadržet ty lidi v případě nutnosti?" zeptal se. "Uděleme-li jako první a sebereme-li je dříve, než budou moci svůj záměr uvést do pohybu, zničíme tak pozadí těch piklů, než zajde příliš daleko."

"Klidně zadržujte, Sparhawku." Sarabian se usmál. "Mám množství budov, jež můžeme použít jako věznic."

"Dobrá, mladá dámo," pravil Sparhawk rozhodně své dceři o pár dnů později. "Jeden z Caaladorových žebráků spatřil na ulici nedaleko odtud hraběte Gerricha. Jak jsi věděla, že se objeví tady v Matherionu?"

"Nevěděla jsem to, Sparhawku. Jen jsem měla tušení." Danae klidně seděla ve velikém křesle a škrábala svou kočku za ušima. Mnrr vděčně předla.

"Tušení?"

"Intuici, pokud ti to slovo v něčem pomůže. Prostě se mi nezdálo vhodné, aby tu byli Krager s Elronem aniž by se ukázali i ostatní - a to logicky zahrnuje Gerricha, že ano?"

"Nezastírej otázku užitím slov logika a intuice v jedné větě."

"Ach, Sparhawku, zmoudří už. Právě tohle logika je - ospravedlnění tušení. Znáš někoho, kdo by používal logiky, aby vyvrátil něco, v co pevně věří?"

"No - osobně sice ne, ale jsem si jist, že někdo takový existuje."

"Počkám si, až jednoho vystopuješ. Jsem nesmrtelná, takže pro mě čas neznamená vůbec tolik, jak pro tebe."

"To je velice urážlivé, Aphrael."

"Promiň, otče." Neznělo to moc kající. "Tvá mysl shromažďuje informace stovkami způsobů, Sparhawku - tím co slyšíš, tím co vidíš, tím čeho se dotýkáš a dokonce tím, co cítíš. Pak celou tu informaci skládá dohromady a odtud skáče k závěru. Tohle ve skutečnosti představuje tušení. Intuice je zrovna tak přesná jako logika, vážně, ale nemusí procházet tím zdoluhavým, úporným postupem mořic se krok za krokem, aby něco dokázala. Skáče z faktů okamžitě na závěry bez všech těch únavných přechodných kroků. Sefrenie nemá logiku ráda, protože je tak nudná. Dávno zná odpovědi, které se tak pracně snaží dokázat - a to děláš, přízněj si to."

"Folklór je plný těchto tušení, Aphrael - a obvykle jsou mylná. Co ta stará představa, že bouří kysne mléko?"

"To je chyba v logice, Sparhawku, ne chyba v intuici."

"Mohla bys to laskavě vysvětlit?"

"Víš, stejně tak snadno bys mohl tvrdit, že kyselé mléko vyvolává bouři."

"To je absurdní."

"Ovšem, že je. Bouře a zkyslé mléko jsou obojí následky, ne příčiny."

"Měla by sis promluvit s Dolmantem. Rád bych viděl, jak se mu snažíš vysvětlit, že po celá ta léta mál s logikou čas."

"Dávno to ví." Pokrčila rameny. "Dolmant je daleko intuitivnější, než bys vůbec tušil. Věděl, kdo jsem, v tu chvíli, co mě spatřil - což se o tobě říct nedá, otče. Měla jsem chvílemi pocit, že budu muset létat, abych tě přesvědčila."

"Buď hodná."

"Jsem. Je toho spousta, co jsem o tobě neřekla. K čemu se Krager chystá?"

"Nikdo neví."

"Moc jej potřebujeme najít, Sparhawku."

"Já vím. Chci ho ještě více než ty. Budu mít to potěšení vyždímat ho jak mokry hadr."

"Mluv vážně, Sparhawku. Znáš Kragera. Stačilo by, aby ses na něj jen zamračil a povykládá ti celý svůj životopis." Povzdechl si. "Asi máš pravdu," uznal. "Přesto to ale bude velká legrace."

"Nejsi zde, aby ses bavil, Sparhawku. Co bys měl raději? Informaci nebo odplatu?"

"Nemůžeme přijít s něčím, abychom měli obojí?"

Obrátila oči vzhůru. "Eléni," povzdechla si.

Počátkem příštího týdne vzal Bevier oddíl čerstvě vycvičených atanských inženýrů západně na Sarnu. Následujícího dne vyjeli Kaltén, Tynian a Engessa se dvěma stovkami Atanů v sedle na sever směrem k územím pustošeným trolly. Na Vanionovo naléhání opouštěli Matherion ve skupinkách po třech či čtyřech, aby se později shromáždili dál od města. "Není třeba rozhlašovat, na co se chystáme," řekl.

Pár dnů po odchodu těch dvou vojenských výprav, odešel Zalasta do Sarsosu. "Nebudu pryč moc dlouho," oznámil jim. "Máme u Tisíce jistý dluh, leč myslím si, že bych rád uvítal některé konkrétní akce jako důkaz, že jsou ochotni ten dluh ctít. Slova jsou sice dobrá věc, ale dejme příležitost činům - jen jako ukázkou dobré vůle. Známe své bratry. Nic na světě by je nepotěšilo více než moci sklízet úrodu z principiálního spojení s námi, když by se navíc vyhnuli té obtíži být zavázáni jakoukoliv pomocí. Jsou nejlépe vybaveni pro vypořádání se s těmi nadpřirozenými zjeveními, a tak je nadzvednu z těch jejich pohodlných židlí v Sarsosu a rozptýlím je na všechna ta problematická místa." Zpod svého hustého obočí se na Vaniona slabě pousmál. "Dlouhá cesta je může kapánek utužit, pane," dodal. "Snad se ukázkami jejich ochablosti a lenivosti vyhneme dalšímu vymknutí vašich kotníků."

"Toho si cením, Zalasto." Vanion se rozesmál.

Byla samozřejmě potřeba udělat řadu dalších věcí, na které již nezbyl čas. Oslavy a jiné "záležitosti", které se točily kolem státní návštěvy královny Elenie, jim vyplňovaly odpoledne a večery a tak byl Sparhawk a ostatní nuceni pracovat v pozdních hodinách a vstávat časně, aby řídili své podloudné operace ve městě a na imperiálních pozemcích. Všichni se z nedostatku spánku stávali podrážděnější a Mirtai začala Sparhawkovi otravovat ohledně zdravotního stavu jeho ženy. Ehlaně se ve skutečnosti začaly dělat pod očima velké tmavé kruhy a mívala popudlivou náladu.

Obrat k lepšímu nastal desátého dne po odchodu výprav do Sarny a do území čerstvě okupovaných trolly. Toho dne dorazil časně ráno Caalador, ve tváři potlačované veselí a v jedné ruce velký plátěný vak. "Bylo to neskonalé štěstí, Sparhawk," pravil vítězoslavně, když se ti dva setkali v královském apartmá.

"Už si nějaké zasloužíme," řekl mu Sparhawk. "Co jsi zjistil?"

"Jak by se ti líbilo znát přesný den a hodinu, kdy vyvrcholí ta záležitost se Skrytým městem?"

"Celkem by mě to i zajímalo. Ten sebeuspokojivý výraz který se ti šíří po celé tváři, napovídá, že jsi pár věci odhalil."

"To vskutku ano, Sparhawk, a spadly mi do klína jak přezrálá broskev." Caalador přešel do svého nářečí. "Hen ti ogaří na té druhé straně sú silně nedbalí pisaných příkazů. Jeden moj známý kapsář - chrabrý mladý chachar s fest ostrým nožem - prořiz měšca jednému tlustému dacitskému kupčikovi i začali sa z něho sypať hrstě mincí, tajak stříbrných tak z bronzu a mezi nima ta zpráva. Hyn ten kupčik sa předtem zdravil heslem s jedným ze spiknuců." Caalador se zamračil.

"Snad to správné slovo by mělo znít spiklencov," dumal.

"Ehlana ještě spí, Caaladore," řekl mu Sparhawk. "Nemusíš svým dialektem bavit mě."

"Promiň. Jen se udržuji ve cviku. Ta zpráva byla každopádně velice podivná. Říkala: Den zjevení Skrytého města je nablízku. Vše je připraveno. Pro zbraně si přijdeme do vašeho skladiště dvě hodiny po západu slunce, ode dneška za deset dnů. Není to zajímavé?"

"Opravdu je, Caaladore, ale ta zpráva může být týden stará."

"Ne, vlastně ne. Věřil bys, že ten blbec, co ji psal, připsal datum?"

"To nemyslíš vážně."

"Ať mi jazyk zčerná, lžu-li."

"Mohl by ten tvůj kapsář zjistit totožnost toho dacitského kupce? Rád bych se dozvěděl umístění toho skladiště a zjistil, jaké zbraně tam jsou uloženy."

"Jsem o krok před tebou, Sparhawk." Caalador se zakřenil. "Toho Dacitu jsme vystopovali a já sem využil své nesmírné zkušenosti jakož to zloděj kuřat a pronikl sem dovnitř toho skladiště." Rozevřel velikánský vak, který si s sebou přinesl a vytáhl cosi, co připomínalo čerstvě zhotovenou kuši. "Hen v tem slepičincu toho měli fešných pár set," řekl, "a k temu celú kupu levných mečů - keré byly patrně ukovány v Lebrosu v Cammorii - vypadajú ako levný zboží na obchod s omezcama."

Sparhawk kuši převrátil v ruce. "Není nijak kvalitní, co?" poznamenal.

"Střílat však bude - jednu ránu určitě."

"To vysvětluje ten strom prošpikovaný šipy, který našel Khalad. Zdá se, jako by se na nás někdo chystal. Náš vzdálený přítelček by nikdy kuše nepotřeboval, pokud by si nebyl jistý, že potáhne proti mužům v brnění. Na prosté lidi je mnohem účinnější luk. Střílí rychleji."

"Myslím, že bychom se měli raději připravit, Sparhawk," řekl Caalador ponuře. "Sedm set luků znamená sedm set spiklenců, nepočítaje ty, kteří budou užívat meče, a navíc vše jasně naznačuje, že to spiknutí obsáhne nejenom samotný Matherion, leč i venkov. Myslím, že bychom se měli nachystat na lůzu - a na boj v ulicích."

"Můžeš mít docela pravdu, příteli. Uvidíme, co se dá s tou lůzou podniknout."

Přešel ke dveřím a otevřel je. Jako obvykle seděla za nimi Mirtai s mečem na klíně. "Mohla bys mi sehnat Khalada, Atano?" požádal zdvořile.

"A kdo bude strážit dveře, až odejdu?" zeptala se ho.

"Já se o to postarám."

"Proč pro něj nejdeš ty? Já tu zůstanu a dohlédnu na Ehlanino bezpečí."

Povzdechl si. "Prosím, Mirtai - jako zvláštní laskavost."

"Pokud se Ehlaně v mé nepřítomnosti cokoliv stane, zodpovíš se přímo mě, Sparhawku."

"Budu to mít na paměti."

"Fešná děvčica," poznamenal Caalador poté, co Mirtai odešla hledat Sparhawkova panoše.

"Takové poznámky bych moc hlasitě nevyslovoval, bude-li se nablízku motat Kring. Jsou zasnoubeni a on je žárlivý typ."

"Měl bych snad prohlásit, že je ošklivá?"

"Ani to by nebyl ten nejlepší nápad. Kdybys to udělal, zabila by tě pro změnu ona sama."

"Háklivka, co?"

"To jo - oba dva. Zdá se, že bude jejich manželství velice živé."

O pár minut později se Mirtai vrátila s Khaladem. "Poslal jste pro mne, pane?" zeptal se Kurikův syn.

"Jak bys pokazil tuhle kuši, aniž by bylo zjevné, že je poškozena?" zeptal se Sparhawk a podal mladíkovi zbraň, jenž Caalador přinesl. Khalad si ji prohlédl. "Nařizni tětivu co nejvíc to půjde - tady, kde je přivázána ke koncům," navrhl.

"Roztrhne se, jakmile se ji někdo pokusí natáhnout."

Sparhawk potřásl hlavou. "Mohou ty zbraně nabít předem," řekl. "Někdo je na nás hodlá použít a nerad bych, aby zjistil, že nefungují, dokud nebude příliš pozdě."

"Mohl bych zlomit spoušť," řekl Khalad. "Lučištník ji natáhne i nabije, ale nebude z ní moci vystřelit - přinejmenším

nebude moci zároveň zacílit."

"Zůstane natažena, dokud se nepokusí vystřelit?"

"Pravděpodobně. Není to kvalitní kuše, takže nemůže čekat, že bude perfektně fungovat. Vše, co musíš udělat, je vyrazit ten kolík, který drží spoušť na místě, a do děr strčit krátké ocelové kolíčky, aby zakryly skutečnost, že něco chybí. Je tam pružina, která drží kuši nataženou, ale bez kolíku, jenž působí jako páka, spoušť tětívu neuvolní. Budou schopni ji natáhnout, ale nebudou schopni z ní vystřelit."

"Beru tě za slovo. Jak dlouho ti potrvá, abys ji vyřadil z provozu?"

"Pár minut."

"Pak máš před sebou pár dlouhých nocí, příteli. Musíš se vypořádat s několika stovkami podobných - a musíš to udělat tiše a za chabého světla Caaladore, mohl bys tady mého přítele propašovat do skladiště toho dacitského kupce?"

"Esli sa umí hybat' trocha tiše, tak možu."

"Myslím, že to může dokázat. Je to vesnický hoch stejně jako ty a řekl bych, že je v kladení králíčích ok a kradení kuřat téměř stejně tak zkušený."

"Sparhawku!" protestoval Khalad.

"Ty zkušenosti jsou příliš cenné, aby byly z tvé výuky vypuštěny, Khalade, a nezapomeň, že jsem znal tvého otce."

"Věděli, že přicházíme, Sparhawku," řekl Kalten zlostně. "Rozdělili jsme se do malých skupinek a vyhýbali se městům i vesnicím a oni přesto věděli, že přicházíme. Přepadli nás na západním břehu jezera Sarna."

"Trollové?" Sparhawkův hlas zněl napjatě.

"Něco horšího. Byla to velká banda drsně vyhlízejících chlapíků ozbrojených kušemi. Udělali chybu, že všichni stříleli zároveň. Jinak by se nikdo nevrátil, aby ti o tom řekl. Zdecimovali však Engessovu jízdu Atanů. Engessu to pořádně rozčílilo. Pěknou řádku útočníků roztrhal holýma rukama."

Náhle pocítil Sparhawk v útrokách chladné sevření strachu. "Kde je Tynian?" zeptal se.

"Je v péči felčářů. Dostal šípem do ramene a ten mu tam pár věcíček polámal."

"Bude v pořádku?"

"Pravděpodobně. Na náladě mu to však příliš nepřidalo. Používal meč levačkou skoro stejně tak dobře jako v pravé ruce. Když se útočníci otočili a prchali pryč, museli jsme ho dokonce zadržet. Chystal se je jednoho po druhém nahánět a přitom krvácel jak prase na porážce. Myslím, že tady v té napodobenině hradu máme špeha, Sparhawku. Ti lidé tu léčku nemohli nalíčit, aniž by je někdo docela přesně neinformoval o naší cestě a našem cíli."

"Znova tedy prošmejďme všechny skryté kouty."

"Dobrý nápad a tentokrát na ty, co chytíme, budme trochu přísnější než jenom pokárání za špatné chování. Se zlomenýma nohama se špeh může dost těžko plazit tajnými chodbami." Tvář blondatého Pandionce byla vážná. "To polámání si vezmu na starost já," dodal. "Chci si být jistý, že se nevyskytne žádné zázračné uzdravení. Zlomená holenní kost se hojí pár měsíců, ale pokud se na lidské koleno použije perlika, vyřadí ho to z činnosti o mnoho déle." Bevier, který o dva dny později dorazil do Matherionu s těmi, co přežili z jeho jednotky, dovedl Kaltenův návrh ještě o krok dále. Jeho nápad zahrnoval amputaci pod hýžděmi. Zbožný cyrinický rytíř byl léčkou převelice rozrušen a užíval slov, jaká u něj Sparhawk nikdy dříve neslyšel. Když se však konečně zklidnil, hledal kajicně rozhršení u patriarchy Embana. Emban mu nejenže prominul, ale i udělil rozhršení - pro případ, že by opět zhřešil sprostými slovy.

Důkladné propátrání třeptičích se paláce nepřineslo žádných skrytých posluchačů a tak se den po návratu sira Bevier a všichni shromáždili, aby se poradili s císařem Sarabianem a ministrem zahraničních věcí Oscagne. Kvůli lepšímu soukromí se setkali vysoko v centrální věži a Sefrenie navíc vše zajistila styrickým kouzlem.

"Nikoho neobviňuji," řekl Vanion, "takže to neberte osobně. Naše plány jaksi prosakují ven, a tak si myslím, že bychom si měli všichni slíbit, že nic z toho, co budeme probírat, neopustí tuto místnost."

"Přísahu mlčení, lorde Vanione?" Kalten se zdál být překvapen. Tato pandionská tradice upadla již v minulém století.

"Nu," podotkl Vanion, "soudím, že něco na ten způsob, nejsme tady všichni Pandionští rytíři, že." Rozhlédl se kolem.

"Dobrá tedy, shrňme situaci. To spiknutí tady v Matherionu zcela očividně překročilo běžnou špionáž. Raději bychom se měli připravit na možnost ozbrojené vzpoury mířené na imperiální pozemky. Zdá se, že je náš nepřítel netrpělivý."

"Nebo vystrašený," dodal Oscagne. "Přítomnost rytířů Církve - a prince Sparhawka - tady v Matherionu představuje jistou hrozbu. Nepřítelova kampaň nahodilého teroru, občanských nepokojů a náznaků povstání v podřízených královstvích fungovala docela dobře, ale ten proces byl patrně něčím příliš zpomalen. Nepřítel teď musí udeřit přímo na střed imperiální vlády."

"A domnívám se, že přímo na mě," dodal císař Sarabian.

"To je nemyslitelné, Vaše Veličenstvo," namítl Oscagne. "V celé historii říše ještě nikdo nikdy přímo nevystoupil proti císaři."

"Prosím, Oscagne," pravil Sarabian, "nedělej ze mě blbce. Mnoho mých předchůdců potkaly "nehody" nebo za podivných okolností tragicky onemocněli. Už dříve bývali nepohodlní císaři odstraněni."

"Ale nikdy ne otevřeně, Vaše Veličenstvo. To je strašně nezdvořilé."

Sarabian se rozesmál. "Jsem si jist, že ti tři vládní ministři, kteří svrhli mého pra-pra-pradědečka z vrcholku nejvyšší věže byli výjimečně zdvořilí, Oscagne. Tak to vypadá, že budeme mít v ulicích ozbrojenou chátu? Která nadšeně prahne po mé krvi?"

"Tu možnost bych nepodceňoval, Vaše Veličenstvo," připustil Vanion.

"Nenávidím to," pravil Uloth nevrle.

"Nenávidíš co?" zeptal se ho Kalten.

"To je snad jasné, ne? Máme zde elénský hrad. Nemusí být úplně tak dobrý, jaký by navrhl Bevier, ale stále je v Matherionu nejpevnější stavbou. Máme tři dny, než se ulice zaplní ozbrojenými obyvateli. Nemáme moc na výběr. Musíme se stáhnout mezi tyto zdi - a opevnit se, než Atani nastolí pořádek. Nesnáším obléhání."

"Jsem si jist, že nebude potřeba zacházet až tak daleko, sire Ulathe," protestoval Oscagne. "Jakmile jsem se doslechl o zprávě, kterou vyhrabal mistr Caalador, dal jsem vědět Norkanovi do Atany. Dvacet legií odtamtud je soustředěno deset tisíc Atanů. Spiklenci nevyrazí dříve než po setmění stanoveného dne. Do poledne téhož dne mohou být ulice vyčištěny sedmistopými Atany. Ten pokus o převrat selže ještě dříve než vůbec začne."

"A promarnit tak šanci všechny je pochybat?" řekl Ulathe. "Velice chabé vojenské myšlení, Vaše Excelence. Máme zde obranyschopný hrad. Bevier to místo dokáže držet alespoň dva roky."

"Pět," poopravil ho Bevier. "Uvnitř je studna. To přidá tři roky."

"Tím lépe," řekl Ulathe. "Velice tiše a převážně po nocích zde pracujeme na opevněních. Nosíme sem sudy se smolou a petrolejem. Bevier staví obléhací stroje. Pak, těsně před setměním, přesuneme do hradu celou vládu a řadovou atanskou posádku. Lůza se vybouří na imperiálních pozemcích a vybijí si hněv v sálech všech těch úchvatných budov. Nestřetnou se s žádným odporem - dokud nedorazí sem. Pokusí se ztéci naše zdi a zapomenou na opatrnost, protože se na ně ze všech ostatních budov nepokusí nikdo zaútočit. Vůbec nebudou čekat krupobití obrovských balvanů či žhavou smolu vylitou do obličejů. Když se k tomu připočte skutečnost, že jejich kuše nebudou fungovat, neboť dvě poslední noci rozláme Khalad v dacitském skladišti jejich spouště, tak tu máme tlupu lidí s vážnými problémy. Budou se zmateně a zklamaně motat kolem a pak, zhruba kolem půlnoci, vstoupí do města čerstvý oddíl Atanů, přijde na imperiální pozemky a celou tu jejich bandu zašlape do země."

"Ano!" zvolal nadšeně Engessa.

"Je to brilantní plán, sire Ulathe," pravil Sarabian tomu velkému Thalesijci. "Proč jste s ním tak nespokojen?"

"Protože nemám rád obléhání, Vaše Veličenstvo."

"Ulathe," řekl Tynian a lehce sebou škubl, jak pohnul svým zlomeným ramenem, "nemyslíš si, že je načase, abys ten předsudek odhodil? Když si to situace vyžádá, jsi v návrzích opevnění stejně tak pohotový jako kdokoli z nás."

"Od Thalesijců se očekává, že nenávidí obležení, Tyniane. Je to součást našeho národního charakteru. Má se za to, že jsme zbrklí, netrpěliví a více se přikláníme k hrubé síle než k rozvázné vytrvalosti."

"Sire Ulathe," pravil Bevier s pousmáním, "otec krále Warguna vydržel obležení v Heidui, jež trvalo sedmáct let. Dostal se z něj bez újmy jen díky své trpělivosti."

"Ano, ale vůbec se mu to nezamlouvalo, Beviere. To je můj názor."

"Myslím, že přehlízíme jistou příležitost, přátelé," poznamenal Kring. "Ta lůza má v úmyslu vstoupit na imperiální půdu, pravda?"

"Pokud jsme správně odhadli jejich záměry, tak ano," přitakal Tynian.

"Někteří z nich budou celí rozpálení politickým žarem - ale nemyslí si, že jich bude moc. Většinu z nich bude mnohem více zajímat drancování rozličných paláců."

Sarabianova tvář zbělela. "Prach a peklo!" zaklel. "Na to jsem vůbec nepomyslel!"

"Příliš se tím netrapte, příteli císaři," řekl mu Domi. "Ať už je přivede politika nebo hrabivost, téměř všichni na tu půdu vstoupí. Zdi kolem těch pozemků jsou vysoké a brány velmi mohutné. Proč je nenechat vejít - a pak zajistit, aby neodešli? Můžu u brány ukrýt pár mužů. Až bude lůza uvnitř, brány prostě zavřeme. To by je mělo víceméně udržet pohromadě do doby, než je dorazí přivítat Atani. Lup je tam přivede, brány je tam podrží. Budou drancovat, dobrá, ale kořist není doopravdy vaše, dokud s ní neutečete. Takto je všechny pochyťme a nikoho z nich nebudeme muset později vykopávat z králičích děr."

"To je skutečně dobré, víš o tom, Kringu?" řekl obdivně Kalten.

"Nic horšího bych od něj ani nečekala," pravila Mirtai. "Konec konců je skvělým válečníkem - a mým snoubencem." Kring se rozzářil.

"Snad ještě jedna věc," dodal Stragen. "Zdá se, že všichni hoříme touhou dozvědět se o jistých věcech a máme sestaven tento seznam jmen lidí, jež by na některé naše nejnaléhavější otázky mohli dát odpověď. Bitvy jsou riskantní a občas přijdou o život cenní lidé. V Matherionu je pár takových, které by neškodilo uklidit před zahájením bojů do bezpečí."

"Dobrý nápad, milorde Stragene," souhlasil Sarabian. "Ráno toho velkého dne vyšlu pár jednotek, aby pozatýkaly ty, které si přejete nechat naživu."

"Ach - možná to nebude ten nejlepší způsob, Vaše Veličenstvo. Proč to neponechat na Caaladorovi? Četníci bývají při zatýkání coby skupina celkem nápadní - uniformy, okovy, pochodový krok - a podobně. Profesionální vrahové jsou mnohem méně nápadní. Když člověka zatýkáte, není potřeba mu nasazovat okovy. Zjistil jsem, že stejný účinek má i špička dýky diskrétně přidržaná u boku."

Sarabian se na něj pronikavě zahleděl. "Domnívám se správně, že z vás hovoří vlastní zkušenost?" dupal.

"Vražda je zločin, Vaše Veličenstvo," podotkl Stragen, "a jakožto vůdce zločinců bych měl mít nějaké zkušenosti ve všech jeho oblastech. Profesionálnost, chápete?"

KAPITOLA

OSMADVACÁTÁ

"BYL TO JEDNOZNAČNĚ SCARPA, Sparhawku," ujistit Caalador toho velkého Pandionce. "Ani jsme se nemuseli moc spoléhat na tu kresbu. Jedna z místních děvek je z Arjuny a v minulosti s ním navázala obchod. Docela jistě ho poznala." Dvojice stála na vršku hradní zdi, kde měla k hovoru potřebné soukromí.

"Zdá se, že je zde každý kromě barona Paroka z Daconie," poznamenal Sparhawk. "Viděli jsme Kragera, Gerricha, Rebala

z Edomu, toho Scarpu z Arjuny a Elrona z Astelu."

"Myslel jsem, že se ten spiklenec z Astelu nazýval Sabre," řekl Caalador.

Sparhawk mlčky proklel svůj neopatrný jazyk. "Sabre svou tvář skrývá," řekl. "Elron je jeho stoupenec - pravděpodobně více než to." Caalador přikývl. "Znal jsem pár Astelanů," přitakal, "a také pár Dacitů. Nebyl bych si tak jistý, že tady někde baron Parok skrytě nečihá. Rozhodně se zde v Matherionu všichni shromažďují." Zamyšleně pohlédl přes perleťově zářící cimbuří dolů na příkop. "Bude ta strouha vůbec k užítku?" otázel se. "Má stěny tak pozvolné, že na nich roste i tráva."

"Stane se však velice obtížnou, až bude plná ostrých hrotů," odpověděl Sparhawk. "Provedeme to na poslední chvíli.

Sjel se do Matherionu nějaký větší počet cizinců? Všichni ti vybraní vlastenci mají spoustu následovníků. Chátra shromažďující se na ulicích je jedna věc, ale horda přitáhnoucí z celého Tamuli by byla něco zcela jiného."

"Neshledali jsme ve městě žádný neobvyklý počet cizinců," řekl Caalador. "Na vesnicích také k žádnému většímu srocování nedochází - každopádně ne do vzdálenosti pěti leguí."

"Mohou se scházet někde dále," řekl Sparhawk. "Kdybych já měl někde armádu, přivedl bych ji až v posledním okamžiku."

Caalador se otočil a soustředěně se zahleděl na přístav. "Právě tam je naše slabina, Sparhawk. V zátokách a zálivech podél pobřeží se může ukrývat celá flotila. Vůbec je nevidíme připlouvat, dokud se neukáží na obzoru. U pobřeží se sice plaví moji piráti a pašeráci, přesto -" Rozpřáhl ruce.

"Bohužel s tím toho moc nenaděláme," řekl Sparhawk. "Máme však po ruce vojsko Atanů a ti budou ve městě brzy po zahájení toho pozdvižení. Mají tví lidé dobře zjištěná místa tajných úkrytů těch vytrhovaných návštěvníků? Pokud půjde vše podle plánu, rád bych je pokud možno co nejrychleji smetl."

"Nezdá se, že by se zatím usadili na určitých místech, Sparhawk. Všichni se procházejí sem a tam. Mí lidé je sledují. Budeš-li si přát, můžeme je sebrat i dříve."

"Zbytečně neprozrazujeme naše přípravy. Můžeme-li je chytit toho dne, kdy to povstání vypukne, bude to skvělé. Pokud ne, můžeme je dohnat i později. Nemám v úmyslu ohrozit naše protiopatření jen kvůli potěšení z jejich společnosti. Tví lidé si počínají velice zdařile, Caaladore."

"Musí se ale do práce poněkud nutit, příteli," přiznal smutně Caalador. "Musel jsem shromáždit pěknou spoustu statných lotrů, aby si tamulští zločinci zapamatovali, že v této záležitosti jedeme všichni společně."

"Ať to stojí co stojí."

"Návrh Jejeho Veličenstva má jisté výhody, lorde Vanione," řekl Bevier po krátké úvaze. "K tomu byla ta strouha původně určena. Má to být hradní příkop a ne toliko travnatá stoka."

"Tím ale dáme velice jasně najevo, že se připravujeme na obranu hradu, Beviere," namítl Vanion. "Začneme-li napouštět příkop po okraj vodou, bude o tom během hodinky vědět každý v Matherionu."

"Nevyslechl sis celý plán, Vanione," pravila trpělivě Ehlana. "Od chvíle, co jsme sem přijeli, jsme se zúčastňovali plesů, banketů a všelijakých dalších radovánek. Dá se docela čekat, že na všechny ty laskavosti nějak zareaguji a tak plánuji velkolepou zábavu, abych dostala svým společenským závazkům. Není má chyba, že ta zábava vypukne tu samou noc, co povstání, že ne? Máme elénský hrad, budeme tedy mít elénský večírek. Budeme mít orchestr na cimbuří, barevné lampiónky a vlajky na zdech a v příkopu slavnostní bárky - včetně baldachýnů a servírovacích stolů. Pozvu císaře a celý jeho dvůr."

"To by bylo výjimečně šikovné, lorde Vanione," řekl Tynian. "Měli bychom po ruce každého, koho potřebujeme chránit. Nemuseli bychom je jít hledat a nikoho by nepřekvapilo, když by viděl, jak ženeme přes trávníky vládní ministry."

Sparhawkův panoš třásl hlavou.

"Co je, Khalade?" zeptala se ho Ehlana.

"Dno toho příkopu není schopno udržet vodu, Vaše Veličenstvo. Nevíme, jak je to podloží pórovité. Je velká šance, že voda, kterou budete pumpovat, prostě vsákne do země. Pár hodin poté, co ho naplníte, může být příkop opět suchý."

"Hrom, aby to!" vybuchla Ehlana. "Na to jsem nepomyslela."

"O to se postarám, Ehlano." Sefrenie se usmála. "Skvělý plán by neměl být zničen jen proto, že přestupuje pár přírodních zákonů."

"Mohla bys to učinit předtím než začneme ten příkop plnit, Sefrenie?" požádal ji Stragen.

"Je to tak jednodušší."

Zamračil se.

"Nějaký problém?" zeptala se.

"Pod tou strouhou vedou tři tunely propojené s hradem tajnými chodbami a odposlouchávacími stanovišti."

"Tři, o kterých víme," doplnil Ulat.

"Přesně tak. Necítili bychom se mnohem bezpečněji, kdyby všechny ty tunely - ty, o kterých víme i ty, o kterých nevíme - byly před zahájením boje zatopeny?"

"Dobrá myšlenka," řekl Sparhawk.

"Se zapečetěním dna kanálu mohu počkat, dokud nezatopíte tunely," řekla jim Sefrenie.

"Co si myslíš ty, Vanione?" zeptal se Emban.

"Přípravy na královninu slavnost by zakryly většinu činností," připustil Vanion. "Je to velice dobrý plán."

"Líbí se mi to celé až na ty bárky," pravil Sparhawk. "Promiň, Ehlano, ale ty bárky by té lůze prostě umožnily přístup k našim zdem. Zničily by celý záměr, s jakým byl příkop původně navržen."

"I s tím jsem počítala, Sparhawk. Nepluje petrolej na povrchu vody?"

"Ano, ale co to s tím má společného?"

"Viš, bárka není prostě plovoucí plošina. Má pod palubou prázdný prostor. Předpokládejme, že ten prostor vyplníme sudy s petrolejem. Pak, až začnou potíže, shodíme z cimbuří balvany, které bárkami proletí jako ulitou. Petrolej vyteče do vody, ten zapálíme a obklopíme tak hrad plamennou stěnou. Nebude to lidem, snažícím se zaútočit na hrad, trochu nepřijemné?"

"Jste génius, královno!" zvolal Kalten.

"Jak je od tebe milé, že sis toho všiml, sire Kaltene," odvětila strojeně. "A nejkrásnější částí na celé záležitosti je to, že všechny naše přípravy můžeme provádět zcela otevřeně, aniž bychom se plížili po nocích a okrádali se o všechny ten spánek. Tato velkolepá oslava nám poskytuje skvělou výmluvu, abychom mohli ve jménu výzdoby dělat téměř cokoliv."

Mirtai svou paní náhle objala a políbila. "Jsem na tebe pyšná, má matko," řekla.

"Těší mne, že souhlasíš, má dcero," řekla Ehlanu skromně, "viš, měla bys být vážně poněkud rezervovanější. Vzpomeň si, cos mi vykládala o dívkách libajících dívky."

"Našli jsme další dva tunely, Sparhawku," hlásil Khalad, když se k němu na hradby připojil jeho pán. Khalad měl přes svou černou koženou vestu oblečenou plátěnou halenu.

Sparhawk pohlédl na příkop, kde do měkkého dna zarážela skupina dělníků dlouhé ocelové tyče. "Není to moc nápadné?" zeptal se.

"Musíme mít pro bárky poutací tyče, no ne? Všechny tunely jsou zhruba pět stop pod povrchem. Většina těch dělníků s kladivy netuší, co skutečně provádí, ale je tam s nimi pěkná řádka rytířů. Až začneme příkop napouštět, budou stropy těch tunelů pěkně děravé." Khalad se zahleděl přes trávník. Pak přiložil stočené ruce k ústům. "Opatrně s tou bárkou!" zahřímáhl v tamulštině. "Jestli jí protrhnete švy, bude do ní zatékat!"

Předák tamulské pracovní skupiny, ztěžka táhnoucí širokou bárku po válečcích přes trávník, vzhledl. "Je velice těžká, urozený pane," zvolal nazpět. "Co to máte uvnitř?"

"Zátěž, ty moulo!" křikl Khalad. "Zítří v noci bude na palubě spousta lidí. Kdyby se bárka překotila a císař spadl do příkopu, budete všichni v pěkné kaši."

Sparhawk na svého panoše zkoumavě pohlédl.

"Sudy s petrolejem jsme do těch bárek dávali ve stavebních kolnách," vysvětlil Khalad. "Rozhodli jsme se to udělat víceméně v soukromí." Pohlédl na svého pána. "Nemusíš své ženě nutně sdělovat, co ti teď řeknu, Sparhawku," pravil, "ale ten plán má pár trhlín. Petrolej je dobrá myšlenka - jakmile vyteče, ale přidali jsme také trochu smoly, abychom si byli jisti, že chytne ohněm, až budeme chtít. Ty sudy s petrolejem jsou také dosti pevné. Nebylo by nám moc platné, kdyby prostě klesly na dno kanálu, až ty bárky rozbijeme. Mám v úmyslu umístit na každou bárku dvojici Kringových Pelloiců. V poslední chvíli užijí na ty sudy sekery."

"Ty myslíš na všechno, Khalade."

"Někdo musí být v téhle společnosti praktický."

"Teď mluvíš jako tvůj otec."

"Je zde však jedna věc, Sparhawku. Účastníci slavnosti budou muset být velice, převelice opatrní. Na těch bárkách budou lampióny - a zřejmě i svíce. Jedna malá nehoda může rozpoutat oheň o hodně dříve, než máme naplánováno a - ach, vlastně máme celkem náskok, Vaše Výsosti," řekl kvůli púluctu pracovníků, kteří podél hradeb táhli dvoukolou drožku. Drožka byla plná lampiónů, které dělníci rozvěšovali po cimbuří. "Ne, ne, ne!" vyplísnil je Khalad. "Nemůžete dát dva zelené vedle sebe. Říkal už jsem vám to tisíckrát - bílý, zelený, červený, modrý." Přehnaně si povzdychl.

"Dneska už je obtížné sehnat dobré pomocníky, Vaše Výsosti," řekl.

"To už přeháníš, Khalade," zašeptal Sparhawk.

"Já vím, ale chci si být jistý, že to berou vážně."

Přicházel k nim po hradbách Kring a mnul si zjizvenou hlavu. "Potřebuji oholit," řekl rozvážně, "a Mirtai je na to příliš zaneprázdněna."

"Je to peloiský zvyk, Domi?" zeptal se Sparhawk. "Je jednou z povinností peloiských žen holit svým mužům hlavy?"

"Ne, je to vlastně Mirtain osobní nápad. Je těžké vidět si týl vlastní hlavy a často se mi stává, že některá místa vynechám. Krátce poté, co jsme byli zasnoubeni, vzala mi mou břitvu a řekla, že od teďka přebírá holení ona. Dělá tu práci velice hezky - když není příliš zaneprázdněna." Narovnal se. "Absolutně odmítají, Sparhawku," hlásil. "Čekal jsem to, ale předložil jsem jim tu záležitost, jak si žádal. Nebudou během bitvy zamčení v pevnosti. Pokud se ale nad tím na chvíli zamyslíš, budeme mnohem užitečnější, když se budem na koních potulovat venku. Několik tuctů Pelloiců tu chátru zamíchá jak kotel plný vroucí polévky. Chceš-li mít zítří v noci vřavu, budeš ji mít pořádnou. Člověk, který má obavu z toho, že dostane šavli přes krk, se nebude moci příliš soustředit na útok na pevnost."

"Zvláště když nefunguje jeho vlastní zbraň," dodal Khalad.

Sparhawk cosi zabručel. "Ovšem za předpokladu, že to skladiště plné kuší, které objevil Caalador, bylo jediné," dodal.

"To bohužel zjistíme až zítří v noci," podotkl Khalad. "Poškodil jsem jich kolem šesti set. Jestli se na palácovou půdu dostaví dvanáct set střelců, víme, že je polovina jejich zbraní funkční. Budem se pak muset zaštitit. Ty tam!" zařval náhle, dívaje se vzhůru. "Povol ten prapor! Nenapínej ho tolik!" Zahrozil pěstí na dělníka nebezpečně vykloněného z okna vysoko ve věži.

Ačkoliv byl zjevně zcela mlád, byl učenec, kterého Bevier doprovodil ke královně, téměř úplně holohlavý. Byl velice nervózní a jeho oči měly ten planoucí lesk, který svědčí o fanaticovi. Před Ehlaniným, trůnu podobným křeslem sebou praštil na zem a přiložil čelo na podlahu.

"Nedělej to člověče," zamručel na něj Uloth. "Uráží to královnu. Mimoto rozbiješ dlaždice."

Učenec se vyškřábal na nohy, v očích strach.

"Tohle je Emuda," představil ho Bevier. "To je ten učenec, o kterém jsem vám vykládal - ten s tou zajímavou teorií ohledně Scarpy z Arjuny."

"Ach, ano," pravila Ehlana tamulsky. "Vítejte, mistře Emudo. Sir Bevier o vás hovořil velice pochvalně." Vlastně to pravda ani nebyla, ale královně je dovoleno nakládat s pravdou s jistou libovůlí.

Emuda na ni vrhl polichocený pohled.

Sparhawk skočil rychle do řeči, aby zamezil té zdlouhavé, roztěkané předmluvě. "Opravte mě, když se budu mýlit, mistře Emudo," řekl, "ale z vaší teorie jsme vyrozuměli, že jste přesvědčen, že za všemi těmi nepokoji v Tamuli stojí ten Scarpa."

"To je přílišné zjednodušení, sire -?" Emuda tázavě pohlédl na vysokého Pandionského rytíře.

"Sparhawk," napověděl Uloth.

Emudova tvář zbělela a začal se hrozně třást.

"Jsem prostý člověk, sousede," řekl mu Sparhawk. "Nemotejte mi, prosím, hlavu složitostí. Jaké máte důkazy o tom, že vše leží před Scarpovými dveřmi?"

"To je dosti zastřené, sire Sparhawku," omlouval se Emuda.

"Odestřete to. A shrňte to, člověče, jsem zaneprázdněn."

Emuda ztěžka polkl. "Tedy - ehm," zajíkal se. "Víme - totiž jsme si celkem jisti - že Scarpa byl první z mluvčích za ty takzvané 'hrdiny z minulosti'."

"Proč říkáte 'takzvané', mistře Emudo?" otázal se ho Tynian. Sir Tynian měl pravou paži stále v pásce.

"Není to zřejmé, sire rytíři?" Emudův tón byl slaboučce blahosklonný. "Myšlenka křivení mrtvých je absurdní. Zcela zjevně je to vše podfuk. Nějaký stoupenec navlečen do starobyklých šatů se objeví v záblescích světla - což umí provést kdejaký vesnický šarlatán - a pak začne blábolit hantýrkou, kterou ten 'mluvčí' prohlásí za starobylý jazyk. Ano, to je jasný podvod."

"Jak bylo od vás moudré, že jste to odhalil," řekla tiše Sefrenie. "My všichni jsme si mysleli, že je v tom magie."

"Taková věc jako magie neexistuje, madam."

"Opravdu?" odpověděla mírně. "Co za překvapení."

"Vsadil bych na to svou reputaci."

"Jak odvážné."

"Říkáte, že Scarpa byl první z těch revolucionářů, který se objevil?" zeptal se ho Vanion.

"Více než rok, sire rytíři. První hlášení o jeho činnosti se začala objevovat v diplomatických zprávách z hlavního města Arjuny zhruba před čtyřmi léty. Další, kdo vyšel najevo, byl baron Parok z Daconie a mám přísežné prohlášení od jednoho lodního kapitána, že Scarpa připlul z Kaftalu v jihozápadní Arjuně do Aharu v Daconii. Ahar je domovinou barona Paroka a on svou činnost začal rozvíjet asi před třemi roky. To spojení je očividné."

"Vypadá to tak, že ano?" dumal Sparhawk.

"Z Ahary mám průkazné svědectví o cestě té dvojice. Parok odjel do Edomu, kde ve skutečnosti zůstal v domovském městě Rebala - tohle spojení mi dalo trochu zabrat, neboť Rebal nepoužívá své pravé jméno. Odhalili jsme však jeho domovský okrsek a město, které Parok navštívil, je hlavním městem toho okrsku. Myslím, že mohu klidně předpokládat, že Parok se tam s ním setkal. Zatímco byl Parok v Edomu, Scarpa cestoval až do Astelu. Jeho cestu přesně sledovat nedokáží, ale vím, že se pohyboval kousek severně od edomsko-astelijské hranice a to je oblast, kde má hlavní stanoviště Sabre. Ty nepokoje v Edomu a Astelu začaly chvíli poté, co do těch království dorazili Scarpa a Parok. Jasně spojení mezi těmi čtyřmi muži je naprosto nezvratné."

"A co ta hlášení o nadpřirozených jevech?" zeptal se Tynian.

"Další podvody, sire rytíři." Emudův výraz byl urážlivě povýšený. "Ubohé šarlatánství. Možná jste si povšiml, že se vždy vyskytují na venkově, kde jsou jedinými svědky pověrčiví vesničané a nevědomí nevolníci. Civilizovaní lidé by se na takové primitivní triky nachytat nedali."

"O tom bych pochyboval," řekl Sparhawk. "Jste si jist tou vaší časovou souvislostí? Scarpa byl tedy prvním, kdo s nějakým pozdvižením začal?"

"Nesporně, sire Sparhawku."

"Pak se zkontaktoval s ostatními a naverboval je? Asi před rokem a půl?"

Emuda přikývl.

"Kam šel poté, co zrekrutoval Sabreho a opustil Astel?"

"Ztratil jsem načas jeho stopu, sire Sparhawku. Zhruba před dvěma a půl roku odešel do elénských království západního Tamuli a následujících osm či deset měsíců se do Arjuny nevrátil. Kde v té době pobýval, nemám tušení. Ach, ještě jedna věc. Ti takzvaní vampíři se v Arjuně začali objevovat téměř přesně ve stejnou dobu, co začal Scarpa vykládat Arjunům, že byl ve spojení se Sheguanem, jejich národním hrdinou. Tradiční příšery ostatních království se rovněž zjevily ve stejný okamžik, co ostatní revolucionáři začali svou kampaň. Věřte mi, Vaše Veličenstvo," řekl vážně Ehlane, "hledáte-li vůdce, je jím právě Scarpa."

"Děkujeme vám za tu informaci, mistře Emudo," pravila sladce. "Předal byste laskavě siru Bevierovi potřebné údaje a popsal mu podrobněji vše, co jste zjistil? Nezbytné záležitosti nám nedovolují věnovat vám více času, jakkoliv vaše závěry sledujeme fascinujícími."

"S radostí se o veškeré své výzkumy podělím se sirem Bevierem, Vaše Veličenstvo."

Bevier obrátil oči v sloup a povzdechl si.

Sledovali, jak ten nadšenec vyprovází ubohého Beviera z místnosti. "Tuto věc bych jakémukoli soudu nerad předkládal

- občanskému či duchovnímu," odfrkl Emban.

"Je to krapet nepodložené, že?" souhlasil Stragen.

"Jediná věc, která mě na tom všem vůbec zaujala, je ta jeho časová návaznost," řekl Sparhawk. "Na sklonku loňské zimy mne Dolmant vyslal do Lamorkandu, abych se věnoval činností hraběte Gerricha. Právě tam jsem se doslechl o divokých zkazkách o Drychnathovi. Zdá se, že se naši prehistoričtí Lamorkané začali zjevovat v době, která se skoro přesně shoduje s časem, kdy náš učený přítel ztratil Scarpovu stopu. Emuda je tak naprostý vůl, až se mi přiči to připustit, ale možná, že zrovna narazil na správnou odpověď."

"Ale celé to plyne ze špatných předpokladů, Sparhawk," namítl Emban.

"Zajímám se pouze o jeho odpovědi, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk. "Pokud jsou ty odpovědi správné, nezajímá mě, jak k nim dospěl."

"Je to prostě příliš riskantní, abychom to udělali jakkoliv dříve, Sparhawk," řekl Stragen později téhož dne.

"Vy dva na sebe berete riziko často," podotkl Sparhawk.

"Je to o hodně rizikovější začít dřív, Sparhawk," pravil Caalador. "Esi bysme čapli ty vůdce včel, celý by sa to mohlo roznést a všechny ty naše pasti by nelaply ani myši. Měli bysme vyčkat kým otevřu to skladiště a načnú ta zbraniska tahat ven."

Sparhawk sebou škubl. "Zbraniska?"

"To slovo se v nářečí nevyskytuje." Caalador pokrčil rameny. "Musel jsem je znárečnit - jen kvůli soudržnosti."

"Mrskáš sebou sem a tam jako žába na rozpálené skále, příteli."

"Já vím. Nervuje to, co? Tak už to chodí, Sparhawk. Sebereme-li ty spiklence kdykoliv dříve, než začnou vyzbrojovat lůzu, budou moci přerušit celou operaci a zahrabat se pod zem. Počkají, nově se přeuspořádají a pak udeří jiný den - takový, o kterém nebudeme nic tušit. Na druhou stranu, jakmile dojde k rozdělení zbraní, bude příliš pozdě. V ulicích jich budou tisíce - většina zpoila opilá. Naši přítelíčkové ve vrchním velení je nebudou moci zastavit stejně jako příboj. Hnací síla toho pokusu o převrat bude pracovat pro nás a ne pro naše skryté přátele."

"Přesto se však mohou zakutat pod zem a nechat vlka, ať se nažere tou chátrou."

Caalador potřásl hlavou. "Tamulská justice je poněkud strohá a na útok na císaře je pohlíženo jako na to nejhorší chování. Několik stovek lidí by bylo posláno na popravičí špalek. Verbování by pak bylo naprosto nemožné. Nemají na vybranou. Jakmile začnou, musí to dotáhnout až do konce."

"Hovoříme tu o velmi delikátním načasování."

"Eh, to sa dá lehkonc zařídit, Sparhawk." Caalador se zakřenil. "V půli města je rozplácly ten chrám. Je nejspíš plný pavučin a prachu, bo ti naši malí žlutí chachaři netraktují tu svú viru moc vážně. Sadí tam kňazi, chlaščú a ožirajú sa i tak. Dyž sa silno spráskajú, obvykle sa rozhodnú urobiť bohoslužby. Popadnú toho zvona, kerý mosí važít drahných dvacať tun či tak. Jeden z tých ožratých kňazí sa dostrachá k temu zvonu i popadne perlika a liščí temu zvonu pár ran. Způsobí tož nejstrašnější zvuk, kerý si kdy slyšel. Námořníci ho slychajú deset leguí daleko na mořú. Nejní žaden zvláštní čas, kedy do toho zvona búchnú. Místní tutaj v Matherioně temu nevěnujú žádnú pozornost i berú to, že sa kňazi zasa vyblbujú. V tom je celá krása, Sparhawk," řekl, přecházejí do normální řeči. "Zvuk toho zvona je nahodilý a nikdo si ho nijak zvlášť nevšímá. Avšak zítra v noci bude velice důležitý. Jakmile se skladiště otevře, bude zvon vyzvánět svou zprávou naděje a radosti. Vrahové, kteří budou téměř sedět v klíně lidí, se kterými si chceme popovídat, to budou považovat za znamení, aby vyrazili. Celou tu bandu budeme mít pochytanou během minutky."

"Co když se pokusí klást odpor?"

"Ach, budou nějaké ztráty." Caalador pokrčil rameny. "Nemůžeš udělat omeletu, aniž bys nerozbil pár vajec. Lidí, které chceme sebrat, je pár tuctů a tak si pár ztrát můžeme dovolit."

"Zvuk toho zvona bude také varovat vás, Sparhawk," naznačil Stragen. "Jak uslyšíte jeho vyzvánění, budete vědět, že je čas přesunout skupinku tvé ženy dovnitř."

"Ale to nemůžete udělat, Vaše Veličenstvo!" protestoval ostře ministr vnitra následující ráno, když se do příkopu začaly řínout tuny vody z ústí obrovských hadic rozestřených přes trávník imperiálních pozemků.

"Ne?" zeptala se Ehlana nevinně. "A to proč, ministře Kolato?"

"Ehm - no - ehm - pod tím příkopem není podloží, Vaše Veličenstvo. Ta voda prostě vsákne do země."

"Ach, to je v pořádku, ministře Kolato. Je to jen na jednu noc. Jsem si jistá, že ten příkop zůstane do konce zábavy ještě dost plný."

Kolata se zlostí civel na náhlý vodotrysku podobný výron vzduchu a bahnité vody uprostřed příkopu.

"Můj ty bože," řekla Ehlana slabě, pohlížejí na náhlý vír směřující dolů k místu erupce. "Tam dole muselo být staré opuštěné sklepení." Rozesmála se malým stříbřitým smíchem. "Řekla bych, že ty krysy, které tam žily, musely být pěkně překvapené, co říkáte, Vaše Excellence?"

Kolata vypadal poněkud mdle. "Uh - omluvíte mě, Vaše Veličenstvo?" řekl, otočil se a odchvátal přes trávník, aniž by čekal na odpověď.

"Nenech ho zmizet, Sparhawk," řekla Ehlana chladně. "Mám silné podezření, že seznam lorda Vaniona nebyl tak úplný, jak jsme doufali. Proč nezajdeš do hradu navštívit ministra vnitra a neukážeš mu naše další přípravy?" Hloubavě si jedním prstem klepala do brady. "A můžeš požádat sira Kaltenu a sira Ulathu, aby se k tobě připojili, až budeš Jeho Excelenci představovat mučímu. Slovní ministr vnitra císaře Sarabiana možná bude chtít dodat k Vanionovu seznamu pár jmen."

Sparhawkovu krev nejvíce zmrazil ten chladný a nevzrušený způsob, jakým to vyslovila.

"Začíná se cítit více než jen kapánek uraženě, Sparhawk," řekl Vanion rozvázně, zatímco oba dva sledovali, jak Khaladovi dělníci "zdobí" obrovské brány imperiálních budov. "Není hloupý a ví, že mu neříkáme všechno."

"Tomu nelze zabránit, Vanione. Je prostě příliš nevyrovnaný, aby mohl být srozuměn se všemi detaily."

"Mnohem diplomatictějším pojmem by snad bylo neposedný."

"Cokoliv. Ve skutečnosti ho vůbec neznáme, Vanione, a pracujeme v nepřátelské společnosti. Pokud je nám známo, vede si deník a všechno zapisuje. Může to být tamulský zvyk. Je docela možné, že celý náš plán může být znám pokojské, která mu každé ráno stele postel."

"To jsou jen spekulace, Sparhawku."

"Ti, co nás venku přepadli, žádnou spekulaci nebyli."

"Císaře snad dozajista nepodezíráš."

"Kdosi se o naší výpravě zmínil nepříteli, Vanione. Až tahle večerní zábava skončí, můžeme se císaři omluvit."

"Ach, to je příliš očividné, Sparhawku!" vybuchl Vanion ukazující na silné ocelové mřížoví, které Khaladovi dělníci připevňovali zevnitř bran.

"Když otevřou brány, tak vidět nebude, Vanione, a Khalad je navíc zakryje visícími praporce. Podařilo se Sefrenii spojit se se Zalastou?"

"Ne. Musí být ještě příliš daleko."

"Cítil bych se mnohem lépe, kdyby tu byl. Jestli se zde večer zjeví trollí bohové, můžeme se dostat do vážných problémů."

"Aphrael se s nimi dokáže vypořádat."

"Ne bez toho, aniž by odhalila svou pravou totožnost, a pokud to vyjde najevo, dovtípí se má žena některé věci, o kterých bych byl rád, kdyby se nedozvěděla. Tolik Sarabiana nezbožňuji, abych si přál riskovat Ehlanino zdraví kvůli záchraně jeho trůnu."

Slunce se pomalu plížilo po západní obloze, míříc blíž a blíž horizontu. Ačkoliv věděl, že je to nesmysl, Sparhawkovi se zdálo, že se ta plamenná koule řítí k zemi jak sestřelená hvězda. Zbývalo tolik detailů - tolik věcí, které ještě musely být udělány. A co horšího, mnoho z těch úkolů nebude před západem slunce ani započato a blížící se temnota je skryje před stovkami očí, jež je dozajista pozorují.

Začínalo se již smrákat, když Kalten konečně dorazil do královského apartmá a ohlásil, že došli tak daleko, co jim tma dovolila. Sparhawk vzal ulehčeně na vědomí, že alespoň tolik toho bylo dokončeno včas.

"Rozpovídal se vůbec ministr vnitra?" zeptala se Ehlna z křesla u okna, kde byly Melidere a Alean zabrány do činnosti známé jako "dělání jejich vlasů".

"Ach, ano, Vaše Veličenstvo," odpověděl Kalten s širokým úsměvem. "Zdál se být daleko upovídanější než váš bratranec Lycheas. Ulathe dovede být občas velice přesvědčivý. Kolatu obzvláště rozrušily pijavice."

"Pijavice?" Kalten přikývl. "Hned poté, co mu Ulathe přislíbil, že ho hlavou na před nacpe do sudu plného pijavic, se Kolata hlasitě zapřisahal, že se s námi o všechno podělí."

"Dobrotivý Bože!" Královna se otřásla.

Ten večer panoval mezi všemi přítomnými hosty obecný názor, že večírek královny Elenie je naprosto nejvelkolepější událostí sezóny. Lampióny ozařující perleťové cimbuří byly nádherné, třepotající se praporce - několik tisíců sáhů velmi drahého hedvábí - byly veselé a orchestr na hradbách, hrající spíše tradiční elénské nápěvy než disharmonickou kakofonii, jež se pokládala za hudbu u Sarabianova dvora, přidal celé atmosféře na příjemném archaickém nádechu.

Byly to však bárky kotvící v příkopu, kterým se dostalo největšího obdivu. Nápad povečeřet mimo dům Tamulce nikdy nenapadl a myšlenka plovoucích jídelen ozářených svícemi a potažených praporce v jasných barvách byla zcela mimo představivost průměrného člena císařova dvora.

Ty svíce působily rytířům neustálé obavy. Myšlenka nechráněného ohně tak blízko skrytého nákladu bárek stačila na to, aby i neohrožení muži zbledli.

Jelikož se večírek rozprostíral kolem elénské hradu a sama hostitelka byla Elénkou, dámy z císařova dvora skoro zcela vyčerpaly tvůrčí talent každého krejčího v Matherionu ve snaze "odít se elénsky." Výsledky však nebyly veskrze šťastné, neboť matherionští krejčí museli inspiraci brát z knih a mnoho knih z univerzitní knihovny bylo starých stovky let a oděvy jejich pážat byly strašlivě vyšlé z módy.

Ehlna a Melidere však byly oděny dle poslední módy a byly absolutním středem pozornosti. Ehlaniny šaty byly nádherně modré a na světle blondatých vlasech jí spočívala diamanty a rubíny osázená tiára. Melidere měla šaty levandulové. Byla to patrně její oblíbená barva. Mirtai byla vzdorně nemódní. Byla oblečena v modrých šatech na ramínka, jež měla na sobě na svatbě své paní, a tentokrát byla viditelně ozbrojena. Sefrenie se překvapivě také oděla do elénských šatů - přirozeně sněhobílých - a Vanion jí byl opět zcela zjevně uchvácen. Rytíři královna doprovodu měli kabátce a nohavice, i když se Sparhawk proti tomu silně bouřil. Svou zbroj však měli hned po ruce.

Poté, co se objevili členové imperiálního dvora a začali kolovat po bářkách, nastala pauza, načež se ozvala břeskňá elénská fanfára. "Musel jsem muzikantům pohrozit násilím, aby císaře náležitě přivítali," zašeptal elegantně oděný Stragen Sparhawkovi.

"Ale?"

"Ustavičně trvali na tom, že by měl být císař uvítán těmi hroznými zvuky, které tady v okolí nazývají hudbou. Poté, co jsem jednomu trubači rozkrájel svým rapírem kazajku, začali spolupracovat mnohem ochotněji." Stragenovi se náhle rozšířily oči. "Proboha, člověče!" syknul na sluhu, který na jeden ze stolů pokládal veliký táč kouřícího hovězího,

"dávej pozor na ty svíce!"

"Je to Tamulec, Stragene," podotkl Sparhawk, když sluha na Thalesana tupě pohlédl. "Mluvíš na něj v elénštině."

"Řekni mu, ať je opatrný, Sparhawku! Jediný plamen na špatném místě na kterémkoliv z těch bárek a uškvaříme se všichni zaživa!"

Pak se na padacím mostě objevil císař a jeho devět žen a po schůdcích pokrytých kobercem sešli k první báře. Každý se císaři klaněl, nikdo však na něj nepohlédl. Všechny oči byly upřeny na oslnivě se usmávající císařovnu Elysoun z Valesie. Obvyklý elénský kostým si upravila tak, aby vyhovoval jejímu kulturnímu vkusu. Její šarlatové šaty byly skutečně překrásné, leč byly přešity tak, že ty atributy, které elénské dámy obvykle zakrývají a dámy valesijské se jimi honosí, spočívaly na dvou bělostných krajkových polštářcích s volánky a byly tudíž úplně, téměř výbojně, na očích.

"Tak tohle se dá nazývat módním návrhem," zašeptal Stragen.

"To ano, příteli," zakřenil se Sparhawk upravuje si límec své černé sametové kazajky. "A každý na ní může oči nechat. Ubohého Embana divže neraní mrtvice."

Ve stylu té formální oslavy doprovodila královna Ehlana Sarabiana a jeho císařovny přes můstky, které vedly z bárky na bárku. Císařovna Elysoun očividně někoho hledala, a když spatřila Beritu stojícího stranou na druhé báře, změnila směr a rychle k němu připlula se všemi plachtami roztaženými - samozřejmě obrazně řečeno. Sir Berit vyhlížel zprvu bojácně, pak zoufale, zatímco ho Elysoun víceméně přirazila k zábradlí bárky jen tím, že na něm spočinula rukou.

"Ubohý Berit," pravil Sparhawk soucitně. "Zůstaň mu nablízku, Stragene. Nevím jistě, zda umí plavat. Buď připraven na jeho záchranu, až skočí do příkopu."

Poté, co císař vykonal okružní jízdu, banket začal. Sparhawk rozvázně umístil mezi jedlíky své rytíře. Ti si večere téměř nevšíмали, jelikož se všichni výhradně soustředili na svíce a lampióny. "Bůh nás chraň, zvedne-li se vítr," zašeptal Kalten Sparhawkovi.

"Pravda," souhlasil Sparhawk horlivě. "Ach - Kaltene, starý příteli."

"Ano?"

"Máš sledovat svíce a ne popředí šatů císařovny Elysoun."

"Jaké popředí?"

"Nebud' neomalený a pamatuj, co zde máš dělat."

"Jak naženem to stádo nafintěných ovcí dovnitř, až se rozezní zvon?" Kalten se nepohodlně zavrtěl. Jeho zelená saténová kazajka mu byla přes břicho velice těsná.

"Pokud to správně načasujeme, dokončí hodovníci hlavní chod zhruba v tutéž dobu, jak si naši přátelé venku ve městě začnou rozdávat zbraně. Až zazní zvon, pozve Ehlana všechny ty hýřily do hradu na dezert."

"Velmi chytré, Sparhawku," řekl Kalten obdivně.

"Jdi poblahopřát mé ženě, Kaltene. Byl to její nápad."

"Víš, že je v těchto věcech opravdu strašně dobrá? Jsem moc rád, že je tu s námi."

"Stále jsem o tom na pochybách," zabručel Sparhawk.

Hostina pokračovala a přípitky se daly počítat na tucty. Hodovníci pěli na královnu Elenie samou chválu. Protože si nebyli prostopášníci naprosto vědomi hrozícího vyvrcholení večera, vyskytovalo se v komplimentech mnoho nedbalé ironie.

Sparhawk své večere sotva okusil, očima neustále na svících a uši napínal po prvním zvuku zvonu, jenž by oznámil, že jeho nepřátele vyrazili.

Kaltenův apetit se však zdál být blížící se krizí nedotčen.

"Jak se můžeš tak cpát?" zeptal se Sparhawk podrážděně svého přítele.

"Jen nabírám sílu, Sparhawku. Než ta noc skončí budu nejspíše muset vydat spoustu energie. Nemáš-li co na práci, starý brachu, mohl bys tu omáčku taky dojíst."

Pak se odněkud z blízkosti centra toho lesknoucího se, měsícem prozářeného města Matherionu, začal rozléhat hluboký tón zvonu, oznamující, že druhá část večerní zábavy právě začala.

KAPITOLA

DEVĚTADVACÁTÁ

"PROČ JSI MI TO NERĚKLA, EHLANO?" TÁZAL se Sarabian. Císařova tvář byla zsinálá potlačovaným vztekem a jeho těžká zlatá koruna byla lehce nakřivo.

"Uklidni se, prosím tě, Sarabiane," chlácholila ho plavovlasá královna. "V poledne jsme to ještě nevěděli a neexistoval žádný možný způsob, jak ti tu informaci sdělit, aniž bychom se vyhnuli možnému zkompromitování."

"Ta tvá jak had se kroutící baronka mi tu zprávu mohla doručit," obvinil ji a praštil dlaní o cimbuří. Nacházeli se na hradbách, okázale obdivující vyhlídku.

"Moje chyba, Vaše Veličenstvo," omlouval se Sparhawk. "Jsem víceméně zodpovědný za bezpečnost a ministr Kolata je člověkem, který vládne tamulské policii - jak té veřejné, tak té skrývající se v keřích. Neexistoval způsob, kterým bychom si mohli být absolutně jisti, že naše lest využívající baronku je úspěšná. Informace o tom, že je ve všem zapleten ministr, byla prostě příliš závažná, abychom ji mohli riskovat. Ten pokus o státní převrat dnes v noci musí vyjít, jak bylo naplánováno. Jestliže náš nepřítel získá to nejmenší podezření, že víme, na co se chystá, přesunul by vše na jiný den - a my bychom neměli žádné tušení, který den to bude."

"Jsem na vás stále velmi rozhněván, Sparhawku," postěžoval si Sarabian. "Vaše vysvětlení zpochybnit nemohu, ale rozhodně jste zranil mé city."

"Čeká se, že budeme sledovat hru světél odrážejících se v příkopu, Sarabiane," připomněla císař Ehlana. "Aspoň na chvíli vyhlédni přes cimbuří." Jejich postavení na hradbách jim skýtalo soukromí a výhodné stanoviště, ze kterého se dala dobře sledovat blížící se lůza.

"Ty zprávy o tom, že je do celé záležitosti zapleten Kolata, jsou skutečně bolestné," pravil rozmrzele Sarabian. "Ovládá policii, palácovou stráž a všechny špehy v říši. A co je horšího, má u Atanů jistou autoritu. Pokud je ztratíme, budeme ve velmi vážných potížích."

"Engessa se to spojení snaží rozpojit, Vaše Veličenstvo," řekl mu Sparhawk. "Vyslal do atanských pevností mimo město běžce, aby vůdcům oznámili, že se agentům ministra vnitra nedá věřit. Vůdci to dále donesou Androlovi a Betuaně."

"Jsme zde bezpečni v případě, že budou běžci Atana Engessy chyceni?"

"Sir Bevier nás ujistil, že tento hrad dokáže držet pět let, Sarabiane," řekla mu Ehlana, "a Bevier je přes obléhání odborník."

"A když těch pět let vyprší?"

"Dávno před tím zde budou rytíři Církve, Vaše Veličenstvo," ujistil ho Sparhawk. "Caalador má své instrukce. Budou-li se věci špatně vyvíjet, pošle zprávu Dolmantovi do Chyrellu."

"Vy Eléni mě víc a více vyvádíte z míry."

"Věřte mi, Vaše Veličenstvo," řekl Sparhawk.

Po schodech k nim na hradby vyšel odfukující Kalten. "Budeme potřebovat další víno, Sparhawk," řekl. "Udělal jsem asi chybu, když jsme ty vinné soudky postavili na nádvoří. Motají se tam královnini hosté a nasávají arcijské červené jako vodu."

"Mohu se spolehnout na vaše vinné sklípky, Sarabiane?" zeptala se Ehlana sladce.

Sarabian sebou škubl. "Proč je tolik naléváte?" otázal se. "Arcijské červené je tady v Matherionu velmi drahé."

"Opilí lidé se lépe ovládají než ti střizliví, Vaše Veličenstvo." Kalten pokrčil rameny. "Necháme je na nádvoří a uvnitř hradu hýřit až do zahájení boje. Pak je společně s ostatními naženem dovnitř hradu a budeme je udržovat opilé. Až se zítra ráno probudí, většina z nich ani nebude vědět, že k nějaké bitvě došlo."

Párty na nádvoří byla stále hlučnější. Tamulská vína nejsou až tak silná jako ta elénská a smysly hýřilců se začínaly zakalovat. Řehtali se z plna hrdla a nejistou chůzí ušli sotva sáh, ve tvářích přilhouplé úsměvy. Královna Ehlana vše kriticky sledovala z hradeb. "Jak dlouho bys, Sparhawk, řekl, že jim potrvá, než budou úplně hotovi?" zeptala se.

"Moc dlouho ne." Pokrčil rameny. Otočil se a zahleděl se na město. "Nerad bych, aby to vyznělo kriticky, císaři Sarabiane, ale musím podotknout, že má vaše obyvatelstvo velice slabou představivost. Ti vaši rebelové nesou pochodně."

"Cože?"

"Je to klišé, Vaše Veličenstvo. Lůza v každé brakové arcijské psané romanci nese pochodně. I já to vím."

"Jak můžete být tak klidný, člověče?" tázal se Sarabian. "Kdyby za mnou právě teď někdo hlasitě zařval, asi bych vyletěl z kůže."

"Patrně profesionální výcvik. Větší starosti mi působí to, že by nemuseli dojít na imperiální pozemky, než že tam dojdou. Chceme, aby sem přišli, Vaše Veličenstvo."

"Neměli bychom zvednout padací most?"

"Ještě ne. Spiklenci jsou stejně tak uvnitř jako na ulicích. Nechceme dát najevo fakt, že víme, že se blíží."

Z vížky v rohu cimbuří vystrčil hlavu Khalad a kývl na svého pána.

"Omluvíte mě, Vaše Veličenstva?" zeptal se Sparhawk zdvořile. "Musím si jít obléct pracovní šaty. Ach, Ehlano, proč nesignalizuješ Kaltenovi, že je čas nahnat ty opozdilce dovnitř a zamknout je spolu s ostatními v jídelním sále?"

"Proč to?"

"Nechceme, aby se nám v bitvě pletli pod nohama, Sarabiane." Královna se usmála. "Vino zabráni tomu, aby si všimli, že jsou v jídelním sále zamčeni."

"Vy Eléni jste ti nejchladnokrevnější lidé na světě," nařkl je Sarabian, jak Sparhawk přecházel po hradbách k vížce, kde na něj čekal Khalad s černou zbrojí.

Když se asi po deseti minutách vrátil, byl oděn v oceli. Nalezl Ehlanu, jak vážně hovoří se Sarabianem. "Nemůžeš si s ní promluvit?" řikala mu. "Ten ubohý mladík je na pokraji hysterie."

"Proč prostě neudělá to, co po něm žádá? Jakmile se vzájemně pobaví, ztratí o něj zájem."

"Sir Berit je velice mladý rytíř, Sarabiane. Jeho ideály ještě nebyly poskvřeny. Proč neuhání sira Kaltena nebo sira Ulatha? S radostí by jí vyhověli."

"Sir Berit je pro Elysoun výzvou, Ehlano. Nikdo ji ještě nikdy neodmítl."

"Netrápí tě její nezřízená nevěra?"

"Ani v nejmenším. Jak vidíš, v její kultuře to vůbec nic neznamená. Její lid na to pohlíží jako na příjemnou, ale nedůležitou kratochvíli. Občas mám pocit, že tomu vy Eléni přikládáte příliš velký význam."

"Nemůžeš ji přimět, aby se trochu oblékla?"

"Proč? Nestydí se za své tělo a ráda se o ně s lidmi dělí. Upřímně, Ehlano, neshledáváš ji celkem atraktivní?"

"Myslím, že by ses na to měl zeptat mého manžela."

"Nečekáte přeci ode mě, že na tu otázku odpovím, že ne?" řekl Sparhawk. Vyhlédl z hradeb. "Zdá se, že naši přátelé tam venku už našli cestu do palácových budov," poznamenal, když buřiči nesoucí pochodně proběhli bránou.

"Stráže by je měly zastavit," pravil Sarabian zlostně.

"Řekla bych, že stráže mají své příkazy od ministra Kolaty." Ehlana pokrčila rameny.

"Kde je pak atanská posádka?"

"Přesunuli jsme ji sem dovnitř hradu, Vaše Veličenstvo," sdělil mu Sparhawk. "Myslím, že stále přehlížíte fakt, že tu chátro chceme mít uvnitř. Nemělo by velký smysl bránit jim v postupu."

"Není už načase zvednout padací most?" Sarabian tím byl očividně znervózněn.

"Ještě ne, Vaše Veličenstvo," odpověděl klidně Sparhawk. "Nejprve potřebujeme, aby uvnitř těch budov byli všichni. V tu chvíli pozavírá Kring brány. Pak zvedneme padací most. Než tu past sklapnem, necháme je ať skočí na lep."

"Hovoříte strašně sebejistě, Sparhawku."

"Máme všechny trumfy, Vaše Veličenstvo."

"Znamená to, že vůbec nic nemůže selhat?"

"To ne, vždycky může něco selhat, ale pravděpodobnost toho je nepatrná."

"Nemáte nic proti, když si budu trochu dělat starosti?"

"Jak je libo, Vaše Veličenstvo."

Lůza z ulic Matherionu se bez přestávky a bez odporu valila hlavní branou na imperiální pozemky, kde se rychle rozptýlovala všemi směry, vzrušeně pokřikujíc, jak si probíjela cestu do rozličných paláců a administrativních budov. Jak Kring předvídal, mnoho jich vyrazilo z lesknoucích se budov obtíženo rozmanitými cennostmi, jež ukořistili ve vnitřních prostorách.

Před hradem nastala krátká rozmiška, když jedna skupinka drancovníků dosáhla padacího mostu a střetla se s dvacítkou rytířů na koních pod vedením sira Ulathe. Rytíři zde byli, aby kryli Peloice, jež se během slavnosti skryli v lodních prostorách bárek, a kteří se v okamžiku, kdy flamendři přešli do hradu, pustili sekerami do petrolejových sudů. Lesklé skvrny prosakující z boků bárek naznačovaly, že dřevorubci, přecházející příkop po palubách slavnostních veslic směrem k padacímu mostu, své dílo vykonali dobře. Když lůza dosáhla krajního okraje padacího mostu, dal jim Ulathe náležitě najevo, že nemá náladu na návštěvy. Ti, jež přežili, usoudili, že si najdou na rabování jiné místo. Nádvoří bylo vyklizeno a Bevier se svými muži přesouvali své katapulty na hradby. Engessovi Atani se společně s Cyriniky přesunuli na cimbuří a křčili se mimo dohled za hradbami. Sparhawk se rozhlédl kolem. Vše vypadalo, že je připraveno. Pak pohlédl na brány budov. Revolucionáři, kteří jimi přicházeli, byli teď toliko mrzáci a kulhavci. O berlich se namáhavě vlekl vpřed, ale za svými společníky se silně opožďovali. Sparhawk se vyklonil z hradeb. "Můžeme začít, Ulathe," zvolal dolů na svého přítele. "Požádej Kringa, ať uzavře brány. Pak by ses měl asi vrátit dovnitř."

"Dobře!" Ulatheova tvář byla roztažena v širokém úsměvu. Pozvedl ke rtům svůj zahnutý Obří roh a mocně zadul. Pak se otočil a vedl své rytíře padacím mostem zpět do hradu.

Obrovitá brána u vchodu na palácové pozemky se pomalu, ztěžka zavírala se strašlivou neúprosností. Sparhawk si povšiml, že několik z těch mrzáků, dosud se zoufale belhajících venku, se za každou cenu snaží prodrat dovnitř než se brána zavře. "Kaltene," křikl dolů na nádvoří.

"Co je?" Kaltenův hlas zněl podrážděně.

"Byl bys tak laskav a dal těm lidem venku na vědomí, že dnes v noci už žádné další hosty neberem?"

"No dobře. Čekal jsem to." Pak se blondatý Pandionec na svého přítele ušklíbl a začal se svými muži otáčet vratidlem na zvedání mostu.

"Kašpar," zamumlal Sparhawk.

Důležitost simultánního zavření brány a zvednutí padacího mostu po jistou dobu nepronikla do společné mysli davu. Pak ozvuky řvaných rozkazů a dokonce příležitostný třesk zbraní z nejbližších budov oznámily, že alespoň některým rebelům začalo poznenáhlu svítat.

Zkusmo, opatrně, se pochodně svírající lůza začala přesouvat ke starodávnému, bělostnému elénskému hradu, kde se v nočním větru bázněvě třásly hedvábné praporce ve veselých barvách a lampióny a svícemi ozářené bárky klidně poskakovaly v příkopu.

"Hej hrade!" zahalekal býčím hlasem a mrzkou elénštinou jeden chlapík z přední řady. "Spust' most nebo ti rozbijem zdi!"

"Odpověděl bys na to laskavě, Beviere?" zvolal Sparhawk na svého cyrinického přítele.

Bevier se zakřenil a opatrně poposunul jeden ze svých katapultů. Obezřetně zamířil, čáru pohledu srovnáváje tak, aby byl katapult na směřován téměř kolmo vzhůru, a pak ke směsi smoly a petroleje, umístěné na konci páky katapultu ve vrhači ve tvaru lžice, přiložil pochodeň. Směs se okamžitě vzněla.

"Nařizuji ti spustit padací most!" zahřímá arogantně zarostlý pobuda zpoza příkopu.

Bevier přetáhl lano držící páku katapultu. Syčící koule odkapávajícího ohně vyletěla téměř kolmo do vzduchu, pak se její let zpomalil a na chvíli se zdálo, že nehybně visí v prostoru. Pak začala padat.

Lotr, jenž se dožadoval vstupu, upřeně civěl, jak se Bevierova odpověď majestátně blíží z noční oblohy a pak jako kometa dopadá přímo na něj. Zmizel pohlcen ohněm.

"Dobrý zásah!" zvolal pochvalně Sparhawk.

"Ušel," odpověděl skromně Bevier. "Byla v tom trocha štěstí, poněvadž stál dost blízko."

"Všiml jsem si toho."

Císař Sarabian převlece zbledl a viditelně se trásl. "Musel jste to udělat, Sparhawku?" otázal se přiškrceným hlasem, když teď již vystrašený dav prchal pryč přes trávníky do míst, jež mohly či nemusely být mimo dosah sira Beviere.

"Ano, Vaše Veličenstvo," odpověděl Sparhawk tiše. "Hrajeme zde o čas. Ten zvon, jenž začal bít před nějakou hodinkou, byl jakýmsi obecným signálem. Caaladorovi hrdlořezi po jeho zaznění vzali vůdce do vazby, Ehlana přesunula všechny hodovníky dovnitř hradu a atanské legióny venku za městem vyrazily na pochod, jakmile ho zaslechli. Ten tluchuba, který momentálně plápolá na okraji příkopu, je živou ukázkou toho, jak skutečně nepříjemné věci se mohou lůze přihodit, rozhodne-li se trvat na svém vpuštění. Bude to vážný argument, který je přiměje, aby se k nám znova nepřibližovali."

"Myslel jsem, že jste tvrdil, že je dokážete odrazit."

"To dokážeme, proč ale riskovat životy, když nemusíme? Všimněte si, že když Bevier vystřelil ze svého katapultu, neozvala se žádná provolání ani výkřiky. Ti lidé civěli na absolutně tichý, zjevně neobydlený hrad, jenž téměř nedbale

vyhladil člověka, který ho urazil. To je pro jejich mozečky strašlivá myšlenka. Je to součást obléhacích technik, kdy obléhání často vydrželi několik let." Sparhawk shlédl z cimbuří. "Myslím, že je načase, abychom se přesunuli dovnitř té vížky, Vaše Veličenstva," navrhl. "Nemůžeme si být jisti, zda Khalad zničil všechny ty kuše - či zda někdo z té chátrý jich pár neopravil. Měl bych velké potíže vysvětlit, proč jsem byl natolik bezstarostný a připustil, že byl někdo z vás zabít. Co se děje uvidíme i z té vížky a budu se cítit o mnoho lépe, až budete vy dva obklopeni pěkně silnými kamennými zdmi."

"Neměli bychom teď prorazit ty bárky, drahý?" zeptala se ho Ehlana.

"Zatím ještě ne. Máme tak možnost způsobit oblehatelům opravdovou pohromu. Nepromarněme ji."

Několik kuší v rukách lůzy fungovalo správně, ale nebylo jich mnoho. Neobešlo se to bez značného klení.

Vážný pokus o znovu otevření bran palácových budov selhal, když Pelloici, s blýskajícími se šavlemi a se svým pronikavým válečným pokřikem odrážejícím se od zdí blízkých opalizujících paláců, zaútočili přes úhledně zastřižené trávníky, aby napadli dav seskupený kolem brány.

Pak, protože jakmile jsou Pelloici puštěni z řetězu, je velmi těžké je znova ovládnout, se obyvatelé východního pomezí Pelosie přehnali sem a tam skrz dav choulící se na trávníku. Palácová stráž, která se k lůze připojila, se pokusila o chabý odpor, ale Pelloiští jezdci je zvesela rozdrtili.

Do vížky vstoupili Sefrenie s Vanionem. V pruhu měsíčního svitu pronikajícího dveřmi roucho té malé Styričky zářilo.

"Co to tě napadá, Sparhawk?" otázala se nazlobeně. "Tohle pro Ehlanu a Sarabiana není bezpečné místo."

"Je natolik bezpečné, jak jsem ho dokázal uzpůsobit, matičko. Ehlano, co bys řekla na to, kdybys ti nařídil, že musíš jít dovnitř?"

"Řekla bych ne, Sparhawk. Asi bych vyskočila z kůže, kdybys mě zamknul v nějaké bezpečné komůrce, odkud bych nemohla vidět, co se děje."

"Myslel jsem si něco na ten způsob. A vy, císaři Sarabiane?"

"Vaše žena mi prostě připoutala nohy k podlaze, Sparhawk. Jak bych mohl utéci a skrýt se, když zde ona stojí na zdi jako galeonová figura na lodi?" Císař pohlédl na Sefrenii. "Je tahle šílená odvaha rasovou zvláštností těchto barbarů?" zeptal se jí.

Povzdechla si. "Nevěřil byste, jakých věcí jsou schopni, Sarabiane," odpověděla a vrhla na Vaniona rychlý úsměv.

"Alespoň někomu z té chátrý to stále ještě souvisle myslí, Sparhawk," pravil Vanion svému příteli. "Ten někdo si právě uvědomil, že se všichni jaksí dostali do nepříjemné situace, kdy nemohou ani dovnitř ani ven. Snaží se je sjednotit tím, že jim vykládá, že pokud nedobudou ten hrad, jsou zahubeni."

"Doufám, že jim rovněž pověděl, že budou zahubeni, když se o to pokusí," odpověděl Sparhawk.

"Už vidím, jak tuhle část vysvětluje. Měl jsem o tobě nějaké pochybnosti, když jsi byl ještě novicem, příteli. Ty a Kalten jste byli jako párek divokých hříbat, ale teď, když ses usadil, jsi opravdu docela dobrý. Víš, tvoje strategie byla skvělá. Tentokrát mě ani tolik neuvádíš do rozpaků."

"Díky, Vanione," řekl Sparhawk suše.

"Není zač."

Rebelové se zkusmo blížili k příkopu, tváře naplněny obavami, oči upřeny na noční oblohu, zoufale pátrající po prvním záblesku ohně, jenž by oznamoval, že jim sir Bevier posílá pozdravení. Náhodný průlet padající hvězdy po sametovém jícnu oblohy vyvolal poděšené výkřiky, následované nervózním smíchem.

Zářící, jasně osvětlený hrad však zůstával tichý. Žádní vojáci nelemovali cimbuří. Žádné koule tekoucího ohně se neřítily oblohou vystřeleny z těch perleťových zdí.

Obránci se mlčky krčili za hradbami a vyčkávali.

"Výborně," zašeptal Vanion poté, co krátce vyhlédl z jedné ze střilen vížky. "Někomu došlo možné využití těch bárek. Splácali pár visutých žebříků."

"Musíme už proděravět ty lodky, Vanione!" zvolala naléhavě Ehlana.

"Tys jí to neřekl?" zeptal se Vanion Sparhawka.

"Ne. Dost těžko by ten úmysl mohla přijmout."

"Měl bys jí tedy raději vzít do hradu, příteli. To, co bude následovat, ji nejspíše dosti rozruší."

"Přestanete se už vy dva o mně bavit, jako bych tu ani nebyla?" vybuchla Ehlana rozhořčeně. "Co se chystáte udělat?"

"Radši jí to řekni," pravil Vanion smutně.

"Ten požár můžeme spustit kdykoliv, Ehlano," řekl Sparhawk co nejvládněji. "Za situace, jaká je tato, je oheň zbraní. Z taktického hlediska není praktické ji promrhávat dřív, dokud by naši nepřátele nepocítili její účinek."

Upřeně na něj civěla a krev se jí hrnula do obličejů. "Tak jsem to nenaplánovala, Sparhawk!" řekla vehementně. "Ten oheň je měl držet pryč od příkopu. Nechtěla jsem je zaživa upálit."

"Promiň, Ehlano. Je to vojenské rozhodnutí. Zbraň ztrácí na významu, pokud neprokážeš ochotu ji upotřebit. Vím, že je to těžké přijmout, ale jestliže tvůj plán dovedeme do konečné podoby, může v delší souvislosti zachránit spoustu životů. Převyšují nás tady v Tamuli počtem a pokud neprokážeme jistou nemilosrdnost, budeme při příští konfrontaci přemoženi."

"Jsi netvor!"

"Ne, drahá. Jsem voják."

Najednou se rozplakala.

"Vzala bys jí dovnitř, matičko?" požádal Sparhawk Sefrenii. "Myslím, že bude lépe, když to neuvidí."

Sefrenie přikývla a vedla truchlící královnu ke schodišti vedoucímu z vížky dolů.

"Měl byste také radši jít, Vaše Veličenstvo," radil Vanion Sarabianovi. "Já se Sparhawkem jsme na takové nepříjemné

záležitostí zvyklí. Vy se však dívat nemusíte."

"Ne, zůstanu, lorde Vanione," pravil Sarabian pevně.

"Záleží na vás, Vaše Veličenstvo."

Na cimbuří se jako krupobití snesl déšť šípů. Zdálo se, že rebelové opravili výsledky Khaladova poškození.

Pak, bojácně, v panickém zoufalství, odrazili se plavci od kraje příkopu a plavali k bárkám, aby vytáhli kotvicí lana.

Bárky byly hbitě přitaženy ke břehu a rebelové, provizorní visuté žebříky vyzvednuty, se rojili na paluby a začali se kanálem rychle odpichovat ke srázné hradní zdi.

Sparhawk vystrčil hlavu z průčelí vížky. "Kaltene!" zvolal tiše na svého přítele, jenž se krčil na hradbách nedaleko vížky. "Dej vědět Atanům, ať se připraví!"

"Dobře."

"Ale vyříd' jim, ať nevyrážejí, dokud neuslyší signál."

"Vím, co dělám, Sparhawk. Přestaň se ke mně chovat jako k idiotovi."

"Promiň."

Hradby oběhlo naléhavé pískání.

"Tvoje načasování je perfektní, Sparhawk," řekl napjatě Vanion tichým hlasem. "Právě jsem spatřil Kringův signál.

Atani jsou už za bránou." Odmčel se. "Víš, máš neuvěřitelné štěstí. Nikdo by předem nehádal, že ta lůza zaútočí na zed' a že Atani dorazí v přesně stejnou dobu."

"Asi ne," souhlasil Sparhawk. "Myslím, že až se zase setkáme s Aphrael, mohli bychom pro ni něco hezkého udělat."

Dole v příkopu narazily bárky do hradních zdí a rebelové se začali po žebřících zoufale škrábat k zlověstně mlčenlivým hradbám. Cimbuřím proletělo další naléhavé zapískání.

"Všechny bárky jsou teď u zdí, Sparhawk!" zašeptal sípavě Kalten.

"V pořádku." Sparhawk se zhluboka nadechl. "Řekni Ulathovi, ať dá signál."

"Ulathe!" zakřičel Kalten aniž by se trápil šeptem. "Zatrub na roh!"

"Zatroubit?" ozval se Ulath jakoby uraženě. Pak jeho Obří roh zadul svou zprávu bolesti a smrti.

Zpoza hradeb byly vyzdvíženy velikánské balvany, chvíli na cimbuří vrávoraly a pak se zřítily dolů na kolébající se paluby lodí. Bárky praskly a začaly se potápět. Po hladině příkopu se rozlila mazlavá směs petroleje a smoly. Skvrna zářila duhovými barvami a Sparhawk si nepřítomně uvědomil, že je docela hezká.

Ze svých skrytých míst se vztyčili čníci Atani, popadli lampióny příhodně visící z hradeb a vrhli je dolů do příkopu jako stovky planoucích komet.

Rebelové, kteří vyskočili z potápějících se bárek a zápolili v olejnaté vodě, vyjekli hrůzou, když spatřili tu plamennou smrt snášející se na ně shůry.

Příkop explodoval. Petrolejem potřísněnou vodou přeletěla stěna modravého ohně, okamžitě následována vzdutými vlnami začazených oranžových plamenů a hustého černého kouře. Z potápějících se bárek vyšla vulkanická erupce, jak chytl smrtící nevyhlášený petrolej v jejích útrobách. Plameny se valily vzhůru, kde sežehly rebely dosud se držící visutých žebříků. Ti z hořících žebříků spadli nebo seskočili, a jak se řítily dolů do toho inferna, chytali plamenem.

Jejich výkřiky byly přišerné. Několik hořících mužů dosáhlo druhého břehu příkopu a naslepo běhali upravenými trávníky. Ječeli přitom a oheň z nich odkapával.

Rebelové, kteří stáli na kraji příkopu a netrpělivě očekávali, až přijdou na řadu a budou se moci přeplavit na druhou stranu, v hrůze odskočili od toho náhlého požáru, který zářící hrad Elénů učinil stejně nedostupným jako odvrácenou stranu měsíce.

"Ulathe!" houkl Sparhawk. "Řekni Kringovi, ať otevře bránu!" Obří roh ještě jednou zapěl.

Masivní brány budov se pomalu otevřely a zlataví atanští obři, běžící v dokonalém unisonu, vtrhli na imperiální pozemky jako lavina.

KAPITOLA

TŘICÁTÁ

"NEVÍM, JAK TO PROVEDLI, SPARHAWKU," odpověděl Caalador s temným úšklebkem. "Samotného Kragera nebylo vidět po několik dnů. Je pěkně kluzký, co?" Caalador se společně se Sparhawkem procházel na cimbuří.

"To je, příteli. A co ostatní? Nedomníval bych se, že se Elronovi něco takového podařilo."

"Ani já. Dělal vše možné - celé to víření pláště a přehnané plížení se po špičkách zadními uličkami. Chyběl mu jen nápis 'spiklenec' na čele." Caalador potřásl hlavou. "Každopádně pobýval v domě místního edomského šlechtice. Víme, že byl uvnitř, neboť jsme ho viděli procházet čelními dveřmi. Sledovali jsme veškeré dveře i okna, takže víme, že nevyšel ven, ale když jsme ho chtěli sebrat, uvnitř nebyl."

Od nejbližšího paláce se ozvalo zapraštění, jak Atani rozbili dveře, aby se dostali na rebely ukryté uvnitř.

"Pátrali tví lidé v domě po tajných místnostech nebo chodbách?" zeptal se Sparhawk

Caalador potřásl hlavou. "Místo toho postavili toho edomského šlechtice boso na rozžhavené uhlíky. Je to tak rychlejší. V domě není kam se skrýt. Lituji, Sparhawk. Bez nesnází jsme posbírali ty druhořadé, ale vůdcové -" Rozpřáhl bezmocně ruce.

"Někdo pravděpodobně užíval magie. Už to udělali dříve."

"Dokážeš s pomocí magie takovou věc vůbec provést?"

"Já ne, ale jsem si jist, že Sefrenie zná odpovídající kouzla."

Caalador vyhlédl z hradeb. "Nu, aspoň jsme rozdrtili ten útok na vládu. To je hlavní."

"To si nejsem tak jist," nesouhlasil Sparhawk.

"Bylo to docela důležité, Sparhawk. Kdyby uspěli, rozletěla by se celá Tamuli. Jakmile dokončí Atani čistku, budeme

se moci přeživších vyptávat - a ty podřízené se nám lapit podařilo. Mohou nás nasměrovat na ty důležité pleticháře." "Jaksi o tom pochybuji. V těchto věcech je Krager velice dobrý". Myslím, že zjistíme, že ti podřízení toho vlastně moc nevědí. Je to škoda. Tak rád jsem si chtěl s Kragerem popovídat."

"Když o něm hovoříš, máš vždycky takový divný tón hlasu," podotkl Caalador. "Je mezi vámi dvěma něco osobního?" "Ach, ano, a sahá to hodně, hodně do minulosti. Promarnil jsem tolik příležitostí ho zabít - obvykle proto, že to nebylo vhodné. Příliš jsem se soustřeďoval na osobu, která ho zaměstnávala a to asi byla chyba. Z Kragera člověk vždy nabyvá dojmu, že má dostatek informací, aby ho byla škoda zabít. Až mi však příště zkříží cestu, myslím, že na to nebudu brát ohled."

V nahánění rebelů byli Atani nesmírně účinní. Pokaždé, když nějakou skupinku obklopili, nabídli ozbrojeným povstalcům jednu příležitost ke kapitulaci. Neptali se dvakrát. Dvě hodiny po půlnoci byly imperiální pozemky opět ztichlé. Pár atanských patrol sice prohledávalo prostory a budovy pátrající po rebelech, jež se mohli skrýt, ale žádná větší aktivita se nekonala.

Sparhawk byl pekelně unaven. Potlačování rebelie se sice přímo fyzicky neúčastnil, psychické vypětí jej však vyčerpalo více, než kdyby dvě hodiny bojoval. Stál na cimbuří a znaveně shlížel dolů na budovy a bez přílišného zájmu sledoval, jak správci pozemků, jež byli k tomu nepříjemnému úkolu přinuceni, s nechutí vytažují plovoucí těla z příkopu.

"Proč nejdeš spát, Sparhawk?" Byl to Khalad. Široká, holá ramena mu zářila ve svitu pochodní. Jeho hlas, vzezření a drsné manýry byly natolik podobné jeho otci, že Sparhawk opětovně pocítil krátkou bolest ze zármutku.

"Chtěl jsem se jen ujistit, že až se má choť zítra ráno probudí, nezůstanou v příkopu plavat žádná těla. Na upálené lidi nebývá pěkný pohled."

"Postarám se o to. Běž se vykoupat do lázní. Pomůžu ti z brnění a můžeš se na chvíli svlažit ve štoudvi horké vody."

"Dnes večer jsem se skutečně moc nenadřel, Khalade. Ani jsem se dokonce nepotil."

"To ani nemusíš. Ten pach je tak nasáklý ve tvém brnění, že pět minut poté, co si ho nasadiš, smrdíš, jako by ses měsíc nekoupal."

"Je to jedna z nevýhod téhle profese. Jsi si jistý, že chceš být rytířem?"

"V prvé řadě to můj nápad nebyl."

"Snad, až bude po tomhle všem, se svět natolik zklidní, že už rytířů ve zbroji nebude více potřeba."

"Jistě. A možná, že někdy začnou i ryby lítat."

"Jsi cynik, Khalade."

"Co tam dělá?" otázal se Khalad podrážděně, hledě nahoru na věž čnící nad hradem.

"Kdo kde co dělá?"

"Někdo je na samém vršku té jižní věže. Je to už počtvrté, co jsem z toho okna zachytil záblesk svíce."

"Snad tam Tynian nebo Bevier postavili na stráž jednoho ze svých rytířů." Sparhawk pokrčil rameny.

"Aniž by o tom řekli tobě - nebo lordu Vanionovi?"

"Když tě to tak trápí, jdi se tam podívat."

"Nevypadáš moc znepokojeně."

"To taky nejsem. Tenhle hrad je absolutně bezpečný, Khalade."

"Až tě uložím do postele, tak se tam zajdu podívat."

"Ne. Jdu s tebou."

"Myslel jsem, že si seš jistý, že je ten hrad bezpečný."

"Nikdy nezaškodí trocha opatrnosti. Nerad bych tvým matkám vykládal, že jsem se dopustil chyby a nechal tě zabít."

Pak sešli z cimbuří, přešli nádvoří a zamířili do hlavní budovy.

Zpoza zavřených dveří hlavního jídelního sálu se ozývalo hlasité chrápání. "Očekávám, že z té místnosti budou ráno vycházet lidé s ukrutnými bolestmi hlavy." Khalad se rozesmál.

"My jsme ty hosty nenutili, aby tolik pili."

"Přesto to svedou na nás."

Začali stoupat po schodišti, jež vedlo na vrcholek jižní věže. Ačkoliv byly hlavní věž a severní věž postaveny obvyklým způsobem, s místnostmi umístěnými v každém patře, nebyla jižní věž o moc více než dutou skořápkou, kterou se vzhůru točily dřevěné schody se skřipajícím lešením. Tuto stavbu architekt zjevně přidal jen kvůli symetrii. Jediná místnost v celé věži se nacházela až na samém vršku. Její podlahu tvořily hrubě přitesané dřevěné trámy.

"Na takové šplhání do schodů v plné zbroji jsem už dost starý," zasupěl Sparhawk v půli cesty.

"Vyšel jsi ze cviku, Sparhawk," řekl mu Khalad stroze. "Příliš mnoho času trávíš na zádech rozprávěním o politice."

"Je to součástí mé práce, Khalade."

Došli ke dveřím na konci schodiště. "Nech mě jít raději prvního," zašeptal Sparhawk a vytáhl meč z pochvy. Pak zatlačil rukou a dveře otevřel.

Uprostřed místnosti seděl u dřevěného stolu ošuntělé vyhlížející muž, tvář osvětlenou jedinou svící. Sparhawk ho znal. Léta nezřízeného pití nebyla ke Kragerovi milosrdná. Vlasy mu za těch zhruba šest let, co ho Sparhawk neviděl, ještě více prořídly a nadité váčky pod jeho očima se ještě zvýraznily. Samotné oči, krátkozraké a vodnaté, byly bezbarvé a jakoby potaženy žlutavým povlakem. Ruka, ve které svíral svou číši s vínem, se třásla a jeho pravá tvář se neustále zachvívala tikem.

Sparhawk bez přemýšlení vyrazil. Namířil mečem na bývalého Martelova ubohého podřízeného a bodl.

Neucítil žádný pocit odporu, když se jeho meč zanořil Kragerovi do hrudi a vyšel z jeho zad.

Krager divoce couvl a pak se rozesmál nakřáplým, pitím rozežraným hlasem. "Bože, to byl ale děsivý zážitek!" zvolal rozverně. "Skoro jsem cítil, jak mnou ta čepel prochází. Odlož ten meč, Sparhawk. Nemůžeš mi jím ublížit."

Sparhawk vytáhl meč z Kragerova zdánlivě hmotného těla a mávl jím sem a tam přes jeho hlavu.

"Prosím, nech toho, Sparhawk," řekl Krager přivíraje oči. "Je to opravdu velice nepříjemné."

"Poklona tvému čaroději, Kragere," řekl Sparhawk fádne. "Je to skutečně velmi přesvědčivá iluze. Vypadáš tak reálně, že tě můžu skoro cítit."

"Vidím, že to půjde civilizovaně," řekl Krager a upil vína. "Skvěle. Moudříš, Sparhawk. Před deseti lety bys tu místnost rozsekal na třísky a teprve pak by s tebou byla rozumná řeč."

"Magie?" zeptal se Khalad Sparhawka.

Sparhawk přikývl. "A vysoce rafinovaná. V podstatě sedí Krager v nějaké místnosti na míle daleko odtud. Někdo jeho obraz promítl do této věže. Můžeme ho vidět a slyšet, ale nemůžeme se ho dotknout."

"Škoda," zamumlal Khalad přejížděje prsty po jílcí své masivní dýky.

"Tentokrát jsi byl velmi chytrý, Sparhawk," pravil Krager. "Zdá se, že tě věk zušlechtil - jako dobré víno."

"Na to jsi odborník, Kragere."

"Nepatrný, Sparhawk, velmi nepatrný." Krager se zakřenil. "Než se však pohroužíš do orgií vlastní sebechvály, měl bys vědět, že to byla jen další z těch zkoušek, o kterých se ti před nedávnem zmínil jeden můj přítel. Svým společníkům jsem o tobě vše vyprávěl, ale chtěli se o tom sami přesvědčit. Přichystali jsme pro tebe pár kratochvílí, abys mohl demonstrovat svou srdnatost - a svá omezení. Ty katapulty Cyrgai dokonale zmátly a tvá taktika proti trollům byla skvostná. Rovněž sis výtečně počínal tady v městských záležitostech Matherionu. Opravdu jsi mě tím překvapil, Sparhawk. Našeho hesla a protihesla ses dovtíпил mnohem rychleji, než bych vůbec čekal, a zprávu o tom skladišti jsi zachytil v podivuhodně krátkém čase. Ten dacitský kupec musel městem projít jen třikrát, než mu tví špehoví ten lístek ukradli. Očekával jsem, že hanebně selžeš, když se utkáš se spiknutím namísto souboje na válečném poli. Máš mé gratulace."

"Pil jsi příliš mnoho let, Kragere. Začíná ti vynechávat paměť. Zapomněl si, co se během voleb přihodilo v Chyrellu. Jak si vzpomínám, čelili jsme skoro každému úkladu, který upekli Martel s Anniem."

"To nebyl příliš velký výkon, Sparhawk. Martel a Annias nebyli ve skutečnosti moc zdatnými soupeři. Snažil jsem se jim dát najevo, že jejich intriky nejsou dost promyšlené, ale neposlouchali mě. Martel se příliš upnul na pokladnici pod Bazilikou a Annias byl natolik zaslepen arciprelátskou stolicí, že neviděl nic jiného. Tam jsi promeškal svou příležitost, Sparhawk. Tvým nejdůležitějším soupeřem jsem byl vždycky já. Měl jsi mě plně ve své moci a nechal jsi mě jít jen kvůli pár útržkům informací a troše přehnaného vyznání před Hierokracií. Velice bídné uvažování, starý brachu."

"Soudím tedy, že nebylo zamýšleno, aby ta večerní zábava uspěla?"

"Ovšemže ne, Sparhawk. Kdybychom skutečně chtěli Matherion dobýt, přitáhli bychom sem se všemi armádami."

"Jsem si jist, že to má vše nějaký smysl," řekl Sparhawk té iluzi. "Mohli bychom přejít přímo k věci? Měl jsem namáhavý den."

"Všechny ty zkoušky měly za cíl donutit tě ukázat své možnosti, Sparhawk. Potřebovali jsme se dozvědět, jakým silám poroučíš."

"Ještě jsi je neviděl všechny, Kragere - ani z poloviny ne."

"Khalad, že ano?" řekl Krager Sparhawkovu panoši. "Řekni svému pánu, že by měl ještě trochu cvičit, než se pokusí lhát. Není v tom moc přesvědčivý - ach, vyříd' mě pozdravy své matce. Vždycky jsme já a ona dobře vycházeli."

"O tom bych pochyboval," odpověděl Khalad.

"Buď realistický, Sparhawk," pokračoval Krager. "Je zde tvá žena a dcerka. Skutečně bys očekával, že uvěřím tomu, že si něco necháš v záloze, kdyby byly v nebezpečí?"

"Použili jsme to, co bylo nezbytné, Kragere. Nemusíš posílat celý regiment, aby zašlápl švába."

"Jsi stejný jako byl Martel, Sparhawk," poznamenal Krager. "Vy dva byste skoro mohli být bratry. Často jsem si zoufal, když jsem se o něj staral v době jeho dospívání. Víš, když začínal, byl beznadějně nevinný. Vše, co měl, byla nesmírná zášť - směřující hlavně na tebe a Vaniona - a samozřejmě na Sefrenii, i když v menší míře. Musel jsem ho vychovat z dětství. Bože, ty hodiny, jež jsem trpělivě věnoval vypuzování všech těch rytířských ctností."

"Vzpomínám se můžeš oddávat, až budeš sám, Kragere. Přejdi k věci. Martel je již historií. Teď nastala nová situace a jeho se už netýká."

"Jen obnovují naši známost, Sparhawk. Znáš to - 'staré zlaté časy' a podobně. Našel jsem nového zaměstnavatele."

"Tolik jsem se dovtíпил."

"Když jsem pracoval pro Martela, měl jsem příliš málo přímého kontaktu s Othou a téměř žádný se samotným Azashem. Kdybych měl k tomu zemošskému bohu přímý přístup, vyvíjela by se ta situace docela jinak. Martel byl posedlý pomstou a Otha byl natolik ponořen do vlastní prostopášnosti, že ani jednomu z nich to jasně nemyslelo. Důsledkem svých vlastních omezení poskytovali Azashovi příliš ubohé rady. Já jsem mu mohl dát mnohem realističtější odhad situace."

"Za předpokladu, že bys byl dost střízlivý, abys vůbec mohl hovořit."

"To je pod tvou úroveň, Sparhawk. Ach, připouštím, že se tu a tam napiji, ale nikdy ne tolik, abych ztratil soudnost. Jak čas ukázal, bylo to tak pro mne vlastně lepší. Kdybych já byl tím, kdo radil Azashovi, tak by tě porazil. Pak bych s ním byl nerozlučitelně spjat a byl bych zničen, až by konfrontoval Cyrgona - to je mimochodem jméno mého nového zaměstnavatele. Soudím, žeš už o něm slyšel?"

"Párkrát." Sparhawk se přinutil, aby to vyznělo lhostejně.

"Skvěle. To nám ušetří spoustu času. Teď dávej pozor, Sparhawk. Dostáváme se k důležité části naší rozpravy."

Cyrgon chce, aby ses vrátil domů. Tvá přítomnost na daresijském kontinentu je dále zbytečná - nic víc, skutečně. Jen zbytečná. Kdybys měl v kapse Bhelliom, mohli bychom tě brát vážně, ale ty ho nemáš - a tak tě vážně neberem. Jsi zde úplně sám, starý příteli. Nemáš Bhelliom a nemáš rytíře Církve. Máš toliko zbytky Ehlaniny čestné stráže a stovku těch

opičáků z Pelosie. Stojíš sotva za povšimnutí. Vrátiš-li se domů, Cyrgon ti slibuje, že se pár set let na eosijském kontinentu neukáže. Pak již budeš dávno mrtev a stejně tak všichni, na kterých ti záleží. To není tak špatná nabídka. Získáš stovky let míru jen tím, že nasedneš na loď a vrátíš se zpět do Cimmury."

"A pokud ne?"

"Zabijeme tě - poté, co zabijeme tvou ženu a dcerku a kohokoliv dalšího na celém světě, na kom ti záleží. Je samozřejmě další možnost. Můžeš se k nám přidat. Cyrgon se může postarat, abys žil dokonce déle než Otha. Kladl obzvláštní důraz na to, abych ti to nabídl."

"Poděkuj mu za mě - jestli ho někdy znova uvidíš."

"Soudím správně, že odmítáš?"

"Ovšemže. Ještě jsem z Daresie neviděl tolik, kolik bych chtěl a tak si myslím, že na chvíli zůstanu a ani za mák se nebudu starat o společnost tvou nebo dalších Cyrgonových poskoků."

"Říkal jsem Cyrgonovi, že takové stanovisko zaujmeš, ale trval na tom, abych ti nabídku předložil."

"Je-li tak všemocný, proč se mě snaží uplatit?"

"Z úcty, Sparhawk. Věřil bys tomu? Váží si tě, protože jsi Anakha. Celý ten pojem ho mate a zaráží. Upřímně věřím, že by tě rád poznal. Víš, jak dokážou být bohové občas dětinští."

"Když mluvíme o bozích, co je za tím spojenectvím, které navázal s trollími bohy?" Pak Sparhawkovi něco přišlo na mysl. "Zapomeň na to, Kragere, jen mě to tak napadlo. Moc boha závisí na počtu těch, kteří ho uctívají. Cyrgai jsou vymřelí, takže Cyrgon není ničím víc než jen slaboučkým štěbetavým hláskem odříkávajícím prázdná prohlášení kdesi v rozvalinách uprostřed Cynesgy - nahlas a bezvýsledně."

"Někdo ti vykládal pohádky, Sparhawk. Cyrgai mají daleko k vymření - jak zjistíš ke své lítosti, pokud zůstaneš v Tamuli. Cyrgon se spojil s trollími bohy, aby přivedl trolly do Daresie. Tví Atani jsou velice působiví, ale pro trolly nejsou rovnými soupeři. Cyrgon je ohledně svého zvoleného národa velice sentimentální. Neraď by je zbytečně ztratil v šarvátkách národnostních vrtochů, a tak se dohodl s trollími bohy. Trollové se ujmou toho potěšení ze zabíjení - a žraní - Atanů." Krager vyzunkl zbytek vína. "Začíná mě to nudit, Sparhawk, a číši mám prázdnou. Slíbil jsem Cyrgonovi, že ti přednesu jeho nabídku. Dává ti šanci dožít zbytek svého života v míru. Radím ti, abys ji přijal. Nebude ji nabízet dvakrát. Skutečně, starý brachu, proč by ses měl starat o to, co se děje Tamulcům? Jsou to konec konců jen žlutí opičáci."

"Církevní politika, Kragere. Naše Svatá Matka uvažuje dlouho dopředu. Vyříd' Cyrgonovi, aby si svou nabídku strčil do nosu. Zůstávám."

"Je to tvůj pohřeb, Sparhawk." Krager se rozesmál. "Možná ti pošlu i kytky. Je mi velkým potěšením, že znám dvojici anachronismů - tebe a Martela. Čas od času připíji na tvou památku - pokud si na tebe vůbec vzpomenu."

A pak iluze toho mrzkého padoucha zmizela.

"Tak to byl Krager," řekl Khalad chladným hlasem. "Jsem rád, že jsem měl tu příležitost se s ním setkat."

"Co jsi měl přesně na mysli, Khalade?"

"Myslel jsem, že bych ho mohl kapánek přizabít. Spravedlnost musí být, Sparhawk. Tys dostal Martela, Talen dostal Aduse, takže Krager je můj."

"Připadá mi to spravedlivé," souhlasil Sparhawk.

"Byl opilý?" zeptal se Kalten.

"Krager byl vždycky trochu opilý," odpověděl Sparhawk. "Nebyl však tak hotový, aby byl bezstarostný." Rozhlédl se kolem. "Chce právě teď někdo říct 'Já jsem ti to říkal?'" zeptal se jich. "Vyhněme se tomu hned na začátku, abych to nemusel házet za hlavu. Ano, bylo by asi mnohem vhodnější, kdybych ho tehdy, co jsem ho naposledy viděl, zabil, ale kdybychom neměli jeho výpověď před Hierokracií v době voleb, nebyl by pravděpodobně Dolmant Arciprelátem."

"Mohla bych se s tím naučit žít," řekla tiše Ehlana.

"No tak," pravil jí Emban.

"Jen žertuji, Vaše Milosti."

"Jsi si jistý, že to, co řekl, jsi zopakoval doslovně?" zeptala se Sefrenie Sparhawka.

"Bylo to velice podobné, matičko," ujistil ji Khalad.

Zamračila se. "Je vám všem jasné, že to bylo zosnováno. Krager nám vlastně neřekl nic, co bychom již dávno nevěděli - nebo nemohli odušit."

"Jméno Cyrgona jsme dříve neprobírali, Sefrenie," namítl Vanion.

"A také jsme je docela dobře nemuseli nikdy probírat," odpověděla. "Potřebovala bych více než jenom Kragerovo neprokázané slovo, než uvěřím, že je v tom zapleten Cyrgon."

"Někdo v tom zapleten je," poznamenal Tynian. "Někdo musel být dostatečně impozantní, aby upoutal pozornost trollích bohů, a na to Krager nemá."

"A to navíc nehledě na fakt, že Krager nedokáže magii ani vyslovit," dodal Kalten. "Dokázal by takové kouzlo vyvolat nějaký Styrik, matičko?"

Sefrenie potřásla hlavou. "Je to velmi obtížné," připustila. "Kdyby to nebylo provedeno naprosto přesně, prošel by Sparhawkův meč skutečným Kragerem. Sparhawk by mohl záutočit v té místnosti ve věži a vše dokončit prokláním Kragerova hrdla v jiné místnosti na míle daleko."

"Nuže dobrá," řekl Emban, přecházející sem a tam místnostmi, buclaté ruce spojené za zády. "Nyní víme, že to takzvané povstání dnes v noci nebylo myšleno vážně."

Sparhawk potřásl hlavou. "Ne, Vaše Milosti, to nevíme určitě. Bez ohledu na to, co řekl, převzal Krager hodně ze stylu Martela a snaží se ten neúspěch zakrýt tím, že předstírá, že ten plán nebyl vůbec míněn vážně. To je v první řadě způsob

myšlení, jaký by použil Martel."

"Znal jste ho lépe než já." Emban se ušklíbl. "Můžeme si být skutečně jisti, že Krager a ti ostatní pracují pro boha - Cyrgona či snad nějakého jiného?"

"To ne, Embane," odpověděla Sefrenie. "Jsou v to zapleteni trollí bohové a ti mohli zapříčinit všechny ty události, se kterými jsme se střetli a které jsou mimo schopnosti lidského mága. V pozadí určitě stojí nějaký čaroděj, ale nemůžeme si být jisti, zda je v tom také zapleten bůh - jiný než trollí bohové."

"Ale mohl by to být bůh, že ano?" naléhal Emban.

"Všechno je možné, Vaše Milosti." Pokrčila rameny.

"Právě to jsem potřeboval vědět," pravil ten malý tlustý duchovní. "Skoro to vypadá, jakože si budu muset udělat kvapný výlet zpátky do Chyrellu."

"To je na mě trochu moc rychlé, Vaše Milosti," přiznal se Kalten.

"Budeme potřebovat rytíře Církve, Kaltene," pravil Emban. "Všechny."

"Jsou nasazeni v Rendoru, Vaše Milosti," připomenul mu Bevier.

"Rendor může počkat."

"Arciprelát na to může mít jiný názor, Embane," řekl mu Vanion. "Smíření s Rendořany je jeden ze záměrů naší Svaté Matky po více než půl milénia."

"Ona je trpělivá. Počká. Bude muset počkat. Tohle je krize, Vanione."

"Půjdu s vámi, Vaše Milosti," řekl Tynian. "Tady v Tamuli nebudu moc k užítku, dokud se mé rameno nezhojí a takto budu moci objasnit Sarathimu vojenskou situaci mnohem lépe než vy. Dolmant má pandionský výcvik, takže vojenskému názvosloví porozumí. Právě teď stojíme na veřejném místě s kalhotami staženými - prosím Vaše Veličenstvo za prominutí za to neotesané přirovnání," omluvil se Ehlaně.

"Je to zajímavá metafora, sire Tyniane," usmála se, "a vyvolává naprosto fascinující obrázek."

"Souhlasím s patriarchou z Ucery," pokračoval Tynian. "Každopádně musíme mít rytíře Církve tady v Tamuli. Pokud je sem hbitě nedostaneme, zhroutí se nám celá ta situace v rukách."

"Dám vědět Tikumovi," nabízel se Kring. "Pošle nám několik tisíc Peloiců na koních. Nenosíme brnění ani nepoužíváme magii, ale víme, jak válčit."

"Budeš schopen se tady udržet, dokud nepřijedou rytíři Církve, Vanione?" otázel se Emban.

"Mluv k Sparhawkovi, Embane. On je zodpovědný."

"Rád bych, abys s tím přestal, Vanione," ohradil se Sparhawk. Na chvíli se zamyslel. "Atane Engesso," řekl, "jak těžké bylo přemluvit tvé válečníky, že není nepřírozené bojovat v sedle? Mohli bychom je přemluvit všechny?"

"Když jim řeknu, že je ten opilec Krager nazval národem zrůd, poslechnou mě, Sparhawk-rytíři."

"Dobrá. Krager nám pomohl více, než si myslel. Jsi přesvědčen, že je nejlepší zaútočit na trollů s válečnými oři a kopími, přáteli?"

"Bylo to vysoce účinné, Sparhawk-rytíři. Nikdy dříve jsme se s těmi trollími bestii nestřetli. Jsou větší než my. Bude to pro můj národ obtížné přijatelné, ale jakmile se s tím smíří, budou ochotni vyzkoušet koně - pokud nalezněš dostatek těch velkých."

"Zmínil se Krager nějak o skutečnosti, že jsme jako své oči a uši používali zloděje a žebráky?" zeptal se Stragen.

"Ani pár slovíčky, milorde," odpověděl Khalad.

"To tedy zavádí do naší rovnice neznámou," dumal Stragen.

"Prosím, přestaň s tím, Stragene," žádal Kalten. "Matematiku úplně nesnáším."

"Promiň. Nevíme jistě, zda si byl Krager vědom toho, že používáme matherionské zločince jakožto špehy. Jestliže si toho je vědom, může to využít a krmit nás falešnými informacemi."

"To kouzlo, které použili, nám jaksí naznačuje, že o tom ví, Stragene," podotkl Caalador. "To vysvětluje, že jsme viděli vcházet vůdce spiknutí do domu, ze kterého pak nikdy nevyšli. Užívali iluzí. Nečinili by tak, kdyby nevěděli, že je sledujeme."

Stragen napřáhl ruku a trochu nejistě jí zakýval ze strany na stranu. "Ještě to není zcela jisté, Caaladore," řekl. "Nemusí tušit, jak moc dobře jsme organizováni."

Bevier se tvářil silně znechuceně. "Byli jsme napáleni, přátelé," řekl. "Byla to propracovaná lest - vojska z minulosti, oživilí hrdinové, vampíři, ghúlové - a tak dál. Byl to trik, jenž neměl jiného cíle, než dostat nás sem bez podpory hlavního voje rytířů Církve."

"Proč pak změnili názor a chtějí, abychom se vrátili domů, sire Beviere?" zeptal se ho Talen.

"Možná zjistili, že jsme poněkud schopnější než si mysleli," zabručel Ulath. "Řekl bych, že ve skutečnosti nečekali, že rozdrtíme ten útok Cyrgai nebo že vyřídíme stovku trollů či úspěšně potlačíme ten pokus o převrat. Je docela možné, že jsme je ohromili a dokonce i nadmíru zneklidnili. Kragerova návštěva mohla být toliko předstíraná ukázka síly. Nemusíme být přehnaně důvěřiví, ale ani bychom neměli být přehnaně nedůvěřiví. Jsme konec konců profici a dosud jsme vyhráli každé utkání. Nevzdáváme hru a neutíkejme jen kvůli pár planým hrozbám známého opilce."

"Dobře řečeno," zamumlal Tynian.

"Nemáme jinou možnost, Aphrael," řekl Sparhawk své dceři, když později seděli sami se Sefrenií a Vanionem v malé místnůstce několik pater nad královským apartmá. "Embanovi s Tynianem to zabere přinejmenším tři měsíce, než se dostanou zpátky do Chyrellu a pak bude ještě rytířům Církve trvat devět měsíců, než dojedou po souši do Daresie. A to se navíc budou nacházet pouze v západních královstvích."

"Proč nemůžou plout loďmi?" Princezna se zdála být v krapet špatné náladě a Rolla svírala pevně na své hrudi.

"Rytířů Církve jsou stovky tisíc, Aphrael," připomněl jí Vanion, "dvacet pět tisíc v každém ze čtyř řádů. Myslím, že ani

na celém světě není tolik lodí, aby pojmuly tolik lidí a koní. Lodí jich může plout pár tisíc, ale převážná většina bude muset cestovat po souši. A i s těmi pár tisíci nebudeme moci počítat přinejmenším po šest měsíců - to je doba, po kterou potrvá Embanovi s Tynianem, aby se dostali do Chyrellu a vrátili se lodí zpět s rytíři a jejich koňmi. Než se dostaví, jsme zde úplně sami."

"S kalhotami staženými," dodala.

"Dávejte si pozor na jazyk, mladá dámo," pokáral ji Sparhawk.

Pokrčila nad tím rameny. "Všechny mé instinkty mi říkají, že je to velice zlá situace," pravila jim. "Podstoupila jsem množství potíží, abych našla pro Bhelliom bezpečné místo a hned poprvé, co se spustí menší dešťová přeháňka, se všichni chcete rozběhnout a vytáhnout ho. Jste si jisti, že nepřeceňujete nebezpečí? Ulath může mít pravdu. Vše, co Krager řekl, mohlo být čirým chvástáním. Stále si myslím, že se s tím dokážeme vypořádat i bez Bhelliomu."

"Nesouhlasím," řekla jí Sefrenie. "Znám Elény lépe než ty, Aphrael. Nemají v povaze přehánět nebezpečí. Vlastně spíše naopak."

"Celá věc stojí na tom, že v nebezpečí může být tvá matka," pravil své dceři Sparhawk. "Než Tynian s Embanem přivedou do Tamuli rytíře Církve, jsme ve vážné nevýhodě. Jakkoliv jsou trolli bohové hloupí, jedinou výhodou nad nimi nám posledně poskytl právě Bhelliom. Jak si vzpomínám, ani ty si s nimi nedokážeš poradit."

"Říkáš ošklivé věci, Sparhawk," vzplanula hněvem.

"Jen se snažím, abys to viděla realisticky, Aphrael. Bez Bhelliomu jsme zde všichni ve vážném nebezpečí. A teď nemám na mysli tvou matku ani všechny naše přátele. Mluvil-li Krager pravdu a čelíme-li Cyrgonovi, je přinejmenším stejně tak nebezpečný jako byl Azash."

"Jsi si jistý, že všechny ty výmluvy ti nepřicházejí na mysl jen proto, že chceš mít Bhelliom opět v rukou, Sparhawk?" zeptala se jej. "Víš, že jeho svodům člověk jen stěží odolává. Vládnout neomezenou mocí je velikánské pokušení."

"Na to mě znáš dost dobře, Aphrael," řekl uraženě. "Kvůli moci ze svých zásad neustoupím."

"Jestli to je Cyrgon, bylo by prvním krokem vyhlazení Styriků," připomněla Sefrenie malé bohyni. "Nenávidí nás za to, co jsme provedli s jeho Cyrgai."

"Proč spojujete všechny své síly, abyste mě udolali?" tázala se Aphrael.

"Protože jsi tvrdohlavá," odvětil Sparhawk "Vhodit Bhelliom do moře byl tehdy výborný nápad, ale teď se situace změnila. Vím, že nemáš v povaze si připouštět, že jsi udělala chybu, ale víš, že tomu tak je."

"Ať ti jazyk upadne!"

"Nastala nová situace, Aphrael," pravila Sefrenie trpělivě. "Znova a znova jsi mi opakovala, že nedokážeš plně vidět budoucnost, nemůžeš tedy předvídat vše, co se stane tady v Tamuli. V podstatě jsi žádnou chybu neudělala, sestřičko, ale musíš se umět přizpůsobit. Nemůžeš dopustit, aby se svět rozletěl na kusy jen proto, že si chceš udržet svou reputaci neomylnosti."

"Ach, dobře!" vzdala se Aphrael, skočila do křesla a začala si cucat prstík a na všechny upřeně civět.

"Nech toho," řekli jí Sparhawk se Sefrenií současně.

Ignorovala je. "Chci, abyste vy tři věděli, že se za to na vás velice zlobím. Jste velice nezdvořilí a je vám úplně jedno, co cítím. Stydím se za vás. Poslužte si. Je mi to fuk. Běžte a vytáhněte Bhelliom, pokud si myslíte, že ho absolutně musíte mít."

"Ach, Aphrael," řekl Sparhawk mírně, "nevíme přeci, kde je, pamatuješ?"

"To není moje chyba," odpověděla slabým rozmrzelým hláskem.

"Ale ano, je. Když jsi ho házela do moře, velice obezřetně ses ujistila, že nevíme, kde jsme."

"To je od tebe moc zlomyslné, otče."

Náhle Sparhawka napadla strašlivá myšlenka. "Víš, kde je, že ano?" otázal se jí úzkostlivě.

"Och, Sparhawk, nebuď hloupý! Samozřejmě, že vím, kde je. Přece sis nemyslel, že bych ho dala někam, kde bych ho nemohla nalézt?"

Zde končí Plamenné chrámy,

Kniha první Tamuli.

Kniha druhá, Zářící,

pokračuje v úkolu vytáhnout Bhelliom z hlubin

a bitvou s podivným zlem v daleké zemi.